8

IAGAN AMEIH

BATALIONUL DE PEDEAPSĂ

COLECȚIA CITITOR DE PROZĂ

EDITURA TRANSILVANIA 2012

IAGAN AMEIH

BATALIONUL DE PEDEAPSÃ

Colecția: CITITOR DE PROZĂ este coordonată de Emanuel Pope, Londra, Regatul Unit al Marii Britanii

Editor: Virginia Paraschiv
Director Editorial: Mihai Ganea
Coperta colecției: Maia Martin
Tehnoredactor: Bogdan Artene

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GANEA, MIHAI
Batalionul de pedeapsă / Iagan Ameih (Mihai Ganea). - Tecuci : Editura Transilvania, 2012
ISBN 978-606-8423-05-0

821.135.1-32

Titlul original: Batalionul de pedeapsă
Autor: Iagan Ameih

Str.Luminişului nr.5/7, Baia Mare, Cod: 430333
Tel/fax: 0362 401 599, Mobil: 0748859034
E-mail: mganea7@gmail.com

Volum apărut cu sprijinul Consiliului Județean Maramureş ROMÂNIA

IAGAN AMEIH

BATALIONUL DE PEDEAPSĂ

*

CHIRURGUL

*

URME ȘI UMBRE

EDITURA TRANSILVANIA
2012

Pentru Virginia

Cuvânt înainte

De peste două decenii ni se tot spune să uităm. Să uităm domnilor, să uităm trecutul, să ştergem din memorie istoria şi realitatea celor peste patru decenii de comunism românesc. Suntem în anul de grație 2012. Au trecut 22 de ani de la răzmerița decembristă sau revoluția de paie, numită de către unii politicieni, lovitura de stat din decembrie 89, după alții. Mereu ni se cere să uităm. Nu toți. Nu toți, pentru că pentru unii amintirile sunt plăcute. Pentru cei care stau de partea cealaltă a ferestrelor de taină, amintirile sunt plăcute. Ca şi viața lor de altfel. Acestora nu li se cere să uite. Nouă ni se cere să uităm. Nouă, victimelor nefericite, nouă nenorociților, nouă proscrişilor, de atunci şi de astăzi. Numai noi trebuie să uităm. Noi care ne ducem în continuare acelaşi destin mizerabil, târându-ne prin lumea lor de “de aur”, prin lumea în care noi doar facem figurație conform zicerii “e

lumea lor, noi doar trăim în ea". Epoca de aur continuă într-o veselie, la alte dimensiuni şi pe alte culmi mai înalte ale civilizației socialiste şi comuniste româneşti. Pentru cei care ne îndeamnă, şi în ultima vreme, ne obligă prin lege, să uităm trecutul şi faptele lor, comunismul a venit odată cu "revoluția". Pentru ei, raiul este pe pământ. Pentru ei, raiul este şi se numeşte România.

Ni se cere să uităm. Ni se cere să nu mai pomenim de trecut. Noi, ca noi. Dar tinerii sunt curioşi. Tinerețea este vioaie şi curioasă. Tot mai mulți sunt tinerii care vor să ştie cât mai mult, cât mai multe despre istoria socialismului şi comunismului românesc, mai exact, *cum a fost*. Pentru aceştia am scris această carte având în suflet răsunetul durerii celor care au fost victimele "fericiților" de azi până la moarte. Iată, dragă generație viitoare, ce ni se cere să uităm. Citez dintr-o inscripție afişată pe uşa unei camere de tortură de la închisoarea politică din Sighetul Marmației. Iată ce ni se cere să uităm: "*METODELE DE TORTURĂ DIN SECURITATE, DIN ÎNCHISORI ŞI DIN LAGĂRELE DE EXTERMINARE*: Bătaia cu bastoane subțiri de lemn sau de cauciuc, pe spate - Smulgerea unghiilor de la mâini şi de la picioare - Ancheta cu proiectoare puternice îndreptate spre ochii victimei fără ca aceasta să se poată

mişca - Ancheta însoțită de şocuri electrice - Arderea tălpilor anchetatului cu flacăra oxiacetilenică - Bătaia la tălpi - Ancheta cu țigara aprinsă, aplicată de preferință pe scrot sau pe abdomen - Bătaia în cap cu ciomagul - Bătaia la testicule cu un creion greu - Ancheta cu o pisică introdusă sub cămaşa victimei - Atârnarea anchetatului cu capul în jos - Bătaia cu vârful sau tocul cizmei peste gura anchetatului - Forțarea celui torționat de a mânca în genunchi pe podeaua celulei, cu mâinile legate la spate, ciorba fierbinte din gamelă - Crucificarea pe perete - Metoda tapetului - Bătaia la palme cu cravaşa, cu vâna de bou sau cu o scurtătură de lemn rezistent - Înjurăturile cele mai abjecte - Loviturile, aşa zise, libere - Strivirea unghiilor cu un cleşte special - Introducerea de bețişoare între degetele victimei - Prinderea mâinilor între două mese şi bătaia la palme, deasupra meselor - Țipetele de groază şi gemetele - Bătaia cu ciomagul pe spate - Bătaia cu sacul de nisip - Ancheta cu câinii lupi - Bătaia cu cablul de cupru peste gambele picioarelor - Bătaia pe plăgi deschise - Bătaia cu ciomagul şi apoi aruncarea victimei pe o cale ferată - Bătaia cu ciomagul în fiecare zi (era administrată deținuților condamnați la termene lungi) - Bătaia cu ciomagul aplicată deținuților puşi să alerge în cerc în jurul torționarului -

“Broasca” - Bătaia reciprocă, ordonată de torționari - Un “tratament”, precedat sau urmat de înjurături şi bătaie, era pedeapsa cu carcera însoțită de izolare în celule umede şi întunecoase - “Camera de chibzuință” - Violarea femeilor şi fetelor - Izolarea, de unul singur, a deținuților în celule strâmte - Legarea de pat în poziții incomode - Interdicția de a fi scoşi la WC zile întregi - Bărbieritul cu barba “neînmuiată” - Simularea execuției prin împuşcare - Interdicția ca deținutul să se aşeze pe pat sau pe duşumea - Cufundarea capului victimei în hârdăul cu apă amestecată cu fecale şi urină - Înghițirea forțată, de către victimă, în timpul torturii, a propriilor fecale (sau ale altora) şi a urinei - Încălecarea victimei culcată pe podea şi legată de mâini şi de picioare, de către un mare număr de torționari - Forțarea victimei înfometate de a ține în gură timp de ore întregi, o bucată de pâine, fără a fi permis să o mestece sau să o înghită”.

Iată, deci, ce ni se propune să uităm. Să uităm, să uităm, dar să uităm odată totul. Nici măcar să iertăm, că aşa e creştineşte, să iertăm nu ni se cere. Nu! Nu ni se cere să iertăm. Pur şi simplu, să uităm. Dacă se poate, aşa, dintr-odată. Totul. Dar mai presus de orice, să nu mai pomenim de trecut. Să nu mai pomenim de trecut în niciun fel. Să nu mai pomenim trecutul, că de nu... În curând parlamentul

României va adopta o lege care va pedepsi cu închisoarea persoana (şi spunând asta mă refer în special la victimele care au suportat torturile şi hărțuielile de mai sus) deci, persoana care va îndrăzni să-i spună unui fost torționar, care beneficiază azi pentru serviciile sale aduse securității şi partidului, de o pensie nesimțită de bătrânețe, uneori mai mare decât salariul unui preşedinte de stat, *SECURIST* sau *TURNĂTOR*. Până aici s-a ajuns cu democrația post decembristă în România. Până aici. În România, procesul de restaurație politică este în plină desfăşurare. Mai e puțin şi gata. Culmile înalte ale comunismului, despre care vorbea cu atâta înflăcărare mult iubitul "nostru" conducător, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, au fost atinse. Niciodată un torționar, un călău sau un simplu ofițer de miliție sau securitate, un militar sau un magistrat din "epoca de aur" nu ar fi visat că pentru serviciile sale, şi, spunând asta, mă refer în special la cele câteva "METODE" menționate de mine mai sus, dar şi multe altele, din păcate cu miile, va primi o pensie care să-i permită, în fiecare lună să-şi cumpere un automobil.

Eroul meu, doctorul G, personajul principal din cartea de față, are o pensie din care abia poată să trăiască. Pensie nenorocită. Toată viața salariul său lunar şi mititel, întotdeauna

situat la baza grilei de salarizare, era penalizat cu 10–20 procente, pe trei luni. Această penalizare se reînnoia trimestrial. Dar asta este o altă METODĂ de tortură. Eu o numesc, metoda de birou, metoda de “estimare”, metoda politică de estimare, metoda de control şi apreciere prin estimare aplicată din biroul secretarului de partid sau oricare altul din conducerea unei unităţi, socialiste atunci, comuniste azi. Iată o mostră de decizie. Decizie prin estimare.

Decizia numărul 120. Decizia numărul 120 din 18.XII.1985. Directorul Spitalului Municipal Tecuci; Având în vedere declaraţia Tov. Cruceanu Teodor, Fina Elena, Brăescu Domnica, Savciuc Marilena, privind atitudinea necuviincioasă, ireverenţioasă şi total indisciplinată a tov.Dr. G în ziua de 18.XII.1985 în faţa secretarului Comitetului de Partid al spitalului, tov. Dr. Matran Liviu la adresa conducerii Spitalului Municipal Tecuci. Având în vedere prevederile art. 100 din Codul Muncii. In virtutea drepturilor conferite de legea nr. 5/1978. D e c i d e : Art.1. Se sancţionează tov. Dr G ,medic principal de specialitate chirurgie cu diminuarea retribuţiei în procent de 10% pe trei luni conform art. 100 lit “C” din Codul Muncii pentru atitudine necuviincioasă, ireverenţioasă şi total indisciplinată în ziua de

18.XII.1985 față de conducerea Spitalului Municipal Tecuci. Art. 2 Cu drept de contestație în termen de 30 de zile de la comunicare către COM din Spitalul Municipal Tecuci. Art. 3. Cu ducere la îndeplinire a prezentei decizii se însărcinează biroul plan org. personal din Spitalul Municipal Tecuci. MEDIC DIRECTOR, L.S. ss. Inds. Dr. Secară Florică – pentru conformitate ss. Inds. L.S.

Conform art.2 din decizia de mai sus, doctorul care a sfidat partidul şi pe conducătorii săi "iubiți", respectiv secretarul şi directorul comunist, doctorul chirurg, putea face contestație. Legea socialistă era dreaptă, era generoasă, era democratică, doctorul putea face contestație. Unde şi cum? Se spune clar în text, la COM. Ce era COM-ul? Ei bine, COM-ul, era Comitetul Oamenilor Muncii. Comitetul condus de chiar secretarul de partid PCR şi, bineînțeles, directorul unității socialiste. Ei, cititorule! Spune tu, cititorule, oricare ai fi, din țară, din Europa sau Lume, ce şanse avea amărâtul acela de doctor contestând decizia respectivă? Niciuna. Totuşi, eroul cărții mele a făcut-o. Rezultatul a fost un dezastru pentru el. Vreme de cinci ani, periodic, a fost bombardat cu asemenea decizii ale căror scop era de a-l denigra şi împiedica să promoveze din punct de vedere material sau profesional. De a i se diminua retribuția,

pentru a-l priva, pentru moment, de un trai decent, corespunzător statutului său de om de civilizaţie iar cu bătaie lungă, şi de a-l lipsi de o pensie de bătrâneţe, dacă va ajunge acolo vreodată, decentă. Acesta este comunismul cenuşiu.

După 22 de ani, situaţia este aceeaşi. Ba chiar mai gravă. Doctorul G, după 41 ani de muncă, medic primar chirurg, drd. în ştiinţe medicale, lector univ., om de ştiinţă şi civilizaţie, are o pensie mai mică decât a unui măturător de stradă din care i se reţine, şi acuma, jumătate pentru "datorii prin estimare la stat" Care stat? România, ţară europeană, ţară în care conduc aceiaşi comunişti într-o veselie de nedescris. Directorul Secară? Ei bine, directorul acela, semnatar al deciziei cu numărul 120 a fost ales, democratic, senator în Senatul României după 1989 unde a stat, cu toate avantajele prezente şi viitoare la dispoziţie, unul sau două mandate. Tot în Senatul României, a fost ales democratic şi fostul prim secretar al Comitetului Judeţean de Partid, PCR şeful comuniştilor din regiunea Dunării de Jos a României, judeţul Galaţi, tovarăşul Dina Carol. Asta e România, ăştia sunt românii. Iartă, uită, se prostituează şi se prosternează în continuare.

Cât priveşte cartea mea, am scris-o pentru cei care vin după mine. Am ţinut mult să atrag

atenția asupra pericolului cenuşiu. Să atrag atenția întregii planete. La ora actuală, indivizii "bolnavi" şi progeniturile lor, infectați cu virusul cenuşiu, bântuie Europa şi Lumea. Nimeni nu-i recunoaşte, nimeni nu se protejează de pericolul cenuşiu. Ideologia lor, modul lor de viață şi de acțiune este din ce în ce mai contagios, mai virulent. Dispun chiar de coloane. Coloana a cincea sau a opta. Michel Dion, cândva lider înfocat al comuniştilor francezi, îi vede fanatici, fundamentalişti. Puțini sunt cei care intuiesc pericolul cenuşiu. Odată, am auzit pe cineva spunând. „Nu mi-e frică de nimeni pe acest pământ afară de Ceauşescu, ăsta este mai mare decât Dumnezeu".

De curând, la Dublin a luat ființă o asociație a românilor din Irlanda care au înființat un post de radio şi televiziune şi o revistă prin care se încearcă mediatizarea problemelor culturale şi de civilizație care animă comunitățile româneşti locale şi din vecinătate. Spre surprinderea mea, invitatul unei asemenea emisiuni culturale, un parlamentar, un membru al senatului României, un fost secretar de stat cu problemele românilor de pretutindeni, un demnitar din Ministerul Afacerilor Externe al României, declara că aşteaptă cu nerăbdare să treacă anul acesta, pentru că de anul viitor va părăsi definitiv țara

pentru a se integra aiurea, în altă parte. România nu-l mai satisface, România nu-l mai interesează pe acest parlamentar. O spune deschis, o spune direct, o spune în fața camerelor de luat vederi şi a microfoanelor, o spune în fața întregii lumi. De aici de la Dublin. Păi am sau nu am dreptate eu, atunci când zic că parlamentarul este asemeni celui care l-a introdus în urnă? Suntem oare, mai breji noi, alegătorii, masa electorală, poporul sau populația română? Iată ce exemplu ni se dă din partea guvernanților, din partea parlamentarilor care ne reprezintă pretutindeni. Aveau oare dreptate Cioran, Țuțea sau Brâncuşi atunci când ne dojenea țara prin zicerile lor pline de năduf? Deci, să plecăm. Eu unul, aş pleca oriunde şi oricând, dar cei care au plecat înaintea mea, au avut grijă să impună Europei şi Lumii un standard, echivalând cu o grilă de apreciere şi condiționare a plecărilor de orice fel, dincolo de hotarele țării. Se pare că în Europa şi restul Lumii nu poți fi integrat dacă nu ai recomandările celor care s-au integrat înaintea ta. Dacă nu ai fost membru de partid comunist sau colaborator al securității nu ai aproape nicio şansă. Europa şi lumea te resping din start. Mai țineți minte, dragii mei cititori, cum ne-a pricopsit Europa şi Lumea imediat după decembrie 89 cu "ajutoare". Au fost de bună intenție, recunosc, dar toate aceste

ajutoare au venit, strict pe filieră guvernamentală, deci la comuniştii guvernanți sau parlamentari. Aceştia le-au vândut pe bani apoi fraierilor care credeau în privatizare şi democrație, scăpând de concurența lor în sectorul public, transformându-i în privatizați sau privați. Proştii au dus bine mersi economia țării în spate, trudind pentru impozitele şi dările, care mai de care mai împovărătoare, în vreme ce comuniştii se regrupau în sectorul public al economiei, devorând totul, distrugând infrastructura şi acumulând averi fabuloase peste noapte. Beizadelele lor au împânzit Europa şi America, s-au şcolit în marile colegii şi institute din lume urmând ca în cel mai apropiat termen să o cucerească. Europa este bătrână. Mai apare câte un Breivik care confundă semnalul de alarmă cu trăgaciul, mai apar coloanele ce bântuie ca stafiile planeta de la Noua Zelandă până dincolo de cercul polar, toți cu tintă precisă, toți cu programare, numai un lucru nu înțelege nimeni. Acela că poate cel mai sensibil criteriu sau marker al onestității unui român ar trebui să înceapă de acolo: A fost sau nu a fost membru de partid comunist, a fost sau nu a fost turnător sau colaborator la securitate. Pe ăştia, nu-i caută nimeni, pe ăştia nu-i apreciază nimeni, comuniştii cenuşii au reuşit să-i facă

indezirabili şi proscrişi pe întreaga planetă. Amin!

Ni se cere, deci, să uităm. Nouă, Europei şi Lumii. Să uităm totul. Comuniştii nu şi-au făcut decât datoria. Chiar datoria de torționar. O cerea fişa postului. Metodele de supraveghere şi tortură, erau în fişa postului. Se putea abate cineva de la vreo prevedere stipulată în fişa postului? Nu, Doamne fereşte! Ajungea sigur coleg cu torționatul. Dar noi? Noi, cei care am rămas în continuare victime. Noi ce trebuie să facem? Exact asta aşteptăm de la Europa, în primul rând. Recunoaşterea valorilor autentice ale românilor care nu au fost membri de partid comunist şi nici colaboratori ai securității criminale. Condamnarea comunismului românesc la scară europeană şi, de ce nu, mondială. Europa şi Lumea să solicite reprezentanților țării să deconspire listele membrilor şi colaboratorilor la scară continentală sau universală. Nimeni, niciun şef de stat sau de guvern să nu recunoască într-un fost comunist sau securist un reprezentant al poporului roman. Dalia Grybauskaite şi Angela Merker au atins cu timiditate semnalul de alarmă. Cineva va trebui să-l mai şi tragă. Eu unul promit să nu uit nimic. Promit, Europei, Lumii şi *generațiilor viitoare.*

Iagan Ameih

BATALIONUL DE PEDEAPSĂ

1.

I se spunea unitatea militară zero una mie şase sute două zeci şi şase. Nu auzisem de ea şi nici nu aş fi auzit vreodată dacă Loli, credulul meu Loli, nu ar fi avut, la un moment dat, ideea, total neinspirată, să-mi aplice o corecție mai specială, denunțându-mă maiorului Oprea pentru o ofensă pe care i-aş fi adus-o cu ocazia unei altercații domestice, pe marginea relației mele cu Nina. Era prin anul 1966.

Trenul săgeta de-a lungul Someşului ca o nălucă. Roțile țăcăneau ritmic fugărindu-se. Ici, colo, rămâneau în urmă câte o moară, câte un pod plutitor. Afară, timp frumos cu soare de vară timpurie. Stăteam la fereastra vagonului şi priveam aiurea peisajul care rula prin fața mea cu viteză amețitoare. Din când în când scoteam o mână pentru ca să simt mângâierea răcoroasă a curentului de aer. Acest lucru îmi dădea o senzație plăcută de calm, după o zi agitată şi plină de neprevăzut.

Vagonul ocupat de *reka*, era supravegheat la ambele ieşiri de către un gradat în uniformă cu epoleți albaştri, fără însemne militare de

armă. La picioarele fiecărui *reka*, se afla câte o valiză de lemn pe care era aplicată eticheta corespunzătoare de identificare. Comandantul însoțitor, despre care am aflat mai încolo că îl cheamă tovarăşul locotenent major Avram, mă fixa tot timpul cu privirea, râzând de mapa studențească în care un soldat de la magazie îmi îndesase, mai mult cu forța, o jumătate de pâine neagră şi o conservă de fasole cu costiță de porc afumată. Încă de la început mă poreclise "Întelectualul". Am aflat mai târziu că eram singurul intelectual din vagonul cu *reka*. Nu aveam valiză de lemn şi nici alte haine decât ce era pe mine. O cămaşă verde în carouri albe, o pereche de pantaloni negri susținuți de o curea de piele cu cataramă metalică, iar în picioare, tradiționalii mei pantofi maro cu găurele şi tocuri scâlciate. Fusesem luat de pe stradă. Venisem la Baia Mare să iau nişte alimente şi ceva bani de la mama. Tocmai traversam parcul în vecinătatea Turnului Ştefan, când un ins îmbrăcat în uniformă albastră m-a oprit, invitându-mă la Comisariatul Militar din apropiere. Am încercat să mă opun, dar acesta mi-a spus că are ordin clar să mă conducă la comandant.

– Este o greşeală! i-am spus. Eu sunt student şi nu am de-a face deocamdată cu armata. Sunt student la medicină în anul patru.

Zicând asta am intrat, mai mult de nevoie, pe poarta clădirii străjuită de ziduri înalte şi groase din piatră şi cărămidă arsă. Aici mă aştepta un ofiţer pe care l-am auzit spunându-i santinelei de pază.

– Îl vezi? Nu are voie să plece până nu-ţi spun eu sau tovarăşul maior Oprea.

M-a cuprins teama şi o nelinişte ciudată şi apăsătoare puse stăpânire pe mine. Voiam să fug, dar mi-am dat seama imediat că nu aveam pe unde. Curtea era înconjurată de ziduri înalte. O mulţime de bărbaţi aşteptau la rând în faţa uşilor întredeschise ale birourilor de unde, din când în când, ieşea câte un felcer sau medic militar îmbrăcat cu un halat alb peste uniformă şi striga numele cuiva. Apoi intra în birou însoţit de către cel strigat.

Am stat câteva ore în curtea plină cu oameni ciudaţi. O adunătură pestriţă de uniforme militare şi haine civile de tot soiul, de la costume elegante şi gulere albe, până la cămăşi spălate în zer de oaie, opinci şi nădragi murdari încinşi cu chimire late din piele de bivol. Majoritatea aveau valize de lemn cu etichete de identificare aplicate pe ele. Un ins m-a informat că este o zi de recrutare pentru armată. Am încercat să ies, dar santinela m-a trimis cu un ordin răstit înapoi în curte. În cele din urmă am găsit un ofiţer binevoitor care m-

a condus la maiorul Oprea. Acesta mi-a comunicat în grabă că aici nu este timp de pierdut cu explicații pentru fiecare “recrut”, dar trebuie să fac şi eu, ca oricare cetățean al țării, armată.

– Dar sunt student. Student la medicină în anul patru. Voi face armata după terminarea facultății.

– O să vedem, veni răspunsul. Deocamdată o să faci vizita medicală.

Am fost condus în curte. Cu ocazia acesta am aflat ce este un *reka*.

– Un răcan, mi-a spus sergentul care mă însoțea, enervat de insistența cu care îl iscodeam, asta este! Iar răcanul este un recrut care habar n-are ce-i aia armată şi respect pentru superiori. Un nimeni. Un gunoi şi un căcat. Asta este un *reka*. Cei mai nenorociți sunt cei de la diribau. Unii crapă pe şantiere sau pe terasamentul căilor ferate iar alții ajung la dilibau, adică, la casa de nebuni. Apoi m-a bătut prieteneşte pe umăr.

– Da tu câte clase ai?

– Păi, eu sunt student. Student la medicină!

– Intelectual? Atunci ce cauți aici? A mai adăugat clătinând nedumerit din cap. Oi fi având vreun dosar.

Cu astfel de încurajări am fost introdus la comisia medicală. Aici un felcer mi-a examinat organele sexuale, iar onorata comisie a dat verdictul, apt unitatea, numărul 01626.., Ce însemna? Aveam să aflu mai târziu.

Încetul cu încetul atmosfera încărcată din curtea comisariatului militar prinse a se limpezi. Câțiva gradați au început să organizeze masa de recruți în grupuri din care se distingeau o categorie specială de *reka* ce se caracteriza prin aspectul *special* al celor care îl alcătuiau. Majoritatea analfabeți. Nu ştiau să scrie sau să citească. Ciobani de pe piscurile Carpaților, țigani certați cu legea, foşti puşcăriaşi sau recidivişti, dar şi bărbați cu familie, adică soție şi copii, demult trecuți de vârsta încorporării. Unii purtau barbă. Printre ei, mişuna de colo, colo, câte un rătăcit, venit, te miri de unde, sfios, tăcut şi speriat ca mine. Grupurile, alcătuind plutoane, au fost puse să defileze prin fața unei magazii de unde primeau alimente pentru drum. Apoi, porțile din spatele comisariatului militar s-au deschis iar gradații, şefi de pluton, şi-au încolonat oamenii conducându-i spre gara care era aproape. La gară, câteva vagoane aşteptau pe o linie secundară să fie ataşate la o garnitură de tren. Un vagon ne aştepta şi pe noi, cei conduşi de sergentul Chingă, cum am aflat că îl chema pe comandantul coloanei noastre speciale.

Fusesem repartizat în grupul acelor ciudați care se distingeau de la început prin aspectul lor neomogen şi dubios.

După o jumătate de oră trenul se puse în mişcare. Am înțeles că mergeam spre Dej. Intre timp m-am liniştit. Am înțeles că era inutil să mă opun. Am înțeles că un om face ce poate până când soarta i se descoperă în față. Trebuia să găsesc o posibilitate de a o anunța pe mama. Pe mama şi pe Nina. Încă nu înțelegeam ce se întâmplă cu mine. Nici măcar unde voi ajunge nu ştiam. Un *reka* mai curios aduse vestea că la Dej vagonul nostru se va ataşa la altă garnitură. Mergeam spre sud.

Încercam să-mi amintesc totul. Şi deodată m-am trezit făcând inventarul faptelor. Cu o zi în urmă venisem acasă. Erau probleme cu locuința. Nina născuse şi de un an ni se tot promitea o locuință de la stat. Dormeam provizoriu la o mătuşă care ne oferise cămara de alimente ca spațiu în acest scop. Nina a fost şi la Partid, mama ei fusese, "luptătoare în ilegalitate"... prostii! Era cea mai săracă femeie din cartier. Se pare că luptătorii din ilegalitate au fost nişte fraieri. O spunea şi socrul meu care se îmbătase într-o crâşmă plină de legionari o singură dată şi i-a mers bine toată viața. Plecase de acasă încă din tinerețe la Moreni pe vremea când oraşului i se

spunea “A doua Americă”. Acolo, zicea el, şi-a trăit traiul şi mâncat mălaiul mai mult de jumătate din viața sa de țăran onest din satul Sălişte, comuna Băseşti raionul Cehu Silvaniei. Asta era. Asta era situația. Nina era ultimul lor copil. Un copil făcut la bătrânețe. Frumoasă fată mai era Nina. Frumoasă şi blândă. Când mi-a spus că e gravidă, m-am bucurat. M-am bucurat şi am luat-o de nevastă. Mama s-a supărat tare. S-a supărat pentru că eram student. Eram student şi numai asta imi mai lipsea. Adică, o nevastă. O nevastă de şaptesprezece ani şi gravidă. Generoasă cum era, se şi oferise ea, mama, să-i dea sfaturile corespunzătoare şi bineînțeles, cei treizeci de lei necesari achitării taxei pentru efectuarea avortului. Atât costa pe vremea aceea. Treizeci de lei. Treizeci de lei un avort. Dar eu m-am opus categoric. M-am opus şi gata. Aşa a apărut Mihaela. Iar odată cu ea şi necazurile mele.

Eram student. Mă transferasem la Timişoara de teama tovarăşului profesor Nana. Spaima studenților de la IMF Cluj cu dosare. Nimeni nu trecea de Nana. Dosarul prost echivala cu o repetenție. Dacă te încăpățânai să repeți anul patru şi să vii din nou la examenul de chirurgie, erai pierdut. Tovarăşul profesor Nana te trântea din nou. Erau studenți la medicină, unii chiar trecuți de patru zeci de

ani. Se încăpățânau să rămână, să insiste, să lupte, să păcălească şi chiar să-l şantajeze pe profesor. De notorietate era cazul unui student disperat care, la examen, profitând de slăbiciunea lui Nana pentru bibliografia compusă exclusiv din nume ruseşti, respectiv chirurgi sau savanți sovietici, i-a citat, înşiruind de-a valma, peste zece "autori" precedându-l pe fiecare cu expresia, "după celebrul savant sovietic"... Entuziasmat şi emoționat, profesorul Nana i-a pus în carnet nota zece, felicitându-l călduros. După plecarea studentului, profesorul s-a repezit în bibliotecă căutând printre cărți şi reviste de specialitate lucrările celor trecuți în notițele sale după examinarea studentului. Negăsindu-i, a revenit in cabinet unde conferențiarul Mircioiu, zâmbea abia stăpânindu-şi râsul.

– De ce râzi tovarăşe conferențiar? Uite un tovarăş student conştiincios şi bine pregătit!

– Tovarăşe profesor! a replicat Mircioiu, puşlamaua asta şi-a bătut joc de dumneavoastră, v-a citat toată echipa de fotbal al Uniunii Sovietice în frunte cu portarul Iaşin!

Fusesem inspirat. Mă transferasem la Timişoara. Mă transferasem în ciuda faptului că mă avertizase cineva.

– Omule! Oriunde te-ai duce în țara asta, dosarul va merge după tine.

2.

Trenul pornise din Dej. Vagonul nostru a fost ataşat la mijlocul unei garnituri compusă din două trenuri personale, ambele cu direcția Cluj. Stăteam la fereastră pe coridor şi visam cu ochii deschişi la momentul când voi scăpa din încurcătura în care m-am trezit aşa deodată, fără să vreau şi fără să ştiu de unde mi se trage totul şi de ce. Prin spatele meu treceau în tranzit călătorii cu bagajele lor. O voce plăcută mă trezi la realitate.

– Servus!

Era Laura, o colegă de grupă de la facultate. Frumoasă, cu plete blonde, îmbrăcată într-o rochiță albastră având tivul mult deasupra genunchilor, încălțată cu pantofi pe tocuri înalte. Eram salvat. În câteva cuvinte i-am explicat totul cu rugămintea de a lua telefonic, printr-un aviz, legătura cu mama. Locotenentul major Avram s-a apropiat de noi curios.

– O colegă din Dej, am zis, merge la Cluj. Dar, noi încotro mergem? l-am întrebat eu.

– Secret! veni răspunsul.

Am stat cu Laura tot timpul spre marea dezamăgire, dar şi invidie, a locotenentului major Avram. Călătorii erau mulți, iar vagonul nostru se afla plasat între vagoanele civile. Ne apropiam de Cluj.

3.

Am fost traşi pe o linie secundară. Mi-a rămas în minte imaginea Laurei care îmi făcea semn cu mâna, stând pe peronul aglomerat fluturând biletul pe care apucasem să i-l dau, cu adresa si mesajul pentru mama. Am revenit, cu ochii şi gândurile în vagon. Majoritatea *reka* dormeau. Practic, se îmbătaseră toți cu palincă adusă de fiecare din zona de unde provenea, Oaş, Maramureş, Lapuş, Valea Chioarului, Copalnic dar şi din maghiarime, precum Carei sau Satu Mare. Vagonul mirosea puternic a țuică şi transpirație. Până şi tovarăşul locotenent major Avram era beat, la fel şi gradații însoțitori.

Orele treceau. Se însera. Se aprindeau felinarele de semnalizare. Curând gara fu inundată de lumina albă şi galbenă a reflectoarelor. Tovarăşii mei dormeau sau moțăiau, după caz, obosiți şi amețiți, având

fiecare în suflet problema şi durerea lui. Cei mai naivi erau ciobanii. Aceştia ştiau că merg la armată şi nu se sinchiseau deloc. Este bine cunoscut proverbul acela românesc care spune, cine nu a făcut armată, nu este bărbat. Parcă se grăbeau să ajungă cât mai repede bărbați, ca să se întoarcă acasă isprăviți şi la locul lor. Mă uitam la mâinile lor, butucănoase şi aspre, pline de bătături cu gheare în loc de unghii, comparându-le cu ale mele, albe, slabe, cu degete subțiri, unghii tăiate, pielea aproape străvezie. Mâini de chirurg, mâini de pianist. Îmi plăcea pianul, îmi plăcea chirurgia. Şi deodată, m-am trezit gândindu-mă la mâinile mele. Ce se va întâmpla cu mâinile mele? Ce caut eu printre oamenii aceştia atât de străini de mine şi de firea mea? Majoritatea erau de la țară. Mai târziu am aflat că proveneau din clasa de mijloc, unii, copii de foşti chiaburi, țărani destoinici, harnici şi cumpătați. Părinții lor au muncit toată viața pentru avere şi bunăstare. Apoi au venit comuniştii şi le-au luat totul, mințindu-i că tot ei sunt stăpânii. Întrebat odată dacă a înțeles chestia asta, cu pământul colectivizat care tot al său este, unul mai isteț a răspuns că a înțeles perfect cum vine treaba. "Uite aşa, a zis omul. Am avut-o, este a mea. Voi veniți şi mi-o tăiați. Apoi mi-o puneți în mână şi-mi spuneți. Tot a ta este, tovarăşe! Nu-i aşa? Foloseşte-te de ea!" Se

referea, fireşte, la organul vital, organul vieții, organul de reproducere.

Mai erau țiganii. Țiganii de la oraş. Majoritatea cu antecedente penale, mici găinării, furturi, spargeri, bătăi, insulte. Fricoşi nevoie mare, întrebau tot timpul încotro mergem. Gradații se purtau frumos cu ei. Țiganii aveau bani. Printre toți, mişunau vreo câțiva pletoşi îmbrăcați cu pantaloni strâmți la manşetă, malagambişti, băieți de oraş, băieți de cartier. Unii aveau neveste şi copii acasă. Mai erau câțiva cu barbă şi doi care se jurau că nu vor pune mâna pe armă întrucât religia lor le interzice să facă acest mare păcat. Mă aflam, într-adevăr, într-un vagon de ciudați mergând spre o destinație necunoscută. Târziu spre miezul nopții, am adormit şi eu.

4.

– Hei! Trezeşte-te, am ajuns!

Eram într-o gară. Vagonul se golise de tot. Un tip din Baia Mare care se ținea de mine tot timpul pe motivul că suntem concitadini, mă trăgea de cămaşă îndemnându-mă să cobor. În spatele său, un gradat țipa cuiva dincolo de uşa vagonului.

– Mai este un *reka* adormit pe aicea. Vin acuma!

O senzație de frig m-a cuprins imediat ce am ajuns pe peron. Am început să tremur. Cineva mă împingea spre un grup aliniat în câteva plutoane, având valizele de lemn la picioare. Gara era pustie la ora aceea. Când s-a pornit coloana, am putut să citesc la un moment dat pe clădirea gării inscripția AIUD. Deci Aiud? Aceasta era destinația. Numele îmi era cunoscut. De unde oare? Nu-mi aduceam deloc aminte şi deodată îmi pică fisa. Aiud! Celebra închisoare de la Aiud.

– Mergem la închisoare? am întrebat pe un gradat.

– Nu, alături! fu răspunsul. La unitatea de Căi Ferate.

– La unitatea de Căi Ferate, deci? La Căi Ferate? Aşa!

M-am trezit complet. Am intrat pe o poartă mare încadrată de ziduri înalte, foarte înalte, oprindu-ne undeva pe un platou acoperit cu plăci de beton, străjuit de alte ziduri, la fel de înalte şi grele. Nu se vedeau ferestre sau alte posibilități de a privi prin ele. Ziduri trainice, ziduri medievale.

– Aici au fost grajdurile împărătesei Maria Tereza, ne-a explicat cineva. Aia cu caii! Nu

înțelegeam nimic. Un lucru era sigur. Ajunsesem la destinație.

5.

Stăteam la biroul infirmeriei şi mă gândeam. Acum e vremea ta, suflete. Acum poți da libertatea necuvintelor, departe. Departe de studiu, departe de cărți, departe de artă şi civilizație. Totul s-a sfârşit. Lecția a fost făcută. În definitiv, nu eşti singurul căruia nu-i place unde e. Mereu ai vrut să fi cineva iar acuma eşti, în mod oficial, un intelectual în bocanci. Întreabă-te mai bine ce o să se întâmple după ce o să crăpi undeva într-o explozie la construirea unui tunel ori pod sau cu târnăcopul în mână, epuizat de efort, pe terasamentul înghețat într-o iarnă la minus treizeci de grade. Problema nu o să fie moartea, fiindcă tot murim, ci ce lăsăm în urmă unii dintre noi. Cum vom rămâne în amintirea oamenilor? Oare, o să le pese? Îşi vor aminti vreodată, atunci când vor călători în trenuri luxoase, pe căile ferate ale acestei țări de cei care au crăpat construindu-le, obligați de statul socialist să muncească în batalioane speciale? O să le pese oare? Aş fi vrut să spun

cuiva să transmită, dincolo de ziduri, nu cum au murit aici unii, ci cum am trăit eu şi ceilalţi *reka* în unităţile militare de muncă forţată ale Republicii Populare Române.

– Ce faci, soldat?

O voce plăcută şi blândă. Am tresărit. Era doctorul. Niciodată nu i-am pomenit numele sau gradul. Pentru mine era “domul doctor”. Atât, domnul doctor.

– Spune-mi ceva ce nu scrie în dosarul tău.

– Adevărul! i-am răspuns.

A clătinat uşor din cap şi a şoptit ca pentru sine.

– Turnătoria face parte din natura perversă a neamului nostru, încorporată în instinctul de conservare.

S-a aşezat apoi la birou, a deschis un sertar de unde a scos un formular pe care l-a completat inspirându-se dintr-un volum legat în coperţi groase îmbrăcate într-o ţesătură maronie foarte rezistentă. “Ordinul M30, general de armată, Leontin Sălăjan”, am apucat să citesc, cu coada ochiului, pentru că imediat obiectul acela care semăna a carte, a dispărut în bezna sertarului de unde apăruse, spre mântuirea mea.

– Mâine te duci la Cluj, zise doctorul. Am vorbit cu comandantul. Vei da un plic

colonelului doctor, comandant al Spitalului Militar. S-a aplecat şi a luat unul din caietele mele cu însemnări uitat pe birou.

– Scrii versuri?

– Din când în când, aşa ca să mai treacă vremea, am zis eu.

– Poezia nu are sens decât dacă te poartă altundeva. A stat, aşa câteva clipe pe gânduri apoi mi-a înapoiat caietul spunând.

– Du-te la birouri să-ți elibereze foaia de drum, apoi treci pe la popotă să ți se facă un pachet. Ai tren dimineață la ora patru.

– Am înțeles, domnule doctor. Ar fi trebuit să spun, am înțeles să trăiți tovarăşe locotenent major doctor! Dar nu puteam. Nu puteam şi nici nu aş fi putut vreodată să-mi spurc sufletul încărcat de recunoştință şi mulțumire cu apelativul acela nenorocit. Eram tulburat şi plin de speranță.

6.

... Era într-o după amiază la începutul lunii iunie 1966. O adiere de vânt călduță venea dinspre puşcărie. Sergentul Chingă mă puse să curăț closetul de la etajul cazărmii.

Terminasem treaba repede aşa că aveam timp să privesc, de acolo de sus, prin curțile vecine. Dincolo de ziduri, se auzeau zgomote de şosea frământată de trafic rutier. Răzbăteau până la mine urletul motoarelor de camion, şuieratul frânelor cu aer comprimat, muzica claxoanelor acordate în tonalități înalte. Gândurile îmi zburau înapoi către timpurile copilăriei. Mă străduiam să-mi chem în amintire fața de copil şi mângâierea duioasă a mamei care îmi ridica şuvița de păr căzută pe frunte. Apoi atenția îmi fu atrasă de nechezatul unui cal. Chiar în fața cazărmii, mărginită la stânga de o latură a puşcăriei, se afla o curte în care cineva biciuia doi cai care se împerecheau. Un sentiment ciudat şi o senzație de scârbă puse stăpânire pe mine. Ce tablou nenorocit se oferea privitorilor de după ferestrele zăbrelite ale cazărmii şi puşcăriei! Am înțeles atunci ca între cei care se ocupau de instruirea batalionului de *reka* şi cei care se ocupau de reeducarea puşcăriaşilor de la Aiud, nu era nicio diferență. Toți erau în slujba patriei. Iar noi, cei de după gratii, şi unii şi ceilalți, eram asemeni cailor. Asemeni cailor care, uneori trebuiesc biciuiți sau eutanasiați prin efort fizic şi subnutriție dar şi înmulțiți, pentru muncă. Un lucru nu înțelegeam atunci. După ce criterii se făcea selecția? Ce interes ascuns şi nenorocit stătea la baza acelei selecții, cine era cel care dicta si monitoriza

mulțimea aceea de recruți condamnați la muncă forțată sub genericul unei apartenențe la o armă. Îl intuiam, era pretutindeni, era mereu în preajma noastră. Era el, "partidul" şi reprezentanții săi militari. Partidul clasei muncitoare şi a țărănimii muncitoare. Partidul comunist.

Noi, cei cu dosare speciale, oscilam într-un fel între cele două instituții de profil, penitență şi educație socialistă. Armată şi puşcărie. Pentru un *reka* cu dosar nu exista o altă alternativă. Doi ani, trei ani, erai căpăcit definitiv acolo iar în continuare, viața mergea sub semnul dosarului până la moarte. De unde a mai apărut şi asta, de unde a mai apărut şi chestia cu dosarul? Era greu pentru mine, la vremea aceea, să pricep atâtea lucruri ciudate şi străine de firea mea de om, cu niscai studii superioare la activ, dar incomod şi indezirabil pentru autoritățile statului socialist. Ne urmam destinul, iar unii, foarte puțini, ne răzvrăteam ca puii de găină în găoacea lor fisurată la timpul eclozării. Pui vulnerabili, pui nenorociți. Puii unui neam blestemat, şi el, de istorie şi dosare.

Rătăceam pe coridoare şi mă gândeam ce să fac. Îmi veni aşa, dintr-odată, un gând şiret. Mai aveam dosite câteva sticle de palincă date în custodie pe furiş de către prietenii mei

maramureşeni. La noapte o să îmbăt plutonul şi am să le încurc bocancii aliniați pe coridor la uşa dormitoarelor, în aşa fel încât dimineață să nu mai poată nimeni ajunge la program după ceas şi ordin. Eram curios să văd ce mutră va face sergentul Chingă şi l-ent majorul Avram. Măcar cu atât să mă aleg şi eu, cu o burtă de râs.

7.

Sergentul Chingă era de loc din Galați. Zicea el, dar eram sigur că provenea dintr-un sat mărginaş şi uitat de lume undeva prin câmpia Prutului sau Dunării de jos. În viața civilă era tractorist. Şi ce mândru era de asta. În cele trei săptămâni, nu mai mult, de instrucție militară cu specific de "geniu" trebuia să ne învețe arta războiului şi a păcii deopotrivă. Construiam în poligon poduri de lemn pentru trecerea trenurilor pe care apoi le aruncam în aer. Restul, adică partea care ținea de activitatea noastră pe timp de pace, urma să se deruleze pe parcursul următoarei perioade, până la împlinirea termenului de liberare adică, doi sau trei ani. Pentru mine, sergentul Chingă a fost şi va rămâne în amintirea mea, o

mostră specială de ins, pătruns de importanța faptului. Îngâmfat, peste măsură, incult până la Dumnezeu, cinic şi ticălos, de o naivitate criminală. Îşi califica ticăloşia întotdeauna ca o manifestare generoasă a nobleței sufletului său. Țigan la origine, moştenise tot ce era mai rău de la neamul său până în străfundurile ancestrale ale acestuia. Nu ştia nimic despre armată. Câteva ordine, pe care le striga cu o furie sălbatică de i se înroşeau până şi ochii de efort, gata să-i plesnească acolo în cap, şi câteva replici pentru superiori, cazone şi ridicole, acompaniate cu “să trăiți tovarăşe... ” Era periculos pentru că te putea trimite oricând în tribunalul militar, iar de acolo la batalionul disciplinar. Pentru un *reka*, batalionul disciplinar echivala cu batalionul morții. Sergentul Chingă, explica cu lux de amănunte cum se poate “mierli” acolo. Greu i-am făcut față primele zile. Îi fusesem predat de către tovarăşul lent major Avram cu indicația specială de a mă instrui corespunzător. Adică, “până la os, până la sânge”.

În dimineața aceea de vară fierbinte când ne-a vorbit despre tancuri şi avioane, un *reka* din plutonul ciudaților din care făceam şi eu parte, l-a întrebat.

– Tovarăşe sergent, ce-i ăla un reactor? Se referise probabil la un avion cu reacție.

Sergentul a tăcut câteva momente apoi, s-a ridicat brusc de pe locul unde stătea şi a plecat în grabă. Rămaşi singuri, am început să chicotim între noi pe seama ignoranței sergentului dar între timp, acesta apăru vesel venind dinspre birouri.

– Ha! Ha! Ați crezut că nu ştiu ce este un reactor, măi? Un reactor, este o maşină mare, boilor. Asta este, o maşină mare!

Apoi ca să se răzbune pe noi scoase plutonul la instrucție.

– Pas alergător, marş!

Alergam în prostie. Ne urmărea pe fiecare cu mare atenție şi la cea mai mică tentativă de a rări ritmul paşilor, tuna cu vocea sa nenorocită.

– Pas alergător, pas alergător, culcat, culcat, salt înainte, pas alergător!

Nu se mai oprea. Un *reka* se împiedecă şi căzu. Încercă să se ridice dar echipamentul îl trăgea în jos. Eram echipați cu tot ce ține de un soldat infanterist. De la uniforma de luptă cu bocanci grei, cască de oțel şi masca pe figură până la "Zebeul", arma rusească de câteva kilograme, cu cartuşiere, baionetă şi lopată atârnate de centură. M-am oprit şi apucându-l de umeri am încercat să-l ridic. O lovitură de picior în spate mă azvârli cât colo. Căzând, mă lovisem puternic la față. Arma zburase şi ea

mai încolo pierzând baioneta. Sângele începuse să-mi curgă din nas. Sergentul Chingă stătea în fața mea şi urla.

– Pas alergător, pas alergător, marş, marş, marş!

M-am ridicat, mi-am luat arma şi ridicând baioneta, l-am lovit cu latul peste umeri.

– Data viitoare, am să ți-o bag în burtă, i-am zis ştergându-mă de sânge şi părăsind încet câmpul de instrucție. În urma mea plutonul se oprise. Nimeni nu mai alerga. Apoi, ca la o comandă, fiecare *reka* îşi atârnă arma pe umăr şi porni spre cazarmă. Sergentul Chingă rămase acolo încremenit ca o statuie şi în mintea lui poate pentru o clipă încolți bănuiala, că într-o bună zi, s-ar putea ca un *reka* diliu chiar să i-o facă de-adevăratelea?!

8.

După incidentul cu sergentul Chingă, am fost chemat la comandantul unității. Aici mă aştepta lentu-major Avram.

– Ei, cum îi stă unui intelectual în bocanci?

– Rău, am răspuns, m-au ros, iar picioarele îmi sunt numai răni.

– Azi a venit tovarăşul doctor, du-te să te vadă la infirmerie. Şi zicând asta îmi arătă o uşă pe coridor.

Când am intrat, o figură plăcută şi tânără şi-a ridicat privirea dintr-un registru aflat pe un birou de lemn şi mi s-a adresat direct.

– Tu eşti ăla cu trei ani de medicină?

– Da! Să trăiți tovarăşe doctor. Apoi, după ce i-am privit epoleții, am adăugat sfios. Tovarăşe locotenent major doctor.

Mi-a fost simpatic din prima clipă. Se deosebea cu totul şi cu totul de ceilalți. În primul rând că, era foarte tânăr, am aflat ca abia terminase facultatea şi era la prima repartiție. Apoi pentru că era doctor şi toți se temeau de el.

– Să-ți văd picioarele.

M-am scos bocancii criminali, iar el după o scurtă privire îmi zise.

– Pe loc repaus! Vezi că eu plec pentru o săptămână. Am vorbit cu comandantul. Vei prelua infirmeria. Până vin eu ai grijă de tot ce-i pe aici. Uite, îți las şi parafa pentru trimiteri dacă este cazul. Vezi ce faci, iar când mă întorc, mai discutăm problema ta. S-a ridicat de la birou şi dus a fost. Am ieşit pe coridor. Nu mai era nimeni pe acolo. Am coborât în curte. Soldații făceau instrucție ca la

carte. De undeva, sergentul Chingă striga ceva, dar eu nu înțelegeam ce spune. Scăpasem de el, deocamdată. Câțiva băieți din Maramureş s-au apropiat de mine.

– Avem palinca la noi, nu am aruncat-o, ce facem cu ea.

– O aduceți la infirmerie, am zis discret. Când sunteți liberi.

– Tot mai vrei să pleci?

– Da! Voi pleca curând, am spus.

– Să-ți ajute Dumnezeu, zise unul, dar de aici nu se poate scăpa, mai bine gândeşte-te cum să-ți faci viața cât mai uşoară. În seara aceea am umplut sobele de teracotă din infirmerie cu palinca maramureşenilor. M-am gândit că în ziua când voi pleca de acolo, să îmbăt toți *reka* din unitate făcând din ei, măcar pentru o zi, o unitate inaptă pentru muncă.

9.

La Cluj, am ajuns în câteva ore. Am mers direct la căminul de fete de pe strada Victor Babeş. Laura încă nu plecase la cursuri. Avea stagiu la neurologie undeva pe strada Pasteur.

În timp ce o conduceam am început să lăcrimez. Aşa discret ca un bărbat amărât ce eram. Îmi era ruşine de uniforma aceea soioasă şi respingătoare în care apărusem în fața colegei mele. Îmi era ruşine pentru că eram tuns, la zero cum se spunea atunci, iar coşurile de pe față, în absența pletelor mele castanii, păreau şi mai evidente. Îmi era ruşine că nu mai eram acolo, acolo cu colegii mei. Cu colegii mei care vor termina anul universitar fără mine. Îmi era ruşine chiar de mama, de care mi-a adus aminte Laura că o anunțase de necazul meu. Îmi era ruşine de Dumnezeu.

– Îl cunosc pe doctor!

– Care? am tresărit eu. Iar ea, a zâmbind fericită.

– Colonelul de la Spitalul Militar. Diseară mă întâlnesc cu el.

10.

Spitalul nu era deloc aglomerat. Ici, colo, câte un pacient prin saloanele etajului unde aveam acces. Mi s-a spus să stau în salon până voi fi chemat. Uşile s-au închis în urma mea cu încuietori electrice, comandate de la distanță. Ferestrele erau dublate cu gratii. Ce secție o fi

asta? Mă întrebam mereu. De ce sunt singur? De ce nu vine nimeni la mine? Am ieşit. Coridorul era scurt. Mai era o uşă. Am intrat. Tot un salon cu două paturi ca şi cel în care stăteam eu. Gol şi acesta. Dincolo de uşa coridorului se vedeau prin geam scările care coborau. Dincoace, uşa era blocată. Geamul era vopsit cu un strat gros de vopsea albă. Îmi era foame. Hainele şi mapa, vechea mea mapă pe care o luam pretutindeni cu mine, îmi fuseseră luate la biroul de primire a bolnavilor. Eram îmbrăcat într-o pijama veche care arăta jalnic după atâtea spălări în clor şi detergent ieftin. Mă încinsesem cu un capăt de faşă ca să nu-mi pierd pantalonii. Am adormit. M-am trezit spre seară. Cineva îmi adusese de mâncare. Mâncare bună. Două feluri. Si ceai. Ceai pe care l-am băut pentru că mi-era sete. L-am băut, deşi ştiam că este dres cu bromură, deşi ştiam că în armata ți se controlează până şi libidoul. Am adormit din nou. Când m-am trezit era ziuă. Dormisem toată noaptea. Eram îngrijorat. Aşteptam să vină cineva la mine, să-mi spună ceva, orice, numai să-mi spună ceva. Dar nu venea nimeni. Apoi, deodată, uşa se deschise, iar un bărbat îmbrăcat cu halat alb mă invită să-l urmez. Era un felcer. M-a condus la cabinetul “tovarăşului colonel doctor”. Aici, mi s-a spus să aştept. Apoi felcerul a plecat. Am stat mult. Cred că am stat

mai mult de o oră. Într-un târziu pe uşa colonelului s-a strecurat o fată. Frumoasă mai era fata aceea. S-a uitat la mine, mi-a zâmbit, apoi şi-a aranjat ținuta şi dusă a fost şi ea. Am mai stat o oră. Apoi uşa s-a deschis în sfârşit şi pentru mine.

– Intră, soldat!

Era colonelul. Înainte ca să zic ceva sau să-mi revin din emoție se ridică de la birou şi-mi spuse grăbit.

– Azi nu am timp de tine. Discutăm mâine dimineață la ora nouă. Întoarce-te la salon!

– Am înțeles domnule doctor! Apoi în şoaptă, am înțeles, să trăiți...

Iată-mă iar în salon. Totul era ca înainte. Ba nu, se schimbase ceva. Uşa coridorului ce da spre scări era deschisă. Puteam să cobor, puteam să mă plimb, puteam să fac ce vreau. O fi o cursă, mi-am zis, aşa că voi sta liniştit până mâine.

Mi s-a adus de mâncare.

– Pot să mănânc? i-am zis felcerului.

– De ce nu? zise nedumerit. Iar eu, şi mai neliniştit.

– Păi, mă gândeam aşa că o să mi se ia sânge pentru analize. Iar felcerul:

– Nu am primit ordin să-ți iau analize, ia şi mănâncă acolo, aici mâncarea e bună.

Eram surprins.

– Sunt aici de două zile şi nu ştiu nimic de mine şi de soarta mea, am mai adăugat.

A doua zi la ora opt dimineața am fost chemat la medicul sef. Tovarăşul colonel mi-a înmânat un plic sigilat pe care trebuia să-l prezint la unitate. Atât. Fără niciun comentariu. Am salutat şi am dat să ies din încăpere când colonelul mi-a strigat din urmă.

– Băiete, du-te şi termină-ți facultatea!

– Am înțeles, domnule doctor, Dumnezeu să vă dea sănătate! Apoi, am zburat pe scări şi nu m-am oprit până la gară. Pe la patru după amiază am ajuns la unitate. Am predat plicul, iar doctorul mi-a spus sec.

– Eşti clasat! Fugi la magazie, ia-ți hainele civile, biletul de tren şi acasă băiete. Ştii ce ai de făcut.

Iar eu mi-am luat hainele civile, cămăşuța mea verde cu carouri albe, pantalonii negri, cureaua de piele cu cataramă metalică şi bineînțeles, pantofii maro cu găurele şi tocurile scâlciate. Sub braț, mapa mea cu caiete studențeşti. Am defilat pe platoul betonat îmbrăcat aşa, sub privirile uimite ale foştilor mei tovarăşi de armă care urmau să-şi amâne, la rândul lor şi ei plecarea, dar cu doi sau trei ani mai târziu.

Am ieşit în stradă. În urma mea poarta unităţii se închise cu un zgomot puternic de metal şi lemn ţintuit. Niciodată nu aveam să o mai revăd. Aveam doar biletul de tren eliberat de la unitate, Aiud – Baia Mare. Dar eu nu mai aveam răbdare. Prin faţa porţilor închise rulau camioane cu marfă spre şi dinspre Cluj sau Apahida. Am făcut semn la unul cu numere de înmatriculare ale miliţiei Maramureş. I-am explicat şoferului că vreau să ajung cât mai repede la Baia Mare. A înţeles, iar pe drum i-am povestit ce mi se întâmplase. Seara eram acasă unde mă aşteptau ai mei.

11.

Vă mai amintiţi, voi cei din generaţia mea, de Pavlik Morozov? Nu? Aţi uitat? Păi atunci să vi se scoată amândoi ochii! Parcă aşa spune proverbul acela rusesc. “cine va aminti de trecut să i se scoată un ochi, iar cine îl va uita, să i se scoată amândoi ochii” Eram în clasa a cincea când tovarăşa profesoară de limba rusă, tovarăşa Oros, ne-a vorbit despre copilul erou Pavlik Morozov cel care, cu preţul vieţii, şi-a denunţat tatăl la securitate. Şi acuma îmi amintesc cum tovarăşul instructor de la unitatea de pionieri de la Şcoala medie nr.1 din

Baia Mare, azi Colegiul Național “Gheorghe Şincai”, ne-a recomandat să urmăm exemplul sovietic, de a ne denunța părinții reacționari la miliție.

Într-o zi, răsfoind caietele lui Loli, am găsit următoarea însemnare. “Cu câteva zile după convorbirea mea, mai bine zis, după circa două săptămâni, am fost chemat la Comisariatul Militar din Baia Mare, prin curier. Ducându-mă la maiorul Oprea, m-a întrebat.

– Tovarăşe! Vă mai mențineți declarația împotriva fiului dumneavoastră?

– Da! Am răspuns.

– Ei, aflați că a fost încorporat la Aiud şi cu *dosar special*!

Astăzi, după patru zeci de ani, trebuie să recunosc două lucruri. Primul, că această întâmplare nu putea să nu confirme, atât în rândurile *reka* de atunci, condamnați la doi sau trei ani de muncă silnică pe terasamentul Căilor Ferate Române, cât şi în rândurile cititorilor mei de acuma, credința că statul este, într-adevăr aşa cum a spus *cineva*, o maşină de asuprit a unei clase împotriva alteia. Şi al doilea, că tinereții nu-i poți lua niciodată ceea ce-i aparține.

M-am ținut de cuvânt. Am terminat facultatea, dar amintirea batalionului groazei mă urmăreşte uneori şi astăzi. Un gând mă

chinuieşte mereu. Sunt singurul medic primar chirurg din Romania care am Livret Militar de soldat, soldat neinstruit. Statul nu m-a iertat niciodată. Comuniştii au memorie patologică. În caz de război voi fi un *reka* cu târnăcop, scurmând pietrişul pe terasamentul căilor ferate române, unde voi muri eroic, în slujba patriei.

12.

Două luni mai târziu, mai precis la 11 septembrie 1966, când am fost invitat cu mama la Procuratura din Turnu Severin, mi-a fost dat să văd cadavrele soldaților din unitățile de muncă forțată aparținând Ministerului Forțelor Armate ale Republicii Populare Române căzuți “la datorie” în accidentele de muncă la Gura Văii pe şantierul hidrocentralei Porțile de Fier. Printre ele am găsit şi cadavrul decapitat al unui fost caporal abia eliberat de la unitatea de muncă, carierele de piatră Vârfurile de la Gurahonț din munții Zarandului. Încă nu împlinise 22 de ani. Era fratele meu.

BĂTRÂNUL
ȘI
PODUL

S-au pornit sloiurile. Râul care până atunci dormise sub pojghița de gheață, ca un balaur uriaş, începu să-şi încrețească trupul, năpârlind blocuri mari de gheață pe care prinse a le înghesui în jurul podului. Acesta smucea disperat din cablul întins de la un mal la celălalt, făcând să scârțâie asurzitor scripetele de lemn, ancorat de un stejar scorburos din marginea drumului de țară, care se oprea brusc în fața vadului..

Mai încolo, cocoțată pe o movilă, căsuța podarului fumega dintr-un coş o şuviță albăstruie, ca o nădejde în imensitatea albă a câmpiei. Scundă, cu acoperişul țuguiat şi ferestre cât pumnul, părea o arătare încremenită acolo într-o aşteptare nelămurită. Sub ea, sloiurile trosneau părăsind descătuşate malurile. Deasupra ei, vântul aducea dinspre câmpie, zgomot de ape şi sat.

În afară de pivniță şi pod, căsuța cuprindea o singură odaie. Câteva mobile, cioplite din topor şi cuțit, zăceau înnegrite de vreme prin

colțuri, împodobite cu prosoape albe şi cusături înflorate. Imediat sub tavan, se înşiruiau, la distanță egală, una după alta, farfurii de lut smălțuit, pe fața cărora, un anonim şi iscusit meşter, zugrăvise desene complicate şi multicolore. O masă de stejar domina mijlocul încăperii. Scândura podelei era acoperită în întregime cu piei de vulpe şi urs. Deasupra unui pat cu picioare înalte, era atârnată o puşcă de vânătoare veche, cu țevile ruginite. Alături, dintr-o icoană, maica domnului cu pruncul în brațe, privea blândă şi maternă la ciobul cu untdelemn în care ardea un capăt de ață.

La marginea patului, lângă geam, bătrânul podar stătea în capul oaselor şi pufăia din lulea. Se îmbrăcase cu cioareci albi, din pănură deasă, răsfrânți într-o cută peste opinci. O cămaşă de in îi acoperea bustul încins cu un chimir din piele de bivol. Fața îi era brăzdată de riduri adânci, mascate de albul cărunt al pletelor şi bărbii. Doi ochi albaştri şi mici priveau pe sub sprâncenele stufoase, prin ceața ferestrei.

Bătrânul asculta spectacolul de afară. Focul gemea în sobă a presimțire, în vreme ce oala cu mămăligă bolborosea fierbinte pe plită. Deodată a tresărit. Ceva a trosnit puternic în mijlocul râului. Un bloc uriaş de gheață se rupse, aruncat de ape şi plutea amenințător

prin fața podului. În locul lui, apa prinse a se roti cu repeziciune, lărgind copca. În fața bătrânului timpul se întoarse – e r a î n t r - o a l t ă i a r n ă .

A fost o noapte îngrozitoare. Cerul se dezlănțuise cu furie asupra câmpiei. Norii uriaşi ca nişte monştri se rostogoleau căzând în picături grele şi reci, ca dintr-o cascadă pe care vântul şuierând năprasnic, o proiecta spre pământ. Râul îşi umflase apele spărgând gheața. Printre crăpături, şuvoaiele țâşneau formând copci adânci. Podul sălta ancorat, smucind din cablu, în vreme ce ghețurile îl împresurau, lovindu-l şi strângându-l, gata să-l scufunde.

Bătrânul se culcase devreme. Pe asemenea vijelie nimeni nu s-ar fi încumetat să iasă din casă. Încercase să doarmă, dar grija pentru soarta podului nu-l părăsea o clipă. Prea erau legați. Nici nu s-ar fi putut înțelege unul fără celălalt. Amândoi constituiau ceva. Un sens, o necesitate. Toate acestea îi tulburau gândurile. Târziu, mult după miezul nopții, obosit de ele, adormi.

Cât timp o fi trecut, e greu de spus. Deodată fu trezit de bătăi puternice în uşă. Cineva încerca să o deschidă lovind-o cu un obiect tare. Bătrânul se trezi numaidecât şi trase zăvorul. Patru inşi, târând după ei o femeie cu

un prunc în brațe, au intrat în odaie. La lumina lămpii, bătrânul le desluşi chipurile şi veştmintele. Erau gradații de la miliție şi securitate. Purtau uniforme şi chipiuri albastre, iar pe umăr arme automate ruseşti. Toți erau încruntați. După ce s-au uitat iscoditori prin casă, unul din ei, care era mai mare în grad, veni mai aproape şi-l strânse de braț pe bătrân rânjind amenințător.

– Moşule! Ai auzit de Pintea?

– Care Pintea? se miră bătrânul, apoi, ca şi cum şi-ar fi adus aminte zâmbi.

– De Grigore? Haiducul?

Ofițerul ciuli viclean urechile.

– Apoi de acela, reluă bătrânul, am auzit de la bunul meu. Da asta a fost mai demult şi socotesc că nu de dânsul mă întrebați dumneavoastră domnule ofițer.

– Cristoşii mă-tii! izbucni ofițerul, pricepând de data aceasta vorbele bătrânului. Te joci cu mine măi? Porc bătrân! Şi îl lovi puternic peste obraz.

– Până acum, nimeni nu m-a lovit, domnule, zise bătrânul. Pentru asta o să dai dumneata socoteala în fața lui Dumnezeu!

Femeia, care stătuse străină lângă sobă încălzindu-şi pruncul, prinse a se văita şi blestema nenorocită.

– Doamne, Dumnezeule şi Maică preacurată, trăsneşte-i odată că nu mai putem răbda!

Un gradat mai tânăr o lovi peste gură. Într-o clipă o năpădi sângele. Bătrânul privi spre pat. Acolo, acoperită cu paie, își ținea pușca. Pușca lui pentru mistreți. O pușcă veche pe care o încărca cu șuruburi, din acelea care se pun iarna pe potcoavele cailor ca să nu alunece pe gheață. Șuruburile doborau mistrețul făcând în el o gaură cât palma.

– Rogu-vă domnilor, mai zise bătrânul, spuneți-mi ce aveți cu mine și cu muierea asta pe care nu o cunosc?

– Gura, măi! urlă din nou ofițerul la el,

– Cățeaua asta îi ducea mâncare lui Pintea, măi! La nelegiuitul acela care o pus dinamită la mașina Miliției din Baia, de s-o prăpădit tovarășul colonel, Ivan, iar banditul o fugit în munți. O lăsat o văduvă și doi prunci pe drumuri.

– Cu case la oraș și aur în bancă. Aur scos de băieșii pe care-i ucide sub pământ muntele, mai adăugă femeia. Apoi continuă:

– Când s-o sodomit pământul anul trecut, jumătate din sat o rămas acolo. Bărbații și feciorii. Muierile și-or luat pruncii și au plecat în lume să colduiască pe la porțile oamenilor. Pe Pintea al meu l-o dus la Satu Mare și o vrut să-l împuște. Dar o fugit săracu și umblă prin codri așteptând să crape nemernicii, trăsni-i-ar Dumnezeu și maica precistă să-i trăsnească!

Ar fi vrut ea, să zică mai multe, dar gradatul o lovi din nou şi cu mai multă putere. Femeia leşină, scăpând pruncul pe jos. Acesta începu să urle. Bătrânul se aplecă şi ridică copilul. Simțind brațele ocrotitoare şi pieptul cald al bătrânului, copilaşul tăcu şi se afundă într-un somn odihnitor. Între timp femeia începu să-şi revină. Milițienii se uitară unul la altul, stingheriți. Ofițerul tuşi sec şi spuse:

– Pe vremea asta nu mă încred în moş. Luați muierea şi haideți la pod.

Auzind, femeia se repezi si smulse din brațele bătrânului copilul adormit.

Ieşiră cu toții în vijelia de afară. Ultimul, ofițerul, se întoarse din uşă făcând semn bătrânului cu pumnul strâns, a amenințare şi revanşă. A urmat apoi tăcerea. Câteva minute doar. Un țipăt, țăcănit de metal, un foc de armă. Bătrânul s-a apropiat de fereastră. Dar de aici, nu se vedea mare lucru. S-a însuflețit într-o aducere aminte, smulgând din aşternut puşca dosită. Afară, gradații desprinseră podul de mal. Reuşiseră să-l ducă spre mijlocul râului. Bătrânul zări femeia care reuşise să sară pe un sloi de gheață ce plutea la vale de pod, iar de acolo, prin salturi disperate, din sloi în sloi, se apropia de mal, strângând la piept pruncul, făcându-l una cu ea.

Ofițerul trase un foc de armă în vreme ce tovarăşii lui erau ocupați cu podul. Acesta,

strâns în încrâncenarea sloiurilor, care îl loveau puternic rupând din el bucăți mari de scândură şi bârnă, se ținea dârz în scripetele ce luneca anevoie pe cablul ruginit. Situația era disperată. Toți luptau pentru salvarea podului, împingând cu patul armelor gheața, încercând să se apropie de mal cu orice preț.

Bătrânul apăru pe creasta malului. Dârz şi neclintit în hotărârea lui. Puse arma la ochi, iar cele două țevi trosniră năprasnic, împroşcând cu foc şi fier spre cablul podului. Acesta se rupse ca o ață putredă, scăpând podul la vale. Un sloi uriaş, veni imediat să-l încalece, făcând loc altora care îl traseră sub ele cu oameni cu tot, ducându-i în adânc. Vuietul apei şi vântul acoperiră urletele înecaților. În locul podului, nu se mai vedea nimic. Râul îşi purta mai departe destinul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

La picioarele bătrânului plângea femeia cu pruncul alături. Vântul prinse a se domoli. Cerul se limpezise şi el, lăsând să se întrevadă într-o parte, existența soarelui. Liniştea coborâse peste câmpie.

ADEVĂRUL

Astăzi mi-am dat demisia. Trebuia să se întâmple odată şi asta. Am lăsat o cerere şi am plecat. Apoi m-am simțit mai liber, mai uşurat. Când i-am spus mamei, a plâns, după care, m-a amenințat ca nu-mi va mai da de mâncare pe gratis. Fratele meu, care scria ceva la masă, m-a privit ciudat, dar am simțit că în sinea lui mă înțelegea şi mă aproba. De fapt nu câştigam nici cât să-mi duc traiul de la o zi la alta. Acest sentiment m-a liniştit într-un fel. Am ieşit în oraş. Ştiam că undeva, pe bulevard, aveam să-mi găsesc prietenii. Aproape toți sunt şomeri. Poți să-i întâlneşti pretutindeni şi la orice oră. Câțiva pleacă seara prin satele din împrejurimi de unde a doua zi revin, mereu cu speranța că vor găsi ceva de lucru.

Era după orele de masă. Aşa ca i-am găsit în părculețul din mijlocul oraşului. Jucau cărți. I-am salutat şi m-am aşezat în spatele unuia urmărindu-i jocul. Acesta s-a întors spre mine şi mi-a zâmbit. Mi-a spus apoi, dacă mă plictisesc, să citesc ziarul. A scos din buzunarul hainei, un ziar murdar şi mototolit pe care mi l-a întins. Probabil îşi adusese

mâncare în el, dar îl păstrase pentru că găsise scris acolo ceva interesant. M-am gândit imediat ce anume intr-un ziar poate interesa un şomer. Dar în afară de pagina cu oferte de lucru nu am găsit altceva. Nu greşeam, mi-am dat seama. Un anunț cu litere groase încadrat într-un chenar dublu, invita muncitorii de toate categoriile, departe în sud unde se construia o mare hidrocentrală.

Când i-am înapoiat ziarul, prietenul meu m-a privit. Şi am citit în privirea lui exact aceeaşi întrebare pe care mă pregăteam să i-o pun. I-am răspuns că probabil voi merge şi eu. A lăsat jocul şi m-a chemat deoparte. Se interesase şi chiar a doua zi venea un delegat după noi. A mai adăugat că trenul ni-l plăteşte compania de antrepriză care ne asigură cazarea gratuită şi masa la un preț convenabil. Mi-a vorbit mult. Se înflăcăra vorbind. Dar eu l-am întrerupt. L-am întrerupt pentru că mă plictisea. „Şi ei?" am întrebat. Iar el, ca şi cum vorbea în numele tuturor, mi-a răspuns. „Fireşte, merg şi ei" Apoi ca să fie sigur i-a întrebat de față cu mine. Iar ei, au răspuns „Da". Mergeau cu toții. Pentru prima oară îi vedeam oarecum, mulțumiți. Şi poate puțină mulțumire simțeam şi eu în acele clipe. Era cald şi am plecat să facem baie.

Ştrandul era plin de lume. Câteva fete ne-au făcut semn cu mâna. Băieții s-au dus. Eu m-am

retras într-un colţ cu puţină umbră. M-am dezbrăcat şi m-am întins cu faţa în jos. Dar o fată brunetă a venit şi s-a aşezat lângă mine. M-a întrebat de ce nu am mers cu ceilalţi. I-am răspuns că nu mă atrage societatea fetelor şi în general, nu mă simt bine cu ele. A râs şi m-a pus să precizez dacă simt tot aşa şi atunci când sunt numai cu una. I-am răspuns. „Fireşte că da!” Iar ea a râs din nou şi mi-a spus că nu mă crede, că sunt un caraghios care vrea să facă pe interesantul. Bineînţeles că i-am spus că este liberă să creadă ce doreşte. Apoi am tăcut. După câteva minute, m-am întors spre ea. Se aşezase alături de mine cu faţa în sus. Ţinea ochii închişi. Am privit-o şi am constatat că era bine făcută. Pielea îi era arsă de sore şi asta îi adăuga frumuseţii sale un aer de curăţenie şi sănătate. Am întins mâna şi i-am ridicat o şuviţă de păr de pe frunte. A deschis ochii şi mi-a zâmbit. Dar eu i-am întrerupt zâmbetul lipindu-mi buzele de gura ei. La început a strâns dinţii, dar imediat i-am simţit limba care mă căuta şi am înţeles că mă dorea şi că mă acceptase.

Ne-am îmbrăcat şi am plecat repede de acolo. Am hoinărit până noaptea târziu pe dealurile din jurul oraşului. Apoi am condus-o acasă. Se lăsase răcoare. Vara era pe sfârşite. Începusem să simţim că ne este frig. Locuia destul de departe. Aşa că am avut mult de

mers. Ultimul autobuz trecuse fără să oprească în stație. A trebuit să mă întorc pe jos. În timp ce traversam oraşul pustiu şi adormit, mă gândeam la fată. Dar mă gândeam mai mult ca să treacă timpul

O chema Lena. Mi-a mărturisit că mă cunoaşte mai demult şi că mă iubeşte. Am întrebat-o, de ce mă iubeşte? Iar ea, mi-a răspuns că mă iubeşte pentru că seamăn cu Alain Delon. Iar eu nu am mai întrebat-o nimic după aceea. La despărțire, mi-a spus că este orfană şi locuieşte la o mătuşă. Apoi a început să plângă. M-a întrebat îngrijorată, ce să facă dacă rămâne însărcinată? I-am răspuns că lucrul acesta este într-un fel posibil, iar dacă se va întâmpla, vom găsi o soluție pentru a ieşi din încurcătură.

Ajuns acasă, m-am trântit aşa cum eram în pat şi am adormit imediat.

In zori, m-a trezit mama, dojenindu-mă pentru că dormisem îmbrăcat şi spunându-mi că sunt aşteptat de prieteni. Am vrut să-mi continui somnul, dar băieții au năvălit peste mine şi m-au smuls din aşternut. Mama s-a bucurat cel mai mult pentru că găsisem o slujbă. Fratele s-a abținut, iar eu mi-am făcut valiza şi am plecat.

Peste câteva zile, după o călătorie cu trenul până la fluviu, iar de acolo cu vaporaşul în jos pe firul apei, am ajuns la şantier. Am dormit o

noapte în barăci, pline de şobolani şi păduchi, apoi dimineața, am fost duşi la muncă.

După câteva ore, am renunțat şi despărțindu-mă de prieteni, m-am agățat de frâna unui vagon de marfă care pleca spre portul din a monte.

Drumul spre casă a durat mai multe zile. Am ajuns într-o dimineață. Eram frânt de oboseală. Vroiam să dorm, dar a venit fratele meu însoțit de un milițian care mă căuta. Am fost invitat la sediu. Fratele meu a vrut să vină cu noi, dar nu l-au lăsat. La miliție, mi-au spus ca există o reclamație împotriva mea. Se furase o salopetă aparținând unui lucrător din dormitorul unde dormisem o noapte. M-au torturat. Trebuia să recunosc că am furat-o eu. Dar eu mă încăpățânam să neg. Atunci mi-au pus cătuşe şi m-au trimis însoțit de către doi subofițeri la postul de miliție de pe lângă şantierul din sud. Drumul a fost mai greu de suportat. Eram izolat într-un compartiment, având mâinile prinse în cătuşe. De mâncare, nu mi-au dat. Doar apă. O dată sau de două ori. După ce am ajuns pe şantier, milițienii m-au predat unui căpitan şi au plecat în grabă. După o oră sau două, a venit ofițerul şi m-a examinat cu atenție. A ordonat să mi se scoată cătuşele. Mi-a spus că sunt liber. Între timp se găsise salopeta. Cuiva i se făcuse milă de mine şi voia să-mi dea ceva de mâncare. Dar eu nu

mai voiam nimic. Nimic şi niciodată. M-am îndreptat spre uşa de la ieşire.

În prag m-a izbit lumina soarelui de vară. Puternică precum o explozie. Fața mi se aprinse într-o dogoare ciudată. Nemaiputând suporta, am plecat ochii. Şi nu ştiu cum, se făcea că eram pe calea ferată iar şinele dogoreau şi ele, tot într-un mod ciudat. Am vrut atunci să mă uit altundeva, dar privirea mi se lipise de o şină. Ceva ca o forță magică, mă trăgea în jos şi nu-mi pot deloc explica faptul că m-am trezit cu fața lipită de fierul fierbinte. Acesta parcă îmi căuta trupul întreg şi nu puteam să mă smulg de acolo de unde stăteam alungit pe traversele de beton. Voiam să mă desprind, dar alte imagini mă năpădeau acuma. Copilăria, viața mea toată, douăzeci de ani... Soarele ardea tot mai puternic. Simțeam adierea vântului. Pământul prinse a se cutremura deodată. Ghiceam apropierea locomotivei, iar când plugul ajunse la un pas de ceafa mea, am întors capul. Am întors capul pentru ca să-mi trăiesc demn secunda. Secunda mea. Unicul moment din viață pe care nu mi-l mai revendica nimeni.

Timişoara, octombrie 1964

MUNTELE

La capătul dinspre nord al oraşului a apărut peste noapte un munte.

Dimineața, oamenii au ieşit ca să-l vadă.

Unii, cuprinşi de panică, alergau de colo, colo, făceau cruci, se rugau continuu, susținând că este vorba de o minune care anunță sfârşitul lumii.

Alții vorbeau de o încrețire a terenului, survenită în urma a nu ştiu cărei posibilități, argumentând ştiințific fenomenul.

Între ei, oscilau nehotărâții, veşnic schimbătorii care, când cădeau în genunchi, văitându-se, implorându-l pe Dumnezeu, când se alăturau „savanților" îmbărbătându-se cu argumentele acestora.

In fine, mai erau copiii care îşi vedeau de joacă normal, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Spre seară, oamenii s-au risipit la casele lor.

A doua zi, au revenit. Mai puțini la număr. Şi tot aşa, vreme de o săptămână, numai de munte s-a vorbit.

A venit apoi o trupă de circ, un film cu cowboy şi o cântăreață celebră, iar oamenii au uitat de munte.

Totuşi, din când în când, mai dau cu ochii de el, iar atunci, *numai atunci,* devin gânditori. Dar asta, pentru câteva momente, pentru că îşi revin imediat şi, ridicând din umeri îşi zic. „Ei, un munte ca oricare altul” Apoi trec mai departe cu treburi.

De la o vreme, muntele a început să-i frământe iar pe oameni. Mai ales seara. Atunci au obiceiul să iasă din case, să se aşeze pe băncile din parcuri sau pe cele din fața porților, să discute, să joace cărți, să fumeze sau numai aşa, pur şi simplu, ca să le mai treacă de urât. Iar atunci, dau cu ochii de munte şi devin gânditori. La început, câteva momente, apoi, din ce în ce mai mult, şi profund. Incetul cu încetul, în oraş s-a aşternut tăcerea. Oamenii, au devenit gânditori. Trec pe străzi cu capetele plecate şi se gândesc. Plouă, iar ei nu observă. Trec pe lângă afişe care îi imbie la teatru sau cinematograf, dar ei nu le văd. Trec pe lângă prieteni, cunoscuți sau rude şi nu-i văd. Îi aşteaptă undeva ceva şi nu le pasă. Se gândesc. Se gândesc, iar seara, se aşează pe bănci şi privesc muntele până noaptea tâtziu. Aşa a început să-i frământe pe oameni întrebarea. „Ce este dincolo”?

Până la apariția muntelui, era o câmpie. Aceasta se aşternea de jur împrejurul oraşului, netedă şi verde, pierzându-se în orizonturi, fără niciun accident, fără niciun obstacol. Nimic nu reținea privirea. Nimic nu punea probleme. Doar cerul. Cerul cu firea sa schimbătoare mai tulbura uneori oamenii. Dar asta, mai rar. Cerul era sus. Oamenii priveau jos şi erau mulțumiți. Dimineața, se trezeau târziu. Mâncau un fel de plăcintă grasă, pe care o găseau foarte gustoasă. La prânz, mâncau din nou, dormeau, o oră două, şi iar plăcinta. Plăcinta şi bârfa de pe bănci. Atât, şi panorama.

Acuma, îşi lungesc gâturile spre munte şi se gândesc. Se gândesc şi se întreabă.

Oamenii au ieşit la marginea oraşului.

S-au apropiat de munte. L-au pipăit. Au făcut măsurători. Au adus maşini. Au început să-l iscodească. „De fapt, este un deal", au constatat specialiştii. „Ar fi bun pentru o cultură", au adăugat, cunoscătorii. „S-ar putea construi aici o fabrică, o cale ferată şi o şosea, câteva viaducte sau chiar un tunel care să străbată *dincolo*.

S-a discutat mult. S-au făcut propuneri, s-au întocmit hărți, s-au făcut primele proiecte.

Oamenii s-au însuflețit. Oraşul trăia zile de nemaiîntâlnită efervescență. La poalele

muntelui, au apărut primele fundații, primele schele. Oamenii munceau. Munceau şi se gândeau.

Intr-o zi, cineva a adus vestea că dincolo de munte, se construieşte un alt oraş. Ştirea s-a răspândit cu repeziciune. Oamenii au dat zor. Sporul muncii creştea Prindeau contur primele construcții, primele clădiri. O mulțumire deplină cuprinse inimile tuturor. Se grăbeau cu lucrul la poalele muntelui pentru a începe urcuşul.

Dar într-o dimineață, când s-au trezit ca de obicei gata să alerge spre şantiere, oamenii au încremenit. Muntele dispăruse. In locul său, ca înainte, netedă şi verde, câmpia se pierdea în zare unde, o pădure de schele trăda forfota de pe acele meleaguri. Imediat, oamenii au hotărât să pornească acolo pentru ca să-şi cunoască semenii. Doar copiii îşi vedeau mai departe de joacă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Timişoara, 1969

ȘOBOLANII

Plouă de câteva zile. Fără întrerupere. Străzile oraşului sunt tot mai reci, tot mai umede. Castanii stau răstigniți pe ceață de-a lungul trotuarelor. Parcă sunt nişte babe în pielea goală. Cerul murdar, lasă să se ghicească într-o parte existența soarelui.

Ella şi-a lipit nasul de geam. Ca o ventuză. Iar geamul este pătat de muşte. Scaunul cu un picior mai scurt scârțâie. Scârțâie şi se clatină. Se clatină mereu. Îl lipesc de pervaz.

De la fereastră, nu se vede mare lucru. Un colț de stradă, castanii şi cerul. Atât! Cerul, castanii şi strada.

Strada are un canal. Din când în când, câte un şobolan, se strecoară greoi prin deschiză-tura capacului. Adulmecă pietrele, apoi dispare sub case. Mereu dispare, sub case.

Ella ridică ochi. A zărit unul. Aşa face întotdeauna când vede un şobolan. Ridică ochii. Spre cer. Dar cerul este jegos. Ca un şobolan. De undeva apare un stol de berze. Zboară spe sud. Spre sud sau aiurea. Niciodată

nu am ştiut încotro zboară berzele. Ella mă trage de mână.

– Hei! Şobolanii de ce nu pleacă? Ca berzele.

Iar eu mă gândesc ce minunat ar fi dacă şobolanii ar pleca ca berzele. Dar asta nu se poate. Şobolanii nu pleacă niciodată ca berzele.

Îmi iau haina şi ies. Ies în stradă. Nu mă uit înapoi. Nu mă uit pentru că Ella stă îndărătul ferestrei. Stă îndărătul ferestrei şi strigă. Nu o aud, dar ştiu că strigă. Strigă ceva. Strigă probabil să mă întorc. Să mă întorc pentru că îi este urât singură. Îi este urât şi frică. Îi este frică de Bau-bau. De Bau-bau şi de şobolani. Mai ales de şobolani.

Dar eu nu mă uit înapoi. Şi Ella strigă, dar nu o aude nimeni. Nu o aude şi plânge. Plânge de necaz că nu o aude nimeni. Iar eu nu mă uit înapoi şi dispar la capătul străzii. Ca un castan. In ceață. Şi asta, de o lună.

De o lună sunt în oraşul acesta. În oraşul acesta ciudat. Aici am fost repartizat. Repartizat cu serviciul. Cu serviciul şi cu altceva.

Mai ştiu că aici locuieşte Jeny. Prietena mea, Jeny. Dar asta, a fost demult. Demult şi în alt oraş. Eu eram student, ea era elevă. Trăiam dând meditații. Aşa am cunoscut-o,

dând meditații. Apoi au măritat-o. Avea şaptesprezece ani. Purta o uniformă bleau. Bleau-marin, cu basc şi cu guleraş. O uniformă teribil de interesantă. Cu bretele şi buzunare secretoase în care se ascundeau o sumedenie de chestii. Amintiri...

Dar anii au trecut. Au trecut şi eu caut. Caut ceva. Caut mereu ceva. Ceva pierdut. Jeny, adolescența, vremea noastră. Mai are vreo însemnătate? Iată-mă adus de soartă în acest oraş. În acest oraş unde, din întâmplare, din pură întâmplare, locuieşte şi Jeny.

Mă plimb. Mă plimb de-a lungul canalului. Mi-am vârât adânc mâinile în buzunarele pantalonilor. Mă plimb, iar pantofii plescăie pe caldarâm. Plescăie şi stropesc. Până sus. Până sus stropesc. De când mă ştiu stropesc aşa. Până sus. Dar nu-mi pasă. Eu mă plimb. Mă plimb, doar, doar o voi întâlni pe Jeny.

Iată parcul cu roze. Aici într-o vilă drăguță locuieşte Jeny. Privesc ferestrele. Îmi place să privesc ferestrele. Dar ferestrele nu spun nimic. Nimic nu spun, aşa că pornesc mai departe. Mă îndrept spre Podul Chinezesc. Merg încet. Încet şi încă mai plouă. Cineva mă ajunge din urmă. Mă ajunge din urmă, Jeny care îmi întinde mâna să i-o sărut.

– Bonjour, Pițigoiule!

Iar eu, după ce i-am sărutat-o stângaci.

– Bonjour, Jeny!

Apoi, ne-am privit câteva momente. Jeny a zâmbit, făcându-mi semn să o urmez. Începea o alee cu castani. Cu castani şi bănci. Bănci cenuşii. Ne-am aşezat pe una, lângă o tonetă părăsită. Jeny s-a uitat la ceasul de la mâna mea stângă.

– Ştii..! Timpul îmi este limitat. Alăptez. Peste o oră, trebuie să fiu acasă. Poate ți s-a spus, am un copil.

– Da, mi s-a spus, zic eu, indiferent.

Iar Jeny a zâmbit din nou, dar într-un fel ciudat. Încurcată parcă.

– Băiat? am întrebat curios eu.

– Băiat! a răspuns mulțumită de întrebare, Jeny.

– Seamănă? întreb prefăcându-mă curios.

– Seamănă! a încuviințat Jeny.

– Cu cine? revin pisălog.

– Ei, cu cine? s-a enervat, Jeny. Cu tatăl.

Atunci am râs. A râs şi Jeny, arătându-şi dinții albi şi ascuțiți ca de şoricel. Am râs mult timp. Amândoi am râs. Cu poftă, am râs. Amândoi.

Apoi, Jeny şi-a revenit. M-a întrebat ce fac de obicei. Eu i-am răspuns că am rămas acelaşi. Jeny a râs iar. Din nou am râs şi eu. Şi

iar am râs amândoi până când râzând aşa, Jeny şi-a adus aminte de ceva. De ceva despre care nu putea vorbi deocamdată. Nu putea vorbi pentru ca o înecau hohotele de râs.

Apoi, deodată.

– Mai ai frică de şobolani?

Întrebarea mi-a stricat, puțin, buna dispoziție. Jeny a observat imediat acest lucru şi a insistat. A insistat pentru că întotdeauna i-a plăcut să insiste. Să insiste şi să fie curioasă.

Iar eu, ca să câştig timp am întrebat-o la rândul meu.

– De şobolani?

Dar, Jeny bănuind totul.

– Da, da! De şobolani. Nu-ți aminteşti? Spuneai că întotdeauna ai avut parte numai de şobolani.

Iar eu, mi-am amintit că într-adevăr, totdeauna am avut parte numai de şobolani şi m-am prefăcut că uit acest lucru. Jeny a înțeles asta şi a insistat din nou.

– Cum, nu-ți aminteşti? Locuiai într-o căsuța la marginea oraşului. Ai uitat oraşul nostru?

Nu, nu l-am uitat! Fireşte că nu l-am uitat. Nu l-am uitat. Am spus privind-o de data aceasta în ochi. Dar e cam mult de atunci.

Iar Jeny a adăugat.

– Dacă nu mă înşel, mă iubeai.

Iar eu, zâmbind.

– Da! Mă iubeai.

Iar Jeny supărată puțin.

– Mă iubeai, te iubeam, ne iubeam. Ce importanță mai are acum?

– Are! am zis eu.

– Are! a zis convinsă dintr-odată Jeny.

– Mult, am adăugat

– Mult, a zis şi Jeny cu certitudine.

Iar eu, cu însuflețire.

– Alergai în pauza mare. Vântul îți despletea codițele. Ți le despletea ca să-mi facă mie plăcere. Grozav ce îmi plăcea când vântul îți despletea codițele. Aşa, ca să-mi facă mie plăcere.

Dar Jeny m-a întrerupt. M-a întrerupt pentru că şi-a adus aminte de ceva.

– Ştii...! De la fereastra ta, nu se vedea mare lucru. Un colț de stradă, câțiva castani şi un canal. Un canal cu şobolani. Şi ne era frică. Tare ni-e era frică de şobolani. De şobolani şi de altceva. Mai ales de altceva. Şi de mama.

Iar eu, amintindu-mi de mama.

– A! Da, de mama. Grozav ce frică ni-era. De aceea plecai repede. Repede şi plângând.

Plângeai că îți era ruşine. Îți era tare ruşine. Mai ales de colegele tale. De colegele tale despre care credeai că sunt altfel. Dar când ai aflat că şi ele procedau la fel, nu ai mai plâns. Erai şi tu ca ele, altfel.

Jeny a oftat.

– E mult de atunci.

Iar eu am încuviințat

– Da! E mult de atunci.

Jeny m-a întrebat din nou.

– Acum, mai ai frică de şobolani?

Iar eu am răspuns sincer.

– Nu! Acum nu îmi mai este frică de şobolani.

Jeny m-a întrebat mai departe.

– Ai terminat facultatea?

– Da, desigur. Fireşte că am terminat-o.

Iar Jeny.

– Şi aici? Aici, ce faci?

– Studiez, am răspuns cu convingere.

Jeny a tresărit puternic spre mine.

– Şobolanii!

Iar eu, am încuviințat.

– Da, şobolanii. Fireşte, studiez şobolanii.

Şi rostind acestea, am privit-o ca odinioară. Iar Jeny a deschis un ochi mai tare şi a ridicat

o sprânceană încrețindu-şi fruntea ca la o întrebare. O întrebare şi o curiozitate. Am continuat repede.

– Lucrez la o teză.

– O, lucrare? se interesă, Jeny.

– Da! O lucrare. Un fel de lucrare, am zis.

– Despre şobolani, a completat Jeny.

Da! Despre şobolani, am adăugat eu. Despre şobolani şi despre altceva.

– Şi despre altceva? se interesă Jeny.

– Şi despre altceva, am adăugat eu. Despre paternitate.

Iar Jeny, foarte curioasă.

– Paternitate?

Iar eu, mai departe.

– Paternitate.

Iar Jeny, grozav de interesată.

– Şi cum faci?

Eu, competent, autoritar.

– Atomii, atomii marcați.

Iar, Jeny,deznădăjduită.

– Ce anume?

Eu, diabolic.

– Bioplasma, bioplasma.

A trebuit să-i explic. Pricepea greu. Mai greu decât altădată. În cele din urmă părea că a înțeles. Aşa că am reluat.

– Deci ai priceput? În felul acesta o pereche de şobolani se pot despărți după ce au stat împreună o vreme. Femela va purta atomii celuilalt.

Iar Jeny.

– Şi?

– Şi, asta e, zic eu. Îi văd. Îi văd, pentru că sunt marcați. Adică, radioactivi.

Din nou, Jeny mă întrerupe.

– Apoi?

– Apoi? zic, eu.

– Apoi, zice Jeny, ce faci?

Îi explic în continuare.

– Pot să pun femela cu altul. Cu alt şobolan. Şi aştept. Aştept puii. Puii sunt mici. Mici şi plăpânzi. Pui de şobolan. Şi seamănă.

Jeny intervine.

– Seamănă?

– Da! încuviințez. Seamănă. Seamănă cu ei. Cu ei şi cu părinții.

– Şi cu părinții? zice, Jeny.

– Şi cu părinții, zic eu. Şi cu altcineva.

– Cum, şi cu altcineva? zice Jeny surprinsă.

Iar eu, documentat.

– Bineînțeles!

Jeny.

– Imposibil!

Dar eu.

– Atomii!

Iar, Jeny.

– Care, atomi?

– Marcați. Încerc să-i amintesc.

Şi Jeny nervoasă.

– Ce-i cu ei?

– Sunt acolo. Acolo în pui. În creier, în inimă, ficat.... Dau să-i explic. Dar ceva o nelinişteşte în continuare.

– Şi tatăl?

Zic.

– Şi tatăl? Ei, acolo, câteva caractere. Câteva caractere şi impulsul. Impulsul şi...

Jeny mă întrerupe.

– E groaznic ceea ce spui.

Iar eu, abia stăpânindu-mi râsul.

– Da! E groaznic, dar adevărat.

– Adevărat? zice Jeny.

Dar eu nu mai zic nimic. Dau din cap a încuviințare şi tac. Tac.

Tace şi Jeny. Tace demult. Iar eu o privesc cum tace şi încep să zâmbesc. Zâmbesc, apoi încep să râd. Şi râd aşa fără motiv. Fără niciun motiv. Şi ridicându-mă de pe bancă râzând, îi sărut mâna, elegant ca unei doamne, lăsând-o acolo în ploaie. În ceață şi ploaie. Undeva plângea un copil. Grăbeam spre casă. Alergam pe străzile ude ale acestui oraş. Ale acestui oraş cu port. Cu port la canalul murdar unde niciodată nu a venit un vapor adevărat.

Timişoara, octombrie 1969

CRIZA

Eram în primăvara aceasta pradă unor nelinişti ciudate, generate într-un fel de criza care se ivise pe neaşteptate, îngrozind lumea cu neprevăzutele sale perspective, sumbre şi rău prevestitoare, dar cu ascunse conotații în viitorul economic al nu ştiu cărui stat, dătător de ton, prin extrapolare, în universalitatea noastră terestră mai limitată acum ca oricând.

Pe stradă, oamenii trec cu capul plecat şi nimeni nu vede pe nimeni. Din vitrine, afişe şi manechine îi îmbie la cumpărături şi cheltuieli neprevăzute în bugetul lor, încă neauster, dar cu tendință certă de drămăluire. Dar ei nu văd şi nu aud deocamdată nimic. Trec cu capul plecat şi trec aşa, prin toaca diurnă, fără țel, fără vlagă. Spinările li se încovoaie, la început discret, apoi din ce în ce mai pronunțat amintind, parcă, de o pandemie anchilopoetică insinuantă. Cumpătarea şi abținerea prind să contureze noi spirite, iar teoriile X sau Y ale managementului şi marketingului ştiințific, răvăşesc ființa umană medie până la ostinato.

În anturajul meu mediocru agitația rămâne constantă. Asta îmi aminteşte de un film văzut cândva în studenție. Mă feresc să spun, în tinerețe. Nu pentru că aş fi bătrân, lucru adevărat, dar greu de recunoscut pentru unii, ci numai şi numai pentru că în studenție am văzut acel film. Un film cu peşti. Cu foarte mulți peşti. Un film cu peşti care ieşeau din mare, albi şi morți, în fața unei mulțimi dezlănțuite, cum se obişnuieşte în marile oraşe de pe litoralul însorit al un ştiu cărei mări sau ocean. Ziua în care vin peştii. Aşa-i spunea filmului, iar oamenii dansau şi petreceau asemenea celor de pe Titanic, după coliziunea cu ghețarul pervers. Undeva în adâncuri, apa sărată a mării, eroda nişte capsule cu conținut radioactiv.

Aşa mi-a venit ideea ca măcar o lună din acest început de criză să mă retrag undeva în munți, în munții mei de origine concreta şi transformându-mă în lup, să-mi petrec timpul asemeni celor din haitic, uitând de toți şi de toate, într-un demers sălbatic evident.

Dintr-o haină veche de piele, mi-am croit un veşmânt sumar, tarzanian, iar la brâu m-am încins cu o curea lată, de care am atârnat briceagul şi telefonul mobil cu cameră si GPS.

Mi-am abandonat maşina la marginea pădurii, de unde, după ce mi-am îmbrăcat

veşmântul de lup şi am renunţat la staţiunea bipedă, am dispărut în tufişuri urlând ca animalul respectiv, în căutarea haitei. Au dispărut oamenii, am dispărut şi eu. Am dispărut în desişul codrului, iar munţii mi-au purtat ecoul urletelor stridente, până aiurea, spre alte meleaguri, pe care le bănuiam nelocuite şi departe de civilizaţie.

Stând în patru labe şi urlând de zor, mă gândeam să fac un set de poze cu telefonul mobil şi să înregistrez urletele semenilor mei lupi, cu prima ocazie. Mă simţeam liber şi fericit. Eram un lup. Un lup singuratic, deocamdată, dar dornic de a comunica cu noii mei confraţi.

Începuse să-mi fie foame, cerbul pe care urma să-l vânez cu haita, mă preocupa insistent. Ştiam care este avantajul vânătorii în haită şi mai ales cât de mult contează din ce haită faci parte. Îmi doream o haită de soi. Gândul că aş putea nimeri într-o haită de rând, mă îngrozea. Mă îmbărbătam cu urlete de luptă. Mă gândeam să-l atac pe şef şi să-i iau locul, aşa cum citisem eu într-o carte. Puteam să am haita mea şi să devin lupul dominant. Lupul Alfa. Mamă, mamă, ce lupoaice aş putea să am. Aş putea să le pun să vâneze pentru mine. Aş putea să-mi fac amantă o lupoaică blondă. Blondă şi feroce. Să o pun

şefă peste celelalte. În fine, începuse să se lase amurgul, iar eu urlam în continuare fără sens. Cineva încerca undeva să-mi răspundă. Era un lup. Un lup care urla mai gros. Mai cu experiență. Părul mi se zburlise pe sub pielea de împrumut. Mă pregăteam de luptă. Mă gândeam să folosesc multe trucuri, iar dacă nu voi avea succes, să apelez la briceag. Cu acesta, îl dau gata oricum.

Urletul se apropia. Eu urlam mai tare. Căpătasem experiență, iar urletele mele deveniseră mai amenințătoare. Mă treceau fiori ascultându-mi propriile urlete. Începusem să cred că eram, într-adevăr un lup, un lup fioros şi de temut. *Vae victis*, adversarule! Am strigat în momentul în care la celălalt capăt al unui luminiş, apăruse agitându-se cu spor, blana celuilalt. Urlam de zor, fiecare din tufişul său, aşteptând ca animalul cel mai slab să cedeze şi să o ia la goană îngrozit. Dar asta a durat mai mult decât mă aşteptam. Celălalt nu ceda în niciun fel, aşa că am făcut primul, un pas în luminiş. Mi-am agitat capul, ridicându-l spre vârful copacilor, în timp ce scoteam acele sunete amenințătoare şi aruncam cu labele dindărăt un muşuroi de furnici şi bruma de frunze ce mai stăteau prin preajmă spre tufişurile învecinate. Asta trebuia să-l edifice asupra rezultatului unei eventuale confruntări. Surpriză, însă. Din tufişul cu pricina s-a ridicat

în două picioare, o namilă de om, îmbrăcat, ca şi mine, cu o piele de animal, şi încins la brâu cu o curea lată, de care se țineau atârnate un briceag şi un telefon mobil cu camera şi GPS. M-am ridicat şi eu. Urlam unul în fața celuilalt. Urlam sălbatic, urlam a criză, urlam a foame şi dracu ştie a ce mai urlam, că, obosiți şi descântați, ne-am aşezat alături pe o buturugă, iar noul meu confrate ținu să mă informeze…

Pădurea era plină de-alde noi. Erau chiar şi haite. Mai departe, se afla un luminiş cu rol de centru. Aici se găseau câteva firme care ofereau, contra-cost, servicii de consultanță, canto, pentru urlat, gimnastică, pentru alergări în patru labe şi aruncatul cu picioarele dindărăt, coafură şi cosmetică pentru lupoaice, ajustări şi tunsori de blană, jocuri de-a împerecherea şi chiar o arenă într-un luminiş, pentru lupte, unde se întreceau cei care aspirau la funcții de lideri. Mai încolo, era poligonul de antrenament pentru marcat cu urină. Ce mai, o societate de criză în toată regula.

Mă săturasem să mai fiu lup, dintr-odată. Îmi doream să mă întorc acasă imediat. Aşa că m-am hotărât. Chiar a doua zi o să merg la slujbă şi o să alerg din nou pentru salariul sau pensia mea de criză. Voi mânca la acelaşi restaurant, meniul meu de criză, voi purta, în

continuare, aceleaşi haine din garderoba mea de criză şi voi plimba, la lesă, aceeaşi căţeluşa de criză, bătrână şi veşnic în călduri, cu blana roasă de molii şi dinţii tociţi în proteză.

Epilog.

La marginea oraşului a trebuit să mă opresc. O mulţime imensă de oameni, foarte trişti, cu capul plecat... se îndrepta spre pădure.

SENTINȚA

Aseară am văzut o bătrână scurmând prin tomberoane căutând ceva de mâncare. Mi-am adus aminte de ea în timp ce priveam o emisiune de ştiri la televizor unde crainicul anunța cuantumul pensiilor foştilor magistrați. Reieşea, din cele ce spunea, că un fost procuror îşi poate cumpăra, în fiecare lună, din pensia pe care o primeşte de la stat, un automobil. Halal dreptate, halal revoluție, m-am gândit, cititorule. La noi, "gândacii lui Ceauşescu mai dau şi vor mai da încă mult timp din picioruşe".

Cele ce am să vă povestesc aici s-au întâmplat cu adevărat în urmă cu aproape o jumătate de veac, în apartamentul unor prieteni din cartierul Săsar, unde mă opream aproape în fiecare seară, când veneam de la Certeze, un sat din ținutul Oaşului, unde fusesem repartizat ca medic de țară pentru două luni. Făceam naveta zilnic, înghesuit pe băncile de lemn din caroseria camioanelor "Carpați" acoperite cu prelate, alături de minerii care lucrau în schimburi de câte şase ore la minele de aur din Baia Mare. Şi azi mă tulbură amintirea unuia dintre ei care, în timp ce tuşea puternic, gata,

gata, să-şi scuipe plămânii, îmi spunea: “Viața minerului, domnule doctor, este ca şi cămaşa pruncului mic, scurtă şi căcată”! Îşi trăgea apoi casca plină de noroi pe ochi şi încerca să mai fure o jumătate de oră de somn, în timp ce camionul cu *ortaci* rula pe drumul neasfaltat şi plin de gropi, aruncându-ne, la fiecare hârtoapă, unii peste alții sub prelată.

Coboram împreună cu minerii la mina de lângă flotație, chiar în mijlocul cartierului. De acolo mergeam de-a lungul celor zece blocuri vechi numite “tiz haz”, până la primul bloc turn, unde locuiau prietenii mei, familia Suciu. Erau tineri căsătoriți. Urcam, aproape în fugă, cele şapte etaje până la apartamentul lor unde, de cele mai multe ori, mă întâmpina soția prietenului meu, grațioasă şi plină de farmec.

– Ai venit, cum a fost drumul? Iar eu, care eram îndrăgostit de ea, îi răspundeam sfios.

– Ca de obicei, plin de dor! Şi ea înțelegea. Înțelegea şi-mi făcea cu ochiul fericită, fericită că mă vede şi mai are cu cine să schimbe o vorbă sau două. Asta numai pentru că mai mult era singură. Singură şi tristă. Soțul ei, era mai tot timpul plecat. Plecat cu treburi. Treburi de bărbat proaspăt însurat şi cu responsabilități. Muncea mult. Muncea la serviciul de la stat, apoi, pe unde mai găsea ceva de lucru pentru a-şi mai rotunji puțin, cîte puțin, suma

de bani pe care îi punea la CEC pentru casă. Visa să aibă casa lui, *proprietate personală*, fără să mai locuiască în casa statului, cu chirie. Pe masa din sufragerie mă aşteptau prăjiturile de casă care îmi plăceau la nebunie. Întotdeauna mi-au plăcut la nebunie prăjiturile de casă.

Târziu, după ce se întuneca bine, plecam acasă. Acasă mama mă lua în primire, dojenindu-mă pentru întârziere.

– Iar ai fost pe acolo, nu te mai satură Dumnezeu de prieteni, dragul meu, prieteniile sunt întotdeauna în pagubă şi nu duc la nimic bun, ai să vezi într-o zi că am avut dreptate. Apoi aprindea aragazul. Ți-o fi foame, pe unde ai umblat, ți-au dat ceva de mâncare? Tăceam şi mă uitam la mama cum trebăluia printre oale şi farfurii şi-mi era atât de dragă în momentele acelea de mare intimitate familiară. Toată viața ei se zbătuse, cum numai ea ştia, să mă facă doctor. Să le arate ea unguroaicelor de pe strada Florilor, unde locuiam, că băiatul ei este doctor. Nu era şovină, nu! Majoritatea prietenelor sale erau unguroaice, dar numai ea, mama, numai ea, pe strada Florilor, avea băiat student la medicină la Cluj, numai ea, mama, avea acuma băiat doctor. Să crape unguroaicele de ciudă. Asta era bucuria ei, să crape unguroaicele de ciudă. În realitate, era şi

mama, o unguroaică. Născută în Tăuţi de Sus, fusese de mică luată de baronul Pap S în casa lui de la Mocira. Acolo a stat până la paisprezece ani. A crescut împreună cu fetele baronului, iar gurile rele spuneau că era fata lui că, vezi doamne, bunica fiind văduvă tânără, de război, baronul... aşa şi pe dincolo, în sfârşit, asta e! Pe mama o chema Viola.

Mie îmi era teamă. Grozav ce teamă îmi era. Dacă ar fi aflat cineva, aşa ca din întâmplare, povestea, păi nu mă dădeau afară din facultate şi ajungeam pe undeva la Canal? La Canal acolo au ajuns cei cu dare de mână, ţăranii harnici, preoţii catolici, şi câţi alţii, dar mi-te un conte sau baron, cum s-ar zice.

– Uf! mă cutremuram deodată în timp ce sorbeam din ciorba mamei. Ciorbă ardelenească pe cârnaţi, ciorba care îmi plăcea mie cel mai mult.

– Da ce ai, dragul mamii? mă iscodea mama.

– N-am nimic mamă, sărut-mâna pentru masă! Şi o zbugheam în dormitor. Mă culcam imediat. La ora cinci mă trezea mama pentru ca să merg la autogară. Drumul până la dispensar îl făceam cu autobuzul. Numai la întoarcere veneam cu minerii. Cu minerii, în camioanele lor. Asta pentru că la întoarcere, nu aveam cursa de autobuz, iar la navetă nu aş

fi renunțat pentru nimic în lume. Asta îmi era viața. Viața mea de medic de țară. Între timp, mă pregăteam intens. Mă pregăteam să dau, şi eu, un examen la un concurs pentru un post de medic secundar în chirurgie. Era greu. Era greu al dracului. Al dracului de greu. În anul acela erau doar unsprezece locuri, din care vreo şapte în Bucureşti. Asta presupunea să ai buletin de Bucureşti. Chestia cu buletinul mă obseda tot timpul. Găsisem odată un loc mai aproape de casă, la Borşa. Eram bine pregătit şi nu-mi puneam probleme. Nu-mi puneam probleme până în ziua când a apărut o colegă de a mea din Braşov. Fiica şefului securității din Braşov. Şi culmea, Silvia Petric, fiica şefului securității din Braşov avea buletin de Borşa. Mi-a suflat postul.

În ziua aceea a început totul. Abia coborât din camionul cu mineri, m-am gândit să merg acasă fără a mai trece pe la prietenii mei. Dar mai încolo, pe stradă, mă aştepta el, Suciu. Prietenul meu.

– Mă gândeam că nu o să treci pe la noi, tocmai azi când avem nevoie de tine.

– Da ce s-a întâmplat? am zis curios.

– Nimic! Nevastă-mea vrea să vorbească personal ceva cu tine.

Am urcat cu liftul. Uşa apartamentului era întredeschisă. Vocea plăcută şi caldă a stăpânei ne îndemna.

– Hai, intrați mai repede! Apoi, după ce am intrat în sufragerie, nu trebuie să vă vadă vecinii acuma, e secret!

Eram nedumerit. În clipa aceea, am văzut pe un fotoliu o fată. O fată deosebită, o fată foarte frumoasă. Semăna la chip cu Claudia Cardinale. Avea aceiaşi ochi, şi mai ales aceleaşi buze, aceleaşi buze cu conturul lor inconfundabil, cu conturul lor inconfundabil şi senzual. Eram paralizat. Dar numai câteva clipe. Câteva clipe care, pentru mine au părut atunci mult mai mult. S-a ridicat şi atunci am putut să văd un trup de femeie, desăvârşit. Înaltă, cu picioare lungi, talie fină, piept bine conturat sub o bluză de culoare cafenie, păr castaniu prins la spate într-o coadă despletită.

– Doina! a prezentat-o gazda, amfitrioana noastră. Sima Doina.

Am înclinat uşor din cap şi m-am aşezat pe un fotoliu în fața fetelor.

– Eu vă las să discutați, a zis prietenul meu, am treabă în oraş. Apoi adresându-se soției mai spuse:

– Vin târziu acasă, să nu mă aştepți cu cina!

Imediat după plecarea lui, fetele s-au apropiat de mine şi mi-au relatat, cu menţiunea strict confidenţial, motivul convocării mele acolo în acea seară.

– Avem nevoie de ajutorul tău. Doina are o problemă. Doina este gravidă. Doina este studentă în anul trei la subingineri mineri. Este în ultimul an, iar prietenul ei nu o poate ajuta.

– Cine este prietenul ei? Am întrebat mai mult ca să câştig timp decât din curiozitate. Pentru mine situaţia era clară. Eram obişnuit cu astfel de interpelări de când cu decretul acela nenorocit prin care se interzicea întreruperea cursului unei sarcini, sub pedeapsa aspră a închisorii şi a pierderii unor drepturi civile.

– Iulian, Iulian Căprăroiu! Jucătorul de rugby de la Clubul Minerul Baia Mare, mi-a răspuns Sima Doina.

– Dar vă puteţi căsători! Am încercat să-i explic, căsătoria ar rezolva problema. Un copil aduce soarele într-o casă, am mai adăugat aşa ca încurajare.

– Imposibil! a intervenit pe un ton categoric amfitrioana. Imposibil! Băiatul este din Timişoara şi joacă la Baia Mare detaşat până la toamnă. Am vorbit cu el. Iulian are părinţi care nu agreează o fată săracă şi pe deasupra, mai provine şi dintr-o familie de miner cu nouă

copii. Asta e! Apoi, ca să fie şi mai convingătoare a mai adăugat:

– Între Iulian Căprăroiu şi Sima Doina nu există posibilitate de conciliere, amândoi au hotărât să scape de sarcină, oricât ar costa asta. Căprăroiu are bani şi va suporta toate cheltuielile. Mai are câteva luni şi pleacă, iar Doina trebuie să termine institutul şi să-şi facă un rost. Copil îi trebuie acuma? Ce să facă ea cu un copil? Un copil din flori!

Mă uitam la fată. Nu părea afectată de fel. Dimpotrivă, afişa un aer rece şi indiferent, total nepotrivit pentru situaţia în care se afla. Mă sâcâia o întrebare. O întrebare firească şi ciudată în acelaşi timp. Şi anume: De ce individului acela, Căprăroiu, un ins ciudat, cu studii modeste, opt clase, îi repugna ideea unei alianțe matrimoniale cu Sima Doina, o fată frumoasă şi, în curând, subingineră cu perspective de promovare sigure în cadrul Trustului Miner din Maramureş? In acele clipe mi-am amintit de vorbele mamei, vorbe pe care mi le spunea adesea seara, când întârziam la cină, după ce mă plimbam prin oraş cu vreo fată. Mama mă dojenea pentru întârziere iar la sfârşit mă atenționa.

– Fiecare fată este copilul cuiva, dragul mamii, să nu-ți baţi joc niciodată de copilul nimănui, că este mare păcat.

Dar ce te faci atunci când viața îți zdruncină credința betonată cu atâta migală şi insistență în conştiință de mama? Viața mi-a demonstrat altceva.

Sima Doina din Roşiori, a fost cea mai cumplită lecție pe care am primit-o până atunci de la cineva. O lecție cu repercusiuni care mi-au influențat destinul şi parcursul profesional toată viața. S-a apropiat de mine ca o pisică domestică, aproape torcând şi mieunând rugătoare.

– O să mă ajutați? Trebuie să mă ajutați! Nimeni nu mă poate ajuta, şi nu am pe nimeni care să mă ajute, afară de dumneavoastră! Tare frumoasă mai era fata aceea, Sima Doina. Eram tulburat, tulburat şi plin de bune intenții.

– Am un coleg, am zis în cele din urmă. Am un coleg ginecolog, fost coleg de grupă şi bun prieten, fratele decanului de la facultatea din Cluj, o să vorbesc cu el.

– De ce nu-mi puneți o sondă?

– Domnişoară! Dar eu sunt medic.

– Ei şi? Aşa se procedează. Întâi se pune sonda, apoi se vine în gardă pentru completarea avortului. Sima Doina era bine informată. trebuia să-mi dau seama de asta încă de la început, dar eram orbit de frumusețea fetei şi de felul convingător, aproape tandru cu care mă aborda.

– O să vorbesc cu doctorul Aurel!

Chiar voiam să ajut fata. A doua zi am rămas la Baia Mare. Imediat după raportul de gardă, la ora nouă, l-am căutat pe Aurel. În câteva vorbe i-am expus cazul. Fata trebuia ajutată.

– O mai ştii pe Golgoțiu? m-a întrebat acesta.

– Care? Aia bătrână şi pârâcioasă? Era cea mai vârstnică studentă din institut şi mare membră de partid, venise la facultate din producție. Avea origine bună, cum s-ar zice, fusese muncitoare!

– Este şefa secției! a zis Aurel. Şi-a denunțat predecesorul, iar acuma este cu ochii pe toți colegii. Toate avorturile incomplete le completează cu milițianul şi procurorul lângă ea. Este unul, nou venit, Ivan. Locotenentul major Ivan. Tare al dracului. Dacă femeia nu spune cine i-a făcut avortul, o lasă să moară. O lasă să moară dacă nu spune. Să moară prin hemoragie. Hemoragie sau septicemie. Unele chiar nu spun. Nu spun. Se încăpățânează să nu spună. Dacă încerci să le ajuți, ai de-a face cu tovarăşa doctor Golgoțiu. La fel este şi la Satu Mare. Aproopos, ai auzit de Nilaş?

– Ce-i cu el, am fost colegi de grupă, am zis.

– E la închisoare!

– Aşi! Radu Nilaş, de la Negreşti, la închisoare?

– Da, da! L-a turnat una.....o “momeală”!

– Adică?

– Una care colaborează cu miliția. Racolarea o fac cei de la “secu”. Printre studenți, elevi chiar, dar mai ales muncitoare. Le trag de limbă, iar care-i proastă, spune. Spune, iar a doua zi, Ivan o arestează. Apoi intră în rol tovarăşul procuror şef Cioltea. Cu ăsta nu e de glumit. Are un papagal, mamă, mamă!

Mi-am amintit şi eu de Ivan. Un tip de cretin gras şi îngâmfat, mândru tare că-i milițian, de se ruşinau şi ai lui din Hideaga de excesul său de zel pe altarul datoriei militare față de patria socialistă, partid şi tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Odată chiar mă invitase la Miliție să-mi propună discret o colaborare. Ancheta o fată. Fata, care abia dacă avea şaisprezece ani, se ținea dârză şi neclintită în tăcerea ei. Nu ştia nimic. Am ieşit scârbit din biroul tovarăşului locotenent major Ivan şi am scuipat pe tabloul plantat sub un castan pe strada 17 Octombrie, chiar în fața miliției unde erau postate mutrele lor cu zâmbete joviale. Am aşteptat fata.

– Ioi! Mi-o fost aşa de frică că o să mă recunoşti, domnu doctor. M-o pârât una de pe

şantier de la TRCL că am fost gravidă. M-o tăt întrebat ce am făcut de nu mai îs, da io n-am zâs nimică! Uitați ce mi-o făcut. Şi fata mi-a arătat mânuțele ei gingaşe şi pline de răni. Mi le-o strâns cu uşa, da io tăt nu am zâs nimica. Uite aşa, ca să-l ia dracu de bolund! Şi în momentele acelea îmi venea să o iau în brațe pe micuța aceea fată şi să-i sărut puternic gurița. Gurița aceea povestitoare de copil încă, de copil încă, mândru şi supărat, nevoie mare, pe toată miliția din Baia Mare. Pe toată miliția din Baia Mare, dar mai ales pe tovarăşul locotenentul major milițian Ivan. Ivan din Hideaga. Au trecut câteva luni...

Măi să fie! Era o citație. O citație să mă prezint la Miliție. La cine? Păi tocmai la tovarăşul Ivan. Între timp reuşisem să dau afurisitul acela de examen la Bucureşti. Niciodată nu voi înțelege cum de am reuşit. Erau exact nouă locuri pe care puteam să candidez. Restul locurilor erau condiționate de buletin. Buletin de identitate. În fruntea listei erau cele din Bucureşti. Multe locuri erau în anul acela, locuri de medici chirurgi în Bucureşti, da cu buletin de identitate de Bucureşti. Cine avea aşa ceva? O să aflu mai târziu. Restul locurilor erau pentru noi. Noi cei fără buletin de Bucureşti. Ciudată discriminare. Nu o înțelegeam, dar asta era recomandarea prețioasă a tovarăşei

academician doctor inginer Elena Ceauşescu, buletin de Bucureşti. Am optat pentru Galați, dar în ultimul moment a apărut un coleg cu buletin de Galați şi abia, abia am prins la Tecuci, Spitalul Municipal. Nu înainte, însă, de a afla şi cine este colegul cu buletin de Galați, doctorul Crintea. Cine era doctorul Crintea? Păi, era fratele procurorului comunist cu acelaşi nume, Crintea. Procurorul Crintea de la Focşani. Am început anul de curs la Spitalul Clinic republican Fundeni, sub conducerea distinsului profesor Dan Setlacec. Între timp, mi-am cunoscut şi restul colegilor. Ei, cititorule! Am fost coleg cu o generație de aur de chirurgi într-o epocă de aur pe măsură. Unii veneau la clinică în uniformă. Probabil direct de la serviciu. Frumoasă uniformă mai avea colegul Aşchie. Vedeai de la o poştă ofițerul căpitan de "interne" V. Aşchie. Şi ce mândru era. Urma să-şi desfăşoare activitatea la Constanța. Era şi o colegă. Frumoasă era şi ea colega mea, viitor chirurg, doctorița Ligia. Ligia Ispas, fiica generalului Ispas. Unii zic că a ajuns în America. Ce maşină mai avea, una decapotabilă, Skoda Felicia, dacă nu mă înşel. Dar şi ceilalți colegi doctori, Irinel Popescu, Popa Costi sau doctorul Sinescu. Ce să mai zic? Parcam şi eu printre maşinile lor. Aveam şi eu un vehicul, motoreta "*MOBRA*". Cu motoreta "*MOBRA"* am parcurs de câteva ori

drumul de la Bucureşti la Baia Mare la procesul pe care tovarăşul Ivan şi cu procurorul Cioltea mi l-au intentat la Judecătoria din localitate, unde eram judecat ca un infractor. Unul care a boicotat politica demografică promovată de Partidul Comunist Român şi tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Trebuia să fiu aspru pedepsit. La interogatoriu, tovarăşul procuror Cioltea Octavian s-a purtat asemeni procurorului descris de Camus în celebra sa carte, **Străinul**. Mai ții minte, cititorule? Replica aceea celebră, “ îl acuz pe acest om că şi-a înmormântat mama cu un suflet de criminal”. Omul greşise. Băuse o ceaşcă de cafea la căpătâiul moartei în timpul priveghiului. Îți mai aduci aminte cititorule? Aşa şi eu. Nu eram judecat pentru un avort oarecare ca un infractor de drept comun sau unul de rând, ci eram judecat ca un om de ştiință criminal care, a pus la baza crimei sale experiența ştiințifică şi exercițiul său profesional. Mai ceva decât Mengele sau altul ca el, deoarece lucram într-o instituție academică, Spitalul Republican Fundeni. Mai era ceva, ceva care adăuga un plus culpei penale, culpa politică. Eram duşmanul poporului român, al clasei muncitoare şi al partidului comunist, eram, chiar duşmanul tovarăşului Ceauşescu, conducătorul iubit şi drag al țării. Eram cel care boicotase politica

demografică promovată de acesta. Eram un criminal „special”.

Citaţia la proces o primea profesorul Dan Setlacec, şeful clinicii de chirurgie de la Fundeni. Mi-o înmâna personal. La fiecare termen. Procurorul Cioltea proceda aşa, probabil, la comandă superioară, cu scopul vădit de a mă discredita în faţa colegilor mei şi a corpului medical din spital. Cu această ocazie soţia mea s-a îmbolnăvit de tuberculoză. Au urmat alte necazuri. Copiii erau mici, eu la Bucureşti, nevasta în spital, procesul din două în două săptămâni. Ce mai, viaţă de viaţă, toţi trăgeau de mine. Toţi, da mai ales tovarăşul procuror Cioltea.

A venit şi ziua de 27 februarie 1980. Stam în picioare şi aşteptam să mă strige. Să mă strige şi să mă cheme la bară în sala aceea împuţită a judecătoriei din Baia Mare. Era şi ea. Ea, Sima Doina. Privea ţintă la procuror. Procurorul îi făcea semne discrete, iar ea înclina uşor din cap a înţelegere. A înţelegere şi încuviinţare. Cineva mă îndemna din spate să înaintez. Fusesem strigat. Aveam şi un avocat. Mă apăra cineva de la Cluj. Aveam şi un dosar, dosarul penal numărul 4547/1979. Judecătorul, tovarăşul judecător Ţâgârlaş Alexandru mi-a dat cuvântul în fond.

– Recunoaşteţi fapta?

– Nu!

– Aveți întrebări de adresat?

– Da! Tovarăşei “domnişoare”.

– Dacă mă cunoaşte cine sunt.

– Da, vă cunosc, sunteți medicul care mi-a făcut avortul.

– Sigur, domnişoară? Un avort presupune dotare, instrumentar, condiții specifice, de obicei se face în spital. Eu lucrez într-un cabinet medical rural. Ați avut vreo complicație?

– Nu!

– Hemoragie, infecție, alte simptome...

– Nu!

– Mi-ați dat bani?

– Nu! Atunci am auzit în sala de judecată înjurături şi amenințări la adresa fetei din partea publicului. Judecătorul chiar a amenințat cu evacuarea sălii.

– Mai aveți întrebări?

– Da!

– Să spună “tovarăşa domnişoară” ce a determinat-o să se adreseze securității, miliției şi tovarăşului procuror? Sima Doina a privit spre procurorul Cioltea. Acesta a încuviințat discret din cap.

– Conştiința. Veni răspunsul “domnişoarei”

– Nu înțeleg! am zis, nedumerit.

– Conştiința! a repetat Sima Doina, încurajată de procuror. Apoi a adăugat.

– Nu puteam să dorm noaptea când mă gândeam că am încălcat o lege a tovarăşului Ceauşescu! Teatral, a început să plângă. Să plângă teatrală şi ipocrită, încercând să impresioneze instanța şi sala. Din poşetă şi-a scos o batistă în care şi-a suflat nasul cu zgomot plebeu. Am tresărit. Candoarea feminină dispăruse undeva în batista aceea murdară şi umedă. Procurorul Cioltea a întrerupt-o, adresându-se instanței.

– Vă rog să rețineți, tovarăşe preşedinte, nevinovăția inculpatei. Este studentă, urmează să fie primită în partid, va fi şefa asociației studenților din institut, are rezultate bune la învățătură şi apoi, provine dintr-o familie de nouă copii. Tatăl tovarăşei este un miner conştiincios şi fruntaş în producție. În concluzie, a fost victima unui medic criminal...

Judecătorul l-a întrerupt sec.

– Rămâne în pronunțare!

La ora trei, s-a dat sentința. O țin minte şi acuma. Toată viața am ținut-o minte. Toată viața a atârnat, ca o ghiulea de plumb, de dosarul meu profesional. Celebra sentință penală cu numărul 132 din 27 februarie 1980. Am fost condamnat. În motivare judecătorul

Alexandru Țâgârlaş menționează: „Inculpatul... are o situație materială în familie destul de grea, ceea ce l-a determinat *probabil*, să comită fapta, instanța apreciază că este îndestulătoare o pedeapsă de un an închisoare”.

Am tăcut. Am tăcut toată viața. Din respect pentru cititori voi continua povestirea mea citând şi celelalte capete din sentință. Iulian Căprăroiu din Timişoara, pentru infracțiunea de complicitate la provocare ilegală a avortului, a primit un an cu suspendare iar Sima Doina, pentru infracțiunea de consimțire la avort, a fost condamnată la 4500 lei amendă cu suspendarea plății. La aflarea sentinței am râs. Oare Sima Doina a fost gravidă cu adevărat sau totul nu a fost decât o înscenare diabolică cu scopul de a pune la punct un medic tânăr scăpat şi „rătăcit” printre nişte viitori programați profesori de chirurgie în medicina socialistă românească? Nici astăzi nu-mi dau seama de acest lucru. Dar umbra dosarului respectiv m-a urmărit toată viața. De fiecare data când era vorba de o promovare sau o caracterizare profesională aluzia la condamnarea mea era scoasă în față ca argument stânjenitor şi ferm de refuz. Partidul nu uită. Partidul nu iartă. Partidul şi securitatea.

După opt ani, tovarăşa secretar Ruxandra Simionică de la Comitetul Județean Galați al Partidului Comunist Român propunea desfacerea contractului meu de muncă pentru „atitudine ireverențioasă şi total indisciplinată în fața organelor de partid” amintind şi de sentința penală băimăreană.

Încercarea mea de a reveni pe meleagurile natale a fost zadarnică. Directorul Direcției Sanitare a județului Maramureş m-a trimis în repetate rânduri la plimbare. Astăzi colosul sanitar din Baia Mare moare încet, dar sigur, purtându-i numele, „Constantin Opriş”.

MOTORETA MOBRA

Frumoasă mai era motoreta aceea. Frumoasă şi unică. Nu mai era alta ca ea pe stradă sau în comerţul socialist de bunuri de larg consum. O vedeam în permanenţă frumos aşezată în vitrina magazinului de lângă gară al OCL-ului, aparţinând Organizaţiei Comerciale Locale, Produse Industriale, Baia Mare. Grozav ce îmi plăcea motoreta aia. O visam până şi noaptea. Uite aşa, mă trezeam uneori şi visam cu ochii deschişi la ea. La motoreta Mobra. Câte nopţi oi fi visat eu, nu ştiu dar un lucru e sigur. Nu m-am lăsat până nu am strâns bani. Banii necesari pentru a da avansul la prima rată. Motoreta aceea se putea cumpăra şi în rate. Pentru asta, trebuia să fii om al muncii, să fii angajat ca salariat cu vechime în câmpul muncii de minim şase luni. Şase luni, asta era. Şase luni. Şase luni şi buletin. Buletin de identitate. Buletin de Baia Mare. Frumoasă mai era motoreta aia Mobra. Mă uitam la ea cum stătea acolo în vitrină. Închideam ochii şi-

mi imaginam că zbor. Că zbor cu motoreta prin oraş, prin oraş şi mai departe, mai departe, mai departe... spre Satu Mare sau Cluj sau, de ce nu, chiar spre Bucureşti. Frumoasă mai era motoreta aceea. Roşie, cu țeava de eşapament nichelată, cu turbină de aer pentru răcirea cilindrului, cu ghidonul acela, nichelat şi el, cu jantele şi spițele sclipitoare, o bijuterie... iar şaua, şaua aceea neagră şi lucioasă, parcă te îndemna să o încaleci. Să o încaleci şi să dai pedală. Apoi, să accelerezi plecând în trombă aşa, în trombă ca la raliuri. Am visat mult la motoreta Mobra. Aşa că nu e de mirare că atunci când am terminat facultatea de medicină şi am devenit om al muncii cu acte în regulă, primul lucru la care m-am gândit atunci când am luat prima mea leafă, a fost să-mi cumpăr, bineînțeles în rate, motoreta aia roşie care mă obsedase atâția ani. Ani de studenție.

Era vară, era soare. Strada era plină de lume. Eu eram mândru. Mândru şi emoționat. Împingeam de ghidon motoreta proaspăt achiziționată purtând pe cap o cască roşie, roşie şi ea, încadrată de nişte ochelari fumurii de protecție, cum poartă orice motociclist care se respectă. Mânuşi de piele nu găsisem, aşa că m-am mulțumit cu cele de lână făcute de mama, dar cărora le tăiasem jumătate din degete, aşa cum văzusem eu într-un film cu motociclişti la cinematograful “Minerul” din

centru vechi al oraşului. Mergeam spre Valea Roşie. Aici locuia prietenul meu Noni. Noni a lui Hailac Feri, unul din foştii colegi de muncă ai lui Loli, de la Flotația Centrală. Feri Hailac şi fiul său se pricepeau la motorete. Apariția mea acolo a fost o adevărată sărbătoare. Rar vedeai acolo o motoretă nouă. Şi niciodată, cred, un medic nou cu o motoretă Mobra nouă. Feri Hailac, era într-al nouălea cer. Avea ocazia să pună în stare de funcționare şi să pregătească pentru rodajul indicat în cartea tehnică a fabricantului de la Braşov, o motoretă nouă. Îi lăsa gura apă, cum s-ar zice, i se scurgeau ochii după minunăția aia de motoretă. Aşa că imediat s-a apucat de treabă. Câte nu erau de făcut. Frânele. Astea trebuiau reglate fiecare în parte. Mai întâi fața, apoi spatele. Tamburii abrazivi trebuiau să fie aşezați corect şi la distanță milimetrică de carcasa metalică a butucului roții. Apoi, jențile. Păi astea trebuiau să fie bine echilibrate, iar spițele, ei bine, spițele trebuiau să fie întinse corespunzător până scoteau, la lovire cu levierul, ca un diapazon, sunetul acela echivalent cu “la-ul” oboiului după care se acordează o orchestră simfonică. Ce mai încolo şi încoace, era o groază de treabă cu motoreta aia nouă. La final, Feri Hailac a turnat dintr-o sticlă prețioasă un lichid gălbui care conținea doza de ulei special pentru

Mobra mea, într-o sticlă cu benzină de 75. Am scos din buzunar cheia de contact de care şi atârnasem un breloc cumpărat special pentru asta. Feri a răsucit cheia şi a apăsat triumfător pedala de pornire. Ce fericire! Ce sunet divin! Ce ralanti silențios şi grav. O muzică divină, cerească, ce mai! Chiar că eram emoționat. Mai ales că apăruse şi Geta, nepoata lui Feri care locuia în cartierul Săsar. Ce frumoasă mai era şi Geta. Avea 15 ani şi semăna cu Aba blondă. Am plecat pentru câteva moment la Alimentara din colț. După bere şi prăjituri. Feri a zis să iau şi un sfert de rom. Berea nu merge decât cu rom. Şi uite aşa a trecut timpul şi ziua aceea minunată, iar spre seară am urcat pe mobră şi am luat-o pe străzi lăturalnice spre casa mea de lângă miliție, tremurând de spaimă să nu mă prindă vreun milițian şi să-mi ceară permisul de conducere. Asta era problema mea acuma. Permisul de conducere.

La Miliția din Baia Mare, Maramureş, comandantul circulației rutiere era tovarăşul maior Lupaşcu. Tovarăşul Lupaşcu din Filipeştii de Pădure. Fain om. Înalt şi jovial. Un tovarăş milițian bine informat. Ştia o sumedenie de lucruri, printre care şi acela că am o motoretă Mobra. Locuiam vis a vis de localul Miliției, mai precis la câțiva metri poarta mea de a lor. Intrarea de pe strada Şteampului, cum se spunea atunci. Ne vedeam

zilnic şi ne salutam uneori. Mai mult eu. Asta pentru că, deşi eram doctor, majoritatea milițienilor nu-mi răspundeau la salut. Eram cunoscut acolo. Eram cunoscut după dosar. Dosarul meu de cetățean al Republicii Socialiste. Dosarul meu de securitate. Tovarăşul maior Lupaşcu, Lupaşcu din Filipeşti de Pădure era bine informat. Ştia, printre altele şi de faptul că eu mai circul cu motoreta Mobra şi fără permis de conducere. Mai ştia că am depus nişte acte în acest sens, cerând o programare pentru o examinare în vederea obținerii acelui permis necesar pentru a conduce pe drumurile publice o motoretă Mobra. O motoretă propulsată de puterea unui cilindru de 49 centimetri cubi. Ştia tovarăşul maior Lupaşcu multe lucruri de-ale mele şi de-ale miliției. De-ale miliției şi securității. Ştia de tata. Ştia de mama. De tata, de mama şi de pozele regelui Mihai şi ale reginei Maria, găsite în fosta noastră locuință din Ferneziu, devastată de securitate. Ştia totul. Ştia şi de Antonescu. Că mama grijulie, atunci când a ascuns pozele majestăților lor, a ascuns-o şi pe a Mareşalului. Aşa, ca să fie acolo. Să fie acolo când vin americanii. Că mama, săraca, toată viața i-a aşteptat pe americani. I-a aşteptat toată viața pe americani. Pe americani şi pe Hristos....

Toate acestea îmi treceau prin cap în timp ce aşteptam în anticamera biroului tovarăşului maior Lupaşcu, Lupaşcu din Filipeştii de Pădure, comandantul miliției de la serviciul “circulație” din Baia Mare, Maramureş. Trecuse o jumătate de an. O jumătate de an de când depusesem actele pentru examen. Examen de permis. Permis pentru motoretă. Pentru motoreta Mobra. Întrevederea a fost scurtă. Întrevederea a fost, ca să zic aşa, încă o mostră de teroare jovială comunistă. Atunci nu înțelegeam ce-i aia. Atunci nu înțelegeam nimic.

– Tovarăşe maior Tovarăşe comandant! Am primit o adresă din partea dumneavoastră prin care sunt anunțat că nu mi s-a aprobat să dau examen pentru permis. Pentru permis de conducere a unei motorete.

– Aşa este, tovarăşe doctor! Nu am aprobat să dați acest examen.

– Păi, de ce, tovarăşe maior, de ce? Ne era mai elegant să dau examenul şi apoi, să aveți grijă să nu-l promovez?

– Ei, tovarăşe, noi organele de miliție suntem corecți. Partidul şi miliția este corectă. Dumneata ştii că ofițerii superiori ai Uniunii Sovietice nu au permis de conducere auto?

– Greu de crezut, tovarăşe maior şi chiar nu cred aşa ceva, dar nu înțeleg, ce legătură are acest lucru cu mine şi permisul meu.

– Asta e, tovarăşe doctor, uite că are. Are legătură, şi încă un serioasă. Dumneata îți închipui ce valoros este un ofițer superior al Armatei Uniunii Sovietice? Poate cineva să-şi asume responsabilitatea privind viața prețioasă a unui asemenea om? Gândiți-vă, oare poate fi pus un general al armatei Uniunii Sovietice să conducă o maşină, motocicletă sau... sau o motoretă pe stradă? I se poate, oare da permisiunea unui asemenea on valoros, de a-şi pune viața sa prețioasă în pericol, riscând o accidentare într-un eveniment rutier conducând un vehicul? Înțelegeți asta, tovarăşe doctor?

– Nu! Nu prea...

– Grav, tovarăşe, foarte grav, tovarăşe doctor!

Tovarăşul maior Lupaşcu, Lupaşcu din Filipeştii de Pădure, s-a ridicat în picioare. S-a ridicat de la biroul său în picioare şi a continuat jovial.

– Dumneavoastră, tovarăşe doctor, ați avut un parcurs profesional ascendent. Ați muncit la mină la Herja, la Phoenix ca muncitor, la Fabrica de pâine şi la Trustul de construcții locale. Ați terminat liceul şi facultatea. Sunteți

doctor şi aveți viața înainte. Înaintați în grad ca un ofițer superior al Uniunii Sovietice. Nu pot să semnez ca dumneavoastră să vă pierdeți viața într-un accident de circulație. Nu pot să semnez. Înțelegeți asta? Bine! Dacă nu, asta e, bună ziua!

– Bună ziua şi... să trăiți tovarăşe maior, tovarăşe comandant!

Am ieşit în stradă. Soarele m-a izbit puternic în ochi. Eram năucit. Năucit, dar fericit. Fericit că scăpasem doar cu atât. Putea să fie şi mai rău. Ce dacă eram doctor, conta ceva, conta asta undeva? Conta că aveam facultate? Aş! Prietenul meu Ghiță Talpoş, Talpoş Gheorghe din Tăuți de Sus, era inginer. Ghiță era inginer la Uzinele Mecanice de Utilaj Miner, deci om cu facultate, şi într-o seară l-au bătut măr în arestul miliției din Baia Mare. Ghiță Talpoş, inginerul Ghiță Talpoş din Tăuți de Sus, era rău de gură. Era rău de gură şi cu antecedente. Eram fericit că scăpasem uşor. În poarta casei strălucea în soare roşie şi nichelată motoreta mea. Motoreta Mobra. Frumoasă mai era motoreta aia. Motoreta Mobra.

Epilog.

Americanii aşteptați de mama nu au venit. La Hristos, mama a ajuns după ce miliția şi

securitatea locală, au trimis-o la Sighetu Marmației să-şi ispăşească pedeapsa.

La rândul meu am înțeles atunci, în sfârşit, un lucru. Comuniştii nu au trecut, nici viitor, comuniştii au doar prezent. Lumea asta era a lor, iar eu, doar trăiam în ea. Nu-mi rămânea decât să rezist, pentru ca rezistând, să exist atât cât va vrea Dumnezeu.

LUPUL

Eram prin clasa a doua. Locuiam în incinta uzinei de plumb de la Ferneziu. Drumul de piatră cubică, drumul care venea dinspre Baia Mare, trecea pe lângă uzina electrică şi cotea la dreapta peste podul de lemn, şerpuind printre casele colbarilor până la intrarea în plumbărie. Aici se bifurca. Ramura stângă urca spre Podine, unde era cimitirul comunității. Aici erau îngropați cei care mureau de saturnism, colbarii. Deasupra Podinilor se înălța coşul de evacuare a gazelor de la rafinăria de plumb şi dezargintare. Aerul era aici greu de respirat. Aerul avea gust. Un gust acru şi înecăcios. Aici locuiam noi. Locuiam alături de clădirea şcolii şi a grădiniței, dar şi a bisericii reformate unde mergeau, în fiecare duminică, ungurii să se roage. Noi, familia şi vecinii, mergeam la biserica de pe Lunci. La ortodocşi. Parohul, părintele Câmpeanu, ne preda religia. Avea o umbrelă uriaşă, neagră cu spițe din oțel, pe care o vâra ca într-o teacă, într-un tub de bambus, folosind-o când nu ploua, ca baston. Cu acel baston părintele ne

bătea în fiecare sâmbătă, după ce asculta pârele copiilor despre încălcarea poruncilor biblice.

– Dom părinte! zicea câte unul, Popanu a suduit de Dumnezeu.

Iar Popanu era invitat la catedră unde părintele îl aşeza cu faţa în jos şi îi trăgea cu bastonul la fund, până nu mai ieşea din stofa pantalonilor copilului niciun fir de praf. Acesta era părintele Câmpeanu. Doamna Livia, învăţătoarea noastră, era fiica lui. Doamna Livia era soţie de ofiţer. Costel, fiul lor, Mureşan Constantin, stătea cu mine în bancă. Ne hârjoneam tot timpul şi ne dădeam reciproc cu tăbliţa în cap. Pe vremea aceea purtam tăbliţe. Fiecare elev avea în ghiozdanul său maron, în ghiozdanul din carton şi cu bretele de in frumos împletite, o tăbliţă. O tăbliţă dintr-un material casant, un condei şi un burete. Buretele era legat cu sfoară, trecută la un capăt, printr-o gaură, făcută anume pentru asta în rama de lemn a tăbliţei. După ce Popanu îşi lua porţia cuvenită de bătaie, noi ăştilalţi aşteptam tremurând de frică să ne vină rândul. La fiecare.

– Dom părinte! Cutare a minţit. sau... a furat, sau s-a bătut. Toate, toate păcatele, erau pedepsite cu bastonul. Dar cel mai mare păcat era suduirea de Dumnezeu. Aici părintele era

necruţător. Te bătea rău. Rău de tot. Niciodată nu am înţeles de ce Popanu îl înjura pe Dumnezeu. Pentru noi, era un mister. O fi avut el vreun motiv, sau o făcea aşa numai ca să fie băgat în seamă. Ciudat era copilul acela. Şi doar era un copil de numai şapte sau opt ani. Un copil sărac.

După ora de religie, a intrat în clasă doamna Livia. Doamna învăţătoare.

– Copii! Puneţi toţi pe bancă Abecedarul şi Aritmetica.

Eram obişnuiţi cu asemenea poruncă. Regulat ni se făceau control la ghiozdane şi cărţi. Eram liniştit. Pe ale mele, mama le îmbrăca săptămânal, în hârtie albastră peste care aplica o etichetă, ca pe un timbru, după ce-i lingea bine partea dată cu lipici. Pe etichetă tata scria cu litere mari numele meu şi clasa. Ţineam mult la cărţi. Aveam o pasiune bolnavă pentru ele. Îmi plăcea să stau în sufragerie toată ziua şi să răsfoiesc cărţile din biblioteca părinţilor. Biblioteca îmi plăcea mai mult decât biserica. Asta o îngrijora mult pe mama.

Doamna Livia s-a apropiat de prima bancă. A luat Abecedarul şi Aritmetica primului copil şi i-a rupt primele foi. Noi stăteam înmărmuriţi. Învăţătoarea a procedat la fel şi cu celălalt copil. I-a rupt şi lui, primele foi din carte.

Apoi, tot aşa, mai departe. Iar când a făcut acelaşi lucru şi lui Nagy Gabriele, cea mai bună elevă din clasă, am început să plâng. Păi, cum să merg eu acasă cu cărțile rupte? Şi încă de cine? Chiar de doamna Livia. Doamna învățătoare. Când mi le-a rupt şi pe ale mele, doamna Învățătoare văzând că plâng, mi le-a vârât, aşa rupte, foile la locul lor, în carte. Mă uitam la ele. Erau foile cu pozele majestăților lor. Regele Mihai şi Regina Elena. În drum spre casă, am trecut pe lângă casa domnului Malița, Casa cu tauri. Casa cu tauri de prăsilă. Domul Malița şi o mulțime de săteni din Ferneziu, încolțiseră un lup. Mai mult ca sigur, animalul acela sălbatic se rătăcise prin sat. Coborâse din pădure mai mult decât se cuvenea. Păcătuise bietul animal, iar cineva îl pârâse. Oamenii îl alergau prin ocolul cu gard înalt de peste doi metri. Fără să vreau, m-am oprit şi am privit într-acolo. Priveam oamenii, priveam lupul. Şi în mintea mea totul devenea confuz. Şcoala, cărțile, pozele regelui şi a reginei, umbrela-baston a părintelui Câmpenau, Popanu cel sărac şi îndărătnic, Tanti Livia Învățătoarea, Costel, Costel şi tăblița, tăblița şi eu. Mă simțeam asemenea lupului şi-mi plăcea de el.

Lupul se oprise brusc. Realiză că nu poate depăşi gardul. Oamenii se apropiau amenințători de el. Se apropiau scoțând urlete

sălbatice, agitând tot felul de obiecte ciudate. Cuțit, furcă, topor, ciomag. Care cu ce apucase. Cercul se strângea în jurul bietului animal. Acesta, ca şi cum şi-ar fi înțeles destinul şi sfârşitul, îşi zburli coma semeață, îşi arătă colții fioroşi şi începu să urle şi el. Urletul lupului, urletul morții. A urmat măcelul.

În drum spre casă, am realizat că uneori o zi poate însemna mult în viața omului. Am realizat că uneori poți trăi într-o zi cât alții într-o viață. Am înțeles şi văzut că omul este cel mai sălbatic animal de pe pământ.

FĂRĂ DREPT LA ÎNVIERE

Oraşul meu, oraşul tău, oraşul nostru, vatra băilor de plumb... De la fereastra noastră, dacă privim cu bunăvoință, dincolo de colțul blocului vecin de pe strada Luminişului, numărul 3, se vede cimitirul. O prelungire nordică a celui de pe Horea 6, unde se află îngropat Tică. Tică cel fără cap, Tică, frumosul mamei, frumosul Violei. Într-o zi tovarăşul procuror Petruț şi medicul legist, na! că i-am uitat numele... a da, Cernei! Doctorul Cernei, uite că mi-am amintit cum îl chema pe doctorul acela legist, care a fugit în Canada împreună cu amanta lui, imediat după deshumarea lui Tică. Atunci, au scos la lumina soarelui pentru câteva minute, sicriul cu trupul decapitat al băiatului care a trăit, cu bunăvoința partidului, a miliției şi securității din Baia Mare, Maramureş, 21 de ani. Tovarăşii i-au luat din sicriu capul şi gâtul spunându-i Violei că le duce la Cluj. Că le duce la Cluj, chipurile, pentru analiză. Cernei,

tovarăşul doctor Cernei, iar mi-am amintit de numele medicului legist, a luat capul şi gâtul lui Tică să le ducă la Cluj. La Cluj pentru analiză! Zicea el. De ce oare a fugit în Canada acel doctor? De ce? Şi încă cu o femeie, amantă, cum s-ar zice. Cine le-a dat voie să fugă? Cine avea interesul ca ei să fugă? Ce ascundeau oare ei? Ce taină mizerabilă? Taina lui Tică. A lui Tică dar şi a altcuiva. Frumos mai era Tică. Tică fratele meu mai mic, frumosul mamei. Frumoasă mai era şi Angy. Angy din Ferneziu. Angy care, era de o seamă cu Tică. De ce o fi împuşcat-o ofițerul acela de la securitate? De ce a împuşcat-o? Era tânără, era şi ea o copilă. De ce a dus-o ofițerul acela de securitate în pădurea de la Lacul Nistru, de la Lacul Nistru aproape de Tăuți, de Tăuți Măgherăuşi? Naiba mai ştie. Naiba mai ştie că, a fost găsit împuşcat şi el, securistul, tot acolo.

Şi tot de la fereastra noastră, şi tot cu bunăvoință dacă privim, vedem locul. Vedem locul unde Raul, nepotul isteț, a pus un semn. Un semn, cum că aici este îngropat Loli. Bunicul său Loli. Loli care, asemeni lui Sisif, i-a înfruntat pe zei, zeii comunişti ai Maramureşului. Zeii comunişti! Loli este îngropat mai la nord. Mult mai la nord şi nu i se mai cunoaşte mormântul. Cineva i-a şters movila, iar țiganii i-au furat crucea. Crucea lui Loli. Mormântul lui Loli. Mormânt

necunoscut. Loli era din Oltenița. Loli era, Culae al Țații Siții din Oltenița. Da cine îşi mai aduce aminte de toate astea acum? Tică era băiatul lui Loli şi al Violei. Tică era frumos. Un băiat frumos. Un băiat de numai douăzeci de ani. De ce a trebuit să moară oare? De ce? Ce vremuri.... ce epocă. Epocă de aur. Trebuie să uităm. Să uităm repede. Ne-au crescut copii. Dar au crescut şi beizadelele. Beizadelele care, trebuie să moştenească, cu orice preț, epoca de aur. Epoca de aur fără istorie, fără trecut, fără memorie. Traiască beizadelele! Tică, Loli şi alții ca ei, odihnească-se în pace. Se odihneşte în pace şi Tina. Tina, Leontina. Tina Uglar. Frumoasă femeie era Tina. Era frumoasă şi vioaie. Vioaie ca şi bărbatul ei. Bărbatul ei, tovarăşul prim secretar Iosif Uglar. Membru în Comitetul Central al Partidului Comunist Român, cel mai bun prieten maramureşan al tovarăşului Ceauşescu, al tovarăşului Ceauşescu, întâiul miner al țării, tovarăşul Ceauşescu, minerul de onoare al Maramureşului. Frumoasă femeie era Tina. Tina, Leontina, nevasta lui Ioşca, nevasta lui Ioşca Uglar, tovarăşul prim secretar Iosif Uglar. Frumoasă era, frumoasă şi îi plăceau băieții. Băieții tineri. Tineri şi frumoşi. Frumos mai era Tică ăsta al nostru. Tina i-a spus Violei că regretă arestarea lui Tică. Tică fără cap. Ei zic că i-au dat drumu. Ei, miliția şi ceilalți. Miliția

şi ceilalţi. Ceilalţi, ceilalţi şi... şi Tina. A mai murit unul ca Tică. A murit înecat în barajul de la Firiza. Frumos mai era şi tânărul acela. Frumoasă mai era şi Tina. Tina, Leontina, nevasta lui Ioşca. Nevasta lui Iosif Uglar primul secretar. Lui Tina îi plăceau băieţii tineri. Tina, Leontina. Băieţii frumoşi. Băieţii frumoşi şi Tică. Tică, Tică. Tică fără cap.

....

Undeva în munţii Maramureşului. În Maramureşul istoric. În Maramureşul istoric atunci, mai puţin istoric azi, mai mult istoric mâine. În Maramureşul isteric câteodată, trăieşte Ileana. Ileana, nora lui Gheorghe feciorul lui Moş Hojda. Moş Hojda care a făcut războiul în Galiţia. Primul război mondial. Îmi povestea în nopţile lungi de iarnă, când aveam şi eu 17-18 ani, cum a făcut el războiul în Galiţia, în timp ce mătuşa Ileană, nevasta lui, mă acoperea cu cerga pe cuptorul cald din odaia cu pereţi de lemn şi geamuri cât pumnul de mici, ale casei bătrâneşti. Deunăzi, Ileana cea mică, nora lui Gheorghe, mi-a arătat câteva movile în fundul ogrăzii. Câteva movile străjuite de două cruci de lemn. Erau mormintele părinţilor. Am tresărit ciudat. Abia azi mi-am amintit de ele şi de obiceiul acela al moroşenilor de a-şi îngropa morţii în preajma casei lor. Am tresărit şi m-am cutremurat.

M-am cutremurat la gândul că unii îşi vând casa părintească pentru a-şi cumpăra automobil. Automobil cu care să plece în lume. O lume de unde nu mai au la ce să se întoarcă. În urma lor rămân morții. Morții fără drept la înviere. Crucile lor putrezesc repede, cele de lemn. Iar cele de fier, le fură țiganii pentru a le valorifica la fier vechi. Crucile de piatră s-au îngropat demult în pământ, odată cu morții pe care i-au străjuit o vreme, în timp ce crucile de marmură, păzesc cavourile celor bogați luând, încet, încet, odată cu moda, proporții faraonice.

Acolo, acolo şi numai acolo. Acolo în munții Maramureşului unde i-am învățat carte pe copii moroşenilor din Fundul Izei, am rugat-o pe Ileana, pe Ileana a lui Toader, a lui Toader a lui Gheorghe, a lui Gheorghe a lui Hojda să-mi dea şi mie un loc. Un loc în fundul grădinii. Un loc pentru mine. Un loc pentru mine şi femeia mea.

BLESTEMUL VIOLEI

Se trezea în fiecare dimineață la ora patru. Se îmbrăca cu grijă şi în mare linişte cu hăinuțele ei curate şi frumos aranjate pe scaunul de la căpătâiul patului, aşezat acolo în loc de noptieră. Asta o făcea pentru orice eventualitate, sau numai aşa, ca să le aibă la îndemână când deschidea ochii. Ochii săi obosiți, din ce în ce mai roşii, cu vinişoarele clar desenate, cu privirea blândă şi caldă. Umbla uşor prin casă. Uşor, ca să nu facă zgomot. Să nu facă vreun zgomot care, doamne fereşte, ar fi putut să trezească din întâmplare, unul sau amândoi copiii. Băieții săi, dragii ei băieți, care dormeau împreună într-un pat larg aşezat lângă soba, veşnic caldă, soba de fontă din bucătărie.

Mai arunca o privire într-acolo, mai potrivea puțin plapuma pufoasă, umplută cu lână albă de oaie, dărăcită mărunt, ofta uşor şi duios, ascultând respirațiile băieților, numărându-le parcă în gând, până când unul,

mai ales Mihăiță, bombănea ceva, semn că visa, cine ştie ce năzdrăvănii de la şcoală. Celălalt, Tică, sau Nicuşor, cum i se mai spunea, cu patru ani şi jumătate mai mic decât Mihăiță, bombănea mai rar. Şi atunci, se trezea scâncind, ridicându-se în capul oaselor.

– Mamă! Mi-e foame

– Sââs... Îi făcea discret cu degetul arătător al mâinii drepte perpendicular pe buze. Încet, să nu-l trezeşti pe fratele tău. Treci la mine în cameră să-ți aduc ceva de mâncare.

Şi mama, care avea întotdeauna pregătită de cu seară mâncarea, îi aducea farfuria plină. Băiatul înfuleca tot din ce-i dădea mama, apoi se retrăgea în bucătăria caldă, urcându-se în pat alături de Mihăiță care dormea buştean, continuându-şi somnul.

– Să fiți cuminți la şcoală! mai zicea mama în şoaptă, înainte de a ieşi pe uşă. Apoi pleca, însoțită de Moni. Moni era pisica bătrână a casei, care dormea cu băieții. Dormea cu băieții, deasupra plapumei, la picioarele lor. Moni era mascota casei. Moni şi Ursi. Că mai era şi Ursi, Ursi câinele de curte. Acesta, păzea cotețele găinilor şi grădina. Le păzea de dihori şi de alți dăunători. Le păzea, în vreme ce Moni încălzea plapuma băieților. Moni şi Ursi, fiecare cu rostul său. Dar aici, în curte, mâncau împreună, din acelaşi blid şi pentru toată ziua.

Şi uite aşa, de peste zece ani, de peste zece ani de când a rămas singură, mama se trezea, în fiecare zi, la ora patru, cu mult timp înaintea băieților. De fapt, trebuia să se trezească la ora aceea. Până ajungea la Dealul Crucii îi trebuia mai bine de o oră. Locuia pe strada Florilor, în capătul celălalt al oraşului Baia Mare. De aici şi până la mina de la Dealul Crucii, unde îşi avea locul de muncă, era o bucată bună de drum. Pe vremea aceea, pe vremea când s-au petrecut lucrurile despre care vreau să povestesc aici, nu prea existau mijloace de transport în comun. Lumea se descurca de minune mergând pe jos. Mersul pe jos era gimnastica de dimineață a oamenilor muncii din acele vremuri. Era sănătos şi plăcut. Doar iarna era mai greu. Mai greu cu frigul. Dar mama îşi înfăşura genunchii betegi în nişte cârpe de lână, peste care trăgea nişte pantaloni mai largi, aşa că pe dedesubt nu vedea nimeni ce poartă. La ora cinci era la Dealul Crucii. Aici forfota era în toi. Primul sosea trenuțul de la Herja şi Ferneziu, trenuțul pe linia îngustă care avea ataşate două vagoane mici de călători, vagoane cu bănci de lemn, ca la clasa a treia, cum erau cele de la CFR de pe linia cu ecartament normal. După trenuțul de la Herja, veneau camioanele care aduceau minerii din satele învecinate. Camioanele cu prelată având bănci lungi, fixate în podea pe trei rânduri.

Minerii săreau din camioane şi se îndreptau spre gura minei unde îi aşteptau micile vagonete trase de cate o locomotivă de mină, Diesel, care îi ducea spre adâncurile pământului. Cei care ieşeau din mină, urcau repede în camioanele goale şi plecau spre casele lor, de unde reveneau a doua zi pentru a lua lucrul de la capăt.

Viola, aşa o chema pe tovarăşa remizieră de la Debitul de tutun aparținând Organizației Comerciale Locale, Produse Industriale, trebuia să prindă schimburile de mineri de la ora şase. Asta pentru că minerii aveau nevoie de țigări. În cele opt ore cât stăteau sub pământ, terminau pachetul de douăzeci de țigări "Naționale" pe care îl cumpărau de la Debitul de tutun din fața minei. La ieşire, cumpărau altul. Acesta era secretul şi scopul Violei. Venitul ei depindea de realizarea planului de vânzări stabilit de conducere. Era remizieră. Din ce câştiga la acest loc de muncă, îşi creştea cu greu cei doi copilaşi. Dacă îşi făcea *planul,* primea salariul cuvenit prin procent, dacă nu, era penalizată. Asta era, penalizată. Mare belea pe capul Violei chestia cu planul. Asta o dădea peste cap mereu. Iar planul.. ei bine, planul creştea mereu, de la o lună la alta, de la un an la altul. Răi mai erau tovarăşii de la conducerea OCL-ului.

Seara, seara la ora zece, veneau şi plecau alte schimburi de mineri. Şi aceştia erau fumători. Viola îşi făcea socoteala. Ştia în fiecare zi cât a realizat din plan. Ştia şi socotea. La avans şi la chenzină, îşi aduna bănuții. Bănuții ei. Bănuții ei pentru băieți. Îi aduna şi îi împărțea cu chibzuință. Întâi pentru băieți, apoi pentru ea. Pentru ea şi animale. Asta era casa şi averea Violei.

Şi uite aşa au trecut zece ani. Zece ani de când partidul i-a dat Violei un loc de muncă. Un loc de muncă din care să trăiască şi ea. Ea şi copilaşii ei sărmani, copilaşii ei sărmani, crescuți fără tată. Viața Violei se scurgea, încet dar sigur, de la patru dimineața la unsprezece seara, alături de cea a minerilor fumători care îşi mai îndulceau silicoza şi tuberculoza cu țigările Violei, puse la dispoziția lor de către statul comunist, grijuliu şi generos. Viola era o luptătoare. Şi nu una de rând. Avea ambiții. Avea planuri şi ambiții cu băieții săi. Intre schimburi, mai închidea chioşcul şi alerga până acasă. Uneori mai prindea un camion iar mai târziu, când au apărut în Baia Mare şi autobuzele, şi câte un autobuz. Fugea acasă să-şi supravegheze băieții. Fugea la şcoală. La şcoală, să mai vadă ce se întâmplă şi pe acolo. Dar băieții erau buni. Cuminți, cum s-ar zice. Nu-i făceau probleme. Creşteau sănătoşi. Sănătoşi şi frumoşi. Frumoşi mai erau băieții

Violei. Mai ales Tică. Tică cel mai mic. Învățau bine. Veneau de la şcoală direct acasă. Îşi făceau lecțiile şi se ocupau de gospodărie. Spălau vasele, duşumelele, făceau curățenie prin casă şi curte, se jucau împreună şi nu ieşeau la stradă. Viola era mândră de băieții săi. Iar băieții creşteau repede, repede şi frumos. Băieți săraci. Când Mihăiță a intrat la facultate, Viola era în culmea fericirii. Cine mai era ca ea, cine? Cine, din Baia Mare de pe strada Florilor sau din cartier, mai avea băiat student la Cluj? La Cluj, la medicină. Viola triumfa. Cei de la partid nu au avut ce face. I-au schimbat locul de muncă. Asta era. Trebuia să i-l schimbe. Au mutat-o în centrul vechi. Au mutat-o numai o vreme. Dar Viola a insistat mereu să i se dea un loc mai bun. În cele din urmă, tovarăşii de la OCL, tovarăşii conducători şi partidul, i-au dat chioşcul din fața policlinicii noi. Policlinica de pe strada Progresul. Aici a cerut Viola, aici i s-a dat. Aici se câştiga mai bine. Între timp, băieții au crescut. Pe Tică l-a dat la Liceul din Satu Mare. Vremea trecea. Un an, doi, apoi a venit şi armata. L-au luat pe Tică. Doi ani. Doi ani la armată. Mihaiță cu facultatea, Tică era cu armata. Tică era frumos. Îi spunea asta şi Tina. Tina nevasta primului secretar de partid. Tina, de la Organizația femeilor democrate, UFDR. Pe Tică îl iubea toată lumea, dar mai ales

fetele. Fetele şi femeile măritate. Tică era frumos.

În dimineața aceea mohorâtă de toamnă, în dimineața aceea de septembrie cenuşiu şi rece, de 6 septembrie 1962, un ins, care avea o statură masivă, şi vădit neprietenos, îşi vârî fața răvăşită de alcool şi tutun prin deschizătura geamului de la ghişeul tutungeriei. Era căpitanul Pop. Tovarăşul căpitan de miliție, tovarăşul căpitan de la miliția oraşului Baia Mare. De la miliția oraşului, de pe strada 17 Octombrie numărul 32. Tovarăşul căpitan Pop.

– Femeie! Unde îți este feciorul?

– Care fecior? răspunse Viola cu voce tremurândă. Care fecior, tovarăşe căpitan? Că eu am doi feciori!

– Ăla.. frumosu! zise căpitanul Pop. Căpitanul Pop de la miliție. Căpitanul Pop de la Miliția oraşului Baia Mare.

În spatele Violei, pe un scăunel, stătea Mihăiță. Mihăiță, feciorul cel mare. Mihăiță studentul. Studentul de la medicină. Venise acasă să se întâlnească cu fratele său. Cu fratele său care tocmai terminase armata. Fratele său care mai avea puțin şi împlinea 22 de ani. Nu-l văzuse de un an. Nu-l văzuse, pentru că Tică făcuse armata. Se eliberase de

zece zile. Se eliberase de zece zile, după ce îşi irosise timpul şi doi ani din tinerețea sa muncind, ca odinioară ocnaşii, la carierele de piatră, în munții Zarandului. La Vârfurile. La Vârfurile, Pâncota şi Gurahonț. Aici, unitățile militare de muncă, de muncă forțată sub acoperire *de geniu*, unitățile militare ale Armatei Republicii Populare Române, aprovizionau statul român cu piatră. Piatra era desprinsă din munte cu târnăcopul şi dinamita, apoi încărcată în vagoane speciale şi dusă aiurea pe şantierele republicii populare. Piatră de construcții. Piatră de construcții pentru drumuri şi poduri, piatră concasată, piatră de calitate, piatră blestemată.

Căpitanul Pop îşi agita în continuare ceafa bovină prin deschizătura ghişeului.

– Frumosu! Ăla frumosu, ăla mic.

– Păi abia a venit acasă. Azi noapte a venit. Azi noapte a venit acasă. A terminat cu armata. Ce mai aveți cu el?

– Trebuie să vină la Miliție. Trebuie să vină la noi. Trebuie să dea o declarație.

Mihăiță sări în sus de pe scaunul unde stătea şi asista la discuție.

– Vin şi eu! Vin şi eu la Miliție. Vin şi eu cu fratele meu.

– Poţi veni. Poţi veni cu el. Da unde este acuma?

– Unde să fie? Acasă. Doarme. Doarme că abia a sosit de pe drum. A călătorit toată noaptea. Este ostenit de drum. Vin cu el.

Viola prinse a se agita.

– Da ce declaraţie trebuie să dea băiatul, tovarăşe căpitan? Ce declaraţie?

Căpitanul o lăsă mai moale.

– Ei, o declaraţie... acolo, o declaraţie de la unitate.

– Ce unitate, tovarăşe? Se aprinse şi mai tare Viola. Ce unitate? Doar a terminat cu ea.

– O nimica toată, femeie, o nimica toată, asta e! O nimica toată. Dar trebuie. Zise căpitanul Pop. Căpitanul Pop de la Miliţie. Căpitanul Pop de la Miliţia oraşului Baia Mare. De la Miliţia oraşului Baia Mare, Regiunea Maramureş, România. Republica Populară Română.

Au plecat. Mergeau pe stradă alături. Mihăiţă şi căpitanul. Căpitanul Pop de la...

Tică dormea dus. Dus şi legănat de vise. Mihăiţă, în vârful degetelor l-a zgâlţâit uşor.

– Scoală, scoală că te caută cineva!

– Cine? Făcu Tică, fără să deschidă ochii.

– De la Miliție. De la Miliție. Un tovarăş căpitan.

Tică deschise ochii mari.

– Ce dracu mai au cu mine? Doar m-am eliberat din armată. M-am eliberat de două săptămâni.

– Zice că trebuie să dai o declarație. O declarație şi atât.

Tică coborî încet din pat. Căpitanul Pop se arătă şi el, în cadrul uşii. Băiatul se îmbrăcă. Se îmbrăcă cu jenă. Cu jenă, oarecum, în fața străinului. În fața căpitanului. Când fu gata zise.

– Să mergem! Să mergem, da nu stau mult. Nu stau mult că vreau să o văd pe mama.

Pe drum au tăcut. Mergeau pe stradă. Mergeau pe stradă, iar băieții Violei se simțeau ruşinați. Le era ruşine că-i vedea lumea alături de un milițian. Băieții Violei însoțiți de un milițian. Ruşine, mare ruşine.

Miliția era în apropiere de centrul vechi al oraşului. Se apropiau deja când, deodată, Tică se lipi de fratele său şi îi zise în şoaptă.

– Vii şi tu cu mine! Nu mă laşi singur.

– Bineînțeles! Cum aş putea să te las singur.

În fața uşii de la intrarea în sediul miliției, stăteau doi plutonieri în uniformă. În uniforma aceea albastră cu epoleți largi ca două tăvi de

bucătărie, epoleții albaştri, peste care se lipeau tresele late, de tablă în formă de T, de unde li se trăgea milițienilor şi numele de “tablagii”. Stăteau acolo ca două hiene albastre aşteptându-l pe căpitan. Acesta, ajungând în fața uşii de la intrare, prinse brațul stâng al lui Tică cu mâna lui puternică, ca într-o menghină. În acelaşi timp se adresă lui Mihăiță.

– Tu! Tu stai afară.

Dădu să-l tragă pe băiat înăuntru, dar Tică, puternic, şi el, se smulse din mâna căpitanului, privind disperat spre Mihăiță. Dintr-odată, acesta îşi aminti de o discuție avută aşa, ca între frați, cu Tică înainte ca acesta să meargă în armată. Odată, Tică îi spusese.

– Măi frate! Eu nu pot să mă las bătut. Nu pot. Tu să ai grijă de mine. Eu nu pot să mă las bătut. Într-o zi ăştia or să mă omoare.

Tică alerga pe strada Şteampului. În urma lui, căpitanul Pop îşi căuta pistolul.

– Stai! Stai că trag. Prindeți-l tovarăşi. Prindeți-l!

Apoi nimic. Linişte. Mihăiță rămase năuc în fața miliției. Singur în stradă. Dispăruseră şi cei doi plutonieri. Ca prin minune apăruse şi soarele. Ardea puternic. Deşi era în septembrie, ardea ca un soare de vară. Dinspre strada Şteampului, trecând de curba zidului de

piatră se opri chiar în fața intrării GAZ-ul Procuraturii. Din maşină, coborâră câțiva soldați aparținând forțelor de securitate ținându-l pe Tică încătuşat, urmați de căpitanul Pop. Mihăiță a mai avut timp doar o secundă să-şi vadă fratele, pentru ultima oară, târât în clădirea miliției. Strada era goală din nou. GAZ-ul dispăruse şi el. Uşa Miliției era închisă. Era o linişte ciudată, era o linişte rău prevestitoare…

Viola nu s-a lăsat. A mers direct la Partid. Direct la tovarăşul Uglar. La tovarăşul prim secretar. Imediat partidul a intervenit la Procuratură. La procuratură, la tovarăşul procuror şef. La tovarăşul procuror şef Petruț.

– Doamne, doamne, tovarăşa Viola. Da ce tărăboi ați mai făcut, doamne! Şi dumneata tovarăşe, dumneata, tovarăşe student. Student la medicină.

– Păi, unde este băiatul? Băiatul nostru Tică. Ovidiu Nicolae. Noi aşa îi spunem, Tică. Unde este Tică, tovarăşe procuror şef? Viola a început să plângă.

– L-a arestat tovarăşul căpitan Pop. L-a arestat chiar în fața mea, zise Mihăiță.

– Ei, na! Cum să-l aresteze. Doar n-a făcut nimica. L-a chemat să dea o declarație. O declarație şi atât! Făcu apoi un semn din cap, ceva care semăna a încuviințare. Apoi

tovarăşul procuror şef Petruț a continuat, adresându-se amândurora. O declarație! O declarație şi atât. O declarație.

– Atunci, zise Viola, atunci unde este băiatul?

– I-au dat drumul, tovarăşi. Am vorbit chiar adineaori la telefon cu cei de la miliție. I-au dat drumul, tovarăşi. I-au dat drumul. O fi acasă.

– Nu! Nu-i acasă. De acolo venim noi acum. Nu-i acasă.

– S-o fi dus şi el la fete. Zise tovarăşul procuror şef Petruț. S-o dus la fete. Asta e! S-o dus la fete.

Viola şi Mihăiță au plecat acasă. Acasă, l-au aşteptat pe Tică toată ziua. L-au aşteptat toată ziua. Apoi a venit seara. A venit seara, a venit noaptea, a venit şi dimineața, dar Tică nu a mai venit. Tică, nu a mai venit acasă.

A doua zi, tovarăşul procuror şef Petruț nu a mai putut fi găsit la Procuratură. Santinelele, nu i-au mai lăsat pe Viola şi Mihăiță să intre în clădire. Dar Viola nu se lăsă.

– Tu stai aici, îi zise lui Mihăiță. Stai aici că eu mă duc la Partid. La Partid, la tovarăşul Uglar. Şi mama dispăru cu ochii în lacrimi, alergând la Partid.

Se întoarse abia după două ore. Obosită şi plânsă.

– Nu l-ai văzut?

– Nu, mamă. Nu l-am văzut.

– Trebuie să apară. Trebuie să apară că aşa mi-a spus tovarăşul Uglar.

– Vai mamă! Chiar ai fost la tovarăşul Uglar?

Viola era descumpănită. Băiatul nu era la Miliție. O confirmase cel mai mare om al regiunii, tovarăşul Uglar. Bărbatul lui Tina. Tina-Leontina, fosta ei vecină din Ferneziu, nevasta lui Uglar. Dar unde să fie Tică, unde-i băiatul? Lui Tina îi plăcea de Tică. Îi plăcea pentru că era băiat frumos. Îi plăceau băieții frumoşi....

Se lăsase seara. Cei doi au ajuns acasă. Tică nu apăruse nici până la această oră. Nu a apărut nici dimineața. Era a treia zi de când dispăruse băiatul. Viola, a mers ca de obicei la serviciul ei, iar Mihăiță se pregătea să plece la facultate. Peste o lună, începea sesiunea de examene. Era în anul patru de studii. An greu pentru orice student la medicină. Materii grele, examene grele. Medicină internă, chirurgie, şi celelalte. Şi uite aşa, a mai trecut o zi. Viola a venit mai devreme acasă. Pe la zece.

– Ai mâncat, ai mâncat ceva dragul mamei?

– Ei, mamă, zise Mihăiță, parcă numai de mâncare mi-a ars astăzi toată ziua mie. Unde o fi Tică ăsta, doamne, unde o fi?

Viola tresări. I se păru că cineva umblă le uşă. De trei zile stătea cu ochii şi urechile ațintite numai la uşă. Dar uşa, uşa rămânea mereu închisă. Nimeni nu-i încerca zăvorul. Nimeni nu mai bătea în ea. Rămânea mereu închisă. Închisă şi surdă. Uşă blestemată.

– Ce ai, mamă? Mihăiță se uita cu milă la ea. Ce ai?

– Nimic! Mi s-a părut, aşa că cineva umblă pe afară, că umblă la uşă.

– La ora asta, la ora asta cine să mai umble?

Viola a pus mâncarea pe masă. Erau flămânzi şi obosiți amândoi. O atmosferă ciudată domina încăperea. O atmosferă încărcată de, nu ştiu ce, apăsa casa. Ceva de neînțeles. Amândoi se trezeau, din când în când, că privesc spre uşă, că aud zgomot de paşi, că uşa se deschide, acuş-acuş lăsând să treacă prin ea silueta unei fantome.

– Tu vezi ceva acolo?

– Ce să văd mamă?

– Acolo, acolo, zise Viola ridicându-se de la masă şi păşind spre uşă. Se aplecă şi ridică de pe jos o bucățică de hârtie.

– Uite! Cineva a strecurat pe sub uşă, hârtia asta, biletul acesta.

Viola desfăcu biletul. Era un petic de ziar. Un petic rupt din ziarul “Scânteia” pe marginea căruia cineva scrisese ceva cu un creion chimic. Viola, scoase un urlet de durere. Un urlet sălbatic, un urlet care zgudui casa.

– Mihăiță! Mihăiță! A murit Nicuşor.

Mihăiță, se ridică, şi el, de la masă, luă biletul din mâna Violei şi citi: “Tov... să se prezinte la Procuratura Turnu Severin întrucât fiul Nicolae Ovidiu a suferit un accident mortal”

De data acesta uşile Procuraturii erau deschise. Deşi era aproape de miezul nopții, uşile Procuraturii erau deschise. Nu era țipenie de om acolo. Scările erau luminate ca ziua. Nimeni nu era acolo. Cei doi, Viola si Mihăiță, au urcat alergând până în biroul procurorului şef. Tovarăşul Petruț era acolo. Tovarăşul procuror şef Petruț, era în biroul său la ora aceea. Luă biletul din mâinile tremurânde ale Violei şi-l azvârli pe birou. Ridică telefonul, vorbi câteva secunde, puse receptorul în furcă, apoi se întoarse spre cei doi din fața sa.

– O neînțelegere, zise el, o neînțelegere se pare. Băiatul a fost trimis să dea declarația la unitatea unde a fost. Nu ştiu ce este acolo.

– Păi, în bilet scrie că este mort, zise Mihăiță.

– Da voi vă luați după bilete? Ce ăsta este un act, un act oficial?

– Ce să fac acuma? Viola plângea. Plângea cu puterile care îi mai rămase după atâta zbucium şi groază. Eu, noi, noi ce să mai facem acuma tovarăşe procuror şef. Ce să mai fac acuma tovarăşe Petruț?

– Mergeți acolo. Acolo la Turnu Severin. Acolo îl găsiți pe băiat. Acolo îl găsiți sigur. La Procuratura Turnu Severin.

Şi s-au dus. A doua zi. S-au dus a doua zi cu trenul accelerat până la Timişoara iar de acolo cu altul, până la Turnu Severin. La procuratura din Turnu Severin se ştia de băiat. Fusese găsit decapitat în localitatea Gura Văii.

– Păi, ce să caute acolo, tovarăşi, ce să caute acolo? Băiatul meu a fost arestat la Baia Mare. La Baia Mare şi de atunci nu l-a mai văzut nimeni. Viola începu să urle la procurori. Unde este băiatul, unde este?

– La morga Spitalului Grecescu, veni răspunsul, pe loc. La Spitalul Grecescu!

Au plecat în grabă. Mihăiță o ținea pe Viola de braț. Erau obosiți de drum, erau nemâncați şi epuizați de durere. La Spital îi aştepta un procuror. Trebuia identificat cadavrul. La

morgă a apărut şi tovarăşul căpitan Cătană. Tovarăşul căpitan Cătană de la Miliția din Gura Văii. Fusese un accident de muncă. Un accident de muncă pe şantier. Pe şantierul hidrocentralei Porțile de Fier. Dunărea înghițise câțiva soldați. Se surpase un dig. Alții au murit în urma unei explozii. Aşa că morga era plină. Era plină de tineri morți la datorie. Eroi ai muncii socialiste. Eroi căzuți în luptă pentru cucerirea culmilor celor mai înalte ale civilizației, societatea comunistă. Asta era! Societatea comunistă. Viola plângea. Mihăiță, plângea şi el. Plângea şi privea la mama care în două zile devenise de nerecunoscut. Părul ei castaniu se decolorase în două zile. Mihăiță s-a speriat. Mama încărunțise în două zile.

– Capul! Unde e capul? Viola stătea la marginea unei tărgi din plasă de fier pe care era întins un cadavru decapitat. Mihăiță recunoscu trupul fratelui şi slipul de baie de pe el. În rest, era gol. Gol şi decapitat.

– Acolo! Zise cineva din personalul morgii. Acolo în ziar. Alături de trup se afla un ceva împachetat într-un ziar. Mihăiță desfăcu pachetul. Era capul fratelui. Prin minte îi străfulgeră o idee. Puse capul la locul lui, pe gât. Pe gât deasupra vertebrelor. Totul se potrivea perfect. Totul era intact. Decapitarea

se făcuse cu cuțitul. Ca la arabi. Cu meşteşug, cu dibăcie.

– Cine? Cine... de ce? zise în şoaptă, privind spre mama Viola. Dar Viola nu-l mai auzea. Căzuse epuizată complet pe ciment, la picioarele mortului.

Apoi, totul s-a desfăşurat în grabă. Ca prin minune a apărut un camion “Carpați” nou nouț, vopsit în roşu. Un sicriu de stejar căptuşit cu tablă zincată, coroane de flori şi ramuri verzi de brad. Ba chiar un tovarăş de omenie, tovarăşul şef contabil de la IRTA, autobaza din Turnu Severin care i-a pus în mână Violei o sumă de bani şi... dă-i bătaie băiete, că până la Baia Mare sunt peste şapte sute de kilometri. Mai stai o zi până are loc înmormântarea şi vino acasă repede că te aşteaptă familia şi munca. Asta a fost ordinul tovarăşului contabil şef către şofer.

La Baia Mare, personal, tovarăşul Uglar, primul secretar al Partidului Muncitoresc Român din Maramureş, a dispus ca Tică să fie condus pe ultimul drum cu toate onorurile cuvenite eroilor căzuți pentru cauza partidului. Aşa că în urma camionului cu număr de înmatriculare de Mehedinți, mergea fanfara minerilor din Maramureş, intonând un marş funebru corespunzător. La cimitir, la cimitirul de pe strada Horea, un tovarăş delegat de la

regionala de partid, a ținut un necrolog lacrimogen în care vorbea de eroul Ovidiu Nicolae, adică de Tică, căzut la datorie pe şantierele muncii, în lupta pentru construirea socialismului şi comunismului.

Când s-a întors de la cimitir, coborând pe bulevardul Scânteii, mama Viola s-a oprit în fața clădirii care adăpostea sediul regional al Miliției şi Securității Statului. A îngenuncheat în plină stradă. A îngenuncheat în fața clădirii Miliției şi Securității Statului, şi a strigat cu durere ridicându-şi mâinile spre cer.

– Blastămă-i doamne, blastămă-i pe toți! Blăstămați să fiți! Blăstămați să fiți de Dumnezeu pentru că mi-ați omorât pruncul! Apoi s-a ridicat demnă în picioare şi s-a îndreptat spre casă. Mai avea încă multe lucruri de făcut în ziua aceea.

CHIRURGUL

APENDICITA DE TECUCI

Într-o seară de toamnă a anului 1984 cobora din trenul de la Bucureşti în gara Tecuci un bărbat tânăr, îmbrăcat într-un costum de motociclist, legănând pe umeri un rucsac de culoare roşie cu şină din țeavă subțire de aluminiu. La vagonul de bagaje, se găsea ancorată o motocicletă uşoară, tot de culoare roşie, pe care era inscripționată în părțile laterale ale rezervorului de benzină marca „MOBRA”. Atârnată de şina rucsacului se afla o cască, de aceeaşi culoare cu motocicleta, obiect pe care tânărul ce părea că vine de departe şi-l potrivi pe cap legând-o cu o curea sub bărbie. După ce îşi luă în primire motocicleta din vagon, o împinse ceva mai încolo de peron, apoi scoase dintr-un buzunar secretos al rucsacului o butelie de un litru, plină cu un lichid gălbui care se dovedi imediat că este benzină. Turnă conținutul buteliei în rezervorul motocicletei şi porni motorul. Acesta începu să toarcă silențios la ralanti. Un trecător se apropie de motociclist,

privind curios la tăblița de înmatriculare care purta însemnele MM.

– Veniți de departe, tovarăşe?

– Da! răspunse motociclistul. Vin tocmai de la Baia Mare.

– Oho! Chiar că veniți de departe.

– Puteți să-mi spuneți unde este Spitalul Municipal?

Trecătorul a întins mâna şi s-a recomandat.

– Nicu Dragnev! Apoi îi arătă o DACIA 1300 vişinie, parcată în fața gării.

– Dacă mă urmați, vă conduc eu. Este puțin complicat traseul, dar spitalul nu se află prea departe.

După câteva minute, în care cele două vehicule au rulat prin oraş, unul după celălalt, au ajuns la spital. Un fel de conac vechi, cu câteva anexe pitite printre nişte copaci seculari care deja începuseră să se scuture cuviincios de frunzele galbene, inutile de acuma pentru ei.

– Sunteți medic? întrebă şoferul.

– Da! Sunt medic specialist chirurg. Am fost repartizat aici, la Tecuci.

După ce a mulțumit însoțitorului său, tânărul doctor a intrat în curtea spitalului, căutând camera de gardă şi pe medicul de serviciu din seara aceea. Aşa l-a cunoscut doctorul G, medic specialist chirurg din Baia Mare, repartizat prin concurs la Spitalul

Municipal Tecuci, județul Galați, pe medicul internist Victor Diaciuc, de gardă în acea seară pe spital.

– De unde eşti, colega?

– Din Maramureş, Baia Mare.

– Serios? Eu sunt tot din Maramureş, din Săcel. Apoi, doctorul Diaciuc Victor şi-a întrebat colegul direct.

– Ce cauți aici?

– Ca şi dumneata, am fost repartizat cu serviciul.

Doctorul Victor Diaciuc şi-a aprins o țigară. A tras puternic fumul în piept, l-a dat afară cu rotocoale, aşa cum fac fumătorii înrăiți şi pătimaşi, a stat pe gânduri câteva momente şi.. brusc, s-a întors spre proaspătul său coleg, aproape, strigându-i în față.

– Tinere! Ai la ora şase dimineața un tren. Fugi! Fugi şi nu te mai întoarce niciodată aici. Aici, este iadul! Înaintea ta, au mai plecat douăzeci de medici iar unul, doctorul Iepure, un ginecolog, a fost găsit într-o dimineață spânzurat în arestul miliției din oraş. Fugi! Fugi! Fugi înainte ca „ăştia” să te distrugă.

Doctorul G îl privea nedumerit. Diaciuc părea ciudat şi obosit.

O fi băut, s-a gândit la un moment dat, iar în loc să se sperie, s-a întins pe canapeaua din camera de gardă şi a adormit buştean. Dimineața cineva l-a trezit.

– Tovarăşe doctor! Tovarăşe doctor! Este ora opt. A început raportul de gardă. Într-o clipă fu în picioare. O infirmieră îl conduse prin curtea spitalului spre o clădire mai mică unde se afla sediul administrației. Directorul spitalului, doctorul Florică Secară l-a primit în biroul său, rece şi autoritar.

– Când plecați?

– Păi, eu am venit să stau, nu să plec, a răspuns doctorul G.

– Foarte bine, a rostit sec directorul. Avem nevoie de chirurgi. O să lucrați cu doctorul Gheorghiu.

Au intrat în sala de şedințe a spitalului unde se ținea raportul de gardă. În fiecare dimineața, la ora opt fix, începea raportul de gardă pe spital. Medicii de gardă, prezentau evenimentele din ultimele 24 de ore, Bolnavii prezentați la cabinetul de urgențe, câți dintre aceştia s-au internat, pe spital, pe specialități medico-chirurgicale, sex, vârstă şi diagnostic. Atâtea şi atâtea cazuri, urmate apoi de câteva anunțuri din partea administrației şi uneori, mai rar, cate o discuție pe marginea unui caz sau o temă ştiințifică de rutină. După o jumătate de ora, medicii, părăseau clădirea administrației şi se îndreptau, fiecare spre secția unde îşi desfăşura activitatea. Urma vizita de dimineață a bolnavilor şi programul operator la chirurgie şi specialitățile

chirurgicale. La interne şi celelalte specialităţi, se făceau tratamentele corespunzătoare, foile de observaţie a bolnavilor internările şi ieşirile din ziua respectivă. Activitatea era supravegheată de conducere şi permanent de către tovarăşul maior Baciu de la „securitate" care sub pretextul că-şi vizitează soţia, funcţionară la administraţie, era prezent zilnic în unitate.

Doctorul G a fost prezentat, la sfârşitul raportului de gardă, colegilor. Scurt şi oficial. Ca un anunţ de rutină. Cu Diaciuc făcuse cunoştinţă deja. Restul colegilor avea să-i cunoască pe parcursul a câtorva zile de activitate. Chirurgii erau doi. Doctorul Hâncu şi doctorul Gheorghiu. Mai era şi doctoriţa Bohotin, Bohotin Maria Jana, anestezista. O colegă ciudată şi nefericită.

După o săptămână, G a realizat viaţa din secţie la parametrii săi reali. Hâncu, era bătrân, epuizat şi fără entuziasm profesional. Aştepta pensionarea şi retragerea cu demnitate din spital. Gheorghiu, era aproape orb. Purta ochelari masivi de culoare neagră, aduşi pe comandă specială din Israel, având lentile heliomate cu dioptriile minus 16 la ochiul stâng şi minus opt la cel drept. Ce resort îl împingea p e acest om să facă chirurgie în asemenea condiţii, se gândea G? Avea să afle în zilele următoare. Avea să afle şi să se cutremure. Gheorghiu fusese medic şef al

raionului Panciu, director de spital la Panciu, apoi la Tecuci şi şeful secţiei de chirurgie a spitalului municipal. G avea să afle şi faptul că acest medic nici măcar nu absolvise o facultate de medicină generala ci una cu termen redus, de igienă. Promovarea în specialitatea de chirurgie era nefirească în asemenea condiții. Au trebuit mari şi politice intervenţii făcute în acest sens. Dar de ce chirurgie? Doctorul Gheorghiu era apreciat de partid. Toată protipendada feminină de la Tecuci îl căuta şi aprecia. Ciudat. Foarte ciudat. Erau tovarăşele prim secretare, Emilia Andronache, Ortansa Grecu, tovarăşele Simionică Ruxandra şi nu ultima tovarăşa secretară cu propaganda, tovarăşa Violeta Tatomir. Mereu era căutat mereu i se aduceau paciente la operat. Era căutat şi de tovarăşii de la miliție, soția comandantului miliției, tovarăşa asistentă Vâlcu era chiar şefă. Asistenta şefă la secția de boli interne a spitalului. Dar tovarăşa Baciu? Am mai spus doar. Era soția ofițerului de securitate care supraveghea spitalul. Doctorul Gheorghiu era căutat tot timpul. Cât a ținut nebunia cu avorturile, acel decret criminal şi aducător de nenorociri pentru femeile din România, Gheorghiu şi Spitalul municipal Tecuci au fost solicitați, din greu, de femeile din zona geografică corespunzătoare. Dar şi din zonele limitrofe, uneori şi din afară. Grosul

clientelei o constituiau femeile conducătorilor comunişti de partid, miliție şi securitate. De aici, din aproape în aproape, se răspândea, ca o pecingine, apendicita de Tecuci sfidând bunul simț medical şi orice etică sau deontologie profesională.

Ce operații făcea Gheorghiu? Doctorul Gheorghiu făcea operații de apendicită. Apendicectomii. Asta făcea! Apendicectomii. Le făcea ajutat de sora Nasie sau Melnic Mimi, dar şi altele, toate secondate de sora Țarină. Toate erau asistente dar evoluția lor spre acest statut profesional era dubioasă, la unele, mai ales. Țarină avea studii modeste, elementare dar deținea monopolul pansamentelor în postoperator. Chirurgii nu-şi pansau pacienții după operație. De acest lucru se ocupa tovarăşa Țarină. Gheorghiu instaurase această regulă. De necrezut. Chirurgii, în afară de Gheorghiu, nu aveau voie să-şi panseze după operațiile efectuate pacienții. Pansamentele şi controlul plăgilor operatorii le făcea numai Țarină. Strict. Numai Țarină. Târziu de tot, G îşi va da seama şi de ce? Firesc, nimeni nu trebuia să aibă acces la pacientele operate de Gheorghiu. Puteau să vorbească cu un eventual intrus şi atunci, chiar din greşeală, ar fi putut deconspira afacerea cu trompele. Deci, pansamentele şi controlul plăgilor operatorii le făcea numai Țarină.

Uneori, aceasta infecta, cu bună ştiinţă, plăgile la pacienţii operaţi de G ca să-l compromită. Plăgile supurau, aşa că G îşi păzea cu străşnicie pacienţii. Mersese până acolo încât lăsa plăgile la vedere şi pândea prin uşa salonului paturile cu ochii pe Ţarină. Venea noaptea la spital şi pansa, dacă era cazul, pacienţii operaţi de el, recomandându-le să nu accepte să umble nimeni la plaga operatorie fără acordul său. Pe Ţarină, lumea o ştia de „doctoriţă”. Aşa i se şi adresa, mai ales femeile de la ţară, *doctoriţa* Ţarină! Apendicita de Tecuci însemna, pentru o femeie în plină maturitate sexuală, şi ligatura bilaterală a tubelor uterine. Legatul trompelor, cum i se mai spunea. Manopera era una criminală. Echivala cu o mutilare. O mutilare definitivă şi cu grave consecinţe psihice şi biologice. Clientela doctorului Gheorghiu era o clientelă plătitoare. Afacerea cu trompele mergea bine. Era cunoscută de toţi. Organele de partid, miliţie, securitate şi chiar Ministerul Sănătăţii. Era încă o alternativă, numită de români, *găselniţă* opusă politicii demografice a partidului şi conducătorilor săi iubiţi, tovarăşii Elena şi Nicolae Ceauşescu. Apendicita de Tecuci.

PROCESUL DE PATERNITATE

I se spunea Nea Voicu. Locuia la etajul şapte al blocului turn cu numărul 58 de pe strada 7 Noiembrie situat în apropierea Gării de Nord din Tecuci. Era un om mic de statură şi foarte sprinten. Când mergea pe stradă aproape alerga. Nea Voicu era un om respectabil. Avea un loc de muncă şi încă unul special. Era un fel de responsabil la depozitul de cereale de la Frunzeasca. Frunzeasca de lângă Muntenii de Tecuci. Comună fruntaşă în întrecerea socialistă pe județ a Cooperativelor Agricole de Producție. Depozitul de cereale de la Frunzeasca aduna întreaga producție din zonă pe un an. De aici, porumbul sau grâul se încărcau în vagoanele de marfă speciale şi plecau aiurea spre o destinație necunoscută. Aici Nea Voicu avea un nume oficial. Tovarăşul Voicu.

Tovarăşul Voicu cântărea camioanele şi căruțele cu grâne care veneau din teritoriu şi elibera bonurile cu înscrisuri. Totul era bine cântărit, bine verificat, până la ultimul bob. După depozitare, în hale spațioase, bine

aerisite şi luminate, cerealele erau evaluate şi sortate pe soiuri şi calităţi apoi introduse în saci sigilaţi şi cântăriţi conform standardurilor dictate de la Judeţ. Tovarăşul Voicu era membru de partid. Partidul Comunist Român. Un tovarăş destoinic şi devotat cauzei. Care cauză? Nici el nu ştia. Era un executant model, ca oricare altul din Republica Socialistă România. Un executant şi un colaborator. Ofiţerul de securitate însărcinat cu supravegherea locului de muncă a tovarăşului Voicu, a sa şi a familiei sale avea doar aprecieri corespunzătoare în privinţa aceasta. Era un bun tovarăş, era un bun colaborator. Aşa ca mare i-a fost mirarea omului când într-o zi l-au vizitat cei de la Miliţia municipiului Tecuci şi i-au pus cătuşe.

– Da ce am făcut, tovarăşi? a zis Nea Voicu nedumerit şi speriat în acelaşi timp.

– Mai întrebi? spuse căpitanul Furtună de la Miliţia Tecuci. Ia priveşte tovarăşe la rulmentul ăsta ascuns sub tara cântarului pentru cântărit remorci de tractor. Ia priveşte, tovarăşe Voicu, cum la fiecare remorca cântărită furi statul socialist cu doi saci de grâne. Păi vezi matale, tovarăşe, asta?

Nea Voicu, prins cu rulmentul sub cântar, făcea feţe, feţe şi se lăsa greu. Miliţienii îl încolţiseră conform profesiei şi indicaţiilor de

rigoare. Flagrantul era evident. Ani grei de puşcărie îl aşteptau de acu înainte. Nea Voicu se gândi puțin, apoi trase aer în piept cu putere şi strigă.

– Stați tovarăşi! Opriți-vă! Scoateți astea şi arătă cătuşele, sunt nevinovat. Rulmentul nu este al meu. Nu l-am pus eu. Rulmentul este al altcuiva. Al altcuiva şi nu pot spune al cui.

– Tovarăşul Voicu! Matale eşti nebun. Milițienii îi plimbară prin față rulmentul greu de câteva kilograme. Păi ăsta ce este? De unde l-am scos noi, chiar sub nasul matale ei, ce zici?

– Nu-i al meu tovarăşi, nu-i şi nu-i. Nu-i al meu.

– Dar al cui?

– Nu pot să spun.

– Ei atunci hai la sediu. O să spui acolo.

– Nu spun, nici acolo. Nu spun că e de rău.

– Ei, lasă tovarăşe, lasă că o să spui tot că doar ne cunoaştem de atâta amar de vreme. Ştii că de noi nu te poți ascunde.

Nea Voicu se lăsa greu. Greu de tot.

– Nu înțelegeți că nu pot spune că e de rău?

– Da spune odată omule, că rămâi în arest la noapte.

Şi l-au dus la Tecuci. La Miliția din Tecuci. După o oră de arest Nea Voicu a strigat.

– Tovarăşul Vieru! Tovarăşul prim vicepreşedinte, Vieru. Al lui este rulmentul. El mi-a spus să-l pun acolo.

– Asta înseamnă că la fiecare remorcă rămân doi saci. Doi saci pentru tovarăşul prim vicepreşedinte, Vieru?

– Da! Doi saci. Sacii tovarăşului Vieru.

– Frumos! Frumos ai mai dres-o Nea Voicule. Frumos, n-am ce zice. A mai adăugat căpitanul Furtună. O să stai matale aici câteva zile până definitivăm dosarul şi apoi la instanță. Te aşteaptă ani grei de puşcărie, Nea Voicule! Ai încurcat-o rău de tot.

Nea Voicu era ud tot. Transpirase şi tremura ca varga. Tremura ca varga de frică şi nedumerire. Mai mult de nedumerire, ca treaba cu rulmentul chiar era adevărată. Era înțelegerea lui cu primul vicepreşedinte de la Comitetul municipal de partid. Tovarăşul prim vice Vieru. Ei, acu-i acu, cum o scoate el la capăt. Furtună nu glumea, iar milițienii care-l însoțea păreau serioşi şi oficiali. Nea Voicu era disperat. Se lăsase seara, apoi noaptea şi biruit de gânduri şi deznădejde, adormi spre dimineață, visând mereu rulmenți şi milițieni, de-a valma într-un coşmar chinuitor din care se trezi scuturat de umăr cu brutalitate de şeful

arestului, un plutonier major fără chipiu şi cu vestonul descheiat complet.

– Hai! Fuga la interogatoriu.

În biroul mare de la etajul miliției, îl aşteptau mai mulți tovarăşi milițieni. Majoritatea erau îmbrăcați civil. Doar tovarăşul Mavrochefalos era în uniformă de ofițer. Ceilalți în frunte cu Furtună purtau haine civile. Fumau şi discutau banalități, aşa ca să treacă vremea. La apariția lui Voicu s-au întors fiecare spre masa lui de lucru, iar Nea Voicu, abandonat de însoțitorul sau la uşă a rămas în picioare tremurând şi aşteptând ca cineva să-l bage în seamă. Dar degeaba. A trecut mai mult de un sfert de oră până să catadicsească cineva să-i acorde vreo atenție. În cele din urmă Furtună, căpitanul Furtună se ridică de la birou şi spuse lui Mavrochefalos.

– Să-l ducă înapoi, la arest. Nu am timp de el acuma. O să-l interoghez mâine. Zicând asta şi-a luat haina din cuier şi a ieşit pe uşă. Nea Voicu fu luat de şeful arestului şi condus la celulă. Altă zi, altă noapte, alte emoții şi gânduri nenorocite. Nea Voicu se simțea înfrânt. Înfrânt şi distrus. Nici acasă nu se mai putea gândi. Ar fi vrut dar nu putea. Îi venea să se spânzure. Să se spânzure, da cu ce. Milițienii îi luaseră până şi şireturile de la pantofi inclusiv cureaua. Cureaua şi şireturile,

asta ca să nu-l bată gândul la ceva anume. Nea Voicu îşi aminti de doctorul Iepure. Ginecologul. Fusese arestat cu ceva vreme în urmă, pentru un avort, se pare. O noapte întreagă a stat la arestul miliției din Tecuci. Dimineața l-au găsit spânzurat. Atât i-a fost bietului doctor. A fost mare harababură atunci. Au venit şi de la Bucureşti. Acuma cu avorturile se ocupă tovarăşul locotenent Munteanu.... Nea Voicu a tresărit. Cineva umbla la uşa celulei. Auzi zgomot de cheie răsucită în broască, iar uşa s-a deschis uşor.

– Hai, Nea Voicule, hai tovarăşe Voicu, ia-ți lucrurile şi vino.

Nea Voicu s-a speriat de-a binelea.

– Unde mă duceți?

.La comandant! La tovarăşul comandant.

– La tovarăşul Vâlcu? La tovarăşul maior?

– Hai, hai! Că e târziu. Mai trebuie să mergem şi acasă.

Ajuns în biroul comandantului Nea Voicu privi la ceasul pe care tocmai i-l restituiseră cei de la arest, împreună cu şireturile de la pantofi şi cureaua de la pantaloni. Era ora zece. Zece seara. În birou, trei persoane îl priveau jovial şi clătinau din cap.

– Tovarăşul Voicu, tovarăşul Voicu! În ce belea ai intrat, tovarăşe. Da uite, noi, miliția şi

partidul vrem să te ajutăm. Să te ajutăm tovarăşe, că eşti de-al nostru, om cu origine bună, muncitor harnic şi devotat cauzei partidului. Toți mai greşim, dar partidul ne ajută să ne îndreptăm şi noi, la rândul nostru trebuie să ajutăm partidul că, vezi matale, tovarăşe Voicu, aşa e drept, să ajutăm şi noi partidul şi cauza partidului şi a poporului, cauza socialismului, cum bine zice şi tovarăşul Ceauşescu, conducătorul nostru iubit. Ei, ce zici tovarăşe Voicu?

– Ce trebuie să fac? Răspunsul a venit scurt şi la obiect. Ce trebuie să fac, tovarăşi?

– Să mergi acasă şi să-ți vezi de treabă. Asta trebuie să faci. Partidul şi Miliția a analizat situația matale şi am hotărât să te ajutăm. Da şi matale trebuie să ne ajuți pe noi. Trebuie să ne ajuți că aşa e drept, nu?

– Păi ce trebuie să fac? Nea Voicu se vedea deja afară. Chiar trăgea cu coada ochiului pe fereastră, în stradă. Devenise grăbit, agitat. Spuneți tovarăşi, spuneți tovarăşi, ce trebuie să fac?

– Nu te grăbi, tovarăşul Voicu, nu te grăbi că mai ai un necaz. Mai ai un necaz tovarăşe, un necaz serios.

Nea Voicu se aşeză pe un scaun. Simțea că iar îl apucă tremuratul din picioare şi transpirațiile alea reci. O spaimă puse

stăpânire pe ființa lui obosită de uraganul de emoții şi trăiri din ultimele două zile. Era la capătul puterilor. Abia mai reuşi să şoptească.

– Ce s-a mai întâmplat, tovarăşi?

Cei trei milițieni s-au uitat unul la altul zâmbind şi făcându-şi cu ochiul, apoi cineva rupse tăcerea ce se instaurase în biroul comandantului cu câteva minute în urmă şi zise.

– Nea Voicule, matale ai o fetiță?

– Da! Lăcrămioara, o fetiță de 15 ani, în clasa a noua.

– Să-ți trăiască, Nea Voicule. Să-ți trăiască!

Şi iarăşi tăcerea se aşternu în biroul comandantului miliției din Tecuci. O tăcere rău prevestitoare pentru Nea Voicu. Ridică capul şi întrebă nedumerit.

– Da ce-i cu fetița mea?

– E gravidă! Tună şi fulgeră teroarea jovială din biroul comandantului miliției municipiului Tecuci, județul Galați, România. E gravidă, tovarăşul Voicu! E gravidă, iar noi, noi partidul şi organele de miliție vrem să te ajutăm.

– Dar cum e... gravidă? Nu, nu se poate! E doar un copil. Abia s-a operat de apendicită.

– Ei, vezi? Asta e, apendicita aia, acuma are ochi. Ai priceput?

Nea Voicu chiar că nu mai pricepea nimic. Era năuc. Înțelegea doar un singur lucru. Acela că milițieni nu glumeau, iar adevărul părea să fie de partea lor. Încercă să riposteze într-un fel.

– Cine.. cine a făcut-o?

– Ei, ia ghici. Cine a operat-o, cine?

– Doctorul G, el a operat-o, dar operația a fost bună, reuşită, cum să zic, fata nu are nimica acuma, a fost şi la control.

– Asta e! zise milițianul satisfăcut. A fost la control. A fost la control. De mai multe ori. De mai multe ori şi uite, uite că s-a întâmplat. Doctorul ți-a aranjat-o, e gravidă.

– Dar de unde ştiți tovarăşi? Nea Voicu se enervă deodată. De unde ştiți?

Milițienii se priviră unii pe alții cu înțeles apoi unul, mai autoritar, i se adresă pe un ton oficial.

– Noi, tovarăşe Voicu, noi, organele de partid şi miliție ştim totul. Asta să-ți intre bine în cap. Noi ştim totul!

– Am să-l omor pe doctor, asta am să fac, am să-l omor!

– Lasă, lasă asta! Asta e treaba noastră. De doctor ne ocupăm noi. Matale stai acolo la masă. Ia hârtie şi scrie. Scrie ce-ți dictăm noi.

După aia poţi să mergi acasă şi să aştepţi. De doctor ne ocupăm noi.

Nea Voicu trase un scaun spre birou. Acolo îl aşteptau pregătite câteva coli de hârtie şi un stilou.

– Scrie! tună o voce. Scrie aşa.

– Către Tovarăşul Nicolae Ceauşescu... Către tovarăşa Elena Ceauşescu... Către procurorul general al Republicii Socialiste Romania... Către redacția ziarului „Scânteia”.

Nea Voicu scria. Scria de zor. Scria tot ce i se dicta. Până la miezul nopții a tot scris, iar la sfârşit a semnat toate hârtiile cu semnătura lui caligrafică, cu semnătura lui caligrafică şi veche. Apoi a ieşit în stradă. Era noapte, era rece, era linişte. Nici țipenie de om. A luat-o încet spre casă. Spre casă pe strada 7 Noiembrie, numărul 58, etajul şapte. Acolo îl aşteptau nevasta şi fata. Urma altă noapte.

SECERA ŞI CIOCANUL

Doctorul G era în sala de operații când tovarăşa Mimi, asistenta şefa de la blocul operator îşi vârî tărtăcuța buhăită pe ghişeul de la sterilizare şi anunță.

– Doctorul G este chemat la direcțiune.

– Păi.. nu le-ai spus că operez? Mai am două apendicite şi o hernie în program.

– Tovarăşul director a zis să lăsați totul şi să veniți. Este şi tovarăşul Mocanu şi tovarăşa Tatomir şi cineva de la Miliție.

– Bine! Spune tovarăşului director că vin imediat. Operația fiind la sfârşit, puse ultimele fire la piele şi rugă sora instrumentară să aplice pansamentul de protecție.

Era prea de tot. Să întrerupi programul operator aşa, dintr-odată, era împotriva firii. Normal trebuia să continue altcineva activitatea operatorie. Dar cine? Şeful chirurg? Ei na! Dar acesta nu prea opera. Intra în sala numai cu „fetele" lui. Nişte asistente bătrâne, unele foste surori sau infirmiere care i-au rămas devotate de-a lungul timpului încă de pe vremea când era medic şef de raion la Panciu,

apoi director la Spitalul din Tecuci şi Secretar de partid. Şeful era aproape orb. Fetele îi făceau amărâtele de apendicite dintre care unele ajungeau la Galați cu peritonite grave postoperatorii, încât devenise celebră în lumea chirurgicală a județului şi chiar la Bucureşti denumirea de „Apendicită de Tecuci”. Doctorul G ştia. Ştia care era motivul supraviețuirii acestui chirurg nevăzător în lumea medicală din zonă. Se spunea că în timpul operației de apendicită, unor paciente li se ligaturau tubele uterine. Operația costa mulți bani şi o parte din clientelă provenea chiar din rândurile cunoştințelor apropiate ale tovarăşelor prim secretare sau secretare cu propaganda ale partidului. Gurile rele vorbeau că tovarăşa secretara Tatomir ar fi fost, şi ea, clienta doctorului Gheorghiu, şeful secției de chirurgie a spitalului municipal Tecuci.

Doctorul G a intrat în biroul directorului. Directorul, tovarăşul doctor Secară, anatomopatolog, era un om mic de statură. Fuma mult şi îi plăceau femeile. Era prieten cu doctorul Matran, secretarul de partid al spitalului şi bineînțeles cu Gheorghiu. Împreună formau un trio de temut. Reuşiseră în ultimii douăzeci de ani să determine peste patruzeci de medici să părăsească Tecuciul. Şi toți cu tinichele la coadă. Doctorul G spunea,

ori de câte ori îi vedea împreună, pe Secară şi Matran.

– Secera şi ciocanul! Ăştia iar pun ceva la cale.

Când era supărat, Secară chema pe doctorița Eugenia Nistor, de la Interne, să-i ia tensiunea arterială şi se plângea că-i este rău de la discuția cu doctorul G care îl înfrunta sistematic şi îi făcea probleme. Doctorul Matran era şi el în biroul directorului. Lângă acesta, stătea țeapănă pe un scaun tovarăşa secretară cu propaganda, Tatomir de la comitetul municipal de partid Tecuci. Drept în fața tovarăşei Tatomir, se postase în picioare doctorul Mocanu, directorul Direcției Sanitare a județului Galați, încadrat de doi ofițeri, unul de la miliție, maiorul Vâlcu, comandantul Miliției municipiului şi celălalt de la securitate, tovarăşul maior Baciu, responsabil cu problemele de sănătate, printre altele. Undeva, lângă uşă, cu spatele la calorifer, aşteptau două mogâldețe. Un bărbat de statură mică, îmbrăcat într-un costum ieftin de culoare cafenie cu o cravată neagră la gât şi o copilă în uniformă de liceu, purtând o cordeluță albă de plastic peste părul negru şi cârlionțat. Erau Nea Voicu şi fiica lui, Lăcrămioara.

Doctorul G a rămas în picioare. Tovarăşul Mocanu a început discuția.

– O cunoşti pe domnişoara, doctore? Şi arătă spre fată

– Nu înțeleg! răspunse G, încercând să câştige ceva timp. Simțea că este o făcătură, dar nu ştia de unde să o apuce ca să-i dea de capăt.

– Cred că este o confuzie, zise G, încercând să fie calm. Nu mai înțeleg nimic. În fond, pentru ce m-ați chemat aici din timpul programului operator?

– Păi doctore, zise Mocanu zâmbind, domnişoara te iubeşte şi trebuie să te căsătoreşti cu ea. Apoi a continuat cu multă fermitate. Domnişoara este gravidă, doctore. Este gravidă din cauza matale tovarăşe doctor. Din cauza matale. Ei, ce zici acuma?

Doctorul G privea în jur năuc. Chiar nu mai ştia ce să spună. Încerca să se adune cu gândurile, dar nu reuşi pe moment. Apoi tresări deodată

– În ce lună eşti gravidă? se adresă G domnişoarei.

– În luna a treia, răspunse Mocanu în locul fetei.

– Ei şi ce-i cu asta, se însufleți doctorul, în fiecare dimineață la raportul de gardă se vorbeşte despre trei sau patru avorturi incomplete care s-au completat noaptea. Apoi,

ca unul care cunoaşte foarte bine situaţia, spuse. Consideraţi şi sarcina domnişoarei incompletă şi o completaţi rezolvând cazul cu bunăvoinţă ca pe toate celelalte.

– A! Nu, tovarăşe doctor, zise Mocanu supărat, Nu! Noi organele sanitare, partidul şi miliţia vom veghea ca acest copil să se nască şi se va naşte, fi sigur. Mai gândeşte-te G, mai gândeşte-te!

Doctorului G înţelese situaţia pe loc. Era o făcătură.

– O clipă! se gândi G rapid, o clipă. Nu credeţi că este prematur să vorbim de o paternitate?

– Vom vedea, veni răspunsul, dar până una alta, pregăteşte-te de nuntă, pregăteşte-te să fii tată.

Doctorul G tăcu. Situaţia era într-adevăr năucitoare. Încercă să zâmbească, dar o făcea cu mare greutate şi zâmbetul sau semăna mai mult a grimasă, a nenorocire şi a neputinţă decât a glumă. Un fel de haz de necaz sau nici măcar atâta. Dintr-odată i se făcu greaţă. O greaţă de aia cu spasme şi scârbă. O greaţă mentală. Şopti aşa, aşa ca pentru sine.

– Jeguri sanitare!

– Ce spui acolo doctore? îl interpelă Mocanu.

– Eu?...nimic. Nimic, doar că m-a apucat dintr-o dată o chestie. O chestie de la colecist.

Tovarăşii aruncaseră zarurile. Peste şase luni urma să apară o citație. O citație şi un proces. Un proces de paternitate. Un proces de paternitate în toată regula. Iar până atunci o lume nenorocită va bârfi nebună pe marginea subiectului, uitând cu desăvârşire de zvonerii şi răspândacii doctorului G şi de politica demografică a partidului comunist român şi a conducătorului său iubit, boicotată chiar de fidelii săi susținători.

Când a ieşit din biroul directorului G a întâlnit-o pe Coca. Coca infirmiera de la chirurgie. Fată bună la toate, cum i se mai spunea. Harnică şi respectuoasă.

– Buna ziua domnule doctor! Bună ziua.

– Bună Coca! Da nu ți-e teamă să mă saluți? Nu ți-e frică?

– Lasă, domnule doctor că nu-mi desfac ei mie contractul de muncă numai pentru atât. Iar dacă mi-l desfac, atâta pagubă. Găsesc eu de lucru în altă parte.

Doctorul G îşi aminti, încă o dată, de vorbele secretarului de partid şi ale prietenului său Gheorghiu.

– Este suficient numai să-l salutați pe G şi vi se va desface contractul de muncă cu litera

„i”, adică, pentru indisciplină. Indisciplină şi altele...

Parşivă adunătură de tovarăşi. Doctorul G privea cu duioşie la Coca. Era o femeie tânără şi frumoasă. Nu avea bărbat. Era o fată naivă şi de treabă. În curând avea să afle şi cum au pedepsit, gorgonele, răzvrătirea lui Coca. Dar mai târziu. Mai târziu şi cu bătaie lungă. Asta era răzbunarea partidului. Cu efect întârziat. Coca a murit peste un an. A murit într-o zi. A murit în urma unui avort provocat. Cei de la ginecologie, cei de la secția de ginecologie care făceau parte din conducerea spitalului şi a organizației de partid, au refuzat să o ajute. Resturile avortului incomplet sau infectat în urma refuzului de a se completa prin chiuretaj, eliminând conținutul uterului infectat. Aprobările miliției, şi ale procuraturii, nu au ajuns la timp şi niciodată la Foaia de Observație Medicală a pacientei Coca. Coca a murit cu stare septică gravă. A murit în şoc toxico-septic. Dar mai târziu. Jegurile sanitare au urmărit-o până au prins-o vulnerabilă. Atunci au pedepsit-o. Au pedepsit-o în stilul lor caracteristic, politic, ştiințific şi medical.

UN AVOCAT ISTEȚ

Începuse bairamul. Într-o dimineață, o bătrânică îmbrăcată după moda măicuțelor pravoslavnice, ortodoxe de cult vechi, agita în fața ferestrelor secției de chirurgie un ghemotoc de scutece care, conținea în centrul său o mogâldeață de prunc nou născut şi țipa în gura mare, cât o țineau puterile.

– Lume, lume! Veniți lume să vedeți fetița doctorului G. veniți să vedeți. Lume, lume!

– Hoaşca dracului! zise Coca, infirmiera de la secția de chirurgie care tocmai trecea prin curte pe lângă Madam Voicu, căci ea era cu bebeluşa în brațe, împingând-o spre poarta spitalului.

– Arză-te-ar focu de curvă! îi răspunse, nu mai prejos, Madam Voicu, grăbindu-se spre duba ambulanței în care o aştepta, pentru a merge acasă, Lăcrămioara, fiica ei lehuză.

La ferestre se adunase tot personalul spitalului. Lumea râdea şi se amuza pe socoteala spectacolului din curte. Apoi totul se linişti. Duba ambulanței dispăru după colțul străzii, ducându-le la domiciliul lor de pe

strada 7 noiembrie, numărul 58, pe Lăcrămioara, bebeluşa şi, bineînțeles,pe Madam Voicu care o ținea în brațe, de două ori maternă.

Doctorul G era în sala de operații. Opera un ulcer gastric perforat cu peritonită secundară. Opera cu o asistentă. Anestezia şi-o făcuse singur. Doctorița Maria-Jana, anestezista spitalului, ca de obicei, nu era funcțională la ora aceea. Practic, îşi luase porția de votcă mai devreme, ştiind că operează G. Acesta o ținea în sală la capul bolnavului, unde doctorița moțăia făcându-se că asistă anestezia făcută de chirurgul operator.

– Rachidiană asistată! zicea ea, evitând să intubeze bolnavul. Evita din cauză că îi era frică. Puncția rachidiană o făcea tot medicul chirurg G. Doctorița evita intubarea. Evita pentru că îi era teamă. Îi era teamă că bolnavul că pacientul odată intubat, nu se va mai trezi din anestezie. Nu se va mai trezi dacă îl intubează. Toată lumea ştia adevărul. În contextul deprofesionalizării globale a spitalului, în general, şi a secției de chirurgie, în special, anestezistei i se estompase curajul profesional, până la abolire. Evita intubațiile la pacienți, preferând anesteziile scurte, "pe venă" cu stupefiante uşoare, asociate cu analgezice minore curente, recomandând,

atunci când i se cerea o anestezie generală prin intubare, trimiterea cazului la eşalon superior. Adică, la Spitalul județean Galați sau Iaşi.. Aşa că şefii chirurgi de la Galați şi Iaşi, nu duceau lipsă de pacienți. În realitate, doctorița aceasta, Maria-Jana, era şi ea o victimă. O victimă fericită.

G râdea uneori atunci când o simțea băută, râdea şi zicea asistentei care îl ajuta când opera.

– Dublă anestezie. Pe lângă rachidiana mea, pacientul se mai amețeşte şi de la halena cu etanol pe care o emană anestezista.

Asistenta roşea, pleca capul în plagă şi tăcea. Tăcea, pentru că doctorița Maria-Jana, avea funcție de conducere în partid. În plus, tot ea asista şi rachidienele lui Gheorghiu. Adică, apendicectomiile de complezență. Apendicitele lui Gheorghiu. Pacientele "speciale". Pacientele aduse de către tovarăşele primărese sau tovarăşele secretare cu propaganda, pacientele cărora li se ligaturau tubele uterine. Asta era situația cu apendicitele lui Gheorghiu. Vorba unui activist de partid mai şugubăț.

– Mergem înainte, tovarăşi. Din prostie în prostie, din greşeală în greşeală, înainte spre victoria finală.

Înainte mergea şi G. În timp ce opera, îşi zice în gând.

– Mergi înainte G, şi dacă soluția pe care o cauți nu există, Dumnezeu va crea una şi pentru tine.

Nu peste mult timp, adică exact după şase luni, primi citația de la Judecătorie. Era citat la procesul care urma să se desfăşoare în vederea stabilirii paternității la minora Ana Maria Voicu.

G. se duse cu citația la avocatul Michael. Acesta era la domiciliul său de pe strada Galați, beat criță. Nici nu s-a uitat la citație.

– Lasă, doctore că trec mâine pe la tine şi discutăm.

– Păi, peste o săptămână este procesul.

– Ei, şi? zise avocatul vesel, las să fie. Să fie, că de câştigat îl câştigi tu.

– Dar eu vreau să mă reprezinți!

– Asta nu se poate. Nu se poate doctore!

– Pă, de ce?

– Nu se poate şi gata! E prea uşor. E subțire doctore. Procesul ăsta este prea uşor pentru mine. Procesul ăsta al tău, este prea uşor pentru mine. Eu nu angajez decât procese mari. Nu este de mine şi dimensiunea mea profesională. Ce dracu, doctore! Eu nu mă bag în fleacuri.

– Cum? Procesul meu este un fleac pentru tine? Halal prieten îmi eşti!

– Lasă, lasă, doctore. Procesul tău este câştigat de pe acum. Hai să bem un şpriț şi să nu mai vorbim de asta. Spune-i Liviei că am să trec pe la voi. Am nevoie de o canistră de gazolină.

– Bine! zise G, plecând supărat de la avocat.

Avocatul Michael avea faimă de meseriaş. Da, da! Vedea meserie. Ştia carte şi avea fler. Rar pierdea un proces. Drept era că nici nu se băga acolo unde nu erau şanse de câştig. Asta îl îngrijora pe G. Dacă nu se angajează însemnă că procesul este pierdut. Asta e, gândea în acele momente G. Faptul că nu se angajează este motivat de lipsa de şanse. Şi ce o să urmeze după aceea? Odată ce se va stabili paternitatea va urma un alt proces. De data acesta, un proces penal. Un proces penal în care va fi acuzat de săvârşirea infracțiunii de relație sexuală cu o minoră. Lăcrămioara avea doar cincisprezece ani.

– Al dracului, *gorgone*! se trezi G vorbind singur pe stradă în drum spre casă. Parşive şi nenorocite. Jeguri sanitare!

G se gândea la cei dinaintea sa. Peste douăzeci de medici alungați din Tecuci în maniere asemănătoare.

– Am fost la Michael, îi spuse Liviei ajungând acasă. Vrea nişte gazolină.

– O să vorbesc la parcul de sonde de la Țepu. Acolo este mai bună. O să le spun băieților să-i pună şi tetraetil de plumb.

– Ştii? Nu vrea să se angajeze la proces. Ce avocat mai este şi ăsta? Mai zici că ați fost colegi de liceu şi prieteni. Ăsta îți aducea flori în fiecare dimineață? E şi el ca şi ceilalți, un ticălos.

– O să vorbesc cu el, zise Livia, pe care subiectul nu o deranja. O lăsa rece. O să vorbesc cu el mâine.

Făcătura asta îl depăşea pe G la vremea aceea. Multe lucruri nu le înțelegea.

Cu nişte ani în urmă văzuse într-o dimineață de vară pe holul spitalului o femeie cu un copilaş în brațe. Femeia aceea era foarte atrăgătoare. Era îmbrăcată într-o rochie albastră cu volănaşe albe pe tivul ridicat puțin deasupra genunchilor. O croială care imita rochiile dansatoarelor de flamenco. Un păr blond îi încadra o față cu ten măsliniu probabil secundar expunerii îndelungate la soare sau ultraviolete. Asistenta de la triaj îi spuse că doamna voia să opereze un nepoțel care prezenta o mică hernie inghinală. Aşa a început relația lui G cu Livia.

Livia era clienta librăriei de pe Strada Mare. Lui G îi plăcea această stradă care semăna cu un decor de western. Era şi el clientul librăriei. Prin anii 85, 88, lumea era ahtiată după cărți. Chiar şi țiganii. Aceştia cumpărau cărțile cu metrul. Cu metrul liniar. Metru liniar de raft. Erau analfabeți, dar imitau moda domnilor de la oraş. Adică? Se mândreau cu biblioteca personală pe care o dețineau. G râdea cu poftă când le auzea pe țigănci lăudându-se una la alta.

– Bre! Am Şagun, bre! Aseară am luat patru metri de cărți, bre!

Se referea, bineînțeles la cartea lui Clavell James, Şhogun, care se procura foarte greu şi pe sub tejghea, în vreme ce vitrina librăriei era ticsită de lucrările tovarăşei academician Elena Ceauşescu, Polimerii şi Omagiu cu tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Livia era clienta doamnei Cati. Cati, librăreasa. G era şi el, clientul lui Cati.

– Ce bine v-ar sta împreună, domnule doctor! zicea mereu aceasta.

Şi uite aşa cei doi s-au întâlnit într-o seară după vizita de la spital. G a invitat-o pe Livia la o plimbare cu maşina în afara oraşului, undeva spre Nicoreşti.

Au vorbit puțin. G se grăbea. Avea o întâlnire. Trebuia să plece.

– Îmi cer scuze, dar am şi eu o problemă. O problemă cu locuința. Trebuie să-mi găsesc o gazdă.

– Dar am eu un apartament liber. Liber şi mobilat. L-am primit de la serviciu. Cu acte în regulă.

– Serios? Pot să-l văd?

– Fireşte, este aproape, pe strada 7 Noiembrie. Eu locuiesc în altă parte. Eu locuiesc cu mama şi cu fiul meu. Cu fiul meu în vârstă de cinci ani.

Când G a intrat în apartament nu i-a venit să creadă că acolo se putea găsi aşa ceva. Era un apartament bine pus la punct. Cu tot ce se cuvine în interiorul unui apartament modern. Mobilat cu gust şi cu lucruri de bună calitate. Sufrageria era dominată de o bibliotecă cu vitrinele pline de cărți. Iar cărțile erau din cele mai căutate la vremea aceea. G s-a aşezat confortabil pe un fotoliu în fața unui televizor.

– Poți să te muți oricând aici, zise Livia. Chiar din seara asta.

– Rămân! a zis G. Rămân chiar din seara asta. Rămân însă cu o condiție, să rămâi cu mine.

– Fireşte, a zis Livia. O să rămân cu tine. Şi din seara aceea, au rămas împreună.

Livia lucra la sonde. La Berheci. Era adjunct de şef de brigadă. Zilnic dădea raportul la Comăneşti la Schelă. Dar şi la securitatea locală. La Tecuci. Informa, cum s-ar zice, informa tovarăşii, despre una despre alta. G nu ştia nimic. Asta era lumea în care trăia, lumea lor, el doar trăia în ea.

Livia a vorbit cu avocatul Michael. Acesta a asigurat-o că va supraveghea procesul. Îl va supraveghea însă de la distanță. Nimeni nu s-ar implica în procesul acesta din partea grupului de avocați de la Tecuci. Se ştia că partidul, tovarăşa prim secretară personal, se interesează permanent de proces. Partidul şi miliția. Miliția şi securitatea. Avocatul îi va spune lui G ce are de făcut. G să fie liniştit. Va câştiga. Va câştiga sigur.

După prima înfățişare G s-a dus glonț la avocat.

– Ei, ce urmează acuma?

– Interogatoriul! Asta urmează. Aici trebuie să fii foarte atent. Foarte atent şi să soliciți consemnarea la dosar a răspunsurilor pe care reclamanta le va da acestor întrebări. Întrebări pe care ai să i le pui. Întrebări pe care ți le voi da eu.

Avocatul Michael se implicase. Se implicase dându-i o coală de hârtie pe care aşternuse nu mai puțin de 21 de întrebări. Lui

G nu i s-au părut deloc interesante ci doar ciudate, acele întrebări. Erau obişnuite. Simple şi aparent fără nicio logică sau relevanță. Întrebări de rutină. La interogatorul acela G i-a „aplicat" Lacrămioarei, conform instrucțiunilor primite de la avocat, toate întrebările şi a urmărit atent răspunsurile. Mai mult, să fie sigur ca acestea au fost consemnate la dosar, a insistat să vadă la sfârşit depoziția la grefier. Peste două săptămâni a urmat proba testimonial, proba cu martori.

În sala de judecată de la parterul Judecătoriei Tecuci nu mai era loc. Venise tot târgul. Nu era un proces de rând. Era procesul unui doctor. Era procesul unui chirurg. Lumea stătea înghesuită. Cei care nu apucaseră să obțină un loc, stăteau în picioare. Stăteau în picioare şi aşteptau. Aşteptau ca tovarăşa grefieră să strige dosarul cu pricina. Dosarul zilei. Dosarul cu paternitatea doctorului G. Judecător era decanul de vârstă al tovarăşilor magistrați comunişti. Tovarăşul judecător Rusu.

– Să intre martorul!

În sală a intrat un tânăr ştrengar. Băiat de cartier. Se vedea de la o poştă că era băiat de băiat. Băiat de cartier.

– Numele! tună judecătorul.

– Costel. Costel Făcâlă.

– Ocupația!

– Gagicar.

În sală rumoare. Râsete, agitație. Judecătorul, tovarăşul judecător Rusu, a strigat nervos.

– Linişte! Linişte că evacuez sala. Apoi către martor.

– Dumneata, tovarăşe, îți bați joc de instanță?

– Vă rog să nu strigați la mine, tovarăşe judecător, zise martorul, enervat, şi el, m-ați chemat aici să spun adevărul şi numai adevărul, iar adevărul este acesta. Aceasta este ocupația mea. Apoi a continuat. Noi băieții din cartier ținem evidența gagicilor. Le facem "dosare". Şi domnişoara, zicând asta a arătat cu degetul spre Lăcrămioara, are dosar. A fost făcută "*poştă*" de două ori. Odată la şcoală la o întrunire cu dans şi altădată la aerodromul militar cu paraşutiştii. Eu, noi, băieții, aşa o ştiu şi o ştim cu toți. Asta e domnişoara. A fost mai greu până i s-a explicat judecătorului că poştă însemnă sex în grup.

– Bine, bine, zise judecătorul, poți să pleci. Să intre celălalt martor.

Celălalt martor era de fapt o martoră. O fată. O fată, şi ea, de cartier. Blondă. Blondă şi foarte tânăra. Iulia. Iulia a făcut senzație. Mai

ceva decât Costel Făcâlă. La întrebarea judecătorului, dacă o cunoaşte pe Lăcrămioara, Iulia a băgat mâna în buzunarul gecii şi a scos un obiect ciudat. A ridicat obiectul spre judecător. Era o ciupercă de lemn. O ciupercă din acelea pe care domnişoarele şi doamnele o foloseau la remaierea ciorapilor de mătase. O ciupercă de remaiat ciorapi. A ridicat-o spre judecător zicând.

– Suntem prietene. Cu această ciupercă ne-am dezvirginat amândouă.

In sală, delir. Judecătorul, tovarăşul judecător Rusu era roşu de furie. Aproape se îneca strigând să fie linişte. Să fie linişte că evacuează sala, etc., etc. Sigur nu era ziua lui cea bună, ziua aceea.

Au urmat expertizele de rutină. Expertizele medico-legale de filiație, cum s-ar zice, probele hematologice şi examinările dactiloglifice specifice. Primele la clinica de medicină legală de competență regională de la Iaşi, Tecuciul fiind arondat Iaşului, iar a doua, bineînțeles la Institutul de medicină legală "Mina Minovici" din capitală.

La Iaşi, profesorul Scripcaru, şeful clinicii de specialitate, fu foarte amabil. I-a vorbit frumos promițându-i că va urgenta eliberarea documentelor privind rezultatul expertizei, dar nu mai curând de o lună. G ştia însă, de

prietenia acestuia cu cei de la Tecuci. Cu Secară, Gheorghiu şi Matran. Scripcaru a fost corect. Poate putea să facă mai mult. Adică, să explice nenorociților adevărul ştiințific, mai ales familiei fetei. Dar asta, asta ar fi însemnat sfârşitul jocului. Jocului de-a imaginea doctorului G, jocul de-a denigrarea doctorului G, jocul de-a răfuiala cu un coleg care înfruntă sistemul şi refuză ideea de integrare în obiceiurile casei, în obiceiul de chiverniseală pe socoteala politicii demografice promovată de partid şi conducătorii săi iubiți. Bineînțeles că orice scurgere de timp, fără un rezultat cert, definitiv şi irevocabil, oferea, în continuare, posibilitatea denigrării profesionale şi morale a doctorului afectându-i imaginea şi adresabilitatea. Rezultatul a venit cu întârziere. Era exclus de la paternitate, dar instanța oferea celeilalte părți, partea reclamantă posibilitatea contraexpertizei. Programarea a venit de la Bucureşti. In fond, se prelungea o situație. O situație dominată de incertitudine. De uzură nervoasă şi morală, de aşteptare şi încrâncenare.

La Bucureşti, la fosta locație a Institutului de Medicină Legală "Mina Minovici" programarea a avut loc după două luni. Era toamnă, era o zi cu soare. Lumea, venită din toată țara, aştepta în curte sau în fața cabinetelor medicale, fiecare cu problema sa,

fiecare cu speranța sa. La cabinetul de expertiză medico-legală a filiației, era mare animație. Erau programate un număr impresionant de cupluri pentru ziua aceea. Din toată țara. Din toate regiunile şi județele României. Trei câte trei. Mama, copilul şi tatăl prezumptiv. Atât! Mama tata, copilul. Restul asistenței era formată din aparținători. Ăştia erau cu carul. De la bunici, mame, surori şi frați, unchi şi mătuşi sfătoase, până la prieteni şi vecini, tot soiul de gură-cască, având fiecare tot atâtea interese obscure în cauză, forfoteau prin curtea institutului şi pe coridoare într-o agitație ciudată, amintind aici de mişcarea browniană. Doar la uşa cabinetului de recoltări probe, era linişte. Liniştea dinaintea furtunii. Era normal. La fiecare cinci minute, o asistentă încruntată, striga solemn, privind pe un tabel care îl avea în mână, numele cuplului ce urma să intre la analize. Întâi numele mamei, apoi al copilului şi în cele din urmă al tatălui prezumptiv. Se făcea tăcere. Cei strigați intrau în linişte. Uşa cabinetului se închidea cu taină. În sală, murmur de respirații, murmur vezicular.

Ciudată mai era atmosfera în sala aceea. Ciudată şi apăsătoare. Ca de la sine, lumea se împărțise în două. Se lipise de pereții laterali, din fața intrării, deoparte fetele cu bebeluşii în brațe iar spre peretele opus, băieții. Necăjiți şi

speriați ca naiba. Cele două tabere, se priveau cu vrăjmăşie, aruncându-şi în pauze şi câte o înjurătură plină de ură şi dispreț. Cuvintele curvă şi animalule, erau cel mai des folosite. Toată lumea era desculță. Aşa poruncise tovarăşa asistentă. În picioarele goale. Pentru amprente. Doamne, cum mai mirosea sala aceea. Puțea ca o hazna. De la picioare nespălate şi ciorapi cleioşi de jeg şi purtare îndelungată, până la scutecele pline de căcat ale bebeluşilor schimbați în fugă şi cu neîndemânare, toate amestecate cu mirosul acela specific de transpirație masculină sau menstruație stătută de femei analfabete şi certate cu igiena. Doctorul G se adresă sfios asistentei.

– Tovarăşa asistentă! Vă rog frumos să-mi dați o coală de hârtie pentru picioare. Vreau să-mi pun picioarele pe ceva curat. Ştiți, sunt medic... poate mă ajutați. Asistenta se uită la el ca la un rahat, apoi dispăru trântindu-i uşa în nas.

Au urmat câteva momente de linişte. Linişte. Apoi, din rândurile femeilor desculțe, se desprinse o țigancă oacheşă şi grasă. Purta o pereche de blugi albaştri, tăiați cu foarfeca în dreptul genunchilor pentru a crea o deschizătură prin care să se vadă pielea şi murdăria convențională. Bata începea cu mult

sub buricul în centru căruia domina ca o bijuterie scumpă un rest de jeg concentrat de timp. Deasupra acelui buric, materne şi generoase, două țâțe mari şi pline de lapte plonjau sub un petic transparent de bluză murdară şi inutilă. Deşi tânără, fața țigăncii era răvăşită de riduri, iar gura îi emana miros de țigară şi bere. Părul negru al țigăncii, era zburlit şi împodobit cu nişte zorzoane ieftine de plastic. Ochii, şi ei negri, priveau întunecoşi şi răi.

– Nenorociților! se adresă ea grupului de bărbați, făcând câțiva paşi spre peretele venin. Nenorociților! Nu vreți să fiți tați, nu vreți, futu-vă muma în cur de haimanale ce sunteți. Nu vreți să fiți tați, curvarii dracului, animale ordinare ce sunteți. Nu vreți să fiți tați, ai! Nu vreți.

Trecu în revistă întreg eşantionul de "animale" din fața sa, cuprinzând într-o privire de viperă tot grupul, clătinând amenințătoare din cap, agitându-şi zulufii păduchioşi.

– Tovarăşul Ceauşescu! Tovarăşul Ceauşescu, boilor, vă va face tați. Tovarăşul Ceauşescu vrea să fiți tați. Tovarăşul Nicolae Ceauşescu vrea ca toți copiii să aibă tați. Tovarăşul Nicolae Ceauşescu vrea ca fiecare copil să aibă un tată. Şi tu, şi tu, şi tu, zise țiganca arătând cu degetul spre fiecare dintre

cei apropiați. Şi voi, toți, toți, toți... porcilor, o să fiți tați!

Asistenta îşi făcu apariția întrerupând spectacolul țigăncii. G a intrat şi el, în urma Lăcrămioarei care avea bebeluşa în brațe. Prin scutecele albe se vedeau picioruşele trandafirii ale fetiței. Era desculță şi ea.

Următoarele şedințe au fost prezidate de către cei mai tineri judecători repartizați la Tecuci pe vremea aceea, Alexa şi Borza. De la venirea lor în oraş, cei doi tineri judecători s-au remarcat prin onestitate şi pasiune pentru sport. Jucau fotbal pe terenul din apropierea restaurantului "Ocaua lui Cuza" unde se organizau şi bairamurile protipendadei feminine comuniste aflată la conducerea partidului din primăria municipiului. Tovarăşele prim secretare sau secretare cu propaganda, împreună cu rudele şi prietenii acestora. Împreună cu familiile privilegiate ale şefilor comunişti din miliție, securitate, dar şi din comerțul socialist. Ce mai, încoace sau încolo, adevărul era că se făceau la "Ocaua" nişte chiolhanuri de toată frumusețea, uneori de toată groaza, de li se duceau buhul până departe. Până departe la Galați sau chiar la Bucureşti. La Bucureşti la Comitetul Central. La Comitetul Central al Partidului Comunist

Român. Chiar tovarăşul Dăscălescu, tovarăşul Dăscălescu, primul ministru al guvernului României, al României condusă cu înțelepciune de către tovarăşul Nicolae Ceauşescu şi tovarăşa academician doctor Elena Ceauşescu, ştia de Ocaua lui Cuza de la Tecuci. Pe aici trecuse şi tovarăşul Nicu. Tovarăşul Nicu Ceauşescu, fiul cel mare a conducătorilor iubiți, primul secretar al Comitetului Județean de Partid Comunist de la Sibiu. Iar tovarăşul Dăscălescu, ei bine, tovarăşul Dăscălescu avea o slăbiciune pentru una din primărese. Pentru tovarăşa Andronache Emilia. Milica, cum i se mai spunea pe numele mic. Gurile rele ziceau că erau amanți. Rea mai era de gură lumea tecuceană.

Cei doi judecători tineri erau prieteni cu doctoral G. Acesta primise un apartament cu patru camere în zona industrială. Apartamentul fusese repartizat de către tovarăşa Milica la rugămintea celei mai bune prietene de la Galați. Geta, Geta Stegărescu. La rândul ei Geta, avea o slăbiciune pentru G. O slăbiciune medicală, cum s-ar zice, *Les amoureaux des medicins*, cum este codificată de şcoala franceză de specialitate. Actorii şi chirurgii sunt deseori victime fericite ale acestor slăbiciuni. În acest apartament cei doi judecători şi doctorul, jucau tenis de masă şi

mai beau câte un pahar de vin de Nicoreşti. Mai ales Borza, că lui îi plăcea mai mult. G nu se atingea de vin sau altă băutură alcoolică pentru nimic în lume. Juca tenis şi bârfea. Atât, tenis şi bârfă. Odată cu plecarea Milicăi la Galați, a tovarăşei Andronache Emilia, în funcția de secretară cu propaganda la Comitetul Județean al PCR (Partidul Comunist Român), la Tecuci a fost numită tot o primăreasă. Tovarăşa Ortansa Grecu. Tovarăşa Ortansa Grecu îl ura pe G. Se implicare în procesul acela cu pasiune. Cerea să fie ținută la curent cu mersul dezbaterilor de la judecătorie, iar tinerilor judecători le-a spus-o chiar direct.

– Să câştige fetița nevinovată!. Asta era, fetița nevinovată.

Bieții judecători. Erau în mare încurcătură. În cele din urmă a trebuit să-l sfătuiască pe G să ceară strămutarea procesului la Bucureşti. Lucru greu de realizat în acele vremuri. O strămutare de dosar echivala cu pierderea încrederii populației în justiția locală. În justiția socialistă. În justiția comunistă. Aşa ceva nu se prea făcea. Şi nu pentru oricine. G era pierdut. El nu înțelegea nimic. Nu înțelegea de ce se agită atâta lumea. De ce se agită prietenii şi apropiații săi. Doar putea să şi piardă cauza. Ei şi? Mai rău să nu fie. Chiar nu

realiza pericolul la care era expus de către colegii săi “binevoitori”. Gheorghiu, Matran şi Secară. Dar ce, numai ei? O lume, o lume întreagă se răfuia cu el în acest proces. Telefoanele cu fir roşu erau încinse la maximum. Se apela la relații, prietenii şi expertize într-o veselie. Venise timpul marilor mutări pe tabla de operațiuni. Acesta era, cu adevărat, războiul din Pacific. Războiul din Pacific început la scară tecuceană şi continuat, apoi la scară județeană şi națională. Războiul lui G. Pentru inamic, totul era simplu. Odată câştigată cauza Lăcrămioarei, urma arestarea doctorului. Simplu ca bună ziua. Arestarea doctorului G. Cauza? Simplă şi ea. Doctorul, lucru dovedit de lege prin hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă, întreținuse relații intime cu o minoră. O! dar aici mai intervenea şi colegiul. Colegiul Medicilor. Colegiul de etică, deontologie şi disciplină. Mai fusese G pe acolo. Îl înjurase odată pe Matran. Ei şi? Se mai întâmplă între colegi. Da, se mai întâmplă, dar Matran, ei bine, tovarăşul doctor orelist medic primar şi mai ales recent făcut la bătrânețe şi doctor în ştiințe medicale, era secretarul de partid. Asta era grav. Să înjuri secretarul de partid însemna că ai înjurat partidul. Grav, foarte grav. Pe Dumnezeu îl poți înjura. Pe Dumnezeu îl poate înjura, zilnic, toată lumea, se mai acceptă, dar

pe secretarul de partid, partidul, nu. Asta nu se poate.

Sfătuit de către cei din judecători G s-a dus la prietenul din tinerețe al Liviei, avocatul Michael.

– Uite ce au zis băieții, judecătorii, au zis să cer o strămutare a judecării procesului meu de paternitate. Să cer strămutarea cauzei. Ce trebuie să fac?

– Trebuie să mergi la Bucureşti, doctore. Asta trebuie să faci. Să mergi la Bucureşti, la Tribunalul Suprem. Tribunalul Suprem al Republicii Socialiste România. Tribunalul Suprem. Ai înțeles? Avocatul îl privi cu milă. Se ridică de pe fotoliul în care se adâncise pentru odihnă, alături de o butelie cu vin şi se apropie de birou.

– Am să-ți fac eu cererea. Merg cu tine. Am un dosar la Bucureşti şi cu un drum, rezolvăm problema. Rezolvăm şi problema ta.

A doua zi, cu noaptea în cap, au plecat la Bucureşti. Acolo, la Tribunalul Suprem al Republicii, al Republicii Socialiste România, G a depus cererea de strămutare a cauzei de la Tecuci la o altă instanță. Ciudat. Cererea a fost înregistrată imediat, iar termenul de judecare a solicitării de strămutare, mai mult decât decent. O lună. Peste o lună G s-a înfățişat la

instanța supremă a țării, însoțit de Livia. Michael o delegase pe Livia să-l însoțească.

– Du-te tu cu el. Nu vezi că-i bleg? Habar nu are în ce rahat l-au băgat cei de la Tecuci. Livia s-a învoit de la serviciu şi au mers împreună. Pe drum îl tot sfătuia ce să facă. Vorbea, vorbea iar din când în când îl atenționa insistentă.

– Ai priceput? Ai priceput ce ai de făcut, ce ai de spus?

– Da! Da, răspundea G în timp ce conducea maşina printre gropi şi băltoace. Am priceput eu ceva, dar mai bine să vedem la fața locului cum va fi. Să vedem la fața locului. Şi uite aşa, de la Tecuci la Focşani, de la Focşani la Râmnicu Sărat şi apoi la Urziceni, au străbătut în patru ore distanța de 250 km. Drumul era cam prost pe vremea aceea. De la Urziceni la Bucureşti erau cincizeci de kilometri de asfalt nou, nouț. Dacia, maşina lor albastră, zbura, nu alta cu peste 12o km la ora. Lui G îi plăcea să şofeze prin capitală. Cunoştea bine oraşul şi obiceiurile colegilor de trafic. Se descurca de minune. La Tribunalul Suprem au ajuns repede. Au găsit loc de parcare chiar în fața clădirii. G şi Livia au urcat la etaj şi s-au aşezat lângă uşa masivă din lemn de stejar de la intrarea în sala de judecată. Livia a privit afişul cu dosarele din ziua respectivă. Erau 23

de cauze, erau 23 de solicitări de strămutare. Undeva, ceva mai încolo cu câțiva paşi, aşteptau Lăcrămioara cu sor-sa. Sor-sa mai mare. Sor-sa mai mare care locuia la Galați. Acolo locuia. Acolo era măritată. Măritată şi cu un copil. Un copil mic, o fetiță. Cele două femei îl priveau cu duşmănie. G a intrat în sală urmat de Livia. Curând a venit şi grefiera. Apoi, din spate, de undeva din spatele unui birou uriaş plin de dosare, apăru o judecătoare.

G privi cu un aer triumfător cu coada ochiului spre Livia. Se aplecă uşor şi îi şopti la ureche.

– Am câştigat!

– Nu înțeleg, ridică din umeri Livia.

– Lasă că-ți spun eu afară, făcu G zâmbind. Uită-te la judecătoare, priveşte şi la Lăcrămioara. La Lăcrămioara şi la sor-sa.

Când l-a strigat la bară, G a uitat de tot şi de toate. Mai ales de toate instrucțiunile primite de la Michael şi Livia. Într-o clipă uitase de tot şi de toate. De tot instructajul acela stufos juridic şi avocățesc, dar mai ales de toate recomandările făcute de Livia pe drum. Era singur în fața judecătoarei. Aceasta era o femeie în vârstă de peste cincizeci de ani. Purta ochelari sub o frunte îngustă şi brăzdată de riduri adânci. Părul cărunt la culoare, era prins într-un coc cuviincios ce amintea de

coafura tovarăşelor secretare de partid, decente şi oficiale. Întreaga sa înfăţişare, impunea teamă şi respect. Se vedea cât colo că era o tovarăşă serioasă, modelată în timp după toate canoanele codului socialist şi comunist. O adevărată tovarăşă judecător.

– Eu, stimată tovarăşe judecător, eu onorată şi distinsă instanţă, zise G, ignorând toate sfaturile primite de la avocatul Michael şi Livia, am fost sfătuit să vă spun că nu am încredere în justiţia locală şi multe alte lucruri rele despre justiţia tecuceană, dar nu pot să fac asta. Nu pot, pentru că eu, tovarăşa preşedinte, eu sunt prieten cu judecătorii. Jucăm fotbal şi tenis de masă chiar la mine acasă. Deci nu acesta este motivul pentru care solicit strămutarea judecării dosarului în altă parte. Motivul real este, stimată tovarăşe preşedinte şi onorată instanţă, chiar în faţa dumneavoastră. Adică, tovarăşa domnişoară. Priviţi la dânsa şi judecaţi dumneavoastră dacă eu pot să apar aşa în faţa cetăţenilor de la Tecuci fiind medicul şi chirurgul comunităţii. Nu pot să apar împreună cu ea la tribunalul din Tecuci.

Judecătoarea privi la Lăcrămioara. Total neinspirată, acesta venise la tribunal îmbrăcată sumar. Purta o fustă scurtă, după moda mini, un decolteu la bluză, mai mult decât generos care abia îi acoperea sânii voluminoşi, gata

gata, să se rostogolească din balcoanele sutienului pe podea, iar coafura, ei bine, coafura Lăcrămioarei era după moda Pank. O ciufuleală acolo de păr cu panglici şi zorzoane de te apuca râsul numai uitându-te la ea. Pe când el, el G, arăta ca un activist de partid. Purta costumul clasic bleumarin, cu cravată, cămaşă albă şi pantaloni largi la manşetă, după modelul sovietic, aşa cum se cuvine unui tovarăş civilizat a se prezenta în lume. Iar tunsoare, ei bine, tunsoarea doctorului G amintea, fără nicio obiecție de tunsoarea obişnuită a unui secretar de Komsomol.

Din 23 de dosare, din 23 de cauze, numai o singură strămutare. Numai o singură strămutare aprobase instanța supremă în ziua aceea. O singură strămutare. Dosarul lui G fusese strămutat la Iaşi.

La Iaşi s-a revenit la expertizele medicale. Instanța de la Iaşi a fost necruțătoare pentru duşmani tecuceni a lui G. Expertizele judiciare, medico-legale excludeau cu desăvârşire şi cu fermitate de la paternitate pe pârâtul doctor G. Ba mai mult, obliga pe reclamanta Voicu Lăcrămioara la plata unor despăgubiri destul de consistente la care G a renunțat din start, uitând că vreme de un an a fost vinovatul de serviciu al comunității medicale din municipiu şi ghimpele din coasta

medicilor comunişti. G câştigase o bătălie. O bătălie crâncenă. Dar războiul, războiul continua cu mai multă înverşunare. De data asta, inamicul, inamicii doctorului G s-au liniştit o vreme. Credea el, doctorul, dar liniştea lor semăna cu liniştea oceanului după intrarea în imersie a submarinelor gata de luptă. Urmau alte bătălii. Urma alt război. Războiul pe dedesubt.

ŞI TU TAVI?

Cu doctorul Maftei Octavian erau amici încă de pe vremea când acesta lucra în secţie la doctorul Covrig, un chirurg foarte bun care îi învăţase meserie pe toţi mai tinerii săi colegi din Galaţi. G era secundar la doctorul Trăistaru. Acesta deţinea şefia secţiei de chirurgie numărul doi de la Spitalul judeţean. Din cauza animozităţilor dintre chirurgi, trei dintre cei mai buni, fiecare dotat cu muşchi politici pe măsură, au reuşit să impună autorităţilor de partid comunist şi sanitare ideea împărţirii spitalului judeţean în trei secţii de chirurgie conduse fiecare de către chirurgul cel mai destoinic, ca membru şi colaborator politic. Aceştia erau doctorii Covrig, Trăistaru şi Popescu. Toţi trei, erau incompatibili într-o echipă şi niciunul nu ar fi agreat şefia altuia pe un considerent bine ştiut de toată lumea dar despre care nici azi nu vorbeşte nimeni de-adevăratelea, ciubucul. Chiverniseala cu orice preţ şi prin orice mijloace, cât mai legale şi comode posibile.. În România maniera

comunistă de a realiza profesia de medic, era una specială. Statul plătea cât mai puțin, medicul făcând o economie substanțială la fondul de salarii. Medicul era şi mai este, plătit de pacient, în compensație. Astfel, cu dotarea statului şi ciubucul neimpozabil al pacientului, medicul care nu a investit altceva decât o diplomă devine, prin colaborare cu partidul şi restul, stăpânul spitalului. Statul este când masochist, când tiranic, iar medicul victimă, reală sau fericită, după caz şi colaborare. Trăistaru căzuse odată în capcana legii veniturilor ilicite, dar a avut noroc. A devenit, mai mult de nevoie, apoi de conjunctură un colaborator de marcă şi mai ales de temut al sistemului, după ce a făcut o alianță de familie cu tovarăşul Dăscălescu, primul ministru al guvernului lui Ceauşescu. Era avar, incult şi dificil ca om. Suferea de Parkinson, dar se descurca bine în sala de operații. Ştia să-şi aleagă colaboratoarele dintre fetele care posedau cea mai bună manualitate chirurgicală şi-şi alcătuia echipa cu ele. Unele i-au fost amante fidele chiar până la moarte, moartea lor, bineînțeles, cum a fost cazul asistentei instrumentare Cici care a murit de cancer rămânându-i credincioasă până la sfârşit.

La secția lui Covrig, operau în echipă doctorii Maftei şi Debita. Cel din urmă era soțul doctoriței sanepidiste Mihaela Debita.

Doctorul G îşi aminteşte mereu de şicanele pe care tovarăşa doctor Mihaela Debita i le făcea cu ocazia vizitelor sale de lucru la spitalul din Tecuci. Cu doctorul Maftei se înțelegea bine. Făceau gărzi paralele, iar uneori se întâlneau în sala de operații din blocul operator al spitalului sau la vizita din secția de terapie intensivă. Maftei era cult şi bine pregătit teoretic. În rest, Dumnezeu cu mila. Se spune că în chirurgie este nevoie de două mâini drepte, pentru că ştiința o primeşti din cărți, dar manualitatea o primeşti de la Dumnezeu. Doctorul G spunea deseori.

– La Spitalul Republican Fundeni am învățat multe lucruri frumoase şi folositoare, în medicină şi viață, chirurgia însă, am învățat-o la Baia Mare de la doctorul Marica Paul. Trăistaru îi dădea să opereze toți pacienții săraci care nu dădeau nimic la internare precum şi elevii, studenții sau soldații în urgență. Odată un pacient i-a strecurat în buzunarul halatului o sumă importantă de bani. Doctorul G s-a dus glonț la şeful secției în biroul acestuia şi i-a raportat cazul.

– Ei, şi? Ce-i cu asta? Păstrează-i, sunt ai tăi!

– Domnule medic şef. a zis G, eu am fost repartizat la dumneavoastră să învăț, nu să câştig bani. Vă rog să-i luați. Trăistaru a luat

banii şi i-a vârât în buzunarul halatului. A doua zi s-a dus la directorului direcției sanitare județene şi la secretarul de partid. După ce au discutat despre unele şi altele, ciocnind şi câte un pahar de whisky la sfârşit a mai adăugat.

– În ce priveşte G, să vă abțineți cât este pe secția mea. Este bun profesional, face treabă, iar dacă cineva se mai leagă de el va avea de-a face cu mine. Am zis!

Doctorul G făcuse un an de stagiu în calitate de chirurg secundar la Baia Mare unde l-a cunoscut pe doctorul Marica Paul. Un buzoian stabilit aici în urma unui concurs de medic şef de secție chirurgie, fiind nevoit să renunțe la o carieră strălucită în capitală datorită antecedentelor sale legionare din timpul studenției. Doctorul Marica spunea deseori cu mândrie.

– Am fost pe locul unu la Hortolomei când Setlacec era pe locul 16. Era membru al Academiei Franceze de Chirurgie, toți chirurgii maramureşeni au învățat chirurgie de la el. Nu era membru de partid şi nici nu putea să fie cu antecedentele sale. Era însă tolerat de autorități şi tratat cu respectul cuvenit. Uneori G îl întreba.

– Dom prim, deşi sunt repartizat la alt şef de secție, dumneavoastră vă ocupați de mine permanent. Am învățat multe de la

dumneavoastră. Mai mult decât la Bucureşti, la Fundeni sau chiar la Profesorul Juvara, de ce mă iubiți?

– Michel! Eu te iubesc pentru că ceilalți te urăsc! Fără comentarii.

G a stat cu repartiție provizorie un an la Baia Mare. Un an în care a încercat cu disperare să obțină transferul definitiv. Directorul Direcției Sanitare îi promitea sprijin, dar în acelaşi timp îi amintea de dosarul personal şi mai ales de faptul că trebuie să dea. La vremea aceea un transfer costa patruzeci de mii de lei. Patruzeci de mii de lei. Costul unui automobil Dacia. Printre chirurgii județeanului sanitar băimărean era şi unul Pop. Pop Cori. Doctorul Pop Cori era un tovarăş medic special. Era medicul echipei de handbal. Şi ce echipă mai avea pe vremea ceea Maramureşul socialist şi sportiv. Echipă campioană. Campioană europeană. Şi ce jucători. Toți, unul şi unul. Ce vremuri. Ce vremuri de aur ale handbalului românesc şi loco-regional. Doctorul Cori era medicul lor. Îi însoțea pretutindeni. Pretutindeni în țară, Europa şi lume. Pentru asta trebuia să corespundă. Să corespundă politic, în primul rând că profesional, băieții, adică sportivii, jucătorii handbalişti, nu puneau problem medicale fiind sănătoşi tun, cum s-ar zice.

Sănătoşi şi talentaţi. Cei mai buni din istoria sportului românesc. Medicul lor era şi el cel mai bun. Adică, cel mai bun supraveghetor al sănătății băieților. Avea referințe bune. Păi putea el să fie medicul unei echipe sportive campioană cu deplasări în Europa şi lume tot timpul dacă nu corespundea în mod deosebit? Hai să fim serioşi. Păi, pentru a ieşi din țară îți trebuia viza securității şi a partidului. Tovarăşul doctor Gherman, şeful secției de chirurgie şi soțul doctoriței partidului comunist din Baia Mare era mândru de colegul său. Doctorul G spunea mereu colegilor.

– Tare mi-ar plăcea să văd rapoartele scrise date de Cori la întoarcere în țară, de fiecare dată după o deplasare "afară". Se referea, bineînțeles, la rapoartele scrise ce trebuiau date securității, de fiecare dată, cu ocazia deplasărilor peste hotare. Aşa că nu s-a mirat deloc atunci când a fost chemat la Galaţi de la Baia Mare şi doctorul Traistaru i-a arătat un raport al direcției sanitare băimărene semnat de Cori. Un raport secret prin care se solicita chemarea lui G la Galați, întrucât la spitalul județean din Baia Mare nu mai putea fi tolerat. Se vorbea acolo, în raport şi de atitudinea ireverențioasă a lui G în fața tovarăşilor membrii şi conducători de partid comunist băimărean. G era şi rău, într-un fel. Cu ocazia promovării tovarăşului Cori la conducerea

direcției sanitare județene şi a obținerii titlului de medic primar chirurg, într-o vreme când tovarăşa academician profesor doctor Elena Ceauşescu a stopat orice acces la titlurile academic şi primariat în medicină, G a exclamat într-un cadru public, mai precis, la raportul de gardă pe secție, atunci când o tovarăşă infirmieră l-a întrebat pe Cori de ce i-a dat câteva perechi de pantaloni de spital pentru croitorie la transformat, acesta i-a spus, autoritar, că trebuiesc lărgiți. Adică, pantalonii respectivi deveniseră strâmți la nivelul turului tocmai în momentul promovării tovarăşului doctor.

– Nu înțelegi doamnă? Nu înțelegi că tovarăşului doctor i s-au mărit testiculele şi deci are nevoie de pantaloni corespunzători. Asta e!

Asta e. Asta l-a costat pe G transferul acasă. Transferul la Baia Mare. Treizeci de ani de exil. Bine zice proverbul acela vechi şi românesc, "gura bate curul"

Doctorul G a primit într-o zi vizita Comitetului Oamenilor Muncii de la Spitalul Municipal Tecuci. Şefa COM era tovarăşa contabilă Crihană, secondată de şoferul Negrea, secretar de partid pe organizația oamenilor muncii de la stația de salvare. Ca să nu fie singuri au luat-o şi pe asistenta Aurelia

Haloca, pe post de marionetă care, era şi ea secretară PCR pe secția de chirurgie. După “revoluție”, avea să-i spună în timp ce operau un caz într-o noapte de gardă.

– Domnule doctor, vă rog să mă iertați pentru tot ce am făcut. Eram obligată, eram obligate toate fetele, toată secția. Ne duceau ca pe nişte oi, cu duba de la salvare, la procuratură, la tovarăşul procuror Scutaru. Scutaru Trandafir. Acolo, dădeam declarații împotriva dumneavoastră. Procurorul ni le dicta, iar noi scriam.

– Ştiu zicea G, am copia declarațiilor voastre acasă. Ştiu tot ce ați scris acolo despre mine, toate fetele, toată secția. Chiar şi bătrâna soră instrumentară de la blocul operator, Mimi Melnic mi-a zis.

– Ce era să fac, domule doctor, trebuia să-mi aduc şi eu fata de la țară, de la Tudor Vladimirescu la Tecuci. Abia terminase Liceul Sanitar. Acum e doctoriță!

Doctorul G se gândea în acele clipe.

– Oare doctorița Mioara Melnic va şti vreodată care a fost prețul plătit pentru promovarea ei în viață şi profesie?

Era vară, era cald şi bine afară. Cei care reprezentau Comitetul Oamenilor Muncii de la Spitalul Municipal Tecuci respectau procedura

premergătoare desfacerii contractului de muncă al doctorului G.

– Tovarăşe doctor! Noi am venit să vă întrebăm pentru ce nu veniți la serviciu.

– Doamnă! a întrerupt-o G, cunosc procedura. Chiar dacă aş merge ar fi tot degeaba. Tovarăşul doctor Gheorghiu m-ar ține afară, pe holul secției de chirurgie aşa cum a mai făcut în nenumărate rânduri, departe de pacienți, departe de sala de operații. Zarurile au fost aruncate. Partidul a decis. Va trebui să dau notă explicativă, iar Biroul COM la propunerea doctorului Gheorghiu şi a tovarăşului Matran, secretarul PCR vor cere desfacerea contractului meu de muncă. Sfârşitul este acelaşi oricum. Faceți-vă datoria, consemnați, vă rog. Eu sunt în grevă la domiciliu şi aştept răspunsul la scrisoarea mea adresată conducerii partidului şi al tovarăşului Nicu Ceauşescu care a avut bunăvoința de a mă primi în audiență.

După două zile la uşa apartamentului de pe strada 7 Noiembrie unde locuia cu chirie doctorul G, au bătut tovarăşii ofițeri ai Ministerului de Interne.

– Tovarăşe doctor, trebuie să veniți cu noi.

– Unde? a întrebat doctorul chirurg G, mă arestați?

– Nu, tovarăşe doctor. Dar trebuie să vă însoțim la Comitetul Municipal de Partid. Sunteți aşteptat.

– Merg singur, a răspuns doctorul G. Doar nu o să-mi puneți cătuşe ca la doctorul Grozea, neurologul pe care, l-ați plimbat prin oraş cu mâinile prinse în cătuşe. Era supărat. Voia să meargă singur şi sigur până la capăt.

Când a intrat în sala de şedințe de la etajul întâi al primăriei din Tecuci a avut un şoc. Sala era plină. O nelinişte ciudată i-a inundat sufletul şi în acele momente a realizat că totul se sfârşeşte aici, în această încăpere. În această încăpere cu ferestre largi care priveau spre parcul din centrul oraşului, parcul cu biserica ortodoxă ridicată acolo după modelul catedralei din Timişoara.

– Luați loc, tovarăşe!

Era o voce aspră de femeie. O voce aspră şi autoritară. O voce aspră, obişnuită să comande şi să fie ascultată. Era vocea procuroarei Ana Călin, şef procuror al Procuraturii județene Galați. Încă tânără, femeia aceasta avea o statură impunătoare. Voinică şi vioaie. O față rotundă încadra doi ochi care priveau cu neastâmpăr în jur, cu neastâmpăr şi multă şiretenie, ochii de viperă. Lângă ea stătea tovarăşa secretară cu propaganda de la Comitetul Județean al Partidului Comunist

Român, tovarăşa Ruxanda Simionică. Aceasta purta o rochie de culoare cenuşie. Avea părul strâns la spate după moda tovarăşelor activiste de partid, convinse că această coafură se potriveşte cel mai bine statutului lor comunist, codului decenței comuniste. Era urmată de tovarăşa Violeta Tatomir, secretara de rang similar de la Comitetul municipal Tecuci al PCR. Mică de statură, puțin cochetă, dar fără să exagereze, agitată mereu şi pusă pe harță, un soi de femeie rea. Mică şi rea. Apoi, tovarăşa Ortansa Grecu, prima secretară a Comitetului municipal Tecuci al PCR. Înaltă, bine făcută, respectând modelul de primărească de Tecuci, lansat de către tovarăşa Milica, tovarăşa Emilia Andronache, predecesoarea sa şi prietena tovarăşului Constantin Dăscălescu, prim ministru al guvernului Republicii Socialiste România. Ortansa Grecu era îmbrăcată într-un costum compus din doua piese de culoare cafenie. Era frumuşică, încă tânără şi neastâmpărată. Doctorul G îşi aminti în acele clipe de băieții de la miliție, de la circulație care i-au solicitat odată aparatul foto cu teleobiectiv ca să o fotografieze când se ducea pe câmp cu un bărbat. Chiar primarul din Cosmeşti îi povestise cum îl asalta când erau la studii politice, la academia „Ştefan Gheorghiu”, cu avansuri si aluzii speciale. Tânăra primărească şi prim secretară, era

cunoscută în târg ca o amatoare de aventuri galante. Mai încolo, în picioare, deocamdată, stătea tovarăşul Moroşan, procuror şef al procuraturii municipiului Tecuci. Mic, gras încruntat, nu aducea deloc a braşovean cumsecade cum îi plăcea să se dea. Pe latura opusă a mesei lungi de şedință, făcută dintr-un lemn masiv şi furniruită după modelul mobilei de birou oficial de partid, stăteau unul lângă altul tovarăşul doctor Maftei Octavian, metodolog al Direcției Sanitare Județene cu probleme de chirurgie, palid şi resemnat după un episod medical suferit de dată recentă, tovarăşul doctor Mihai Mocanu, director al susnumitei direcții, un individ care te păcălea cu aerul său de om blând şi cumsecade dar teatral şi ipocrit în realitate, tovarăşul doctor Florică Secară, directorul Spitalului Municipal Tecuci, anatomo-patolog şi doctorul orelist Liviu Matran, secretarul PCR pe sănătate la Tecuci. Un ins în vârstă care trăise mult şi mai trăia încă în trecutul sau ciudat marcat de loialitate față de partid şi tot ce ține de acesta. Purta, în amintirea trecutului său glorios comunist mustața tovarăşului Stalin, copie fidelă după ultimul portret al *generalissimului*. Însoțitorii doctorului G, au rămas afară. Doctorul G a privit spre doctorul Maftei Octavian. Acesta a plecat capul ocolindu-i

privirea. G a aştepta câteva clipe apoi rosti în direcția lui.

– Şi tu Tavi?

– Stați jos, tovarăşe doctor! îl invită cu autoritate procuroarea şefă a județului, Ana Călin.

Doctorul G înțelese că până la acel moment lucrurile fuseseră puse la punct până în cele mai mici amănunte, iar prezența sa acolo era doar decorativă, tot ce trebuia să se hotărască în chestiune sa era deja stabilit şi hotărât. Trebuia numai să se respecte o procedură. Trebuia să i se aducă şi lui la cunoştință înaltele decizii care îi pecetluiau soarta. Îi veniră în minte, pentru a nu ştiu câta oară, cuvintele doctorului Secară, directorul spitalului, cuvinte rostite mai mult în şoaptă, în biroul său şi cu titlul confidențial.

– Încă nu v-ați sinucis? Asta e soarta celor care îndrăznesc să ne înfrunte!

Ana Călin privea la echipa din fața sa. Ca la un semn, fiecare dintre cei prezenți acolo, cu excepția doctorului G au înclinat capul a încuviințare. Era un vot de unanimitate. Un vot ciudat şi ticălos în acelaşi timp. Un vot decisiv. Ana Călin rosti verdictul.

– Tovarăşul doctor G, mâine dimineață la ora opt să vă prezentați la Galați la tovarăşul Ioan Vasile. Apoi către ceilalți aflați de față.

– Ştiţi ce aveţi de făcut fiecare tovarăşi, eu am treabă şi trebuie să ajung la procuratură. Trebuie să ajung la Galaţi.

Doctorul G a părăsit încăperea aceea năuc şi neliniştit. Nu înțelegea nimic. Totul devenise confuz în capul său. Nu mai pricepea ce se întâmplă cu el, ce se întâmplase şi mai rău, ce avea să se mai întâmple de acum încolo. Încerca să-şi adune, cât de cât gândurile şi să se concentreze pe ceva, dar nu reuşea deloc. Reținuse că trebuie să meargă a doua zi la județ, la Galați. Unde şi la cine, habar nu avea. Reținuse un nume. Un nume şi atât. Nu mai auzise acel nume şi se chinuia să-şi scormonească mintea ca să-şi amintească de el. Parca mai auzise numele acesta. O voce ciudată îi suna în urechi venită parcă dintr-o altă lume. O voce tiranică.

– Tovarâşii doctor, tovarâşii doctor, situația matali ieşti foarti gravă!

La ieşirea din clădirea primăriei, din clădirea comitetului municipal al partidului comunist, doctorul G s-a apropiat sfios de portăriță şi a întrebat-o discret.

– Cine este tovarăşul Ioan Vasile de la Galați? Iar portărița a tresărit puternic. A tresărit şi i-a şoptit speriată.

– Este tovarăşul colonel, comandantul securității județului.

FĂCĂTURA

După desfacerea contractului de muncă a urmat o scurtă perioadă de linişte. Apoi, la scurt timp după asta, Doctorul G, l-a cunoscut pe avocatul Brebu de la Bârlad. Cum l-a cunoscut? Simplu, simplu şi incredibil. Recomandat de către procuroarea şefă de la Galați, Ana Călin. Ciudat, un procuror şi nu un procuror oarecare, un procuror şef de procuratură județeană, se implica într-un proces intentat de către un medic unui spital de stat, într-un stat socialist. Ana Călin lucrase la Bârlad. Se cunoştea cu Brebu, îi fusese stagiară. Brebu era o notorietate în materie de avocatură. Uns cu toate alifiile. Greu i se putea împotrivi cineva. Era meseriaş, ăsta-i cuvântul potrivit, era meseriaş. Recomandarea nu i s-a părut deloc suspectă doctorului. Nu era prima dată când constata că statul socialist devine conjunctural masochist după interesul politic sau material. Onorariul avocatului era decent. Procesul s-a derulat rapid, în două şedințe şi la termene apropiate, unul după altul. Sentința a

fost scurtă şi la obiect. Instanța, obiectivă. Câştigase!

Sigur, cu această ocazie G a avut acces la dosar. La dosarul personal. La dosarul personal pe care unitatea socialistă, Spitalul Municipal Tecuci, trebuia să-l prezinte instanței. Cât o fi muncit pe acest dosar tovarăşa Ardeleanu, şefa cu dosarele de la administrația unității socialiste, nu putea G aprecia. A constatat doar că era gros acel dosar. Multe, foarte multe hârtii, decizii de pedepsire a sa în diferite circumstanțe şi conjuncturi nenorocite.

În fiecare weekend G îşi încărca bateriile, cum îi plăcea să se exprime, făcând diferite deplasări sub formă de excursii la Baia Mare, Iaşi, Braşov, Bucureşti, Bistrița sau Piatra Neamț. Fireşte că pentru el erau deplasări de lucru. Mergea la simpozioanele sau alte genuri de manifestări ştiințifice, culturale sau de civilizație unde mai prezenta câte o lucrare sau lua cuvântul atunci când avea de avansat o părere vis a vis de multiplele teme prezentate acolo în legătură directă cu problematica medicală în general sau medico-chirurgicală, în special. Adevărul era că pe G îl atrăgeau activitatea de cercetare ştiințifică, tehnicile de chirurgie oncologică şi mai ales ultimele noutăți legate de terapia biologică a

cancerului. Cochetase şi cu medicina tradiţională, dar într-o manieră specială, interdisciplinaritatea. Interdisciplinaritatea şi ştiinţele umane. G publicase şi comunicase câteva zeci de lucrări ştiinţifice, în ciuda faptului că accesul la publicare sau comunicare în reviste sau publicaţii de specialitate era limitat şi atribuit doar personalităţilor universitare. Practic G se chinuia lucrând cu prieteni şi colegi mai binevoitori, apelând la cazuistica acestora şi comparând-o cu a sa, cazuistică formată din pacienţii săi şi a unităţilor spitaliceşti pe unde mai trecuse sau avea acces. Sigur, era invidiat de duşmanii săi. Aceştia, în timp ce el lucra, îl torpilau şi-l bombardau din toate părţile cu tot felul de şicane sau acţiuni nedeontologice. Una din ele era şi trimiterea lui G în Policlinică. Adică, departe de sala de operaţii. În timpul gărzilor, care erau doar două sau trei pe lună, era supravegheat minut cu minut de către toată lumea turnătoare a spitalului. Era vânat chiar când lua masa. În acele momente i se arunca în camera de gardă un caz fără nicio legătură cu chirurgia, de obicei o nevroză sau o stare de ebrietate pescuită de miliţia de la circulaţia rutieră. În acelaşi timp, era chemat în secţie la terapie intensivă să facă o denudare de venă safenă pe un loc unde altcineva nu reuşise să o facă. Urma imediat o chemare la ginecologie

pentru un consult la o tânără care prezenta sensibilitate în abdomenul inferior. De cele mai multe ori secundară unui avort provocat. Aici, trebuia să fie foarte atent. Confuzia cu o apendicită se putea face oricând. Acest diagnostic făcea posibilă transferarea cazului la Chirurgie şi operarea lui în urgenţă. Fireşte că evoluția ocultă a infecției secundară avortului provocat empiric şi nemărturisit imita perfect o peritonită post apendicectomie. De aici şi până la complicația septică a cazului nu mai era decât un pas. Operația poate salva o peritonită în prima zi. Din a doua zi şansele scad iar din a treia zi, totul este pierdut. Cam pe aici se plimbau duşmanii lui G. Acesta trebuia compromis şi desfiinţat cu orice preţ. Chiar cu prețul vieții unei paciente. A unei femei, a unui OM. G greşise mult, neiertător de mult, deconspirând practica aceea nedeontologică şi criminală de sterilizare a femeilor prin ligatura bilaterală a trompelor uterine în scop de chiverniseală ordinară a medicilor criminali.

G mergea des la Piatra Neamţ. Era amic cu doctorul Filimon. Doctorul de la Bălţăteşti. Un coleg formidabil. Un filozof al medicii, cum îl numea adeseori. De la acest medic a învățat câteva concepte fundamentale din medicina tradițională pe care apoi le-a coroborat cu propriile cercetări, armonizându-le cu

ingineria genetică şi biotehnologia modernă, totul cu țintă pe terapia biologică a cancerului. Astea erau preocupările lui G în timp ce *meduzele gorgone* comuniste de la Tecuci îi făceau viața amară. La Piatra Neamț mergea la Teatrul de Tineret. Soția doctorului Filimon era actriță. Teatrul avea o trupă bună. Maria Teslaru, Oana Pelea, Maia Morgenstern, erau numai câteva nume de rezonanță națională. Din vorbă în vorbă, prietenii lui G de la teatru au aflat de situația acestuia la Tecuci. Într-o zi, Maria soția doctorului Filimon i-a spus.

– Am vorbit cu şeful de cabinet a lui Nicu Ceauşescu cu ocazia unui spectacol dat de noi la Sibiu şi am obținut o audiență pentru tine. Să te ajute să pleci de acolo. Asta e, să pleci de la Tecuci. Să te transferi cu serviciul la noi la Piatra Neamț. La Piatra Neamț sau oriunde doreşti.

Nu după mult timp G a primit un plic prin poştă, un plic în care se afla o invitație. O invitație la sediul Partidului Comunist Român din Județul Sibiu. O invitație în audiență la tovarăşul prim secretar Nicu Ceauşescu. Era spre sfârşitul primăverii anului 1988. G s-a pregătit temeinic pentru această întrevedere. Bineînțeles şi-a luat nevasta cu el. A luat-o pe Livia, la recomandarea Mariei. Maria Teslaru. Maria soția lui Dan. Dan Filimon doctorul de

la Bălţăteşti, cel mai bun prieten a lui G. Livia era o femeie frumoasă, iar Maria i-a spus că îi cresc şansele dacă merge şi Livia cu el. Nicu Ceauşescu are o slăbiciune pentru femeile frumoase. Deci, împreună spre victorie. Încrederea în partid şi conducătorii lui iubiţi creştea de la o zi la alta. G se gândea la *gorgone* cu satisfacţia învingătorului. Ce or să mai chiţăie meduzele ca şobolanii atunci când porunca va veni de sus. De la conducătorii noştri iubiţi. Ce or să mai chiţăie şi or să dea din colţ în colţ. Nu-şi dorea decât un lucru. Să plece de acolo. Să obţină un transfer în interes de serviciu oriunde. Oriunde... Din nou uita un lucru. Un lucru fundamental. Acela că, oriunde va merge, oriunde şi oricând, dosarul îl va urma ca o umbră. Dosarul va merge cu el. Dosarul personal, dosarul de securitate. Acesta îl va însoţi şi dincolo de moarte. Dosarul acesta va sta chiar pe masa lui Dumnezeu atunci când va ajunge la judecată, la marea judecată.

Nicu Ceauşescu nu era precum ceilalţi activişti de partid. Avea altă şcoală, altă clasă. Nu semăna cu nimeni în afară de Elena, mama care l-a iubit mai mult decât pe ceilalţi copii ai săi. Era mai şiret decât se credea. Ştia să se exprime frumos în cadrul audienţelor pe care le dădea oamenilor muncii veniţi la el cu diverse probleme şi necazuri. Se implica chiar

din cabinetul său de lucru. Imediat dădea un telefon şi rezolva problema. Te punea să aştepți puțin într-o cameră alăturată unde pe un fotoliu se găsea aşezată cu grijă uniforma sa militară de gală.

– Nu l-am văzut niciodată îmbrăcat cu ea, spunea G. Era un bărbat frumos, charismatic şi prietenos.

A sunat la Galați căutându-l pe Carol Dina. Primul secretar al Comitetului Județean Galați al Partidului Comunist Român. Ce au vorbit ei în ziua aceea nu se ştie. Doctorul nu va şti niciodată ce au vorbit la telefon atunci Nicu Ceauşescu şi Carol Dina. Doctorul G ştie, în schimb, că după "revoluție" Carol Dina a ajuns senator în SENATUL ROMÂNIEI. Lucrurile au decurs cam aşa.

– Omule! Sunteți nebuni? A venit un doctor la mine şi v-a reclamat că boicotați politica demografică a partidului şi a secretarului său general sterilizând femeile din județ şi aiurea. Ai un chior la Tecuci care leagă trompe la femei.

– Nu ştiu nimic Nicule, da trimite-l pe doctor la mine că rezolv eu situația.

– Rezolvă şi vezi ce mai este pe acolo prin județ. Apoi, pe un ton amical. Cum merge campania agricolă? Şi discuția luă o altă întorsătură. Vreme de un ceas.

L-a chemat apoi pe G din încăperea unde aştepta cuminte rezultatul audienței şi i-a spus.

– Doctore, mergi la Galați că mâine te va căuta primul secretar!

Fericit, doctoral G a coborât aproape în fugă scările Comitetului județean de partid din Sibiu şi s-a aruncat în maşina parcată în stradă în imediata apropiere a clădirii acestuia. Peste un sfert de oră părăsea în viteză oraşul. Zbura spre Braşov cu peste o sută de kilometri la oră.

De la Sibiu la Galați cu un automobil Dacia 1300 faci opt ore. Seara doctorul G era la Tecuci. A doua zi fu chemat la Galați. Dar nu la Comitetul Județean PCR cum s-ar fi aşteptat, ci la Consiliul Județean Popular la primul vicepreşedinte al acestuia, tovarăşul Bejan. Încă nu era amiază şi în biroul primului vicepreşedinte Bejan erau deja, Ana Călin, procurorul şef al județului şi doctorul Mihai Mocanu, directorul Direcției Sanitare Județene. Bejan se adresă lui G amical.

– Tu eşti doctorul de la Tecuci? Apoi, fără să mai aştepte răspunsul se adresă lui Mocanu.

– Uită măi Mihai ce băiat simpatic. Şi arătă spre G. Tu şi cu chiorul ăla al tău îl necăjiți. Halal să vă fie! Chiar că ați întrecut orice măsură. Apoi iar către doctorului G.

– Mâine te duci la treabă. Mâine dimineață eşti la serviciu, ai înțeles doctore?

– Păi, eu sunt concediat, tovarăşe prim vice, sunt concediat, am contractul de muncă desfăcut....

– Lasă asta! l-a întrerupt nervos Bejan, gata cu concediul, mâine mergi la treabă. Apoi către procuroarea şefă.

– Tu, Ana! Faci ce faci, faci ce poți. Compune un complet de judecată, azi, mâine, la noapte, nu mă interesează. Dați o sentință şi gata! Doctorul să meargă la treabă şi să nu-l mai reguleze nimeni, ați înțeles? Doctore, aşteaptă afară puțin.

Ieşind, G se gândea emoționat la dreptatea partidului. Uite cum partidul a făcut dreptate. Neapărat se va înscrie în partid.

– Tovarăşul prim vice este foarte ocupat, spuse ieşind din cabinetul primului vice-preşedinte, tovarăşa Ana Călin. Vino cu mine doctore. Mergem la procuratură să ne ocupăm de amănunte. Maşina aşteaptă afară. G se trezi din gânduri luat pe neaşteptate. În câteva minute au ajuns la sediul procuraturii județene. În cabinetul procurorului şef era cald şi bine. Secretara a apărut imediat aducând ceai şi biscuiți.

– Fă-te comod doctore! În câteva minute rezolvăm problema. Apoi, dintr-o dată se răzgândi. Dar, mai bine du-te la Tecuci şi aşteaptă telefonul meu. O să iau legătura cu

tovarăşul procuror Scutaru. Scutaru Trandafir. O să te îndrume el mai departe. Discret. Discret şi fără valuri doctore. Ai înțeles? De Gheorghiu mă voi ocupa eu. Personal.

G a părăsit sediul procuraturii județene Galați cu inima plină de speranță. Începutul era promițător. Deci, aşa arată dreptatea? Dreptatea partidului. Dreptatea partidului comunist. Poate într-o zi va deveni şi el membru. Un membru de partid.

JURNALUL

6 decembrie 1989. Am ajuns la Iași în jurul orei nouă. În mașina pusă la dispoziție de către Livia, fusese frig. Profesorul Teodorovici mă aștepta. Am dat drumul imediat șoferului să se întoarcă la Tecuci, iar eu i-am expus profesorului motivele venirii mele aici. Ca de obicei, acesta a priceput totul de la început, lucru care m-a scutit de explicații suplimentare și stufoase. Era clar. Voi lucra la Clinica de chirurgie cu profesorul Strat trei luni. La sfârșitul stagiului voi avea nevoie de o caracterizare. Voiam o recomandare. O vorbă bună acolo, pentru un regim mai blând, mai lejer.

Profesorul era blocat acasă. Era ziua nevestei. Așa am aflat că azi este Sfântul Nicolae. Trebuia să-mi dau seama după zăpada care cădea pe șosea la intrarea în Iași. Dar mai ales după zarva și forfota trecătorilor prin magazine și restaurante. Un ceai cald, câțiva biscuiți și niște șuncă de Praga, servite de către profesor, au constituit micul meu dejun. Apoi am plecat la Clinică. Mersul pe jos m-a înviorat mult. Am găsit și spitalul. Încă de la

intrare, o secretară amabilă mi s-a recomandat că este vrânceancă. Apoi m-a condus la asistenta șefă. O cheamă, domnișoara Viorica și este trecută de 30 de ani. O femeie voinică și energică. Am așteptat în birou două ceasuri încheiate. Profesorul avea program operator. Două guși. Cea de a doua mergea mai greu. Iată și întâlnirea cu profesorul.

Amabil și înțelegător, m-a trimis la Direcția Sanitară după o specificație pe adresa de la minister către clinica sa. Am rezolvat repede și m-am întors. Între timp, plecase toată lumea acasă. Asistenta șefă m-a primit ceva mai rece. În final, mi-a promis sprijin în vederea obținerii unui dulap în vestiar. Veșnica problemă a nou veniților într-o clinică.

Am plecat acasă la Hotel Traian. Aici în sala albă, am servit prânzul. Dar, înainte de asta, am trecut pe la Editura Junimea. Aici am o carte de versuri la doamna Doina Florea. Doina, este ardeleancă și o scriitoare de talent. M-a condus la director. Domnul Andy Andrieș. Trebuie să dau explicații despre implicarea unor factori de securitate la Tecuci care au împiedecat desfășurarea unei întruniri la mine acasă cu cei din conducerea editurii. Livia îmi spusese că a fost chemată la securitate de către tovarășul maior Măgdălinoiu și i s-a recomandat să nu

găzduim o întrunire acasă la noi cu cei de la ”Junimea”. Sper că am fost convingător. Apoi, am vorbit mult cu Doina care m-a condus apoi la domnul Cuțitaru, redactorul șef al editurii. Domnul Virgil Cuțitaru este la cuțite cu directorul editurii și nu prea vorbește cu nimeni despre asta. A fost la Tecuci și a stat la mine două zile. Mi-a promis că-mi publică un volum de proză, dar nu l-am crezut. Prea mă lăuda, prea mă flata iar eu m-am simțit stingherit, jignit chiar. Cum mă poate crede cineva așa de prost? I-am dat totuși darurile ce i se cuveneau. In fond, cine nu-i corupt astăzi? Ciudate vremuri. Am luat flori și am mers la Costache Pricop și soția lui, poeta Mariana Codruț. El este redactor la Convorbiri Literare iar ea, secretar literar la Teatrul Național. Oameni ciudați, oameni complexați. Nu mi-au deschis. Unul din ei, era sigur acasă. Cred că era Costache. Era seară. Am mers la cinematograf. Rula „Păsările”. Păsările lui Hitchcock. La ieșire, am văzut pe clădirea hotelului puzderie de ciori. Exact ca în film. Așteptau parcă să atace. M-am vârât în pat și am adormit imediat.

A doua zi, m-am trezit la ora 6,3o. Camera mea face parte dintr-un apartament cu patru camere. Baia este deci comună, iar vecinii, pasageri de o zi. În tranzit. Ieri, am vorbit cu șeful hotelului pentru o cameră separată și cu

un oarecare confort asigurat. Promisiuni. Toată lumea așteaptă ciubuc. Eu, fără mașină. Sunt ca mort. Nu am cu ce să car de acasă nimic. Azi o să iau legătura cu Dan Munteanu, prieten de al lui Ulici, pentru mașina pe care o am de scos de la Magazin.

Am fost devreme la Clinică. M-am echipat și am intrat în sala de lectură. Aici se ține raportul de gardă. Am evitat să mă așez undeva. Nu se știe al cui este locul, iar prima impresie contează foarte mult. Au venit toți. Și profesorul. M-a prezentat colectivului clinicii. Căutam să-i intuiesc pe cei mai importanți. Conferențiarul, șeful de lucrări, medicii primari, asistenții universitari, medicii secundari, stagiarii și alții. Din cauza nepromovărilor, demult neefectuate, toată lumea, este din punct de vedere scriptic, cu o treaptă mai jos. Profesorul este de fapt conferențiar. Conferențiarul este şef de lucrări și așa mai departe. Nu l-am văzut pe profesorul Lazăr. Este pensionat și nu mai lucrează. Am observat că este nedorit, bârfit chiar. Asta m-a bucurat mult. Nimeni nu știe că eu, datorită acestui om sunt aici. Că am creat această conjunctură datorită situației acestuia, pentru a realiza o victorie pe propriul sau teren. Mi-am propus să vorbesc cât mai puțin. Totuși am greșit. Se discuta despre lucrările științifice ale clinicii, comunicate, publicate, tipărite. Am

reținut că erau doar câteva pe acest an. Și eu, care am deja trei lucrări, nu m-am putut abține să nu amintesc de ele. Ba am mai amintit și despre lucrarea mea despre evaluarea bolnavilor chirurgicali prin neurometrie computerizată. Am reuşit să stârnesc curiozitate, dar și interes pentru cercetarea mea. Iată că m-au invitat poimâine să prezint lucrarea. Va trebui să merg la Tecuci după manuscris, diapozitive și aparate. Ce chestie. Nu am reușit nimic cu dulapul. A trebuit să mă schimb în biroul asistentei șefe. Am vizitat clinica. Cele două nivele și blocurile operatorii. Clădirea este veche, saloanele mari. Mi-au plăcut sălile de operații și secția de terapie intensivă.

M-am agățat de profesor ca o umbră. L-am urmărit când pansează. Ciudat mod de a pansa. Mult, foarte mult material de pansat și vată, foarte multă vată. Iar peste toate, aleze. Câmpuri bine strânse cu șireturi semănând cu niște corsete. Profesorul era amabil. Îmi explica ca unui coleg, ca unui specialist. Acest lucru m-a bucurat. Chirurgii sunt din cale afară de vanitoși. Trebuie să recunosc că și eu sunt. Dar cu bun simț. Respect ierarhia, mai ales când aceasta este realizată pe criteriul valorii profesionale.

In sala trei, opera doctorul Veisa. Cu un secundar. Operau o gușă. Am stat cu ei toată operația. Mi-a plăcut. Sincer mi-a plăcut operația. Mai puțin cea de a doua. O hernie inghinală la o tânără de 16 ani. Secționarea ligamentului rotund, nu mi s-a părut chiar oportună. Am plecat spre sălile de la etaj.

Doctorul Chifan, opera un rect. Lucrează bine. Ajutorul său de asemenea. Cred că sunt o echipă. În sala doi, se făcea o vagotomie cu hemigastrotomie. Tocmai se închidea tranșa anterioară. Operatorul mi-a plăcut. Aerisit, bine pregătit, cu o gândire clinică de profunzime și orientat în actualitate. Era ajutat de o femeie. Am aflat că este secundar cu postul la Focșani. Femeia era din Firiza. Consăteană, cum s-ar zice. Nu mi-a plăcut deloc. Am spus și o repet, chirurgia nu este pentru femei. Chirurg cu menstruație? Nu merge. Este împotriva firii. Excepție? Da! Admit, dar nu a se face o regulă. A da acces liber spre această misiune, pentru că în chirurgie vorbim nu de o profesie ci de o misiune, este o eroare iar eroarea poate naște, la rândul ei, alte erori. Despre acest lucru se poate vorbi mult dar nu aici.

Abia la ora 15 am ajuns la hotel. Aceeași cameră, aceleași condiții. Telefonul nu merge. Este frig, iar hrana necorespunzătoare. Am

ieșit în oraș. Am cumpărat de la librăria „Junimea” două cărți de matematică. M-am întâlnit cu Mariana Codruț. Era schimbată și bolnavă. Căuta să scape de mine. Arăta mizerabil, iar scuzele sale, întregul său comportament, erau de asemeni, mizerabile. Am plecat repede de acolo. Deodată, în fața mea a apărut Cătălina, fina mea și a Liviei, fiica scriitorului Sergiu Adam, studentă în anul VI la facultatea de medicină. Am întrebat-o unde este soțul iar ea mi-a răspuns că este singură. Atunci, am invitat-o la o Pizza și ne-am plimbat prin Iași o bucată bună de vreme. Este o fată frumoasă și blândă. Păcat că este foarte bolnavă. I-am dat adresa mea și am invitat-o să mă mai caute împreună cu soțul ei.

Ora 18,oo! Contravizita. O manieră ciudată de tipic universitar. O discuție despre tablouri, în deschidere, apoi s-au discutat filmele radiologice. Profesorul a văzut, apoi, salon cu salon, bolnav cu bolnav, toată clinica. În mod special, mi-a prezentat toți bolnavii, punând accent pe cazurile deosebite. Am reținut câteva cazuri interesante cum ar fi, o anastomoză spleno-renală, un neoplasm de colon drept, și fistule multiple pancreatice cu localizare retroperitoneală, secundare probabil unui proces necrotic acut. S-a făcut programul pentru mâine și echipele operatorii. Doctorul Veisa mi-a atras atenția că trebuie să mă

deplasez la Tecuci după materialul ce-l voi prezenta. Am vorbit cu Livia. Bineînțeles, a dormit cu Liviu în ciuda recomandărilor mele că în absența mea să nu doarmă cu copilul. Are 14 ani și nu se cade. Vești proaste cu mașina. Individul vrea cincizeci de mii lei ciubuc. Mari escroci sunt literații noștri. Trebuie să ai tupeu să ceri atâta unui intelectual, unui confrate. Ce golan. Trebuie să găsesc un om cinstit pentru această afacere. I-am amintit telefonic Liviei. Apoi am cinat ca vai de mine. Sunt obosit și este ora 23,oo. Citesc puțin și mă culc.

Imposibil. Hotelul este plin de străini. Ruși, polonezi, naiba știe. Fac scandal, chefuiesc. Afară, s-a dezlănțuit un vânt teribil care pătrunde până în cameră prin crăpăturile ferestrei.

8 decembrie 1989. Am ajuns la clinică în ultimul moment. După raport, am plecat în oraș pentru a aranja cu cazare. Se pare că voi părăsi acest hotel. Am încercat la ”Continental”. Aici, șef este o femeie. Cu femeile este mai ușor să te înțelegi. Știu ce vor și au vedere în perspectivă. De mâine, îmi aduc aici lucrurile. L-am căutat pe dr. Neamțu de la cercetare științifică IMF, catedra de fiziologie. Nu-i de găsit. La el am lucrarea pentru referat. S-a făcut ora 13 și am plecat la

gară. Vreme frumoasă, parcă nu ar fi iarnă. În accelerat, m-am întâlnit cu Fredy. Un coleg care face secundariat pentru boli interne. Soția lui, Mona, tot medic, a rămas în Germania Federală. S-a dus să-și trateze o boală la ochi și acolo a rămas. A scris șefei policlinicii, tovarășei doctor sanepidist Diaciuc, că a părăsit țara din cauza sa a și a mafioților sanitari comuniști. Fredy, a rămas cu doi copilași aici. Vrea să meargă și el. Eu l-am avertizat că trebuie să-și termine secundariatul mai întâi. Am ajuns la Tecuci. Aici nu e nimeni. Fac focurile în camere și o aștept pe Livia. E seară. E seară și ne strângem toți acasă. Cinăm și ne culcăm devreme. La ora trei trebuie să mă trezesc. Un funcționar de la Livia merge la Iași. Are doi copii studenți acolo. Le duce de mâncare. Îmi strâng și eu lucrurile, aparatele, lucrarea. Am noroc. Adorm repede.

9 decembrie 1989. Am ajuns la clinică la timp. Am luat lucrarea de la hotel. După raportul de gardă, am fost anunțat că la ora 10.3o voi susține lucrarea. Profesorul s-a interesat despre subiectul acesteia. I-am explicat pe scurt ideea și opinia mea asupra fenomenului intitulat „Momentul Magellan al medicinei”. Criza modelului molecular de

interpretare a fenomenului biologic. Părea curios. Secretara avea emoții pentru mine. Eu de asemenea. Doream un aspectomat. Mi s-a adus unul defect. Am renunțat. Era ora zece și a început să se adune lumea. Erau studenții anului patru. Apoi au apărut stagiarii, secundarii și în sfârșit, conferențiarul, profesorul și secretara. Aceasta din urmă a cerut permisiunea să asiste. Imi ura succes. Mi-a spus că ține foarte mult la mine și că toți ceilalți sunt niște ticăloși. Nu înțeleg de ce. Apoi, am început expunerea. Am uitat de toate și m-am concentrat pe text. Citeam, vorbeam liber, selectam căutând să comprim monografia mea în circa 20-30 minute de expunere pe care o doream convingătoare. Am simțit că le stârneam curiozitate. Pentru chirurgi, obișnuiți cu aspectul descriptiv al fenomenului patologic, diagnosticul și tratamentul prin energie, incita și stârnea în același timp mai ales că, deși inspirată din metodologia și conceptele tradiționale orientale, problemele erau expuse în manieră occidentală iar motivația conform principiului modelului molecular pe care m-am ferit să-l critic, doar l-am completat cu o nouă viitoare presupusă rutină de diagnostic și terapie. In final, profesorul a discutat despre chestiunea termodinamicii și radiațiilor electromagnetice la nivelul celular, iar eu am înțeles că nu era

străin de această problemă și m-am bucurat. Chiar și conferențiarul era interesat. Spre marea mea uimire, mi s-a cerut o demonstrație. Am acceptat cu plăcere. Un student s-a oferit ca subiect. Am efectuat măsurătorile energetice și am făcut bilanțul neurometric. Era normal. Avuse în iarna precedentă o confirmare pentru ulcer duodenal. I-am explicat că la ora actuală nu sunt elemente care să pledeze pentru modificări în sfera energetică a stomacului sau, în cel mai bun caz, sunt compensate. În timpul expunerii, a apărut profesorul Teodorovici care mă căutase la hotel. A vorbit cu profesorul Strat. Desigur, m-a lăudat. Secretara era foarte fericită. I-am sărutat mâna. La hotel, mă aștepta domnul Popescu, un coleg de-al Liviei. Domnul Popescu era cu copiii. Studenți anul doi. Gemeni. Un băiat și o fată. Mi-a comunicat că îi duce la Bacău iar de acolo, pe fată o duce la Moinești. Mi-a surâs ideea unui voiaj atât de lung cu mașina.

Am intrat în restaurant. Am mâncat o „pizza” proastă și o prăjitură. Am lăsat 20 litri de benzină șefei hotelului. Așa se fac afacerile. Peste o jumătate de oră plecam. Ieșeam din Iași spre Târgul Frumos... Era cald, era soare, eram mulțumit. La Trei Iazuri, am găsit pește proaspăt prăjit cu mămăliguță și mujdei de usturoi. Am mâncat bine și apoi ne-am

continuat drumul. La Bacău am oprit doar să debarcăm băiatul. La Moinești, fata. Fata era fâșneață, nu mi s-a părut proastă. Băiatului i-am promis că o să-l învăț să cânte la chitară. Se întunecase și uite așa am ajuns la Tecuci în jurul orei 18. Livia cu Bebe și cu Liviu erau acasă. Urma o seară în familie. Este momentul cel mai drag mie. Sunt obosit. După telejurnal voi adormi imediat.

10 decembrie 1989. Este duminică. Stau acasă cu copiii și Livia. Au ieșit și băieții mei din cazarmă, Bebe și Robi. Robi s-a dus la Barcea la Mihaela. Mi-a cerut 200 lei, iar eu i-am dat. Imi era rușine că nu am putut să-i dau mai mult. Imi era rușine că sunt așa de sărac ca medic chirurg la aproape 50 de ani și cu toate titlurile profesionale la zi, cu toată valoarea mea. Asta este! Ziua a trecut repede. Băieții s-au întors la unitate seara. Eu am încercat să dorm pentru că la ora 03,1o, am tren spre Iași. Se pare că nu pot achiziționa o mașină nouă.. A fost frig în tren. La hotel mi s-a dat camera 204. Acceptabilă. La ora 7.3o eram la clinică.

11 decembrie 1989. O zi obișnuită de clinică. Am urmat pe profesor la vizită și în sala de operații. De obicei operează ajutat de o doctoriță despre care am aflat că este secretara de partid comunist pe clinică. Pare robustă, la

prima vedere. Puțin înaltă și brunetă. Palidă însă, plăcută în general. Orientată în plagă. Prima femeie chirurg care îmi place la sală. Îl ajută pe profesor la o colecistectomie. Un colecist litiazic. Caz obișnuit. Al doilea caz, este tot un colecist. Am reținut preferința pentru abordul pe linia mediană. Operatorul principal era de data aceasta doctorița ajutată de către profesor. M-a surprins insuficienta investigație preoperatorie a cazului. Nu avea diagnostic complet. Cel de icter mecanic era prea sumar și slab argumentat pentru un caz chirurgical la nivel de clinică chirurgicală.. Surpriza care a urmat, absența calculilor și aspectul de ciroză a ficatului, mi-a întărit convingerea că se fac economii la capitolul investigații paraclinice din rațiuni financiare, dar asta nu scuză restul și mai ales competența clinică universitară deficitară. Operația mergea greu. Canalul cistic era lung și paralel cu coledocul. Papila era complezentă. În final, au pus un tub Kher iar eu am plecat în sala II unde opera doctorul Chifan. Un bărbat voinic, obez, cu o față de om cumsecade. Brațe scurte, degete mari, butucănoase. Și totuși. Mâinile acelea se mișcau cu grație și îndemânare. Doctorul Chifan era un bun manualist și cu gândire clinică sănătoasă. Am descoperit că în această clinică, atmosfera este cea intuită de mine, iar gândirea, concepția clinică și de

perspectivă în chirurgia modernă, coincid întru totul cu aspirațiile și conceptele mele asupra fenomenului patologic și chirurgical actual. Sera, la contravizită, profesorul mi-a sugerat să aplic terapia prin energie la un caz de migrenă în postoperator a șasea zi după o colecistectomie pentru colesteroloză. Am acceptat cu plăcere. Seara la hotel era cald. Am adormit imediat.

12 decembrie 1989. Accesul la Cantina Casei Universitarilor mi-a pricinuit plăcere dar și dezamăgire. Multă lume, neuniversitară, se perindă pe aici. Iar unii universitari, sunt vulgari și par rătăciți pe aici. Ca pretutindeni, la această oră, se face și aici ”trotuarul” de către unii.

La clinică, am aplicat măsurători neurometrice bolnavei cu migrene. Apoi, am efectuat două dispersii în zonele cu exces energetic pe tegument în zona corespunzând proiecției metametrice a stomacului și vezicii biliare. Am dat câteva recomandări pacientei, am vorbit și cu celelalte bolnave din salon, am dat explicațiile de rigoare unei grupe de studenți care mă asistau. Am constatat că mi-ar plăcea să lucrez cu studenți. Unii sunt chiar interesați. Mi-am amintit că profesorul Marinescu m-a invitat odată să țin niște prelegeri la Iași. O să-l vizitez zilele acestea.

Am trecut prin sălile de operații. Am discutat cu doctorul R. Simpatic, dar plin de sine. Anastomoza spleno-renală ce o efectuase, mergea bine. A trecut cazul din terapie intensivă în salon. Am apreciat decizia sa. In secția de reanimare cazul părea neglijat. Am urmărit operând un abces la o mână. De fapt, urmăream studenta care îl ajuta. O specie mai interesantă de animal de rasă. Înainte de a pleca din clinică, secretara care mă simpatiza, mi-a prezentat o tânără doctoriță care pleca a doua zi în Maramureș. Repartizată la Baia Mare. Tânăra este din Iași și scrie poezii. Mi-a plăcut. Am discutat cu ea. O gâsculiță, fiică de medic. I-am dat o recomandare pentru contabilul șef al spitalului județean, fost coleg de liceu. M-a sunat seara și mi-a promis că mă va căuta la întoarcere. Dar eu, nu mai eram în formă. Sunt sigur că se răcorise înainte de plecare cu prietenul său. Femeilor acestea le lipseşte instinctul de orientare. De aici nefericirea și frustrările lor sentimentale. O experiență sexuală nu poate suplini emoția și trăirea unui sentiment autentic.

La ora șase am făcut contravizita. Profesorul a sesizat rezultatul pozitiv al terapiei cu energie la cazul cu migrenă. A cercetat chiar buletinul de măsurători neurometrice.

Am vorbit la telefon cu Livia. Sunt speranțe pentru săptămâna viitoare cu mașina. Bineînțeles, tot cu 40 mii de lei ciubuc. O duc greu cu mâncarea, hainele, și altele prin faptul că, nu am cu ce să le car de la Tecuci la Iași. În plus, nu am cu ce transporta ciubucurile, fără de care nu se poate trăi în țara aceasta. Am urmărit și cuvântarea „bătrânului președinte" la televizor. Am discutat cu șefa hotelului. Bine orientată în timp și spațiu. Parcă azi m-am simțit mai bine. Mâine voi trece pe la Institutul de Medicină și Farmacie. Mă caută șeful de lucrări de la catedra de fiziologie pentru cartea mea de neurometrie.

13 decembrie 1989. După raportul de gardă am mers imediat în sala întâia de operații. Știam că profesorul are slăbiciune pentru cazurile de gușă și gât. Se pregătea o femeie cu un sindrom de coastă cervicală dreaptă. Am studiat documentația. Foaia de observație și radiografiile. Am efectuat înainte de acesta ședința mea de cinci minute terapie cu energie de reglare la pacienta cu migrene. M-a rugat să vin și după amiază. Se simțea mai bine. Am remarcat că studenții erau "absenți". Erau în salon dar discutau pe la colțuri tot soiul de banalități domestice. Nu-i interesa stagiul. Am mai avut o discuție cu medicul primar, fost coleg cu profesorul. Bun chirurg, dar puțin lăudăros. Opera un stomac ulceros împreună

cu secundara de la Baia Mare cu postul la Focșani. Chinuită ființă mai este și această doctoriță. A optat pentru chirurgie numai ca să se afle și ea în specialitate.

În sala întâia, se poziționa bolnava. M-am așezat la căpătâiul acesteia. Profesorul, împreună cu doctorița secretară de partid, așezau câmpurile. Meticulos și din abundență. Îmi plăcea totuși. A urmat incizia. Expozantă, contentă și topografică. Hemostază dificilă. Multe, multe vase. Vene de diferite calibre și o jugulară dreaptă mai mediană. A durat mult până la descoperirea scalenului, secționarea lui și evidențierea coastei cervicale. A urmat rezecția acesteia și simpatectomia periarterială a trunchiului principal. Sincer să fiu, mi-a plăcut profesorul. Și ajutorul său. Se vedea, cât colo, că sunt o echipă. O echipă ce durează mai demult.

Am plecat la IMF (Institutul de Medicină și Farmacie). Șeful de lucrării de la catedra de fiziologie era cu studenții. O asistentă universitară, blondă, foarte frumoasă, m-a condus la el. Aflând cum mă cheamă, mi-a spus zâmbind.

– Am citit lucrarea dumneavoastră! Acest lucru m-a flatat oarecum. Iar când doctorul Nemțeanu a urcat, împreună cu mine, scările spre cabinetul și laboratorul său, am fost de-a

dreptul încântat. Mi-a arătat un exemplar din referatul pe care l-a făcut cărții mele. Două exemplare, le-am predat profesorului Teodorovici care pleca la Piatra Neamț. Mi-a recomandat să țin cont de unele adnotări, concentrate pe două file anexă referatului. Eu i-am răspuns că firește, voi ține cont de acest lucru. Am lăsat o carte de vizită și adresa de la Hotel apoi, am plecat la masă la Casa Universitarilor. După masă, am mers la un film cu Ursula Andres.

La ora 18, contravizita. Încep să-mi însușesc tipicul clinicii. Bolnava cu Terapia prin energie, voia să-mi facă un cadou. Am refuzat categoric. Nu de asta îmi arde mie aici. Am cinat tot la Casa Universitarilor. Atmosferă de cârciumă. Se bea mult vin. Cineva cânta răgușit *”deșteaptă-te române”* și dădea cu pumnul în masă. Mi-am amintit că azi am văzut un tablou de Liviu Suhar. Frumoasă lucrare. M-am interesat unde are atelierul. Mă gândesc să iau legătura cu Valentin Ciucă pentru a perfecta o achiziție. Chirurgii au o mare slăbiciune pentru tablouri.

La hotel mă aștepta o veste de la Livia. Sunase și lăsase vorbă că va reveni la ora nouă seara. Abia am așteptat. Când a sunat telefonul, primul lucru de care m-am interesat a fost mașina. Vești despre acesta, abia luni

voi primi. Luni seara. Nu este sigură nici că va veni mâine la mine. Mă chinuie lipsa mașinii enorm.

Nu știu ce să spun și despre aceste „confesiuni”. Încă nu am amintit nimic despre situația mea. In general, despre RĂZBOIUL MEU. Marele meu război.

Am mers pentru a doua oară la magazinul cu ochelari. Acolo, o tehniciană drăguță, mi-a promis niște rame. De data aceasta, doream o intervenție pentru copiatorul Xerox de alături. Aveam nevoie pentru multiplicarea unor documente. Femeia era frumoasă. Nu știu de ce, pe parcursul unei relații, de câte ori îmi place o femeie, constat că e proastă. Cred că și cu asta așa va fi. I-am scris lui Loli. Azi am mai pălăvrăgit puțin cu secretara. Flirturi, flirturi banale. Dacă ar ști Livia, ar râde de mine În hotel e multă animație. Mult tineret. Polonezi în excursie. Am câteva casete bune de muzică „disco” Televizorul merge prost, iar pe canalul rușilor deloc. Cred că sunt puțin obosit.

14 decembrie 1989. M-am trezit mai devreme ca de obicei. M-am trezit cu o senzație puternică de anxietate. Camera în care locuiesc este, așa cum am spus, acceptabilă. Spațioasă, mobilată cu gust și funcțională. Holul și baia de asemenea. Personalul este

drăguț cu mine. Hotelul este mereu plin de turiști. Ruși, polonezi și de-ai noștri, cu treburi. Când merge liftul, se zguduie întreg etajul. Am câteva casete cu Elvis Presley. Dau drumul aparatului și ascult muzică. Când voi avea mașina, voi aduce de acasă mai multe lucruri. Îmbrăcăminte am, doar ce-i pe mine.

Livia nu a sunat. Însemnă că nu a făcut rost de mașină. Aș putea merge eu acasă, dar mi-e groază de cele trei ore de mers cu trenul, mai ales la întoarcere, noaptea.

Azi trebuie să iau legătura cu profesorul Teodorovici. Să dau ceva la copiat pe Xerox. Aseară, l-am văzut pentru întâia oară pe profesorul Lazăr. Solicita sprijin la șeful clinicii în vederea obținerii unor ghete îmblănite. Spunea că-i îngheață picioarele. A primit asigurări că i se va rezolva doleanța printr-un telefon la Piatra Neamț. Mi s-a părut ridicol acest bătrân. Stăteam lângă el și mă gândeam că nu mă cunoaște și totuși el este cel care a declanșat necazurile mele în ultima vreme. A plecat apoi pentru că profesorul Strat începea raportul de contravizită. Pentru toți, era un străin. Un străin antipatic. O antipatie pe care nici acea puțină curtoazie elementară necesară într-o relație ierarhică de conjunctură nu o poate estompa. Un om rău, am conchis eu. Naiv și rău. Aceștia sunt indivizii naivi

care cred că răutatea lor este culmea nobleței. Poate azi, poate altădată, voi aminti și de cazul meu. Deocamdată nu am reușit să mă adun. Să mă concentrez puternic pe situație. Trebuie să merg la clinică. Este ora șapte. Am telefonat la profesorul Teodorovici. Mi-a dat la ora 16,oo întâlnire la institut. La clinică, după raportul de gardă, am urmărit puțin o rezecție gastrică efectuată de către domnul profesor și ajutoarea sa. Un ulcer jos situat în vecinătatea papilei. Totuși, au făcut o rezecție de tip Pean. Am reținut preferința serviciului pentru acest gen de anastomoză. Personal îmi displace, deși este rapidă, ușor de executat și funcțională. Statistica complicațiilor postoperatorii însă este dură. Experiența majorității chirurgilor pledează pentru gastroenteroanastomoza transmezocolică. Operație mai grea, mai lungă, dar cu rare complicații postoperatorii severe. Nu am avut niciodată probleme după o asemenea operație. Cu excepția cancerului gastric.

În fine, am plecat în biroul secretarei, unde doctorul Georgescu s-a oferit să mă însoțească la copiatorul universității cu volumul de tehnici chirurgicale în imagini a lui Magendik pentru multiplicare. Doctorul Georgescu este ploieștean dar de douăzeci de ani locuiește în Moldova. Nu simpatizează cu moldovenii. Este un tip aerisit și un foarte bun chirurg.

Miercuri, sunt gata exemplarele xeroxate. Am mâncat la restaurant. Prost. Prost și scump. Am revenit la clinică. Secretara dorea să mă prezinte soțului și eventual, să facem o plimbare la Tecuci cu mașina lor. Soțul ei are permisul de conducere suspendat. La ea era o studentă. Cam durdulie, dar acceptabilă. Cam gâsculiță. Am spus că eu caut o fată care nu are prieten. Asta în ideea că toate fetele au un prieten. Am plecat la un film. O viață. După Maupassant. Cu Antonella Lualdi. La terminarea filmului, am intrat imediat în atelierul de ochelari unde lucrează acea femeie care îmi place, așa mai mult pentru complexele sale. Inteligentă, frumoasă, dar complexată. Mi s-a părut nepotrivită pentru locul acela de muncă. Merita mai mult. M-a dus la vecinul ei cu xeroxul. Mi-a tras imediat trei exemplare din Decizia de condamnare a lui Gheorghiu. Acceptabile. Urmează să mai multiplic și alte documente pentru ca imediat ce voi avea automobilul, să mă deplasez în scopul de a repara tot ce a stricat ”meduza gorgonă” în războiul meu cu TICĂLOȘII și pentru a tenta intrarea mea într-un climat de liniște și calm profesional, etic și deontologic. Am stat mai bine de o oră cu fata. Are treizeci de ani și trăiește singură. Își așteaptă sora mai mică și cumnatul, stabiliți la Bistrița. Au și apărut, de altfel, iar eu am plecat la IMF unde am stat

puțin cu profesorul Teodorovici. Mi-a dat referatele și lucrarea însoțite de niște recomandări ale șefului de lucrări de la catedra de fiziologie de care voi ține cont neapărat. Mi-a propus publicarea lucrării în opt pagini de revistă, revista Medico Chirurgicala din Iași. Eu i-am vorbit și despre intenția mea de a face o monografie pe care să o predau Editurii Medicale. Referatul era măgulitor. Tonul serios, oficial chiar. „Apreciem că tehnica folosită de autor, precum și experiența sa merită din plin a fi cunoscută de către medicii practicieni din toate specialitățile și extinsă în cadrul unor nuclee sau centre de cercetare și terapie”. Sunt foarte mulțumit. Revista nu a apărut încă. Lipsește cleiul pentru copertă. Ce chestie. L-am condus pe profesor la o ședință. În ușa amfiteatrului de la catedra de științe sociale, mi-a prezentat câteva personalități ale Institutului de Medicină și Farmacie, IMF Iași. Profesori, conferențiari, șefi de lucrări. La un moment dat, cineva m-a salutat și zâmbit scoțându-și pălăria. Era domnul rector. Profesorul Scripcaru. Ce om minunat, am gândit! Eram foarte emoționat. Abia aștept să am mașină. Să mă deplasez la Galați pentru a demara procedura de trimitere a dosarului „Iftimie Anica” la Iași. Voi cere reconsiderarea cazului în lumina punctului de vedere a lui Mondor asupra peritonitelor.

„Tratamentul chirurgical aplicat în prima zi poate salva bolnavul, din a doua zi dă șanse, iar din a treia zi, totul este pierdut”.

Pacienta de la Tecuci – Galați, a fost ținută cu diagnosticul de peritonită nouă zile de la debut. Purtată prin alte servicii și trimisă la mine în stare foarte gravă. O peritonită declanșată de un avort autoprovocat empiric. În fața unei peritonite de nouă zile nu puteam face altceva decât să aplic un drenaj peritoneal și să recomand antibioterapie pentru infecția parietală. Șefii mei ierarhici au tergiversat trimiterea cazului la un eșalon superior până la depreciere cu scopul de a-l repartiza mie într-o gardă. Îmi amintesc de cuvintele profesorului Stăncescu de la Spitalul Republican Fundeni din București. Era seară, eram cu Livia, eram numai noi trei.

– Domnule profesor Stăncescu! i-am zis emoționat. Este posibil ca unul sau mai mulți colegi să omoare un bolnav numai și numai cu scopul de a compromite un coleg incomod partidului și securității? Este posibil să o facă la comandă sau pentru a se remarca în fața partidului si a organelor de securitate? Este posibil ca medicul să devină mai criminal decât criminalul de drept comun, punând la baza crimei sale exercițiul și experiența științifică? Vă rog să-mi răspundeți numai

printr-o mișcare a capului, poate ne înregistrează cineva fără să știm.

Răspunsul profesorului Stăncescu a fost pentru noi atunci istorie. O istorie a medicinii și chirurgiei românești din ”epoca de aur”. A vorbit. A vorbit ca și cum s-ar fi adresat unui microfon nevăzut.

– Da! Doctore. Bineînțeles! Apoi a adăugat.

– Păzește-ți bine pacienții, păzește-i bine, chiar și după externare.

Am mers la contravizită. L-am însoțit pe profesor prin saloane și la Reanimare. Am urmărit bolnavii operați după ce s-a făcut lista recomandărilor radiologice și de investigații paraclinice a bolnavilor și s-a întocmit programul operator. Ne-am retras cu profesorul Strat în sala de pansamente de la etajul doi. Aici am întocmit lista de operații și echipele operatorii. Spre marea mea uimire, doctorul Veisa m-a rugat să-l ajut mâine la efectuarea programului său de operații. Înainte de asta, l-am auzit cum invitase studenții să asiste la operația unui caz de apendicită la un pacient tânăr cu hemiplegie în anestezie locală. Pentru mine a fost un șoc. Cred că sunt cunoscut în clinică din punct de vedere al activității mele științifice, publicistice și teoretice profesionale după dialogurile mai lungi sau mai scurte pe diverse probleme de

patologie și terapeutică, dar marea caracteristică pentru un chirurg o constituie manualitatea sa. Tehnicitatea, cum s-ar spune. Aceasta, deoarece actul chirurgical presupune manualitate și tehnicitate. Eu am trac până la incizie. După incizie, operația mă absoarbe cu totul. Operând sunt în elementul meu. Mâine, va fi botezul focului. Voi intra în plagă ca specialist cu experiență, într-o clinică universitară de prim rang și de tradiție. Voi opera într-o clinică de prestigiu. În afară de mine, nimeni nu realizează aceasta în maniera descrisă. Va fi un precedent, totuși. Asta pentru că presimt că după acest eveniment voi fi solicitat mereu să operez, iar asta nu-mi convine în acest moment. Eu doresc să asist la programul profesorului. De pe margine, însă. A mă bloca într-o sală de operație cu altcineva, nu-mi surâde ideea. Voi fi nevoit să-mi aduc pacienți de la Tecuci. Cel puțin să operez eu cazurile mele. O să văd eu ce voi face pe parcurs. Am războiul meu și nu pot să mă dispersez. Ținta mea este distrugerea „gorgonelor sanitare comuniste". Nu mă pot îndepărta de acest ideal propus. Doamne ajută-mă! Ajută-mă Doamne mâine. Mâine și întotdeauna.

15 decembrie 1989. După raportul de gardă am stat la secretariat și am cochetat cu doamna Viorica, secretara. La secretariat, mereu vine

cineva în vizită. Mai ales studenții și stagiarii. Mi-a vorbit despre doctorița proaspăt plecată la Baia Mare. Luminița. Sâmbătă se întoarce. Dar eu voi fi plecat. Ca să fiu sincer, nu sunt amator de experiențe erotice. Mai ales cu doctorițe. Mă gândeam la lucrarea mea. Profesorul Teodorovici, mi-a propus să o public în revistă unde îmi rezerva opt pagini. Apoi, referatul catedrei de fiziologie, referat care mă umple de mulțumire. Mă gândesc la dușmanii mei. Unde sunt „gorgonele"? Unde sunt jegurile sanitare care declanșaseră un Comitet al Oamenilor Muncii, din care făcea parte și șeful garajului de autosanitare, un analfabet cu studii elementare, tovarășul Negrea și care declarase lucrările mele științifice mostre de incompetență profesională. Mă gândeam la Alexis Carrel, nevoit să părăsească Franța, Franța care a dat lumii întregi comunismul, iar în SUA, acest minunat chirurg a pus bazele Institutului Rockefeller. Mă gândeam deci la dușmanii mei. Cât de departe sunt ticăloșii. Voi multiplica referatul. Voi aștepta revista „Ateneu" în care s-a și publicat un articol despre cercetările mele științifice. Am să comunic totul procurorului șef al județului Galați. Mă voi pregăti pentru o întrevedere cu Ministrul Sănătății.

Deodată, mi-am adus aminte că sunt pe programul operator. Am alergat la sala trei. Doctorul Veisa se spăla. Mă căutase, la rândul său. Mi-am îmbrăcat bluza. Bluza mea albastră și boneta. Am început să mă spăl pe mâini. Elegant, fără să stropesc, convins că fiecare mișcare de a mea, era supravegheată și monitorizată.

Doctorul Veisa așeza câmpurile. Făcuse puncția lombară. Anestezia rachidiană. Folosise un ac montat pe o seringă de cinci centimetri cubi. Instrumentele și câmpurile le manevra fără mânuși. În sfârșit, a îmbrăcat și mânușile. Pe mâna stângă, a mai pus o mănușă de bumbac. A dublat-o pe cea de cauciuc cu bumbac. Am observat această manieră și la profesor, și la conferențiar. Am îmbrăcat și eu mănușile, minus bumbacul. Am luat poziție în fața bătrânului chirurg și l-am ajutat la o hernie inghinală. Am constatat că nu o execută ca mine. Era mai greoi, lucra cu mai puțină acuratețe. Aceste constatări m-au umplut de plăcere. Apoi, am schimbat rolurile. Mi-a dat să execut o apendicită cronică. M-a rugat să fac anestezia. Am efectuat-o în maniera mea. Cu acul detașat. Cu eleganță. Am izolat câmpul operator și am efectuat incizia.

– Mică! mi-a șoptit. Să fie mică...

În asta consta reputația sa. M-am lămurit. Dacă este dominat de o asemenea concepție chirurgicală, păcat că a îmbătrânit în chirurgie.

Am efectuat operația în tipicul meu. Cu gesturi puține, cu eleganță și eficiență. Luxarea în plagă a organului, ligatura mezoului, a bazei de implantare, bursa seroasei, rezecția și înfundarea bontului restant cu mezoplastie. Ligatura cu ață nu cu catgut. Am amintit că prima înfundare a făcut-o Murfhy și faptul că prost executată, dă peritonita secundară postoperatorie severă. Bomba lui Murphy care a stârnit multe controverse și tot așa explicând, am închis plaga și am pansat totul. În particular, l-am asigurat pe acest chirurg primar că eu am venit în această clinică să învăț, nu să câștig bani.

A urmat doctorul Georgescu. O asistentă tânără rugase profesorul să fie operată de către acesta. M-a solicitat să-l ajut. Am acceptat cu plăcere. Se pare că în clinică lumea se convinsese și de manualitatea mea. Veniseră și studenții. Intr-adins lucram elegant. Făceam nodurile în manieră Pauche iar foarfeca, o țineam în mâna dreaptă în timp ce efectuam ligaturile și tăiam firul într-un anumit fel care aducea a spectacol. Știu că sunt îndemânatic că sunt înzestrat cu manualitate că în alte condiții de repartizare puteam deveni un mare chirurg,

dar oare cercetările mele ar mai fi existat? Eu pot să fac, în paralel multe lucruri, mai mult în medicină decât ca un simplu chirurg manualist. Am discutat cu doctorul Georgescu care este un dur. Îl lua pe bătrân în focuri

– Ești cel mai mare escroc! îi zicea râzând. Faptul că te-ai născut cu 50 de ani mai devreme ca mine nu este o calitate. Iar bătrânul îi răspundea pe loc.

– Da nici la tine că ești mai tânăr. La vârsta ta, am operat mai mult ca tine la aceeași vârstă. Maestrul vostru vă ține departe de sala de operații...

Doctorul Veisa pleca supărat. Eu m-am îmbrăcat și hai la secretară. Era și o studentă acolo, Meda și o asistentă, Liliana. Două gâsculițe insignifiante. Am pălăvrăgit puțin și am plecat cu asistenta. În fața institutului de medicină i-am propus să mai rămână.

– Imposibil! mi-a răspuns. Tata este un tiran.

– Regret. I-am răspuns și am plecat să mănânc la restaurant. Prânz sărac. Nu se găsește nimic de mâncare în oraș. La ora unu, m-am prezenta la atelierul de ochelari. Riginela era acolo. Am scos referatul și i l-am dat pentru multiplicarea alături, la xerox. S-a rezolvat imediat. Nu-mi venea să plec. Îmi place această femeie. Seamănă mult cu Livia.

Firește, nu este atât de frumoasă și nici aerisită, dar îmi amintește de ea și mă relaxează. M-a invitat în spațiul productiv, cum s-ar zice. Este caustică și afurisită. Dar știe ce vrea. O las să creadă că îi aparține inițiativa, dar este pierdută. Deși i-am vorbit mult despre mine și chiar poemul meu despre ghepard, nu a reținut că este o biată gazelă. Mi s-a părut, mai ales când m-am dus să-mi repar la ea ochelarii, că își făcuse o impresie despre mine. Nu tocmai bună, se înțelege și asta m-a dezamăgit. De ce trebuie să-și facă neapărat o impresie despre un client care intră nevinovat în atelier? Nu trebuia să-și facă impresii iar dacă și-a făcut, o privește. M-a stârnit. Am insistat să ne vedem la ora șapte. Nu putea. Nu putea pentru că sora ei era acasă. Sora ei care nu mă agrea. Nu mă înghite această fetișcană măritată cu un puțoi. I-am răspuns că nici mie nu mi-a făcut o impresie specială surioara. Am rămasa să trec săptămâna viitoare. Dar nu voi trece. I-am lăsat o carte de vizită cu rugămintea de a mă anunța atunci când va avea rame pentru ochelarii mei. Rame drăguțe. Era o șansă. Nu o voi căuta niciodată. Depinde de ea. Am depășit demult timpul experiențelor erotice. Vreau mai mult. Ce ar mai râde Livia de mine. Ea a știut să mă rețină. Cum? Simplu, prin sinceritate și corectitudine. Nu este nevoie

să iubești mult pe cineva. Este suficient să fi corect și cinstit pentru ca să compensezi totul.

La clinică, puțină lume. L-am urmărit pe profesor. Apoi, m-a invitat să rămân. L-am urmat în bibliotecă. Veniseră și studenții anului IV. Doi băieții și restul fete. Datorită modului inadecvat de promovare în învățământul superior medical, fetele fac față mai ușor la admitere în comparație cu băieții. Se pare că în curând vom avea în medicina românească numai femei. Medicina va fi o profesie care va aparține în exclusivitate femeilor. Se vede cât colo că accesul la studii superioare în medicina românească este rezervat copiilor de personalități și oameni politici. Fetele lor se integrează mai greu în rigorile cerute de institutele de teatru, cinematografie sau muzică. Ori artistă ori medic și dacă se poate chirurg. Obrăznicia gineceului politic este de notorietate. Chiar secretarul de partid al clinicii este femeie și este chirurg. Fără să fiu misogin am remarcat încă din studenție fenomenul. Când eram student la Cluj circula vorba ” are mama două fete, una-i frumoasă iar cealaltă, studentă la medicina”. În biblioteca clinicii era multă animație. Două fete cu chitara au dat tonul. Alte două cu niște clopoței arginti și glasuri tinere, au cântat decent urările cuvenite sărbătorilor de iarnă ce vor veni. La sfârșit s-

au oferit prăjituri și cafea. După ce au plecat, profesorul Lazăr care asistase și el a pomenit de ghete. I-am promis că-i fac eu rost. Am început demersurile.

La hotel a telefonat Livia. Nu vine mâine, dar îmi trimite o mașină cu benzină și vin. Văd eu cui le dau. Apoi voi merge acasă. I-am spus să-mi trimită televizorul și să urgenteze achiziționarea automobilului. Presimt că se împotmolește mașina mea pe undeva. Am nevoie de mașină pentru războiul meu. Abia atunci îmi voi aduce mașina de scris. Încep să schițez planul de acțiune. Consolidarea poziției pe frontul unde am fost puternic. Organele de procuratură și securitate trebuie să înțeleagă odată că ticăloșii sunt ticăloși, iar profesionalitatea și probitatea mea profesională nu mai pot fi puse sub semnul întrebării. Asta cât mai repede. Profesorul Lazăr și Scripcaru să-și reconsidere poziția în cazul ”Iftimie Anica” Să terminăm odată cu făcătura asta comandată de jegurile politice sanitare corupte și incompetente. Mafia albă comunistă. De asemenea Colegiul central de disciplină și chiar ministrul sănătății să ia măsurile ce se impun punând la punct capitularea necondiționată a gorgonelor sanitare. Ce vis frumos. Ce bine ar fi. În seara asta, pentru prima oară mă simt bine în Iași. Mi-e dor de Livia, de copii, de liniște.

16 decembrie 1989. Am constatat că numărul medicilor care participă la raportul de gardă dimineața este din ce în ce mai redus. Vin sărbătorile de iarnă. Toți doresc concediu. Profesorul este îngrijorat. Cine va sigura serviciul în această perioadă? Apoi se discută problema lucrărilor științifice. Doctorul Georgescu este pesimist. Nu s-a făcut nimic. Nici măcar nu s-a repartizat programul de fișare a materialelor. Subiectul încă nu este definitivat. Pancreas, căi biliare, ficat tumoral. Se amână după sărbători. Se anunță vacanța studenților și a personalului didactic. Urmează vizita în saloane. Eu mă opresc la rezerva 16 unde fac terapie prin energie bolnavei cu migrene. Nu mai are migrene. Raportez colegului care a operat-o Încerc să le explic studenților principul metodei. Li s-a spus ca vor da un extemporal. Studenții țin la mine./ Le explic lucruri care nu le predă nimeni. Le vorbesc despre demnitate profesională, despre statutul lor de cetățeni academici, despre calitatea medicului de om de știință și intelectual autentic, în fine, despre etică și deontologie. Cobor la parter. Secretara și-a luat liber. Un secundar mă anunță că mă caută profesorul. Merg acolo. Aștept puțin. Apare încurcat parcă. S-a telefonat de la Galați. De la Direcția Sanitară Galați, Comitetul Oamenilor Muncii a medicilor și sanitarilor comuniști

gălățeni. Se pomenește de profesorul Prișcu de la Spitalul Municipal București Zic.

– Niște răi! O să vă explic eu. Deocamdată sunt aici în urma dispoziției unui for ministerial iar, celor de la București, angajați în slujba gorgonelor, le-am scăpat printre degete. Amânăm discuția pe luni. Apare profesorul Lazăr. Îmi zâmbește. Are chef de conversație. Ar vrea chiar să mă invite la dânsul, să-i văd colecția de canari și alte păsări mici. Se aud în tot sectorul unde își are cabinetul la parterul clădirii. Amân discuția. Asta, așa ca să creez suspans. Îi spun că doresc, la rândul meu, să-l vizitez pentru a discuta un caz. Îi promit ghetele mult visate. Livia le are deja la Tecuci. Amân totul pentru luni. Nu mă simt bine. Telefonul acela care îmi amintește de luptele mele, asemeni luptelor din Pacific, mă avertiza că inamicul este iar în fața mea. Că își desfășoară forțe grele. Mașinării diabolice, pe când navele mele sunt împrăștiate și vulnerabile. Ah! De ce nu am mașina. Fără mașină pierd teren. Toată ”flota” mea este în radă. Mașina înseamnă scoaterea flotei în larg, ocupare de poziție pe vastă suprafață și acțiunii de contraatac. Victorie asupra inamicului. Este ora 11,oo. La hotel, aștept mașina de la Livia cu benzină și vin, pe care le dăruiesc celor de aici. Apoi plec spre Tecuci.

Băieții de la Livia, au făcut cumpărături. Numai lucruri pe sub mână. Un aragaz, un pick-up nemțesc, diverse obiecte. Mai toate de proveniență străină. Scumpe și obținute prin relații. Mi-am dat seama că se fură din greu de la schela petrolieră. Livia este o naivă. Băieții ăștia trăiesc pe picior mare, iar ea șefa, șefa tuturor, este o calică. Trăiește din salariul ei. E mai sigur și mai mult. Mai mult decât al meu care, este tot timpul dijmuit cu tot felul de penalizări. Drumul a durat două ore și ceva. Șoseaua bună. Am ajuns la Livia, la Berheci. Era obosită. Se muncea cu planul de extracție. Am așteptat să dea raportul și unele indicații privind producția de mâine apoi am plecat cu una din mașini acasă. În oraș, ne-am oprit la magazinul lui Isac. De aici am luat două perechi de cizmulițe din piele căptușite cu blăniță. Una pentru mine și una pentru profesorul Lazăr. Acasă, altă surpriză. Livia îmi comandase o geacă de piele din import. Scumpă și asta. A apărut și cumnatul meu de la Bacău cu băieții gemeni. Elevi în clasa întâia. Livia ne-a anunțat că muncitorii de la un parc de sonde, au aranjat o masă festivă, în cinstea ei la Zăvoiul. Pe malul Siretului. A venit Clemance, soacra mea care a luat gemenii. Livia a rămas acasă iar noi, cu o mașină de serviciu, am fost transportați la Zăvoiu. 15 kilometri. Am intrat printr-o

pădurice în spate așa ca să nu ne vadă nimeni. Băieții aceștia sunt isteți. Aici, în spatele restaurantului, pe malul Siretului, în clădirile anexe, câteva camere ale personalului adăposteau masa organizată de ei. Era și Florin. Omul nostru de la un parc. Acesta prinsese o căprioară. Toți veniseră cu nevestele. Numai Radu era singur. Radu era inginer. Necăsătorit încă. Dan, cumnatul meu era mulțumit. Scăpase de gemeni și dăduse în schimb peste un chef. Dan este directorul tehnic al combinatului de hârtie și celuloză de la Letea din Bacău. Venise să-mi ceară clăparii și schiurile Liviei. Mergea la Brașov. Mie, nu-mi place să-mi dau lucrurile de calitate împrumut, dar de data acesta i le-am promis cu plăcere. Când am aflat că nu puteam părăsi locul decât la cinci dimineața, mi-a venit să-i iau la bătaie. Eu venisem acasă, nu la chef. Eu nu beau, nu fumez și nici nu agreez lume vulgară. M-am certat cu Livia. Programul video pregătit de băieții de la sonde nu era grozav. Muzica era proastă. M-am retras cu Livia într-o cămăruță caldă ca să discutăm în voie. Dar numai zece minute. Apoi eu am revenit cu picioarele pe pământ, ca de obicei, aducând situația la normal. E greu și pentru ea. Duce tot greul casei și al situației de conjunctură. Ea este cea care rezolvă toate problemele. Abia rezistă. M-am uitat la ea.

Este atât de frumoasă. Am mângâiat-o pe obraji și am sărutat-o. Mi-era dor de ea. Am început să o dezbrac. Mă ajuta și ea. Era atât de caldă și mă simțeam tulburat. Ce bine era cu ea. Mi se lipea gura de buzele ei. Și așa am stat multă vreme pe întuneric și fericiți. Totul se încheiase cu bine. Aș fi adormit dacă nu ar fi făcut tărăboi băieții cu mesele pe care le scoteau afară pentru a crea spațiu pentru dans. Am mers și noi. Am dansat. Florin mi-a spus că arăt ca un băiat de douăzeci de ani. Era băut. Am râs. Pe jumătate numai. Îmi lipsesc niște dinți pe laterale și mereu jur că voi rezolva problema danturii, dar nu o fac niciodată. A trecut noaptea cu cheful. Dimineața am ajuns acasă și în pat. Am adormit cu Livia în brațe. Obosiți și goi. Până la ora zece.

17 decembrie 1989. Duminica asta cu Dan la noi a fost caldă și senină. Eu am plecat la moș Gheorghiu după două canistre militare noi. Costă 30 de litri de vin alb. Sunt greu de procurat asemenea recipiente. Livia a râs. Zicea ea că acum, dacă am potcoavele, calul nu-i departe. I-am amintit ca mâine trebuie să fiu la Galați să prezint documentele la Direcția Sanitară. Să caut să ajung la procurorul șef al județului Ana Călin. Gorgonele se agită din nou. Mereu trebuie să fiu cu ochii pe ele.

Am reparat ceva la combina muzicală. Mi-am pus la punct documentele pentru copiat. De mâine încep contraofensiva. Voi monta focoase nucleare pe câteva torpile. Dacă îl las pe Gheorghiu fără permis de conducere auto pe motiv că este inapt fiind nevăzător, îl scot și din chirurgie unde, nu a fost niciodată decât pe post de curvă. Curvă politică și parșivă. Curvă criminală.

A plecat Dan. E seară. Mă culc pentru că la ora 02,15 mă va trezi telefonul. Plec la Iași cu acceleratul.

18 decembrie 1989. Drumul cu trenul este mizerabil. Nu se mai respectă disciplina de tren. Omul nostru nu mai este reverențios și vădește tendință spre anarhie și violență. După trecerea conductorului, jumătate din pasageri erau fără bilet corespunzător. Cu toate că au fost evacuați, unii au revenit. Chiar și după trecerea șefului de tren prin vagon. Mă refer la vagonul de clasa întâia. În Iași era cald. La hotel, de asemenea. Doamna de la recepție mi-a oferit o altă cameră. Mai bună și la etajul unu. Mă voi muta la prânz. Am alergat la clinică. După raport i-am prezentat profesorului tematica propusă de mine pentru perfecționare. I-am explicat că am extras-o din programul aprobat de minister pentru

concursul de promovare în funcția de medic primar șef de secție. Am mers la atelierul de optică. Mai aveam de copiat la xerox ceva pentru dosarul „Pacific”. Fata aceea, pe care nici acum nu știu cum o cheamă, mi-a mijlocit, din nou, xeroxarea. Am stat acolo în spațiul productiv până a închis și am stabilit să ne vedem după amiază la ora 19,3o în fața Filarmonicii. Eu am mers la hotel, m-am aranjat în noua cameră, apoi, la ora 18 am mers la clinică. Ca de obicei, am participat la contravizita profesorului. Acesta era supărat. Cei de la clinica Medicală, nu trimit cazurile la el ci la clinica profesorului Dolinescu adică, la chirurgie III. Tare se mai necăjește omul pentru niște fleacuri.

La ora 19,3o am fost în fața Filarmonicii. Lumea forfotea prin stația de tramvai. Mi-am amintit că la amiază, fata venise până în holul hotelului, dar nu a vrut să urce. Mi-a spus că nu locuiește la mama sa, ci are un apartament în alt cartier. Eu chiar că nu am înțeles nimic. Eu nu doresc un flirt sau o experiență sexuală. Am nevoie de ea pentru xeroxat documentele pentru dosarul”Pacific”. In mintea mea, planul viitoarei mele acțiuni împotriva gorgonelor se conturează cu claritate. Ceva însă ciudat plutește în aerul acesta de război. Aparține contextului general. Agitație deosebită, dar nu de oameni obișnuiți, ci de miliție, gărzi și

militari ale forțelor Afacerilor Interne, plus civili dubioși. Multă lume din aceștia și chiar de pompieri cu autospeciale în poziție de stingere a incendiilor. Eu îmi văd de treabă. Greu mai trece luna aceasta. Iată și fata. A întârziat puțin. Mă plimbă puțin prin stația de tramvai și brusc, mă invită să urc în unul. Am mers binișor mai multe stații, apoi pe jos. Era chiar la capătul orașului. Gropi, denivelări, moloz, beton și fiare. Cartier în construcție. Un bloc, un semn discret cu degetul pe buze. Urcăm o scară în vârful degetelor. Etajul patru. Ultimul. O garsonieră drăguță. Mă gândeam că la ora 21 trebuie să mă caute doctorița aceea Luminița care merge la Baia Mare.

19 decembrie 1989. Știam că nu mă voi întoarce până dimineață. Îmi era foame. Fata nu avea aproape nimic de mâncare. Puțină pâine veche, două ouă și apă minerală. Îmi era sete. Încerca să fie calmă, dar eu ghiceam. Era o femeie ca oricare alta. O femeie la 30 de ani. Niciodată nu mi-au plăcut femeile la 30 de ani. Numai Livia mă interesa în mod deosebit. Am jucat în continuare rolul de naiv și stângaci cu femeile. Fata s-a comportat normal. Ca oricare alta. Mi-a destăinuit că este divorțată de un an și ceva. Nimic mai mult. M-am culcat. Dar am dormit prost. Mai era și frig acolo. Dimineață

am plecat repede. Abia am prins tramvaiul aglomerat și care se mișca încet. Greu mai procur mașina aceea. Am ajuns la clinică în ultimul moment. Obosit. După raportul de gardă, m-am retras la secretară. Dar nu m-a sunat Livia. Am revenit la hotel. Apoi m-am dus la xerox. Fata m-a ajutat. Între timp a venit una de la conducerea unității și i-a dat dispoziție să anunțe la un număr de telefon orice mișcare deosebită a cetățenilor sau clienților pe care o sesizează. Am înțeles că ceva nu este în regulă în țară. Am plecat spunându-i că voi merge la un film. Alt bărbat altă femeie, de Claude Lelouche, muzica de Francis Lai. Dar nu mi-a plăcut. La contravizită lumea era agitată. Profesorul nervos. Am auzit că are o fată măritată în Grecia și pleacă acolo în vacanța de iarnă. Mai are una, studentă, blondă și frumoasă. Am văzut-o când au colindat studenții. Doctorul Veisa, supranumit „Nașul", m-a pus pe programul operator cu o apendicită la o fată de la filarmonică. Acasă mă aștepta un bilețel de la Luminița. Mă căutase la ora 16,oo. Își cerea scuze pentru că nu avenit la ora 21 aseară deoarece circulația se ridică la ora 20. Proasta, credea că eu o așteptasem. I-am telefonat așa de complezență. Mâine pleacă la Baia Mare. I-am spus să-l caute pe Hereș. Apoi a sunat Livia. Mi-e dor de ea. Cu mașina, vești

proaste. Mâine după prânz, va suna la București pentru a stabili când să merg eu după mașină. Ea nu poate. Este consemnată pe poziție la servici.

20 decembrie 1989. Profesorul a dorit să avem o discuție în bibliotecă. Am simțit eu că meduza gorgonă a început lucrarea sa diabolică. Voia să știe de ce mă aflu aici? Am cătat să fiu cât mai convingător și mai puțin stufos. Dar oare, se poate comprima războiul meu din Pacific în câteva minute de relatare într-un atât de scut dialog? Simțeam totuși că mă înțelege. Rămâne de demonstrat un lucru, cred eu, manualitatea. Orice chirurg, apreciază pe celălalt după acest criteriu. Ce știe să facă și cum face. I-am explicat că în șapte ani de când sunt chirurg, am efectuat circa șapte mi de operații din care, un singur deces. Iftimie Anica. Am dezbătut cazul pe larg. El nu sesiza nici trimiterea la eșalon superior nici însămânțarea peritoneală prin desfacerea unui presupus plastron. Eu simțeam că mă înțelege. Trebuie de acuma să-i demonstrez ce pot. Gorgonele nu au reușit să mă deprofesionalizeze. În plus, Dumnezeu mă ajută. Sunt eu de 61 kilograme și jigărit, dar mă simt bine biologic.

Am operat o fată de la filarmonică. Flautistă. Nașul m-a ajutat. Am scăpat bisturiul cu un centimetru mai mult. Uitasem că voia incizie mică. Dar eu așa fac. Îmi repugnă ideea cu inciziile mici. Odată mi-a scăpat o tumoră de ovar drept cu o asemenea incizie. Aparține incompetenților și numai deservicii aduce chirurgului.

La contravizită lumea era grăbită. Azi, toată ziua profesorul a fost nervos. Lipseau studenții și medicii cu statut de cadre didactice. In plus, veneau de sus instrucțiuni drastice privind aceste zile. Cineva a anunțat că la ora 19, va vorbi la postul de radio și televiziune șeful statului. Am alergat acasă, la hotel. Vorbea la televizor despre nu știu ce evenimente de la Timișoara. Mie, nu-mi spune nimic acest lucru. La noi, totul este foarte clar. Normal, fiecare ar trebui să trăiască și să lase și pe ceilalți să trăiască. Acesta este principiul. A sunat și Livia. Mâine voi merge acasă și apoi la București după mașină. Trebuie să vorbesc și cu profesorul Teodorovici ca să meargă la profesorul Strat pentru a-mi susține cauza. Eu am nevoie, neapărat, de o apreciere bună. Livia era nervoasă.

Azi, am tras la xerox și decizia Tribunalului cu litigiul de muncă. Fata, mi-a spus în sfârșit, cum o cheamă. Un nume ciudat, Riginela.

Mi-a dat și un număr de telefon. A urcat la mine în cameră. Voia să-mi dea niște brânză cumpărată de la piață. Dar eu nu mănânc dacă nu văd și țăranul care o vinde. Am mers la magazinul cel mare din oraș ca să caut o chitară. Livia mi-a trimis o mie de lei. Bineînțeles că nu am găsit. Am stat cu fata până a venit tramvaiul. Cineva, un bărbat, făcea observație unui tânăr care se încăpățâna să țină blocată ușa vagonului. Îl invita să coboare ca să poată pleca tramvaiul. Tânărul a coborât și i-a aplicat acelui bărbat, care era în vârstă, un pumn în maxilar. Apoi, a luat-o la sănătoasa ca un laș. Îmi părea rău că nu am fost pe fază. Nimeni nu a zis nimic. Eu știam ca la români a dispărut sentimentul de solidaritate umană. Mă simțeam în culpă. Singur și în culpă. O culpă metafizică, ca să zic așa, dacă nu morală. Afară e cald. Eu sunt îmbrăcat gros. Pe deasupra sunt veșnic obosit. Poate făceam față la o lupta dar, de ce numai eu? Tare rău mi-a părut că nu am alergat după tânărul acela să-l snopesc.

La clinică, profesorul a refuzat să citească dosarul meu cu activitatea meduzelor gorgone. M-a crezut pe cuvânt. Cred că este cazul să-l bag în față pe profesorul Teodorovici. Am observat că Strat era irascibil și foarte speriat. După contravizită, am plecat la hotel. Trebuie

să-mi telefoneze Livia. Fără mașină sunt ca mort.

21 decembrie 1989. La raportul de gardă profesorul s-a certat rău cu doctorul Târcoveanu. Acest medic este necăjit că nu se face promovări de multă vreme și a rămas tot medic principal. Îi dau dreptate. Dar și ierarhia trebuie respectată. Profesorul este profesor și nu e normal ca să-l înfrunte un colaborator. Situația din clinică, este mult mai complicată decât am crezut eu. Legătura profesorului cu doctorița Cotea Elena pare prea profesională. Personal, îmi place echipa aceasta dar datoria unui șef de clinică este să-i mulțumească pe toți. Doctorul Georgescu pare figura cea mai controversată din clinică. Doctorul Georgescu este un om deschis, abordabil, aerisit și foarte bun chirurg. Este o persoană cinstită și de civilizație. Secretarele îl simpatizează enorm. Încă nu știu ce hram poartă Nașul. Lunecos, ca un pește. Cel mai vârstnic chirurg de aici. Este foarte activ, încă verde și cu numeroase relații. Clientela sa este selectată riguros. Totuși, nu-mi place cum face herniile și nici apendicectomia. Aini, incizia Jalaguiere o practică toți, dar nu cum ar trebui.

M-am cerut la profesor să plec la Bucureşti după mașină. La ora 13,50 eram în tren. M-am

întâlnit cu avocata Irina, nora lui Mimi Melnic, asistenta bătrână de la blocul operator din Tecuci. Am discut tot timpul până am ajuns în gară. Aici ne-am despărțit. Livia mi-a explicat că a făcut rost de o mașină de la cei de la servici. Un parcagiu, pe nume Pamfilie Zaharia din Țepu care, împreună cu tatăl sau merg la o soră de a lui, muncitoare la București. Livia a pregătit 25 litri de benzină și suma de 140 mii lei. Ce grozavă este soția asta a mea. Am încercat să adorm mai repede. La noapte trebuie să plec. Afară se lasă ceața.

22 decembrie 1989. Am plecat la ora 01,oo. Am plecat de acasă spre București. Livia nu putea să vină. Era obligată să stea la serviciu. Mi-a dat un muncitor cu o mașină în portbagajul căreia să transport 25 litri de benzină până la București în eventualitatea că găsesc mașină de la domnul Jalbă Emil. Acesta, locuia pe strada George Măceanu vis a vis de Televiziunea Română. Drumul a fost greu din cauza ceții, până la Focșani. De aici, însă, cer senin, vreme bună, până la București. Am ajuns la ora 06,45. Cum nu aveam și numărul de casă ci doar, ca reper, o poartă albastră a casei domnului Jalbă, am pierdut vremea căutându-l. În sfârșit, l-am găsit. Abia vrea să iasă din casă. Era îngrozit de

evenimentele din capitală. Eu și însoțitorii mei eram grăbiți pentru că aveam de predat pachetele cu alimente sorei băiatului de la sonde iar tatăl lui care era cu noi, se grăbea, și el, ca să ajungă acasă.

Am plecat în Valea Cascadelor. Aici se găsea unitatea care vinde autoturisme. Domnul Jalbă, are banii depuși pe numele fiicei. I-a depus în urmă cu trei ani. 70 mii lei. Mașina face 90 de mii lei. Diferența o voi achita eu, plus 40 de mii lei comisionul. Asta este situația.

În valea Cascadelor, personalul se mișcă încet. Fără chef. Pe străzi, lumea se agită, mai ales tineretul. Un grup de fete, foarte tinere, trece prin fața porții scandând ”Timișoara, Timișoara”! Un bărbat înalt, destul de înaintat în vârstă, îmbrăcat într-un hanorac verde, obligă lumea să intre în unitate. Să nu stea în curte. De sus, totul este urmărit de către un elicopter. Se leagă și de mine. Îl trimit, pe loc, la plimbare. Dispar și eu imediat afară, în mașina însoțitorilor mei. Știu că va chema ajutoare. Toată lumea se supune. Intru în hol. Se strâng actele. Domul Jalbă are numărul de ordine 37. Înțelegem că vom sta până dincolo de ora 13-14. Începe livrarea mașinilor. Greu și pe nevăzute. Nu ai voie să vezi obiectul. Un mecanic ți-l aduce și-l iei așa cum este. Plin de

defecte. Am 5 kilograme de carne și zece litri de vin. Am pentru vremurile acestea. Le voi oferi mecanicului. Numai să-l găsesc. Merge greu. Funcționarii și mecanicii, au dat fuga la un aparat de radio cu baterii. Pe stradă trec tancuri. Eu mă înfior. Vreo șase, opt tancuri. Caldarâmul se cutremură. Vuietul motoarelor te înspăimântă. Țevile tunurilor sunt goale, fără huse. Mitralierele sunt în poziție de tragere. Ostașii, serioși, încordați. Liniște. Dar numai puțin timp, apoi, apar camioanele. Multe camioane, toate încărcate cu soldați. Direcția, Drumul Taberei, cartierul Militari. Părăsim pe domnul Jalbă și o luăm într-acolo cu mașina noastră. În fața magazinelor de pâine și lapte vedem cozi lungi de oameni. Conducem spre ieșirea din București spre Pitești. Lume multă. Se mișcă ca valurile mării. Elicopterul apare din nou. Apoi, cozile se rup. Lumea se adună, se aglutinează. Nimic nu-i mai poate opri pe oameni. Nu se mai vede nimic. Nimic nu se mai distinge. Auzim: „Tinerii sunt pe tancuri”! „Armata este cu noi”! Demarăm spre Valea Cascadelor. Lumea urlă fericită: „A fugit, a fugit”! „A fugit, dictatorul!”. Greu de crezut. Dar vocea de la radio, o confirmă. Îmi dau lacrimile. Am ajuns și ziua aceasta. Abia aștept să luăm mașina mea și să alerg acolo. Acolo, la Televiziune. Se face apel ca toată lumea să se adune acolo.

Reușesc să prind un mecanic mai isteț. Îi plasez ciubucul. Îmi aduce o mașină. Albastră. O iau așa cum este. Actele merg greu. În sfârșit se semnează. Pe numele Jalbă. Asta din cauză că legile nu îngăduie să vinzi mașina. Plecăm imediat. Parcurgem străzile Bucureștiului. Un spectacol de nedescris. Constat că lumea este ordonată, gravă, disciplinată. Nimeni nu deranjează circulația. Se circulă foarte corect. Nici un accident, nici o coliziune. Majoritatea farurilor sunt aprinse. Claxoanele sună prelung. Cineva mă oprește. Claxonul meu nu se aude. Îi explic că am primit mașina fără claxon. Clatină din cap. Ajungem la Televiziune. Tineretul este pretutindeni. Ni se comunică că se trage de undeva. Să nu plecăm, să blocăm străzile. Pun mașina lângă o autobasculantă uriașă, cu zece roți. Nu mă mai gândesc la mașină. Nici la cei de acasă. Sunt martorul unor evenimente deosebite. Unice în istoria neamului. Îmi vine să plâng de emoție. ”Românii mei dragi, românii mei. Tinerii dragi mie” Ce fantastică manieră de a intra în istoria Europei și universală! În conjunctura actuală, cu eliberarea noastră de sub dictatura clanului Ceaușescu. Îmi dau seama că nimic nu mă mai poate opri.

Cineva aduce vestea că se trage în mulțime. De pretutindeni, ca la comandă, apar tineri cu

banderole tricolore pe braț. Toți strigă, strigă mulțimii să se întoarcă spre Televiziune. Să se întoarcă în număr cât mai mare. Pentru a o apăra. Lumea se adună în fața sediului televiziunii. Din toate părțile. Magazinele, toate unitățile comerciale sunt închise. Și deodată, gândul mi-a zburat spre casă. La ai mei. Însoțitorii mei se grăbeau și ei. Am părăsit televiziunea. Mașinile noastre înaintau anevoie. Pe străzi, lumea ardea cărțile, portretele conducătorului și ale soției sale.

Am ieșit din București pe la Afumați. Pe drum, nici țipenie de lucrător al miliției. La fel și la Urziceni, Râmnic și Buzău. Iată și Focșanii. La Tecuci, am ajuns seara, târziu. Livia mi-a comunicat că puterea locală a fost preluată de către popor. În fruntea tuturor, a fost instalat primar doctorul Danieliuc Teodor. Unul dintre tovarășii mei de suferință.

Doctorul Danieliuc era la Consiliul Municipal. M-a surprins faptul că era înconjurat de către vechea conducere în frunte cu vechiul primar comunist și secretar al partidului P.C.R. Soțul tovarășei secretare cu propaganda, tovarășa Tatomir Violeta, una din călăii vechii administrații, agentă de securitate și colaboratoare, prietenă cu cei de la spital, era conducătorul Gărzilor patriotice. Mai era prezenți acolo, foști delicvenți de drept comun

și codoși ai securității și chiar soția unui militar.

Danieliuc mi-a spus să rămân acolo. Acolo cu el. Acolo cu ei. Dar eu începusem să mă dezmeticesc. Am preferat să le atrag atenția militarilor să păzească sondele de gaze și petrol ale Liviei. Cu mare greutate, au dat doi soldați care nu aveau nici o armă, nici măcar un cuțit. Mi-am luat un binoclu și am plecat la Berheci. Prin radio și televiziune, aveam să aflu de mersul evenimentelor în capitală și restul țării.

27 decembrie 1989. Sunt decepționat de modul cum au evoluat evenimentele.

Iași, 12 februarie 1990. Faptul că nu am scris nimic până astăzi se datorează nu lenei care e și ea responsabilă, dar mai ales evenimentelor care s-au precipitat cu repeziciune, în revoluție nefiind indicat să se scrie despre revoluție, din raționamente ușor de imaginat.

Cele trei luni care au constituit durata stagiului meu de perfecționare a pregătirii mele profesionale pe linie de chirurgie, după tematica aprobată pentru obținerea titlului de medic primar chirurg, au trecut destul de repede. Mai sunt două săptămâni, timp în care

voi lua aprecierile și le voi înainta la minister și altor foruri.

Azi timpul este splendid. Puțin rece, mult soare. Calm pe stradă. În clinică, programul este încărcat. Noi medicii, ne vedem de treabă oricum. La casa universitarilor, tocmai când urcam în mașină un ins s-a apropiat de mine amintindu-mi de serile de poezie de la Desești. Cu Laurențiu Ulici, Sergiu Adam, Marin Sorescu și atâția alții. Era directorul bibliotecii din Sighet. Plăcerea de a întâlni un maramureșean aici în capitala Moldovei am prelungit-o cu o vizită la maestrul Liviu Suhar. Doream demult să-l cunosc și să-i propun un târg. O achiziție pentru modesta mea pinacotecă. I-am vorbit de Valentin Ciucă de George Genoiu, nașul meu și al Liviei, de cununie. Am schimbat cărți de vizită. Am programat o vizită la atelier.

Vineri am fost la „Junimea”. Doina Florea s-a căsătorit cu Ion Covaci de la Rompres. A fost la București. A fost colegă cu Pleșu și alți din FSN. Este prietenă cu Iliescu, dar nu l-a întâlnit. M-am jenat să deschid o discuție despre cartea mea. M-a invitat la ea acasă. Am mers la ora 17, dar la ora 18 aveam contravizita. Puține discuții și acelea pe teme de politică.

Livia mi-a interzis să fac politică și m-am resemnat din primele zile ale revoluției. A urmat contravizita. Apoi, am mers la Nely după 100 lei. Îmi era tare rușine că ceream bani împrumut. Nu aveam benzină. I-am luat totuși. și am jurat să nu mai calc pe acolo niciodată.

Sâmbăta am discutat cu domnul profesor la referate. Doamna doctor Cotea a prezentat, colangiopatiile stenozante sclerozante și conferențiarul Chifan împreună cu altă membră a corpului didactic, au discutat competent și cu ținută subiectul. Mi-am amintit de sfinctero-papilo-tomiile de la Baia Mare și am recomandat efectuarea lor ori de câte ori în cazul unei litiaze biliare cu suspiciune de îngustare a coledocului și aspect dubios al ficatului o impune. Discuțiile care au urmat mi-au plăcut. Domnul profesor este foarte amabil, instruit și cu mult tact.

M-a căutat doctorul Köning. L-am adus la Tecuci. Drumul a fost minunat. Puțin trafic, soare și mașina mea nouă și bună. Am alergat-o numai cu 120 kilometri pe ora.

Livia mă aștepta. Lucra la dosarele mele, „Pacific”, „Midway” și „Guadalcanal”. Pentru cititorul neavizat, ar trebui să spun că, la un moment dat comparasem spațiul și teatrul de operații al războiul meu cu cel al americanilor

din Pacific în ultimul război mondial. Întocmisem niște planșe uriașe unde desemnasem cu diferite creioane colorate siluetele navelor din bătăliile respective. Săgeţile colorate în albastru indicau direcţia de deplasare și ţintele lor. Spre amuzamentul meu special notasem câteva crucișătoare cu numele tovarășelor prim secretare și a celor cu propaganda. Aveam nave care se ocupau de spionaj. Una din ele numită fregata „Sevastre Ghican" era amplasată chiar în centru forţelor inamice lângă crucișătorul ”Ortansa Grecu", prima secretară și nava de linie ”Emilia Andronache". Portavionul „Carol Dina" era una din ţintele mai apropiate. Iată și torpila mea cu focos nuclear denumită ”raportul" de pe submarinul atomic „Ana Călin" Ce mai, o bătălie navală în toată regula. Am păstrat pentru eternitate dosarul cu peste o mie de file, dosarul cu evidenţa navelor și întreg teatru de operaţiuni din războiul meu denumit conspirativ „Pacific". Să mă ierte cititorul. Multe din navele mele s-au scufundat iar ale inamicului s-au acoperit de glorie. La vremuri noi tot ei. Așa a fost să fie. Asta este istoria comunismului cenușiu care a bântuit România o jumătate de secol și a pregătit-o pentru încă un mileniu.

Luni ar trebui să vină, conform ultimei înțelegeri cu Radu Macovei, cel mai bun redactor al său Domnul Manea căruia să-i prezinte Livia documentația, fotografiile, benzile magnetice în vederea declanșării apariției serialului despre Spitalul din Tecuci și altele.

Am hotărât ca duminică să merg la Galați, după ce am telefonat doamnei Ana Călin acasă și m-a invitat la ea. De acolo trebuia să merg la Viorica Bartha, lector universitar, prietena lui Radu Macovei pentru a-i aminti de Manea și a vedea dacă Radu mai are, mult sau puțin, de stat în fruntea ziarului ”Viața Liberă”, întrucât zvonul că președintele Frontului Salvării Naționale (FSN) al județului Galați, militarul Plătică, se clatină și implicit clatină și pe ceilalți. În sfârșit, după ce am părăsit și acest ultim bastion stalinist care este casa Vioricăi, am șofat spre Bacău la nașul Genoiu. Imediat ce am ajuns la Genoiu, i-am cerut să intervină pentru mine la Editura Junimea. Cartea mea trebuie să apară. Poemele acelea sunt din ”epoca de aur” și împotriva ei. Am suferit pentru ele la securitate, în plus doamna Călin, care este o victimă a incompetenților săi subalterni, dorește să o prezinte procurorului general al statului.

Toată ziua am căutat să o găsesc pe Livia. Am nevoie de bani. De ultimii 200 lei, am cumpărat benzină. Se pare că penuria asta va continua.

După contravizită, a telefonat Livia. Vești foarte proaste. În lipsa mea ”gorgonele” au acționat cu toată energia. Domnul procuror Scutaru, element corupt și incompetent, le face jocul conform planurilor lor. Trebuie să acționez neapărat, dar sunt blocat aici la Iași. Încerc o tentativă de a obține aprecierea necesară de sfârșit de stagiu.

13 februarie 1990. Am fost la profesorul Scripcaru. Am fost la profesorul Teodorovici. L-am dus cu mașina la profesorul Strat. Plecase. Am amânat pentru ora 18,oo. Îmi trebuie neapărat aprecierea. Profesorul este agitat. Marcat de tot soiul de evenimente. Se pare că nici el nu a fost cruțat de către studenții revendicativi. Doctorul Târcoveanu nu se prea înțelege cu el. Doctorul Târcoveanu este candidat la postul de director al spitalului. Sunt înscris la el în Asociația de Informatică.

Când Ana Călin, procuroarea șefă a ieșit din biroul tovarășului prim vice Bejan, doctorul G care aștrepta într-un fotoliu pe pe hol s-a ridicat în picioare.

– Megem la mine, mergem la sediu, mergem la procuratură.

Au coborât scările și au ieșit în curtea clădirii consiliului județean. Aici îi aștepta mașina de serviciu a instituției. În câteva minute au ajuns la destinație. Milițienii de la poartă s-au dat respectuoși la o parte, salutând cu mâna la chipiu șefa și însoțitorii săi. Au urcat pe scara principală. La primul etaj se afla biroul primului procuror.

– Ceai și biscuiți! Ordonă Ana Călin secretarei. Deschise ușa biroului și intră prima. G întră și el dar rămase la ușă în picioare așteptând să fie invitat să ia loc pe un scaun.

– Ia loc, doctore! Zise procuroarea. În jurul biroului se aflau mai multe scaune. G se așeză ușor pe unul mai spre margine și așteptă cuminte o nouă poruncă. Nu-i plăcea deloc acel birou. Nu-i plăcea deloc. Își imaginea cum de acolo, din locul acela blestemat

porneau ordinele și mandatele de arestare și condamnare a multor oameni a căror vină nu era alta decât aceea că se aflau, la un moment dat, în locul și timpul nepotrivit, la ceas rău și loc rău în zi de ghinion sau blestem.

Din paharul cu ceai oferit de secretară ieșeau aburi fierbinți ce miroseau a mentă și tei. Luă un biscuit și-l înmuie în pahar. Biscuitul se topi imediat și se duse la fund lăsându-l cu lingurița goală în mână pe doctor. Zâmbi. Zâmbi și procuroarea. Zâmbi în timp ce scoase dintr-un sertar un dosar voluminos.

– O să mergi, doctore la Tecuci. La Tecuci, te va căuta procurorul Scutaru. Scutaru Trandafir. Asta e tot.

G se ridică în picioare. Salută respectuos și ieși din încăpere mai nedumerit decât era atunci când intrase. Secretara stătea cu capul într-un maldăr de dosare. Nici nu băgă de seamă când G ieși pe hol. Afară, milițieni de la poartă vorbeau ceva între ei și nici nu observară când doctorul trecu pe lângă dânșii.

– Ciudat! Foarte ciudat. Oare asta să fie tot? Oare chiar s-a terminat totul? O să văd mâine la spital. G se urcă la volanul Daciei sale albastre și demară în viteză spre Tecuci.

A doua zi, se duse dis de dimineață la director.

– Eu ce fac acuma, tovarășe director?

– Vă duceți în secție și vă vedeți de treabă. Doctorul Gheorghiu vă va repartiza zece paturi și două rezerve la parter și etaj. Policlinică o să faceți prin rotație. Gărzile și dublatul stagiarilor de gardă vi le alegeți singur. Asta e tot.

În secție era liniște. Liniștea dinaintea furtunii, gândi G. Personalul își vedea de lucru. Asistentul șef Viorel Popa îl chemă la vizita. Gheorghiu îl întrebă dacă are vreo preferință pentru anume bolnavi ca să-i opereze. Făcuse deja lista și programul operator.

– Nu! Nu am preferințe. Doar la anestezie. Gheorghiu ridică din umeri. Se retrase fără să zică ceva. Se retrase la blocul operator unde fetele îi pregătiseră deja cafeaua. Cafeaua lui de dimineață.

La Terapie Intensivă, G o văzu pe doctorița anestezistă moțăind ascunsă după ușa mică de la încăperea sa ce-i ținea loc de birou. Încăperea aceea abia dacă suporta în spațiul său o măsuță și un scaun înghesuite pe lângă un dulăpior cu drogurile pentru anestezie. Trecu pe lângă doctoriță și se opri în fața asistentei sale preferate.

– Anișoara! Vrei să mă ajuți la anesteziile mele astăzi?

– Vă ajut cu plăcere, veni răspunsul. Anișoara era flatată de faptul că G o prefera

doctoriței. În realitate această fată era foarte bine pregătită profesional și deținea, în plus, un fler înnăscut al orientării în actul operator. „Simțea bolnavul”, cum îi plăcea lui G să o laude. Cu Anișoara la capul bolnavului putea sa se concentreze pe operație nemaipurtând și grija anesteziei. Anișoara corecta variațiile de tensiune arterială, tulburările de ritm și debit cardiac, respirația, diureza și aspirația gastrică. Îi dădea un sentiment de siguranță și liniște în plagă, dublate de relaxarea musculară atât de necesară în intervențiile pe abdomen deschis. Firește, nu era o soluție fericită anestezia rachidiană în locul anesteziei generale prin intubație dar la Tecuci această chestiune era sub semnul curajului profesional și al experienței în specialitate. G se obișnuise să-și facă singur anesteziile rachidiene și să opereze totul „în rachi”. Sute și mii de operații. Asta era!

După terminarea programului operator se duse la policlinică. Mai consultă, și acolo, vreo treizeci de pacienți apoi se întoarse la Spital. Era de gardă. Doctorul Mănăilă, doctorul ginecolog, îi trimise o bolnavă de la el din secție pentru un consult chirurgical. O femeie de patruzeci de ani. O femeie care prezenta o hemoragie genitală.

– Dar nu este caz chirurgical pentru noi, îi spuse G acestuia.

– M-am gândit la o apendicită. Zise Mănăilă.

Altul care nu are curaj profesional. Gândi G. E clar că femeia și-a provocat un avort iar lui îi este frică să o chiureteze. G știa că toată ziua locotenentul Munteanu, cel care se ocupa de avorturile din spital, era prezent în secția de ginecologie era cu ochii pe doctori și personal. Uneori mai venea și procurorul. Dar noaptea, ei bine, noapte nu mai venea nimeni. Noaptea se completau avorturile incomplecte internate și se raportau dimineața la raportul de gardă. Prezentarea cazurilor se făcea sub stricta supraveghere și îndrumare a doctorului Teodoru Cristian, șeful secției de ginecologie. Peste acesta nu trecea nimeni. Doctorul Teodoru, era bun profesional, avea dat și doctoratul în științe medicale, era un tovarăș membru de partid de nădejde, era bine văzut de către tovarășele primărese și secretare de partid comunist. Pe ăsta nu-l înfrunta nicio autoritate de partid sau de stat. Așa că mare i-a fost mirarea lui G când l-a simțit pe Mănăilă singur. Singur în fața unui caz deosebit. Un caz care punea serioase probleme de diagnostic și atitudine terapeutică. Consultă femeia și scrise în Foaia de Observație a acesteia „nu este caz chirurgical”. Rămâne în observație la ginecologie. Doctorului Mănăilă,

îi recomandă să trimită cazul la Galați. La Galați la Spitalul Județean.

Era spre sfârșitul săptămânii. Sâmbăta și dumineca gărzile începeau dimineața, dimineața la ora opt. Spre surprinderea lui G la vizita de dimineață pe secție, pe secția de chirurgie și ATI (Anestezie Terapie Intensivă) printre bolnavele din secția femei, într-o rezervă, văzu bolnava examinată de el cu două zile anterior, bolnava doctorului Mănăilă.

– Ce-i cu pacienta aceasta? Întrebă el fetele, asistentele.

– Păi, a internat-o doctorul Hâncu ieri. Ieri când a fost de gardă.

– Cine are grije de ea? Cine este stagiar aici? Mai întrebă G.

– Doctorița Frangulea! Veni răspunsul fetelor. Medic de medicină generală stagiar. Face gărzi la Chirurgie. Asta e, face gărzi la chirurgie.

– Asta este o anomalie, o anomalie de Tecuci. Cum poate un medic de medicină generală, un medic nespecialist și pe deasupra și stagiar, fără nicio experiență profesională să fie titular de gardă pe o secție de chirurgie într-un spital municipal?

– Are pile, zise una din fete. Si apoi conducerea spitalului și a Direcției Sanitare județene a aprobat acest lucru.

– Frumos, n-am ce zice, făcu G apropiindu-se de patul pacientei și invitând fetele să-l ajute ca să examineze cazul.

– Șeful a zis că are apendicită iar dumneavoastră fiind de gardă trebuie să o operați.

– De ce nu a operat-o el? Doar el a aprobat internarea. Vă rog să-l anunțați să vină să vadă cazul. Șeful răspunde de secție în toate segmentele ei.

Peste o jumătate de oră G fu anunțat de către una din asistente că șeful nu este în localitate. Nici unul din ceilalți chirurgi, Gheorghiu și Hîncu, nu este în localitate.

– Măi, să fie! Își zise G. Ăștia au pus ceva la cale. Mănăilă a pasat cazul la Hâncu care, bătrân, bătrân cum este are experiență și nu s-a băgat în rezolvarea cazului dar nici nu l-a trimis la Galați. Ceva, ceva o fi cu acest caz. G a sunat la Galați. Așa era uzanța. Înainte de ori ce trimitere la eșalon superior trebuia cerut acceptul șefului de secție de acolo. În lipsa acestuia al medicului de gardă.

– Medicul de gardă Firescu a tunat sec.

– Ăia de la Tecuci nu mai știu să opereze o apendicită? S-a interesat, primul lucru când s-a vorbit de caz, de diagnosticul pozitiv, chirurgical al pacientei.

– Apendicită, apendicită acută! Așa scrie pe foaie, diagnosticul doctorului Hâncu.

– O fi, zise G. O fi, dar este secundară. Femeia asta a fost la Galați de aproape două săptămâni. A fost la Galați și la Ginecologie. Avea hemoragie.

A mai trecut o zi. G recomandase sa i se administreze pacientei în perfuzie antibiotice și tot ce trebuie pentru a o pregăti în eventualitatea recomandării unei intervenții chirurgicale de către șef.

– Domnule doctor, zise a doua zi dimineața asistenta de salon. A trecut șeful pe aici și a zis să operați bolnava. Are apendicită!

– De ce nu trimite cazul la Galați?

– Hai domnu' doctor, chiar ne facem de râs. Nu mai putem opera o apendicită?

– Să o opereze el! zise G.

Între timp apăruseră și aparținătorii bolnavei. Soțul și două fiice.

– Vă rog, domnule doctor, vă rugăm să o operați dumneavoastră. Zicea fata cea mai mare Marinela, vă rugăm...

– De ce nu vreți la Galați? Am văzut că ați semnat refuzul pe Foaia de Observație. De ce nu vreți la Galați? Voi sunteți arondați teritorial Galațiului.

– Nu! Nu și nu, domnu' doctor. Mama nu vrea să audă de Galați. Dumneavoastră sunteți singurul pe care îl preferă că numai dumneavoastră ia-ți acordat o atenție mamei de când este la chirurgie. Ceilalți medici,

asistentele, nici nu se uită la ea. Toată lumea zice „e pacienta doctorului G nu ne băgăm”.

– Pe dracu! Zise G. Bolnava este pacienta secției de chirurgie, este pacienta Spitalului Municipal. Nu am adus-o eu de acasă.

– Au dus-o la sala de operație, fetele vă așteaptă să vă spălați. Anișoara i-a și făcut preanestezia.

Intraoperator G a luxat în plagă un apendice cecal gangrenat extirpându-l pe loc și aspirând cavitate peritoneală plină de lichid purulent.

– O peritonită în toată legea! Dar rămân la părerea mea. Femeia asta trebuia rezolvată acum zece zile la Galați, nu trimisă acasă cu peritonită. Puse câteva tuburi de drenaj peritoneal și recomandă antibiotice în doze masive.

– Femeia asta a avut ghinion. Asta e! A avut ghinion.

Iftimie Anica, așa se numea femeia aceea, a stat încă trei săptămâni în spitalul din Tecuci. Nu vroia, nici în ruptul capului, să meargă la Galați. G i-a acordat toata atenția, mai ales că toată lumea ocolea cazul și nimeni nu se interesa de pacientă. Ba mai mult, G a observat că asistentele chiar refuzau să-i execute dispozițiile privitor la caz. Lăsau pacienta fără tratament sau nepansată dacă G nu era pe fază. Întradins, toată lumea din secție, dorea ca

evoluția pacientei să fie nefavorabilă, dramatică. Abia după trei săptămâni conducerea secției și a spitalului a aprobat trimiterea cazului la Galați. După trei săptămâni.

La Galați, doctorul chirurg de gardă, tovarășul doctor chirurg Firescu constată că se află în fața uni caz de incompetență profesională și-l internează la terapie intensivă. Aici, șeful secției, doctorul Nichiteanu ignorând cele mai elementare contraindicații la un caz grav îi face o puncție pleurală. Bolnava face șoc pleural și decedează.

– Jegurile sanitare au anunțat procuratura, îl anunță cineva din anturajul decedatei pe G. Era Jenica. Jenica Roman. O fată din Liești prietenă și consăteană cu Iftimie Anica.

Jenica își amintește cum Iftimie Anica prietenă și colegă de la Cooperativa de Împletit coșuri din comuna Liești, i sa confesat în urmă cu câteva luni că a rămas gravidă. Are fetele mari. Nu poate să mai suporte o sarcină. Îi este rușine de lume și de sat. Se interesează de o moașă. O moașă de la Galați pricepută în provocarea avorturilor ilegale. Jenica îi atrage atenția că se expune unui mare pericol. Dacă nu moare cu septicemie, are șansa de a fi arestată pentru că și-a provocat un avort. Numai rău și rău pentru ea. Dar Iftimie Anica nu renunță. Pleacă la Galați. Aici moașa

respectivă o supune manoperelor sale abortive. Femeia revine după câteva zile la Galați dar de data aceasta la ginecologie, la ginecologie. Avea deja hemoragie. Cei de la ginecologie, nu se complică cu ea. O trimit acasă fără nicio recomandare terapeutică. Se mizează mult pe rezistența organismului, pe capacitățile sale de apărare și recuperare. Dar nu se rezolvă cazul. Femeia revine iar la Galați și tot la Ginecologie. Același rezultat aceiași atitudine de ignoranță. Disperată vine la Tecuci. Bineînțeles că tot la ginecologie. Nu spune nimănui de avort. Îi este teamă. În secunda următoare ar fi denunțată și arestată. Nu spune nimic nimănui. E lucru bine știut că o femeie dacă nu vrea să nască un copil nu-l va naște.

Ideia cu apendicita îi surâde. Speră să se rezolve concomitent ambele probleme. Antibioticele pentru apendicită vor acționa și asupra uterului. Este greu de intuit cu exactitate ce era în capul acelei femei dar un lucru era clar. Teama de miliție și procuratură. Asta, pe primul plan. Partea proastă era că în cazul ei apendicele „a luat foc”. Fie de la uterul infectat fie de unul singur sau de la peritonita de acompaniament. În niciun caz G nu avea vreo vină aici. El știa deja un lucru. Un lucru pe care unii colegi ca Firescu, Frangulea sau *gorgonele* sanitare tecucene sau gălățene ce au venit ca martori la proces contra

lui, îl ignorau. Acela că, în cazul unei peritonite, operația făcută în prima zi poate salva, în a doua zi dă șanse iar din a treia zi totul este pierdut. Iftimie Anica s-a prezenta la operație după unsprezece zile. Peritonită de unsprezece zile.

Scutaru triumfa. Avea ocazia să se remarce. Se vedea deja șef procuror. Mulți ani după investirea sa în acest râvnit post se va lăuda cum l-a înfundat el pe G. Uite așa G a ajuns și ucigaș. Autoritar și amenințător Scutaru, procurorul Scutaru Trandafir îi prezintă doctorului rechizitoriu. G habar nu avea ce se regizase în spatele său. L-au anunțat fetele, dar nu toate, că au fost duse cu duba ambulanței la procuratură unde li s-au dictat tot soiul de declarații în defavoarea sa de către procuror. G se consola.

– Niște tâmpiți. Bolnava a decedat la un alt spital după 21 de zile de la o intervenție de drenaj peritoneal pentru o peritonită purulentă. A hotărât să meargă la București Să meargă la București la profesorul său de chirurgie și șeful chirurg al Spitalului republican Fundeni. Profesorul Setlacec. Profesorul Setlacec era și seful comisiei superioare de la Instituitul de medicină Legală ”Mina Minovici” instituție de cel mai înalt rang la nivel național. Profesorul Setlacec a declarat, oficial și sub semnătură că evoluția nefavorabilă a bolnavei Iftimie Anica

nu i se poate imputa lui G. Lumea se liniștește. Lumea tace. Tac și gorgonele. Tac, dar nu mult timp. Nu mult timp pentru că în luna decembrie 1989 apare și răzmerița aia neocomunistă de-i ziceau, după unii revoluție.

În noaptea de 22 decembrie, Ana Călin îl sună pe Scutaru și recomandă să distrugă dosarul. Cel puțin așa susține ea. În realitate dosarul cu pricina, dosarul, Iftimie Anica, a fost pus la dospit. Mai sunt doi ani și profesorul Setlacec se va pensiona. Cel ca va urma la Comisia Superipoara de la ”Mina Minovici” va fi doctorul Dan Rădulescu. Acesta era prieten cu cei de la Tecuci și Galați. Mare iubitor de atenții, sensibil la cotizațiile tecucenilor Rădulescu reia după doi ani dosarul trimis de tecuceni şi dă verdictul în calitate de expert: „tratamentul corect aplicat al infecției, *ar fi putut*, *eventual* salva bolnava”. Două optative. Ar fi putut și eventual. Ciudat. Antenele tecucenilor ajung și la magistrații bucureșteni. G angajează un avocat de marcă. Domnul avocat Andrei Dumitru. Acesta nici nu observă că expertiza lui Rădulescu în calitate de expert chirurg și șef al unei clinici de prestigiu din capitală este supervizată, așa cum normele profesionale și legale o cer de chiar Rădulescu. Da, da! De Rădulescu! El pasează și tot el, dă cu capul. Își supervizează propria prestație. Procuroarea

de ședință chiar îi spune lui G că ar putea face recurs în numele parchetului. Dar nu o face. G este naiv și nu realizează aluzia și nici faptul că incompetența și corupția bântuie și în rândurile magistraților, chiar la nivel de instanțe supreme. G se întreabă uneori.

– Oare ce a câștigat acel Scutaru instrumentând un dosar politic? A te pune în slujba gorgonelor corupte și incompetente din mafia albă și comunistă tecuceană însemna să fi ca ele.

După puțină vreme Dumnezeu i-a chemat la judecată primul, pe vicele Bejan, apoi peste câteva luni, pe doctorul Nichiteanu. Cancer și cancer. Aceasta-i răsplata domnului. Cancer și cancer. A mea este răzbunarea și eu voi răsplăti (*Iehova*)

EMISIUNEA “REFLECTOR”

„Între lunile decembrie 89 şi martie 90, doctorul G a fost la o specializare la Iaşi. După specializare n-a mai putut să lucreze şi în spital, să desfăşoare o activitate operatorie, chirurgicală, aşa cum a făcut înainte de a pleca la specializare. Practic, i s-a refuzat acest lucru, de cine şi de ce, doamnă doctor?”

Aşa îşi începea emisiunea Nicolae Petrovici, redactor la Televiziunea Română aflat într-o deplasare la Tecuci, imediat după evenimentele ce au precedat ajunul anului nou 1990. La această întrebare directoarea spitalului municipal i-a răspuns sec.

– Cine i-a refuzat, nu aş putea spune. Sigur, nu eu i-am refuzat intrarea în spital a doctorului G.”

Se pare că uitarea istoriei ultimelor decenii ale secolului douăzeci, a fost programată în aşa fel, în România, încât ea să se producă încă înainte ca aceasta să devină trecut. Deci:

Suntem în municipiul Tecuci, străveche aşezare de pe valea Bârladului. Prezentându-l succint, dicționarele în genere, ascund un amănunt edilitar, nu lipsit de semnificație

pentru personalitatea urbei. Aşezământul de sănătate cu iz patriarhal, ridicat la începutul secolului prin grija unui anume Cincu, boier de prin partea locului, de al cărui nume, pe de-a întregul, puţini oameni îşi mai amintesc. Nu despre istoria sau arhitectura acestui edificiu, amintind mai degrabă de un conac cu câteva anexe pitite printre secularii copaci, vrem astăzi să vă vorbim. Emisiunea noastră, spunea redactorul şi realizatorul emisiunii, se doreşte o prezentare a unei stări de lucruri care se petrec între zidurile acestui spital, cu aer de campanie, adevărat lazaret, cum i se mai spune uneori.

Cunoscută în târg şi în judeţ, comentată deseori picanteresc sub aspectele ei mai obscure, starea conflictuală de la secţia de chirurgie a spitalului, că despre aceasta este vorba, pare să se fi întins ca o pecingine, cu un impact evident asupra demnităţii profesionale a colectivului medico-sanitar, cu răsfrângere asupra pacienţilor nevoiţi să bată alte drumuri în căutarea sănătăţii. În centrul acestei stări de lucruri... dar mai bine să ne spună directoarea spitalului, doamna doctor anestezist Bohotin Maria Jana, spuse Nicolae Petrovici.

– Doctorul Gheorghiu nu este străin de această stare conflictuală, doctorul Gheorghiu este în mijlocul acestui Vulcan. Dialogul se

mută la blocul operator, mai precis în sala de operații numărul unu. Îmbrăcat, la patru ace cum s-ar spune, după ultima modă chirurgicală din occident, într-o bluză portocalie scoasă dint-un colet cu proaspete ajutoare primite din Europa generoasă cu revoluționarii români, doctorul Gheorghiu Ioan, purtându-şi cu demnitate prețioşii ochelarii negri cu lentile special comandate în Israel, ascultă atent întrebarea reporterului. Nu înțelege despre ce este vorba. Se aştepta la o emisiune de Laudatio, aşa i-a spus cumătrul său orelist doctorul Matran Liviu, fost până mai acum câteva luni, secretar de partid pe sănătate la Tecuci, iar azi mare revoluționar şi anticeauşist.

– Domnule doctor Gheorghiu, Tecuciul împreună cu zonele arondate acestui spital, cu celelalte împrejurimi, totalizează o populație de circa două sute de mii de locuitori. Gheorghiu îl întrerupe corectându-l cu competență.

– 180 – 200 de mii locuitori. Reporterul continuă.

– Care se adresează, pentru diferite necesități de sănătate, unității spitaliceşti din acest municipiu. Secția de chirurgie, a cărui şef sunteți, face față solicitărilor pacienților?

– Da! Răspunde Gheorghiu. Eu consider că la ora actuală, deşi este foarte greu, poate face faţă încă. Îşi trage sufletul, apoi continuă. Însă cu eforturi foarte mari din partea personalului mediu, din partea mea personal, dar printr-o totală dăruire şi totală renunţare la timpul liber sau la alte manifestări personale, însă nu-i normal. Reporterul îl întrerupe.

– Fiind singurul chirurg. Gheorghiu, enervat, încearcă să-l oprească.

– Nu a fost întotdeauna aşa! Reporterul insistă ridicând uşor tonul şi apăsând pe cuvinte.

– Mă rog, fiind singurul chirurg în spital, cum puteţi face faţă activităţii operatorii şi în general echipei operatorii, ştiut fiind că aceasta trebuie să cuprindă cel puţin doi chirurgi?

Gheorghiu, foarte încurcat şi surprins neplăcut de întrebare:

– Da! Am apelat la medicii stagiari care au fost destul de interesaţi şi care doresc să facă această specialitate. Am apelat la un medic de medicină generală care a fost instruit toţi aceşti trei ani de stagiatură pentru ortopedie şi a lucrat în sala de operaţii, am apelat şi la alţi medici de medicină *genelară* cărora le place această activitate şi care, pot să vă spun că m-au ajutat substanţial. Dar nu este o rezolvare

decât de moment. Reporterul îl întrerupe blând.

– Şi nici firesc să fie folosiți medicii stagiari. Gheorghiu continuă şiret.

– Tocmai din cauza aceasta spun că este un sacrificiu enorm din partea mea pentru că, fiind obligat să introduce în graficul de gardă aceşti medici stagiari, cum am spus, că ne ajută, nu a fost altă soluție.

Mulți ani, fost director al spitalului, calitate în care elabora şi semna aprecieri, dădea decizii referitoare inclusive la propria persoană, doctorul Gheorghiu Ioan a împlinit anul acesta 60 de ani. Pensionat în 1967 cu gradul II apoi III de invaliditate pentru dezlipire de retină operată, are un serios handicap ocular. O expertiză de dată recent a institutului Mina Minovici relevă, cităm, *deficiențele ce rezultă (vedere monooculară) pentru practicarea oricărei profesiuni, ochiul restant având, el însăşi, o deficiență funcțională de minus opt dioptrii!?* (în realitate era -16). Înțelegând pasiunea doctorului Gheorghiu pentru profesie în condițiile unui asemenea diagnostic echivalând practice cu o interdicție, având în vedere riscurile pe care le comport practicarea chirurgiei, înțelegem greu resorturile care-l determină la un asemenea sacrificiu, cum însăşi se exprimă.

– N-ar fi mai bine să se apeleze şi la serviciile altor chirurgi din oraş, la Policlinică, care tot pe lângă spital sunt de fapt până la urmă, sau ar trebui să fie, iată, cum este cazul doctorului G? Gheorghiu, foarte încurcat:

– Este o problemă specială cu dânsul. De la venirea lui aici a făcut foarte multe probleme. De ordin etic, de ordin administrativ, de ordin disciplinar. Are o fire pentru care, după părerea mea, greu poate face cineva echipă cu dânsul. Este un om foarte indisciplinat, motiv pentru care a avut atâtea neplăceri şi atâtea sancțiuni în viață şi... plus, aş mai adăuga eu, să-mi fie iertat, nu-i frumos să vorbeşti despre un coleg aşa, dar pentru că ați spus întrebarea direct şi trebuie să fiu cinstit, are o pregătire mai subțire din acest punct de vedere. Într-un timp mi-am spus eu, nu am pus întrebarea aceasta altcuiva, oare a făcut facultatea de medicină?. Zicând asta, Gheorghiu îşi ciocăneşte cu arătătorul mâinii lobul frontal drept al craniul său dolicocefalic.

Ulterior s-a aflat un adevăr groaznic. Doctorul Gheorghiu Ioan nu a absolvit nicio facultate de medicină generală. Era, totuşi, medic primar chirurg, şef de secție chirurgie a unui spital municipal din România.

Doctorul Gheorghiu avea „origine”. Originea proletară. Origine care l-a propulsat

în parcursul sau profesional până departe. Dar și pe fratele său Adrian. Acesta, mai tânăr și mai frumos decât Ion, avea trecere la femei, dar asta nu pentru cine știe ce calități masculine în plus, ci pentru faptul că pasiunea comună pentru micul bazin al gineceului comunist genera venituri și relații de excepție. Adi era tot medic, medic anestezist. Anestezist. Anestezist și militar. Medic militar. Uniforma militară, uniforma de ofițer îi venea bine. Îi venea de minune domnului căpitan. Femeile îl căutau tot timpul. Era de așteptat. Cu un frate care leagă trompe și altul anestezist, femeile se simțeau în siguranță. În siguranță deplină. Adi locuia la Constanța. Pe vremea aceea marina militară română avea în dotare un submarin. Un submarin mai vechi. Adi era medic militar pe submarinul marinei militare. Unicul submarin. Era deci, un om important. I-au folosit și lui antecedentele parentale proletare. Fiu de muncitor, fiu de ceferist, un fiu al clasei muncitoare. Clasa muncitoare și țărănimea colectivistă își promova copii în lumea medicală, în lumea academică. Unii și-au promovat și pasiunile domestice. Frații Gheorghiu și cele legate de micul bazin muieresc. Academia putea deveni rentabilă la un moment dat. Lipsea momentul. Momentul istoric, momentul politic, momentul conjunctural. Și momentul acela a venit. A

venit odată cu Decretul 770. Decretul din 1 oct 1966. Decretul cu avorturile. Decretul care a dus la apariția unei noi generații. Generația *decrețeilor*. Copii născuți după 66. Gheorghiu Ion a ajuns director la Spitalul din Mărășești, iar după puțin timp medicul șef al raionului Panciu. De aici, a promovat la Tecuci în calitate de secretar de partid. Secretar de partid muncitoresc și comunist. Dar și director al spitalului. Director al spitalului orășenesc și apoi municipal Tecuci.

– Domnule doctor, insistă reporterul, starea aceasta tensională în spital din secția de chirurgie, se pare că e mai veche, nu-i de azi, de ieri, aici au mai lucrat, se spune, medici foarte buni, care actualmente sunt medici chirurgi şefi de județ, la Brăila doctorul Frățilă, doctorul Leontescu, la Buhuşi în județul Bacău, doctorul Micu, la Buzău, cu care de asemenea au existat relații de natură conflictuală. Gheorghiu, nervos, irascibil întrerupe reporterul.

– Nu, nu, nu, nu, nu! Nu e o realitate. Nu! Este o invenție a doctorului Ganea, o invenție adusă de el. Menținută şi adusă la cunoştință pentru a denigra. A denigra activitatea noastră aici şi a o submina din acest punct de vedere, pentru a ne aşeza într-o lumină proastă în fața

celor care aud despre aşa ceva. Reporterul reflectează de unul singur.

– Desigur este un anume mod de a vedea lucrurile, care mod nu este neapărat modul de a vedea al tuturor. Iată un raport al procuraturii județene, precum şi în baza acestui raport, demersurile întreprinse de către Comisia de Cercetare a Abuzurilor şi Respectarea Legalității al CPUN (Consiliul Provizoriu al Unității Naționale) Tecuci care atestă că în acest spital, la secția de chirurgie, denigrarea profesională, dublată frecvent de cea morală, e o practică cu tradiție. Printre măsurile urgente propuse în acest raport cităm*: Completarea secției cu cadre capabile care să-şi asume riscurile meseriei, nu numai ale chiverniselii.* Dar să ascultăm alte două intervenții, doctorul Oancă Petre, lider al Sindicatului Liber şi Independent al Medicilor din Tecuci şi respectiv, locotenentul major Luigi Matei, preşedintele susnumitei comisii.

– Ca lider sindical, cunoaşteți situația din secția de chirurgie a spitalului municipal Tecuci? Ce părere aveți despre starea de lucruri de la această secție?

Doctorul Petru Oancă, medic de medicină generală la Dispensarul comunal Munteni, aflat la aproximativ şapte kilometri de Tecuci, răspunde sfios.

– Este o situație care dăinuie de ani de zile. Asta se întâmplă din cauză că atunci când intervine orgoliul personal, lipsa de înțelegere în colectiv, face ca să se ajungă la o asemenea situație. Nu sunt de acord nici cu atitudinea refractară a personalului mediu care a ajuns până acolo încât să conteste diploma unui medic specialist, cât şi competența lui profesională. Aşa cum a fost cazul doctorului G. Ce aş putea să vă mai spun? Doctorul Oancă trage puternic aer în piept. Este vădit emoționat. Se află pentru prima oară în fața unei camere de luat vederi. Reporterul îl ajută

– Toate acestea, presupun, în dauna pacienților.

– Da! În dauna pacienților care trebuie să găsească în noi şi personalul mediu nu numai competență, ci şi multă înțelegere, multă apropiere de suferința lor.

Discuția se mută la primăria Tecuci unde îşi are sediul Comisia de Cercetare a Abuzurilor şi Respectarea Legalității a C.P.U.N., comisie coordonată de către locotenentul major Luigi Matei, secondat de un civil, de profesie fotograf, Gelu Mancaş. De la Galați, situația era monitorizată atent de domnul Cornel Puşcaşu, la rândul său subordonat domnului Radu Ciuceanu, viitor senator în parlamentul ales al României şef, la nivel național, al

susnumitei comisii. Cornel Puşcaşu făcea parte din „staful” maiorului Plătică Ilie Vidovici, omul care, cu sprijinul armatei locale pusese mâna pe putere în județ.

Reporterul, în fața locotenentului major Luigi Matei:

– În baza cercetărilor pe care le-ați întreprins, ce ne puteți spune despre... să nu zic abuzuri, despre atmosfera de la spitalul Tecuci?

– Atmosfera de la spitalul Tecuci este destul de apăsătoare, mai ales pentru populația municipiului nostru şi ea porneşte de la secția de chirurgie. Această secție de chirurgie este de fapt completată, să zicem, numai de un singur medic. Din ce cauză? Din cauza conflictelor care au existat în ultimii douăzeci de ani, între unul şi acelaşi medic, care există şi în prezent, şi ceilalți medici care au reuşit să plece până la urmă din Tecuci. Pentru că s-a uzat de nişte relații pe care le-a avut medicul respectiv...

– Vă referiți la...

– Doctorul Gheorghiu, actualul şef de secție chirurgie din spitalul municipal. Uzând de relațiile pe care le-a avut, şi încă le mai are, a reuşit să-i îndepărteze pe toți ceilalți medici chirurgi care au venit să lucreze la Tecuci. Exemple sunt multe. Exemplu, doctorul Frățilă

care, actualmente, este medicul şef al judeţului Brăila şi noi, tecucenii, avem o părere foarte bună despre profesionalismul lui. Doctorul Leontescu, actualmente la Buhuşi, lucrează..

– Judeţul Bacău!

– Da, judeţul Bacău. Doctorul Micu, la Buzău şi mai sunt. Actualmente există conflictul cu doctoral G care a fost îndepărtat deocamdată numai până în Policlinică.

A doua zi, reporterul Nicolae Petrovici, însoţit de cameramanul Cătălin Voitiţochi se aflau în biblioteca privată a doctorului G.

– Domnule doctor, de când funcţionaţi la Tecuci? Prezentaţi câteva date privind activitatea dumneavoastră în acest răstimp.

– Sunt absolvent al facultăţii de medicină I.M.F. Cluj, promoţia 1974. După perioada de stagiu, am susţinut concursul de secundariat şi am fost promovat medic principal de specialitate chirurgie general în anul 1984. De atunci funcţionez în cadrul Spitalului municipal Tecuci ca medic specialist chirurg şi am desfăşurat activitate, aproape în exclusivitate în secţia de chirurgie. Am desfăşurat în această perioadă şi activitate publicistică. Am publicat şi comunicat un număr de peste 50 lucrări ştiinţifice în reviste de specialitate şi, concomitent am desfăşurat şi activitate de cercetare. Am participat în cadrul

Uniunii Societății de Ştiințe Medicale la majoritatea manifestărilor organizate în cadrul județului cât şi din țară, iar din anul 1987 sunt membru al Uniunii Medicale Balcanice şi am participat şi la congresele acestui înalt for medical.

– Ați avut şi o serie de nemulțumiri. În toți aceşti ani ați sesizat la diverse foruri sanitare, județene, minister, nereguli care mi se par grave, în activitatea secției de chirurgie.

– Este adevărat! Când am descins pe aceste meleaguri am găsit o atmosferă improprie muncii în secția de chirurgie, constatată încă de la început. De altfel, vreo 15-20 de predecesori de ai mei unii, la ora actuală, chirurgi de marcă în județele vecine, au fost nevoiți să părăsească Tecuciul din această cauză. Practic.. o atmosferă de suspiciuni, de denigrare profesională şi morală, de sancțiuni, pentru motive, uneori puerile. Chiar eu am fost sancționat în câteva rânduri pentru atitudine ireverențioasă şi total indisciplinată în fața secretarului de partid şi altele. Am fost, de asemenea victima unor procese cu caracter civil, inclusiv de desfacere a contractului de muncă. Țin să precizez că de fiecare dată am avut câştig de cauză.

– Personal, dumneavoastră, domnule doctor G, ce aveți a vă reproşa?

– O anumită fermitate, pe care însă nu o regret. Fermitate, ca de obicei, prost înțeleasă. Aşa se explică ostilitatea unora dintre cadrele medii, aşa îmi explic şi ostilitatea şefului de secție doctorul Ion Gheorghiu, căruia i se datorează deprofesionalizarea secției şi încurajarea unor practici nedeontologice în secția de chirurgie a Spitalului municipal Tecuci. De altfel, socotesc că însăşi starea spitalului din oraş se datorează şi acestor practici, neexistând interes real pentru construirea până acum a unei unități moderne, cu un personal competent şi competitiv.

Dialogul a durat mai mult. Reporterul şi cameramanul au închis aparatele. Discuția a continuat în particular. Cu această ocazie cei doi au aflat unul din motivele deprofesionalizării spitalului municipal Tecuci. Cu patru decenii în urmă au existat şi facultăți de mai scurtă durată în medicina socialistă, corespunzător cu nevoia de cadre din perioada stalinistă şi după. La aceste facultăți veneau studenții cu diplome de maturitate „confecționate”. Dosare bune, burse prin Sfatul Popular Regional, origine „sănătoasă”, adică, membri de partid şi colaboratori ai organelor de securitate. Doctorul Gheorghiu, fiu de *cefersit* din Mărăşeşti, absolvise o facultate cu profil de igienă. Având şi un handicap ocular a optat, la început, pentru

funcția de medic şef igienist la Panciu, dublată şi de cea de medic şef de raion. După desființarea raioanelor a ajuns la Tecuci, director al spitalului şi secretar de partid. Pasiunea sa erau femeile. Aşa a ajuns să cocheteze cu ginecologia. A învățat câteva manopere simple şi care nu se făceau la vedere, cum ar fi chiuretajul cavității uterine, până s-a prăjit odată. A fost prins şi condamnat, dar a scăpat prezentând un certificat medical de „nevăzător”. După acest episod, ajutat de colegul, prietenul şi cumătrul său orelist Liviu Matran, care între timp făcuse o strălucită carieră în partid, a obținut specializarea în chirurgie. Înconjurat de o pleiadă de „fătuci”, pe care le-a păstrat până la pensionare, a numit o şefă din gaşca lor, o anume „doctorița Țarină” (cu studii elementare la baza modestei sale cariere de infirmieră), dar membră şi colaboratoare fidelă la partid, după care a redus activitatea secției de chirurgie a spitalului la ceea ce se ştia de către toată lumea, „apendicita de Tecuci”. Aceasta pentru că femeilor li se legau cu ocazia apendicetomiei trompele uterine. În câteva decenii, mii de femei din raza fostului raion Panciu şi Tecuci au fost astfel sterilizate. Fără comentarii!

În fiecare dimineață „Doctorița” intra în salonul cu 20 paturi din secția de femei înainte

de vizita de dimineață după raportul de gardă pe spital sau secție.

– Bună dimineața, doamna doctor! ziceau femeile tremurând sub păturile roase de molii şi şoareci ale spitalului.

– Tu? întreba la întâmplare „doctorița”. Cine te-a internat?

– Doctorul Gheorghiu! Sărut mâna doamna doctor.

– Câți copii ai?

– Trei, doamnă. Doi băieți şi o fetiță.

– A! Şi vrei să mai faci unul?

– Doamne fereşte, doamna doctor. Zicea femeia. Numai eu ştiu cum îi cresc şi pe ăştia!

– Da, bărbatul bea?

– Bea! Bea mereu..

Şi te bate?

– Oi! Oi! Da! Fireşte, mă bate când îi beat, sigur, mă bate.

– Şi, mai vrei un copil? Întrebarea pica precum un trăsnet pe capul femeii.

– Nu! Nu, doamna doctoriță. Nu, nu vreau copil!

– Atunci, du-te şi sărută-i mâinile binecuvântate ale doctorului Gheorghiu şi dă-i trei mii de lei ca să-ți lege trompele.

Femeia o zbughea fericită din salon spre Camera de Gardă, unde şeful îşi lua cafeaua de dimineaţă. În salon, doctoriţa îşi alegea altă victimă.

– Tu? Cine te-a internat?

– Doctorul G! Am piatră la fiere.

– Ai pe dracu, piatră. Ai apendicită, toanto. Du-te şi tu după aialaltă şi faceţi cum v-am spus.

La fel ca şeful său, „doctoriţa” purta nişte ochelari cu lentile groase prin care i se vedeau ochii micşoraţi de inversul distanţei focale ca nişte puncte luminoase, pline de neastâmpăr şi curiozitate.

– Da tu, gânganie? I se adresa unei copile de vreo opt ani ce tremura lipită de mă-sa sub acelaşi cearceaf.

– Tot doctorul G. Mă doare burta în partea dreaptă şi vomit!

– Nebunul acela? Apoi către mamă. Dă-i o pasăre.

Era ştiut de toată lumea că doctorul G nu primeşte nimic, iar păsări nu mănâncă de niciun fel. De obicei, asemenea ”cadouri” ajungeau la fetele de la blocul operator unde se consumau după ce bucătăreasa le pregătea corespunzător.

Dar să revenim la emisiunea domnului Petrovici. Iată-l din nou în biroul directoarei spitalului Tecuci, doamna doctor anestezist Bohotin Maria Jana.

– Ce demersuri s-au făcut pentru urgentarea demarării lucrărilor de construire a unui nou spital?

– S-au făcut nenumărate demersuri în ultimii 4-5 ani cu promisiuni care au rămas simple promisiuni. În ultimele 2-3 luni s-a demarat cu multă seriozitate, cred că s-a demarat cu adevărat. S-au pus bazele construirii unui spital de 530 paturi cu un design frumos şi.. foarte, zic, foarte bine dotat, atât cu personal de calificare, înaltă calificare chiar, cât şi cu dotare de aparatură, de materiale sanitare şi...într-o zonă, sperăm, frumoasă.. Suntem în faza de începere a proiectului. S-a discutat deja cu proiectanții.

Reporterul o întrerupe.

– Desigur, construirea unui spital are în vedere şi un fond de cadre valoroase. A existat o anumită fluctuație în unele secții. M-aş referi la chirurgie. Cum vă explicați faptul că mulți chirurgi buni au părăsit, dincolo de anumite motive personale, strict subiective, oraşul şi spitalul?

Directoarea oftează necăjită.

– Eu, ca anestezist, am lucrat cu toți acești oameni, la care vă referiți dumneavoastră. Ridică din umeri nedumerită. Animozitățile între chirurgi au existat. Nu asta a primat în plecarea lor ci faptul că acolo, unde au plecat, au găsit locuri mai bune, *adresabilitatea mai mare*, oraş mai mare şi cu toate facilitățile unui oraş mare..

– În orice caz, prin plecarea lor...

– Oraşul a pierdut!

– Oraşul şi chiar spitalul, completează şiret reporterul. Apoi continuă. Se vorbeşte, în ceea ce priveşte chirurgia, de o anume *deprofesionalizare* a secției. Ce părere aveți despre acest lucru?

Doctorița Bohotin Maria Jana este încurcată. Roşeața de pe vârful nasului şi obraji i se accentuează vădit. Interviul o deranjează şi neliniştește. Face un efort să se concentreze câteva secunde, apoi răspunde.

– Deprofesionalizare a secției? Respiră greu. Răspunsul se încheagă cu dificultate, asta deoarece şi ea făcea parte din secția de chirurgie, secție unde, dacă ar răsfoi cineva condicile sălilor de operație în căutarea protocoalelor operatorii, ar găsi la capitolul anestezie, doar semnătura chirurgilor, iar la intervențiile pe stomac sau ficat, anestezia rachidiană, semnată tot de chirurgi. Doar la

„apendicitele” doctorului Gheorghiu mai apare, din când în când, semnătura anestezistei care, chipurile a asistat rachianestezia făcută de chirurg sau ajutoarele sale. Dar despre curajul profesional şi roşul aprins din vârful nasului directoarei anesteziste nu se vorbeşte aici.

– Deprofesionalizarea secției? Directoarea întreabă retoric. Aici au contribuit foarte multe cauze. Atât lipsa de chirurgi, pentru că trebuie să fie o echipă ca să poată lucra, cât şi... să nu uităm anii de restrişte, în care nu mai aveam nimic. Nu căldură, nu droguri, nici comprese, nici câmpuri anestezice, nimic. Lumea fugea. Dădea un concurs, avea posibilitatea şi pleca. De ce să stea la Tecuci? De ce să stea la Galați? Pleca la Bucureşti!

– Înțeleg că se pleca de obicei, în centre care aveau o mai mare adresabilitate. Cel puțin aşa ne spuneați. Iată, însă, că o comună, cum este Vidra în județul Vrancea, unitatea spitalicească din această comună, este solicitată de tecucenii care evită serviciile secției de chirurgie de la Tecuci.

Doctorița Bohotin Maria Jana, învinsă de reporter.

– Da! Oftează din nou şi încheie.

– Să ştiţi că aceasta este o întrebare la care, cu permisiunea dumneavoastră, n-am să vă răspund!

De unde să ştie reporterul că în comuna Vidra din judeţul vecin, un medic primar chirurg venea din Bucureşti şi opera pacienţii din toată zona şi din judeţele limitrofe într-un spital comunal prăpădit, situat undeva prin creierii munţilor Vrancei? Doctorul Costică Antonie. Un mare chirurg exilat aici de mulţi ani, fost coleg cu profesorii Setlacec, Stăncescu, Constantinescu, Rădulescu, Juvara.. dar asta este o altă poveste, o altă emisiune. Se pare că rezistenţa (nu dizidenţa) a fost prezentă şi la medici în Romania comunistă. Doctorul Antonie i-a destăinuit doctorului G că a aflat de la prietenul şi colegul său doctor Roger Georgescu, medic la Spitalul clinic Foişor din Bucureşti că, în perioada când doctorului G de la Tecuci i se confecţionase un dosar penal de culpă medicală, la comandă politică, doctorul I. Rădulescu, pe atunci conferenţiar la Spitalul clinic „Cantacuzino”, condus de profesorul Juvara, a fost percheziţionat de procuratură şi i s-a confiscat suma de 100 mii lei. Erau banii plătiţi de „Mafia albă” de la Tecuci pentru ca acesta să dea aviz nefavorabil în dosarul doctorului G aflat la Comisia Superioară de la Institutul de Medicină Legală „Mina Minovici”. Iniţial profesorul Setlacec care era

preşedintele comisiei susnumite, îl absolvise pe medicul tecucean de orice culpă. Gheorghiu şi gaşca au aşteptat pensionarea profesorului Setlacec doi ani, apoi au retrimis dosarul noului preşedinte al comisiei de specialitate. Acesta l-a avizat nefavorabil folosind două optative „tratamentul aplicat corect, ar fi *putut, eventual*, salva bolnava”. Era vorba de o peritonită aflată la a 21-a zi de la declanşare. „În orice peritonită, operația efectuată în prima zi poate salva bolnavul, din a doua zi, dă şanse, iar din a treia zi totul este pierdut” (Mondor, Peritonitele) Pentru realizarea planurilor trase la planşă de conducătorii sanitari comunişti de la Tecuci, era nevoie de un procuror. Ana Călin, şefa procuraturii comuniste județene Galați a desemnat, tot la comandă politică, pe Trandafir Scutaru, un procuror obscur de la Tecuci, dornic să promoveze în funcția de şef, în locul procurorului Moroşan.

Reporterul conchide.

Câtă dreptate avea şugubățul din acceleratul 621 cu oprire în municipiul de pe valea Bârladului.

– Este un curaj chiar să te apuci să afli ceva la spitalul Tecuci! Aşadar, radiografie voalată.

Aspecte parțial cunoscute, aspecte parțial obscure, dincolo de constatarea, de suprafață şi

nerealǎ cǎ pǎrțile în disputǎ par a avea fiecare dreptate, apreciem în consens cu cadrele medicale, cu cetǎțenii oraşului, ca fiind gravǎ şi de netolerat. Situația ca atare, în care atitudini abuzive, vindicative şi revendicative, orgolii disproporționate şi interese subterane, submineazǎ calitatea actului medical. Adresabilitatea la pacienți a spitalului, a secției sale de chirurgie, şi aşa destul de vitregitǎ ca stare generalǎ, ca utilare şi dotare medico-sanitarǎ, ca sistem coerent de preocupǎri din partea forurilor tutelare, pentru rezolvarea eficientǎ şi nu formalǎ a problemelor cu care spitalul se confruntǎ.

În final, reporterul revine la discuția cu locotenentul major Luigi Matei.

– Sǎ înțeleg cǎ printr-o recentǎ hotǎrâre a Consiliului de Administrație a Direcției Sanitare Județene problema a fost, oarecum, rezolvatǎ, în ceea priveşte completarea echipei de chirurgi, sǎ fie mǎcar doi chirurgi în cadrul spitalului Tecuci.

– Sub aspectul numǎrului? Da! A fost adus doctorul Trǎistaru. El a fost pensionat anul acesta la Galați. Şi nu cred cǎ ar fi fost pentru Tecuci soluția cea mai bunǎ ca, ştiu eu, sǎ fie adus un pensionar. Evident, Tecuciul nu poate fi un cimitir al elefanților.

– Evident! încheie şi reporterul.

Dar domnul reporter nu ştia atunci un amănunt. Doctorul Trăistaru, era finul tovarăşului Constantin Dăscălescu, până nu demult, prim ministru al Guvernului Republicii Socialiste România, trimis de către Elena Ceauşescu la data de 20 decembrie 1989 la Timişoara pentru, a dialoga cu revoluționarii. Acolo s-a ținut dârz. Nu le-a acceptat cererile. La rândul lor, conducătorii comunişti sanitari de la Galați nu au cedat, nici după 1989. Dovadă, l-au preferat la Spitalul din Tecuci ca şef la secția de chirurgie pe doctorul Trăistaru, pensionar şi bolnav de maladia lui Parkinson, mai tânărului medic specialist chirurg doctor, G care, nu era de-al lor. Lupta a continuat încă două decenii. Doctorul G a sfârşit înfrânt odată cu țara. Doctorul G şi România înfrântă.

MAFIA ALBĂ

Într-o dimineață, venind de la spital, doctorul G își parcă mașina în dosul policlinicii lucru cu totul neobișnuit. Îi plăcea să parcheze în față, să închidă portiera cu un gest elegant, apoi să se îndrepte în grabă spre ușa mare de sticlă de la intrarea principală. Trecea pe la fișier unde se interesa de numerele de ordine eliberate bolnavilor pentru cabinetul de chirurgie. Atrăgea atenția fetei de la ghișeu asupra documentelor pe care, obligatoriu, bolnavii trebuiau să le prezinte pentru a obține un număr de ordine la consultație. Urca, apoi, aproape în fugă, cele două etaje oprindu-se o clipă în holul mare de la etajul doi unde bolnavii așteptau în fața cabinetelor de specialitate pentru consultație. Îi plăcea să stea de vorbă, înainte de a intra în cabinet, cu aceștia. Pe mulți îi cunoștea din spital. Unii fuseseră operați de el. Se juca şi cu copiii pe care îi primea imediat, fără număr de ordine, sau certa bolnavii gravi, care nu au venit la timp și îi îndruma imediat la spital.

În dimineața aceea însă, a parcat în spate. A intrat pe ușa din dos și fără să mai treacă pe la fișier, a urcat încet scările. A privit în holul de

la etajul doi prin ușa de sticlă. Atenția îi fu atrasă de o tânără și elegantă femeie care aștepta, în picioare, chiar în fața ușii cabinetului său. Era înaltă și blondă, fardată mai mult decât ar fi fost necesar. Când doctorul a ajuns în fața ei, i-a zâmbit semnificativ ca unei vechi cunoștințe. Fără să mai aștepte vreo invitație, femeia a intrat după doctor în cabinet închizând ușa în urma sa.

– Nu mă mai cunoașteți, domnule doctor?

– Nu prea! răspunse acesta, încurcat oarecum de îndrăzneala femeii.

– Se prea poate, se consolă cu un aer supărat blonda. Eu eram la „rezervă” iar dumneavoastră nu aveați ochi decât pentru pacientele dumneavoastră.

– Și dumneata, a cui pacientă ai fost? O întrebă G ca să mai câștige ceva timp.

– Am fost pacienta doctorului Gheorghiu și am fost operată de apendicită. Înțelegeți? Și făcu cu ochiul doctorului un semn discret, apendicită!

– Înțeleg! o întrerupse G. Înțeleg și mă întreb, cum de ați reușit să vă operați de apendicită la doctorul Gheorghiu? Între timp își aminti de figura aceasta blondă și fardată, operată de apendicită acută și care stătea izolată într-o rezervă, atrăgând atenția la vizita și contravizită prin modul în care se farda,

lucru neobișnuit la o femeie proaspăt operată de apendicită.

– Am avut mare noroc. Sunt prietenă cu Mimi. Mimi de la transfuzie. Ea a aranjat totul. De operat m-a operat noaptea, noapte într-o urgență. M-a operat cu doctorul Liviu, fiul său, doctorul Gheorgiu Liviu. Era de gardă atunci.

– Aha! răspunse G. Într-o clipă avu senzația că înțelege tot. Tot ce nu pricepuse în doi ani de când se lupta cu „mafia albă”, mafia halatelor albe din târgul acesta nenorocit. Într-o clipă îi apăru în față totul. Atât de simplu, atât de clar. Se miră, chiar, cum de nu-i căzuse fisa până atunci. Cât de simplu era totul. Își aminti de sora Nasie. Odată era necăjit. Hâncu, doctorul Hâncu, celălalt chirurg mai în vârstă, venise într-o seară pe la unsprezece și îi făcuse un scandal ordinar pentru Nuți. Nuți, prietena lui G de la Galați. Nuți, pe care Hâncu o găsise în camera de gardă.

Sora Nasie a fost singura care îi spusese că „șeful” le-a obligat pe toate fetele care erau de serviciu în seara aceea, să dea declarații cum că doctorul G a introdus persoane străine în camera de gardă și a întreținut relații intime cu aceste persoane.

– Obsesii de om bătrân, obsesii erotice... fac parte din sindromul vârstei a treia, moșul trebuia demult pensionat. Are și el, pasiuni,

pasiuni pentru micul bazin, pasiuni operatorii, pasiuni pentru apendicite!

Sora Nasie plângea. Da plângea așa de formă. G știa că este teatrală și ipocrită.

– Nu vă mai luptați cu morile de vânt. Nu vă mai luptați domnule doctor. Noi trebuie să fim cu șeful. Dumneavoastră, ca și cei dinaintea dumneavoastră, veniți și plecați. Noi rămânem cu șeful. Sunteți bun cu noi, bun și ne respectați dar noi nu putem să vă iubim. Nu putem. În afară de Aurelia Haloca, toate avem trompele legate. Cred că înțelegeți?

Doctorul G înțelegea. Înțelegea de acum totul. Între fete și ceilalți chirurgi s-au realizat, în timp, cu anii, legături trainice, legături stranii. legături neobișnuite. O dependență reciprocă îi menținea pe toți într-un tonus ciudat. Orice compromis ar fi însemnat descompunerea rețelei ca într-o reacție chimică. Ce simplu era totul.

Fetele mijloceau între femeile necăjite, din târg și împrejurimi și cei doi chirurgi, operații de mutilare, profitând și ele, rotunjindu-și veniturile substanțial în vreme ce operatorii își luau partea leului în mii și mii de lei sau valută. În decursul anilor numărul victimelor era de ordinul zecilor de mii. Iată una din sursele de venituri ale mafiei albe tecucene.

Doctorul G privi femeia din fața sa. Era tânără, frumoasă și părea suficient de inteligentă.

– Aveți copii?

– Da! Unul, veni răspunsul.

– Soțul?

– Soțul este șeful unui magazin la Întreprinderea de Utilaj Agricol. Femeia oftă. Ce panaramă mi-a făcut!

– De ce?

– Păi, să vedeți. Zicea el, cum de mă costă așa de mult o operație de apendicită!

– Nu înțeleg! zise G

– Cum nu înțelegeți? Se supără femeia. Trebuia să fac față. Ba niște carne, ba niște vin, ba niște benzină, plus plicul. Ei ce era să fac? A trebuit să-i spun și lui.

G tăcu. Întinse mâna după actele femeii. Îi prelungi cu încă zece zile concediul medical apoi o conduse spre ieșire.

– Am să mai vin la dumneavoastră, zise femeia, lucrez la Alimentara de la pasaj. Vă rog să mă căutați.

– Bine, bine! zise G. Se simțea obosit și scârbit. Scârbit de totul și de toate. Asta era mafia. Mafia albă. Jegurile sanitare. Era lumea lor, el doar trăia în ea.

După amiază, coborî din apartamentul său la parter pentru a ruga niște femei vecine sa-i facă curățenie în casă. Erau două femei simple,

soții de muncitori. Aveau fiecare câte patru copii mici. Una din ele Adela, îl rugase să-i opereze un băiețel cu ectopie testiculară. Adela fusese purtată multă vreme pe drumuri cu acest copil. Femeia nu înțelegea că pentru a ajunge la o internare trebuia să-i dai șefului plicul. G a operat copilul într-o gardă. În urgență. Riscând o sancțiune din partea șefului. Operația a decurs normal. Evoluția postoperatorie bună, femeia mulțumită. Adela îi era devotată total. Încerca de multe ori să-l abordeze cu tot soiul de informații de la spital dar G i-o reteza scurt.

– Nu-mi plac bârfele. Dă-le dracului!

– Dar domnule doctor, eu vreau să vă spun ceva despre o prietenă de a noastră. Despre Janeta.

– Nu mă interesează Adela, nu mă interesează!

Totuși, azi, după ce a intrat în apartamentul de la parter, G era vesel. Femeile, Adela și Mariana, erau emoționate. Tocmai făceau o prăjitură. Doctorul avea chef de vorbă.

– Măi Adela, măi Mariana! Ia spuneți voi povestea aceea cu Janeta. Să o știu și eu.

– Janeta, domnule doctor, începu Mariana povestea, este o prietenă de a noastră. Adela, care ungea foile prăjiturii cu gem aprobă din cap.

– Are doi copii. Doi copii și vrea 36 de ani. A fost operata de inimă la București. A fost operată de inimă. Iar fiindcă rămânea mereu gravidă, a strâns ceva bani și s-a dus la doctorul Hâncu să-i lege trompele. După ce i-a luat banii a operat-o, dar femeia a avut ghinion. A avut ghinion cu operația. Operația nu se mai închidea. După un timp Janeta s-a cerut acasă. Nu înainte de a trece și pe la ginecologie. În secția de ginecologie i s-a pus diagnosticul de cancer. Cancer la uter. Plaga nu i se mai închidea iar într-o bună zi, prin plaga a început să-i curgă urină. Medicii ridicau neputincioși din umeri: „este prinsă și vezica” ziceau dânșii, cei de la ginecologie. Dar ciudat lucru, Janeta, așa cum era, operată de inimă și cu plaga mirosind a puroi și urină, nu murea și nici nu dădea semne că ar putea muri curând.

Într-o zi, Janeta disperată, a împrumutat niște bani și a plecat la București. La București la clinica de oncologie. La oncologie că se știa bolnavă de cancer. Aici, donule doctor, continuă povestea Mariana, au deschis-o imediat. Au deschis-o imediat și... surpriză. Doctorul Hâncu îi legase, din greșeală, vezica de o trompă. De aici, toată panarama.

– Și unde-i Janeta asta a voatră acuma?

– Acasă la ea. Acasă, pe strada 7 Noiembrie! Acasă, bine și sănătoasă.

– Și Hâncu?

– Ei, domnule doctor, a fost Janeta la el, dar doctorul Hâncu nu a recunoscut nimic. Nu a recunoscut, iar Janeta l-a lăsat în plata domnului.

G s-a amuzat mult pe marginea poveștii. Apoi s-a retras în apartamentul său. În apartamentul său de la etajul doi. Aici a scris până noaptea târziu o lucrare pe care nu a publicat-o și nici comunicat-o niciodată, „Expertiza medico-legală a mutilării prin ligatura bilaterală a tubelor uterine”

CLINICA TRANSILVANIA

Vă indispune felul cum arătați? Doriți o mai fină curbură a nasului, o mai senzuală arcuire a buzelor, corectura urechilor sau a unor şolduri prea voluminoase? Clinica de Asistență Medico-Chirurgicală Transilvania vă va reîntoarce încrederea în forțele proprii şi dezinvoltura. Prin serviciile sale specializate de chirurgie estetică Clinica Transilvania vă oferă mereu proaspătă floarea tinereții. Confidențialitate şi profesionalism, veți găsi la Clinica de Asistență Medico-Chirurgicală Societatea Transilvania. La Clinica de Asistență Medico-Chirurgicală Transilvania aveți posibilitatea să vă refaceți tinerețea şi vigoarea. Aici puteți scăpa de riduri, aici puteți da cele mai atrăgătoare forme nasului şi bărbiei, puteți modifica volumul bustului, ca şi orice adaus inestetic al trupului dumnea-voastră. Specialiştii Clinicii de Asistență Medico-Chirurgicală Transilvania, aplică metodologii aprobate de societatea europeană de chirurgie estetică. Încredere şi profesionalism veți găsi la Clinica de asistență medico-chirurgicală Transilvania...

Acesta era primul spot publicitar de acest gen din Romania de după evenimentele din luna decembrie anul 1989.

Doctorul G s-a dus la „Securitatea Tecuci”

– Am înțeles că acuma i se spune SRI, adică, Serviciul Român de Informații.

– Da, domnule doctor! i-a răspuns comandantul.

Doctorul G a tresărit puternic. Cuvântul „domnule” s-a auzit ca un acord disonant în aceea încăpere şi clădire de beton. Suna caraghios acel cuvânt rostit, oarecum cu stângăcie în contextul unei fraze de lemn. Doctorul G înțelese că nu mai era tovarăş. Nu mai era tovarăş. Era un domn. Un domn doctor. Iar cel din fața sa, nu mai era un tovarăş, nici el, ci un domn ofițer superior. Un domn comandant. Şi ce amabil mai era. Ce amabil şi drăguț mai era acel domn comandant. În acele momente îi răsuna în urechi cuvintele maiorului Baciu. Cuvintele tovarăşului maior Baciu, a tovarăşului maior de securitate Baciu.

– Doctore, doctore! Mare jigodie eşti,... tovarăşe doctor.

Îşi reveni imediat. Situația se schimbase doar. Era, ce-i drept, în aceeaşi încăpere dar decorul era altul. Decorul şi omul, omul şi ofițerul. Pereții erau goi. Lipsea portretul

conducătorului iubit, portretul tovarăşului Nicolae Ceauşescu. Lipseau şi altele. Mobila, aceiaşi ca odinioară, era aranjată în alt mod.

– Luați loc, îl pofti comandantul. Da cu ce ocazie la noi?

– Eu, zise doctorul timid, eu vreau să vă întreb ceva.

– Spune doctore, spune! zise comandantul pe un ton foarte prietenos.

– Păi, nu ştiu cum să încep. G îşi luă cu îndrăzneală inima în dinți şi se adresă celui din fața sa cu toată seriozitatea.

– Domnule comandant! Eu vreau să plec din serviciu de la stat. Pot să fac asta fără să fiu arestat?

– Doamne, doctore, dar eşti liber. Eşti liber să faci ce doreşti. Poți să pleci oriunde şi oricând.

– Sigur? Făcu doctorul, oarecum neîncrezător în cuvintele ofițerului, sigur?

– Sigur, doctore, sigur, sigur!

– Dar să-mi cumpăr o maşină de scris pot?

– Fireşte, fireşte că poți. Poți să-ți cumperi orice. Orice lucru îți doreşti.

– Chiar şi o armă? Mai întrebă doctorul aproape convins. O armă de vânătoare?

– Chiar şi o armă doctore. Chiar şi o armă de vânătoare. Te putem ajuta chiar noi, vorbim cu cei de la Poliție.

G îşi aminti că dincolo de zidul securităţii era Miliţia. Clădirea Miliţiei oraşului. Clădirea Miliţiei oraşului Tecuci. Firma se schimbase. Acuma, pe firmă scria Poliţia, Poliţia Tecuci. Se schimbase firma, dar comandantul era acelaşi. Tovarăşul Vâlcu. Tovarăşul maior Vâlcu, acuma era domnul maior Vâlcu. Îşi luă rămas bun de la comandant. Părăsi clădirea şi ieşi în stradă. În stradă lumea era alta. Apăruseră buticurile. Ca nişte ciuperci după ploaie. Lumea se organiza în buticuri. Sucuri şi gogoşi. Asta era lumea, sucuri şi gogoşi. Peste tot, sucuri şi gogoşi. O lume de sucuri şi gogoşi. Cine apuca, îşi făcea urgent o afacere. O afacere rentabilă, adică, un butic. Un butic cu gogoşi, sucuri şi mai ales gumă, gumă de mestecat. Apăruseră şi fructele, fructele exotice. Mango, kiwi... Mango kiwi şi chunga. Astea erau pretutindeni de acuma. Mango, kiwi, chunga şi... altele. Lumea Întreprinzătoare îşi făcea buticuri. Da, da! buticuri. Mango, kiwi şi chunga. Libertatea debutase în Romania şi în Tecuci cu gogoşi şi sucuri. Au urmat, imediat guma şi portocalele. Întreprinzătorii foiau peste tot. Era o agitaţie frenetică. O lume vioaie, o lume liberă. Erau şi pungi. Pungile alea frumoase, aduse de-afară, folosite de elevi şi studenţi pe post de mape. Cu tot felul de reclame şi poze de femei goale sau bărbaţi muşchiuloşi.

Ce lume, ce lume vioaie şi agitată, gândi G în timp ce străbătea Strada Mare a oraşului în drum spre spital. Deodată cineva îl smulse din contemplație.

– Salut, doctore! Era o voce cunoscută. Era Gelică. Gelică tinichigiul auto de la Dacia Service. Doctorul G îşi aminti că o operase pe soția acestuia. O operase pentru litiază. Litiază biliară. O colecistectomie.

– Salut Gelică, răspunse doctorul. Da nu te-am mai văzut pe la service în ultima vreme. Aş fi vrut să-mi vopseşti puțin capacul portbagajului la maşină. Are o urmă de glonț ricoşat. O urmă de glonț de la Televiziunea Română. Din noaptea revoluției. De când am fost la Bucureşti. De când am fost la Bucureşti după maşină. Chiar în ziua „Revoluției”. Ei ce zici?

– Păi nu mai lucrez acolo, doctore. Nu mai lucrez acolo. Am plecat. Am plecat şi sunt pe cont propriu.

– Adică, nu mai eşti tinichigiu auto, nu mai eşti mecanic? Ce dracu faci Gelică, vinzi gogoşi, vinzi gogoşi şi suc?

– Nu, doctore. Nu! Fac ceva mai rentabil. Doar suntem liberi. Liberi să trecem granița. Să mergem în Europa.

– Şi tu, tu mergi în Europa?

– Da, doctore. Chiar şi acuma. Am fost în Germania, mi-am luat o maşină, o maşină

ieftină, o dubiță „Volkswagen”, uite-o acolo în fața restaurantului lui Romeo. Am înmatriculat-o. Plec la Turci.

– Oho! La Turci? Şi ce faci tu acolo, ce faci tu acolo la turci? Ce faci în Turcia?

Răspunsul îl ului pe G. Răspunsul lui Gelică la întrebarea naivă a doctorului ar putea fi începutul unei istorii. Istoria privatizării postrevoluție. Istoria începutului privatizării economiei în România după 1989. Gelică se apropie de doctor şi îi spuse confidențial.

– Am o afacere rentabilă. Duc curve la Turci. Asta fac, duc curve la turci. Umplu duba cu gagici. Umplu duba cu curve şi le duc la turci. Le duc la turci.

– Bravo Gelică, zise doctorul dezmeticindu-se din uluiala confidențială. Bravo Gelică! Erai un meseriaş foarte bun. Acu, cine îmi va repara maşina, cine?

Gelică îi făcu un semn cu mâna, un semn care aducea a lehamite de ceva. Un nu, categoric. Apoi se îndepărtă repede. Era grăbit. Grăbit şi serios. Era doar un întreprinzător. Era un cetățean liber al unei țări europene liberă, şi ea, de acuma. Revoluția începuse în România. Revoluția română începuse şi continua. Revoluția continua cu gogoşi, sucuri şi portocale. Revoluția continua cu mango, kiwi, coca şi chunga. Coca, Mangoa, kiwi, chunga şi

gogoşi. Gogoşi şi suc. Suc, gogoşi şi curve. Revoluția Română.

Doctorul G se urcă în maşina lui. În maşina lui Dacia. Dacia albastră. Părăsi oraşul. După şapte Kilometri se opri. Opri în câmp. Opri în câmp în dreptul bornei kilometrice cu numărul cinci. Aici pe şoseaua care leagă localitățile Mărăşeşti şi Tecuci, pe şoseaua Mărăşeşti-Tecuci kilometrul 5, se afla o clădire părăsită. Cândva fusese aici o grădiniță. O grădiniță de copii cu orar săptămânal. O grădiniță pentru copiii muncitorilor de la ferma zootehnică de vaci cu numărul 7. Aşa i se spunea şi locului „Şapte vaci”. Privea clădirea şi se gândea. Se gândea că vreme de 40 de ani comuniştii s-au tot lăudat că vor face un spital în Tecuci. S-au tot lăudat, dar nu au făcut nimic. Oraşul a rămas aşa, fără spital nou. Singurul oraş de acest fel fără spital nou. Motivul era lesne de imaginat. Un spital nou ar fi însemnat medici noi. Medici noi şi mulți. Ar fi însemnat sfârşitul. Sfârşitul imposturii, incompetenței profesionale, chiverniselii şi a ciubucului medical, a atâtor şi atâtor practici nedeontologice şi criminale, sfârşitul chirurgiei de Tecuci. Sfârşitul „apendicitei de Tecuci”.

– Am să-l fac eu! zise G cu glas tare. Am să-l fac eu. Am să fac eu spitalul. Cu mâinile mele am să-l fac, cu mâinile mele. Am să le arat eu comuniştilor că un maramureşean

harnic şi cinstit, va face într-un an ceea ce ei nu au făcut în patruzeci de ani. Am să fac un spital, un spital cu 20 de paturi. Am să-i spun CLINICA TRANSILVANIA.

În lunile următoare G a organizat un grup de inițiativă pentru constituirea primei Asociații de Medici şi Farmacişti Particulari din România. A fixat sediul la Bacău. A convocat prima Adunare Generală. Prima expunere de motive. Primul film documentar pe televiziunile locale şi naționale. A ieşit pe post. Prima emisiune la STF. Apăruse la Focşani un studio de televiziune cu transmitere „în eter”. Se prindea şi de la Tecuci.

Între timp, a cerut doamnei Marilena Țirică un credit bancar. Doamna Țirică era directoare la Banca Comercială Bancoop. După câteva ezitări de principiu şi strict protocolare, a acordat creditul de trei sute de mii de lei. G a plecat glonț la Piteşti. Era o dimineață de vară. O dimineață de vară caldă şi promițătoare de bine. O luase şi pe Livia. Livia se pregătea să renunțe la postul de la sonde. G hotărâse. Gata cu sondele, gata cu securitatea. Nu suporta ideea că Livia trebuia zilnic să raporteze la securitate tot soiul de informații, iar odată pe săptămână să se deplaseze la sediul securiştilor să le dea raportul confidențial de rutină. Naiv, habar nu avea ce-i aia. Considera că aparține

de fişa postului. Raportul unui şef de unitate socialistă la securitatea statului, făcea parte din fişa postului. Normal. Normal şi obligatoriu.

Împreună cu Livia au intrat la directorul general de la Uzina de Automobile Dacia, Colibaşi, Piteşti. În anticameră era multă lume. A trebuit să aştepte vreo două ore. Când să intre a mai apărut un solicitant de la Bucureşti din conducerea superioară a Frontului Salvării Naționale. G a aflat că dorea o maşină capitonată în piele. O maşină Dacia, berlină cu scaunele şi capitonajul în piele. Asta da lux. Era doar libertate. Lux şi libertate. Maşinile se vindeau într-o veselie, cum s-ar spune, domnul director general, fostul tovarăş inginer Constantin Stroe, era foarte solicitat.

Undeva pe hol, G apucase să vadă un exemplar rar de maşină. Nu mulți au văzut acel exemplar rar de maşină. Era o DACIA 1300, sport. Nu, nu sport de care se mai ştia, încă, nu. O DACIA 1300 sport, decapotabilă. Ei, ai înțeles cititorule? Decapotabilă. O minunăție de maşină pe vremea aceea. Încă sub influența imaginii acelei maşini, a intrat la directorul general.

– Vreau şi eu o maşină... îi venea să spună, „ca aceea din hol”. Îi stătea pe limbă cuvântul „decapotabilă” dar se opri la timp. Se opri la timp şi continuă. Noi, tovarăşe.. adică domnule director general, noi vrem o „SALVARE”.

– Nu înțeleg, făcu directorul. Nu înțeleg, ce maşină?

– O autosanitară. O autosanitară, dar cu targă şi oxigen. Cu targă, oxigen şi tot echipamentul standard. Ştiți avem nevoie de ea la spital. La spital, la Clinica Transilvania din Tecuci. Din Tecuci, județul Galați.

Directorul general Constantin Stroe, a rămas cu gura căscată. Aşa a rămas în acel moment. Era obişnuit să i se solicite tot felul de exemplare. Tot felul de maşini, care mai de care mai moțate. Vopsea metalizată, capitonaj, piele, motor, roți, dotări speciale, etc. De tot felul şi de toate felurile, mai trăsnise şi cu tot soiul de pretenții ciudate dar de o „salvare" încă nu mai auzise. Sigur, doctorul, era un NEBUN. Să ceri în anul 1991, anul în care fiecare român îşi cumpăra o maşină ca să se dea mare, ca să-şi răzbune toate frustrările acumulate în zeci de ani de abținere de la acest gând, anul în care toți doreau o DACIE sau ceva echivalent, cât mai moțată şi mai elegantă, un nebun cerea o salvare. Un doctor nebun. Un doctor care părăsise locul acela cald şi sigur dintr-un spital de stat unde nu trebuia să investească nimic decât o diplomă, pe deoparte, şi să-şi încaseze zilnic ciubucul neimpozabil de la pacienți, pe de altă parte, cerea o autosanitară. O autospecială cu care să-şi care bolnavii. Ei, bravo, curată nebunie.

– Ei, bată-te să te bată, doctore, că de asta nu am mai auzit încă. Şi cum o vrei?

– Păi, aşa cum ați auzit. Ca ori care alta. Normală. Adică să aibă dotarea celor de la stat. Adică de la spitalele de stat.

Domnul Stroe, a luat cererea scrisă din mâna doctorului, a citit-o în fugă apoi a scris ceva pe ea.

– Am aprobat, mergeți la desfacere.

La desfacere. La serviciul desfacere, altă coadă. Se anunțase şi majorarea cu peste o sută de mii de lei a prețului maşinilor.

– Sper că nu şi la autospeciale, gândi G. Dar gândi degeaba. Ordinul venit de undeva de la Minister şi Conducerea Uzinelor DACIA, era clar. Majorarea se aplica la toate maşinile. Înapoi la directorul general. Directorul general. Domnul director Constantin Stroe a înțeles pe loc situația. A sunat după directorul comercial.

– Am aprobat doctorului o maşină, de ce nu i-o dai?

– I-o dau, dar cu prețul cel nou.

– Nu! a tunat Stroe. I-o dai cu prețul vechi. Adică cu 120 de mii de lei. Uite aici şi motivarea aprobării mele. Directorul general inginerul Constantin Stroe, a luat stiloul şi a scris pe cererea doctorului imediat sub aprobarea semnată anterior. Se aprobă cu 120 mii lei. Apoi a mai adăugat: „Pentru sănătatea

poporului” Celălalt, directorul de la desfacere, a dat să iasă din birou strângând în mână mapa cu cererea doctorului

– Stai! a strigat Stroe, mai este ceva. Directorul, cel cu desfacerea s-a întors de la uşă.

– O echipaţi complet şi aşa i-o daţi. Echipată complet.

– Am înţeles! făcu cel cu desfacerea. Apoi domnul Constantin Stroe, directorul general al uzinelor de automobile DACIA de la Colibaşi, Piteşti a făcut un semn cu mâna.

– Succes doctore! Acuma ţi-au rămas bani şi de un calculator. La revedere.

G era uluit. Cu numerele de înmatriculare roşii, a alergat la Bucureşti. La Bucureşti pe platforma de la Pipera. Aici mai fusese odată. Mai fusese odată să-şi cumpere un calculator HC90. Unul cu bandă magnetică de casetofon. Avea şi un monitor monocrom, de culoare verde. Aşa transferase performanţele experimentelor sale de la bolnavii chirurgicali calculatorului. Prin neurometrie computerizată. Programul, la care lucra cu doi ingineri voluntari de la Tecuci se numea: Evaluarea bolnavilor prin neurometrie computerizată.

– Am bani! i-a zis directorului bucureştean, am bani de un PC.

– Să vină desfacerea la mine! A intrat un inginer mai în vârstă.

– Fă-i doctorului o configurație de PC.

– Am înțeles, zise acesta şi dădu să iasă din biroul directorului.

– Stai! Vezi să nu depăşească 180 de mii. Atât are doctorul. 180 de mii de lei.

G a aşteptat în biroul directorului cam o jumătate de oră. Iată, au sosit şi cutiile cu monitorul şi unitatea centrală. G privea la cutii. Nu-i venea să creadă. Pe cutii scria mare de tot marca PACARD. Când să iasă de la director acesta s-a întors spre G şi i-a spus.

– Să mai treci pe noi, doctore. Vezi ca la poartă te mai aşteaptă o cutie.

G a părăsit clădirea administrativă şi s-a îndreptat spre poartă. Dincolo de poarta aceea parcase maşina lui teribilă, maşina lui SALVAREA DACIA. Autosanitara, auto-speciala, auto... DACIA. Nouă, cu girofar. Cu girofar şi sirenă. Cu girofar, sirenă şi targă. Targă pentru bolnavii săi. Aşa gândea G pe vremea aceea. Dacă tot îi tratez în sector privat, transportul acesta era să fie tot în sistem privat. Adică cu o SALVARE particulară. G nu înțelegea atunci că din aceea clipă şi încă mulți ani după aceea, autosanitarele Clinicii Transilvania din Tecuci, au fost singurele maşini particulare de acest fel din România. La poarta uzinelor de calculatoare de pe platforma Pipera din Bucureşti Salvarea Clinica Transilvania aştepta cuminte. Doctorul G era

fericit. Fusese o zi bună pentru el. Pentru el şi pentru bolnavii săi. Atunci a realizat că este primul şi singurul medic particular din România. Singurul care, tânăr şi în plină accesiune profesională, a renunțat la STAT şi a trecut, fără nicio şovăire plin de încredere în viitorul noii democrații româneşti, la PRIVAT. La poarta uzinei un funcționar i-a predat o cutie voluminoasă sigilată. Doctorul G a traversat Bucureştiul, de la un capăt la altul, cu farurile şi girofarul aprinse. Din când în când pornea sirena. Autosanitara zbura spre Tecuci, trecând în goană prin Urziceni, Râmnicu Sărat şi Focşani. Avea o urgență. Era chemat urgent la Tecuci. La Tecuci la Clinica Transilvania. Fetele, asistentele lui, pregătiseră blocul operator. Avea o urgență. Abia spre seară a întrebat de cutia care i-o dăduse directorul după predarea configurației calculatorului PC. Fetele au deschis cutia. G a avut un şoc. Un şoc de plăcere. Era o imprimantă ROBOTRON.

La Focşani apăruse primul post de televiziune care transmitea în „eter” STF, apoi altul, prin cablu. Patronii şi familiile acestora deveniseră clienții doctorului G. Analize, tratamente, internări. Vătăşoiu, Marteş, Buscă. Prieteni şi pacienți. Domnişoara Adriana, crainica de la STF, spunea într-o emisiune:

„Zilnic mass media ne anunță că în lume mor milioane de oameni. Maladiile acestui secol sunt necruțătoare. Ele s-au înmulțit şi duc o luptă, corp la corp, cu oamenii de ştiință de pretutindeni, angajați într-un front de rezistență. Cauzele bolilor contemporane sunt de cele mai multe ori cunoscute. Mai puțin cunoscute însă sunt terapiile care ne pot reda vigoarea, plinătatea, cu alte cuvinte, sănătatea. Subiect delicat, sănătatea a fost dintotdeauna unitatea de măsură a culturii şi bunăstării unei națiuni. Ea înseamnă preocuparea statului pentru un popor viguros, cu dragoste pentru viață, pentru valorile ei. Cu toții, ca pacienți, care am apelat conjunctural la serviciile medicinii de stat, am fost adesea dezamăgiți de felul în care am fost tratați. Dacă am fi cinstiți până la capăt, am recunoaşte că această competență a medicilor nu poate suplini lipsa de inventar medical, de aparatură de specialitate de medicamente dintre cele mai puternice cu posibilități de vindecare. Asumarea de către guvernul României a responsabilității diagnosticului şi terapiei bolilor la o populație de peste 23 milioane de locuitori în sistem de gratuitate, garantată prin lege, reprezintă o eroare cu repercusiuni, chiar şi pentru viitorul apropiat. Exacerbarea endemiei de hepatită virală este numai o părticică din marea alarmă ce se conturează.

Fără un sector particular care să suplinească lipsurile celui de stat nu putem să aspirăm la normalitate”.

La inaugurarea deschiderii primului spital particular din România au fost de față toți doar de un singur chirurg. Şi acela cu probleme, chirurgul nevăzător. A venit şi domnul primar. Dar oaspeții de vază au fost cubanezii. Ambasadorul Republicii Cuba şi reprezentantul Centrului Internațional de Inginerie Genetică şi Biotehnologie de la Havana. Ceremonia de deschiderea a noului spital a fost scurtă şi protocolară. G a anunțat obiectul de activitate a noii societăți comerciale cu răspundere limitată, Clinica de Asistență Medico Chirurgicală Societatea Transilvania SRL, Tecuci, județul Galați, România, cercetare ştiințifică medicală. Mai precis, cercetare ştiințifică medicală în domeniul terapiei biologice a cancerului. Visul lui G dintotdeauna. Terapia biologică a cancerului. De față a mai fost şi domnul doctor Oprescu. Sorin Oprescu. Senator şi viitor primar al capitalei.

La vremea aceea, Clinica Transilvania, era un complex de asistență medico-chirurgicală a bolnavilor. Ea cuprindea mai multe unități. Unitatea centrală cu 20 de paturi. acesta era unitatea mamă. Trebuie remarcat că acest

spațiu asigura şi un loc de recreere pentru oricine dorea, chiar dacă nu a ajuns în stadiul de pacient. Urmează spațiul afectat operațiunilor medico-chirurgicale propriu zise. De remarcat că toate intervențiile operatorii erau efectuate de către doctorul G care avea calitatea de medic primar chirurg câştigându-şi această specializare prin absolvirea câtorva zeci de examene de competență. Şi tot la vremea aceea, doctorul G avea o experiență de aproximativ zece mii de operații de-a lungul celor 30 de ani pe care i-a dedicat medicinei atingând toate specializările. Clinica Transilvania era o alternativă pentru spitalele de stat, tocmai pentru că sănătatea nu se afla pe lista de priorități a românului şi nici programele de sănătate nu erau pe prima filă a agendei guvernanților. În contrast cu toate acestea, Clinica Transilvania s-a constituit ca primul spital privatizat din România. Numai în secția de Terapie Intensivă se găsea o dotare de o jumătate de miliard de lei la trei paturi ceea ce întărea forța de diagnostic a clinicii. Aparatura era de ultimă oră. Electocardiograf computerizat, echotomograf care pătrundea până la 16 cm adâncime pe secțiune în corpul uman, endoscop, unitate nucleară cu tot soiul de facilități, Laborator cu aparatură de diagnostic de tip Elaisa, toate cu posibilitatea de detectare rapidă a unei game deosebit de

largi de patologie umană. Cazuistica era în această clinică foarte bogată. Intervențiile operatorii puteau necesita chiar şi un număr de 11 persoane uneori în echipă. Se trata cu succes leucemia, Mai ales ceea cu celule de tip arici, numită în literatura de specialitate celule „spin”. În dotarea clinicii se afla produse rezultate din cele mai avansate tehnologii din lume cum erau cele din ingineria genetică şi biotehnologie. Aici se făceau tratamente cu cel mai bun tip de interferon cu care se obținea rezultate de excepție chiar şi în cazul pacienților purtători de virus HIV. Rezultate deosebite se înregistrau şi în cazul cirozei. Antibioticele folosite erau din clasa superioară. Cefalosporine de generația a treia, adică, de ultimă generație pe atunci. Infarctul de miocard sau arsurile ce lezează pielea organismului omenesc nu erau o problemă pentru specialiştii clinicii. Transilvania, deoarece erau folosite cele mei noi produse ale cuceririi ştiințifice medicale. De peste ocean veneau cu avionul în containere speciale Streptokinaza recombinată şi Factorul de Creştere Epidermic, toate recombinate prin tehnologii de inginerie genetică şi biotehnologie. Personalul era competent din punct de vedere profesional şi era specializat pentru domeniul particular. Instruite în spirit creştin, tinerele asistente erau învățate să

privească cu toată compasiunea omul aflat în suferință şi nevoile lui. Medicii colaboratori erau dintre aceia care aveau suprafață profesională largă. Prin relație directă cu computerul se putea depista boala în faza în care abia exista predispoziție. Ca o noutate, Departamentul de Cercetare Ştiințifică, efectua investigații asupra eficienței terapiei cu Interferon în afecțiunile virale ca Hepatita B şi SIDA, precum şi aprecieri referitoare la tratamentul cu Streptokiznază şi Factor de Creştere Epidermic. Evaluarea se făcea prin coroborarea datelor obținute de investigațiile neurometrice computerizate şi tradiționalele analize de laborator completate cu analiza markerilor virali, o noutate pentru vremea aceea în România.

La 20 de Km de Bacău se afla secția exterioară a clinicii, Spitalul Horgeşti. Unitate de Asistență Medicală în Muncă şi campus universitar pentru cele 50 de studente ale Colegiului de Medicină Bacău înființat, subvenționat şi patronat de clinică.

G semnase un protocol cu Universitatea de Stat Bacău prin care studenții de la Secția de Kinetoterapie făceau practică la Clinica Transilvania. G devenise cadru universitar. Preda la Bacău şi Tecuci. Începuse să demareze procedura de înființare şi acreditare a Universități de Est cu facultățile de

Management Economie şi Administrație Sanitară şi Asistenți Medicali cu Diplomă Universitară.

Ultima specializare a doctorului G era rar încercată în România. Fiind un iubitor al potecilor mai puțin umblate în medicină, doctorul G şi-a încercat talentul în chirurgia estetică. Experiența căpătată în acest domeniu putea sta la baza realizării primei şcoli de chirurgie estetică din România. Se făceau de-acum demersuri pentru ca această clinică să obțină avize pentru a specializa medicii pentru acest domeniu delicat al chirurgiei frumuseții. În aceste condiții Clinica Transilvania devenea o pepinieră postuniversitară capabilă să acopere nevoi naționale. Se executau aici operații de o complexitate deosebită. Corectarea curburilor unui picior, a unui şold, a nasului, a sânilor, a volumului bustului, sau a oricărui adaos inestetic. Chiar şi buzele ori bărbia puteau face obiectul unor corecturi ce aveau la bază metodologii de lucru aprobate de standardele europene în materie. Începuse colaborarea cu dr. Rivoilan Francois de la Lyon. Se opera în echipă cu Dr. Cotea Viorel de la Chişinău, specialist în chirurgia estetică de nivel european. Ar putea părea că preocupările Clinicii Transilvania se îndreptau spre chirurgia estetică. Lucrurile nu stăteau însă chiar aşa. Chirurgia generală este regina

preocupărilor. Urmată de specialitățile de Medicină Internă, cardiologie, gastro-enterologie, dermatologie, oftalmologie, ORL, şi altele din sfera patologiei umane. În situația în care programul operator este încărcat cu mai multe solicitări venite din partea pacienților erau solicitați şi medici colaboratori. Aceştia erau preferați de către pacientul respectiv care are posibilitatea să-şi aleagă şi chirurgul şi echipa operatorie. În cadrul programului operator erau abordate afecțiuni chirurgicale ale ficatului şi căilor biliare cum ar fi tumori greu abordabile, chist hidatic al ficatului, şi litiaza veziculară.

Policlinica Transilvania reprezenta punctul de triere al bolnavilor din ambulatoriu, respectiv Dispensare de Întreprindere, Caravane, Puncte de lucru, toate aparținând clinicii. Dotarea era corespunzătoare, laborator modern, aparatură de investigație specifică pe specialități, dotare aptă pentru a face față tuturor bolnavilor din rețea. Două depozite de medicamente, unul la Bacău şi celălalt la Tecuci, completau dotarea clinicii iar în ultimul timp unitatea inițiase programul de Asistență Medicală in Muncă, pentru agenții economici din întreaga țară denumit Programul ASIMED.

În anul 2002 doctorul G a efectuat, Controlul Medical la angajații întregului

sistem hidroenergetic al României. Rezultatele au fost prezentate la sfârşitul anului la stațiune Vața de Jos în cadrul uni Simpozion Ştiințific în prezența conducerii superioare a Societății Hidroelectrica şi a reprezentanților sindicatului pe ramură. Cu această ocazie G prezintă bilanțul stării de sănătate a celor peste şase mii de angajați ai sistemului hidroenergetic al țării repartizați în 23 de filiale județene şi centru, Bucureşti. În cadrul programului de investigare a muncitorilor din sistem G aplică metodologia evaluării subiecților prin neurometrie computerizată. Metoda, la care lucrase zece ani, va fi recomandată de Profesorul Neamțu de la Universitatea de Medicină şi Farmacie din Iaşi ca rutină de tip neinvaziv şi mare acuratețe în diagnosticul stadiilor preclinice ale afecțiunilor din întreaga patologie umană. G va vorbi pentru prima oară în Romania despre Influența câmpurilor magnetice şi electromagnetice de înaltă şi foarte înaltă tensiune asupra organelor de reproducere ale muncitorilor care lucrează în fosa generatoarelor la hidrocentrale sau în vecinătatea liniilor de înaltă sau foarte înaltă tensiune, adică, peste 700 mii de volți. Va recomanda schimbarea locului de muncă periodic la aceşti subiecți şi sporuri speciale.

Va extrapola metoda şi la alte categorii de muncitori. G era pe val. Este solicitat în toată

țara. Numeroase asociații de medici şi farmacişti îl solicită în vederea construirii Federației de ramură sanitară cu reprezentativitate la nivel național. G ajunge lider în structura Patronatului României. Peste 15 ani, va face parte din primul Consiliu de Administrație a Casei Naționale de Asigurări de Sănătate a României. Va fi duşmanul înverşunat al şpăgii din sistem.

Înainte de asta G va angaja lectori, conferențiari şi profesori universitari de la Bacău şi Iaşi, prin colaborare rulând timp de doi ani cursurile studenților înscrişi. Ochise clădirea Liceului Agricol, rămas fără obiectul muncii după desființarea Cooperativelor Agricole de Producție, CAP-urile şi încercase să obțină locația în vederea stabilirii sediului Universității de Est la Tecuci. Surpriză şi lovitură de teatru. Solicitarea sa a fost respinsă de către autoritățile în materie locale şi județene. Pentru început, în amfiteatrul din clădirea respectivă a fot aprobată înființarea şi funcționarea „Şcolii de cântăreți bisericeşti" mai importantă pentru comunitate decât o universitate. Era prima dezamăgire. Apăruse şi practica „şpăgilor". Prima şpagă pentru acreditare, prima şpagă pentru cei de la controlul financiar.

În locurile greu accesibile, cum ar fi de pildă întreprinderile de construcții de minerit

sau alte asemenea obiective industriale, se constituiau caravane de asistență medicală cu ajutorul cărora se deplasau echipamente şi personal medical superior sau mediu care asigura servicii precum controlul medical periodic al angajaților, evaluarea stării de sănătate a salariaților, asistență medicală a bolnavilor. Cu această ocazie se făcea trierea bolnavilor pentru trimiterea lor la eşaloanele superioare, policlinică proprie şi spitalele proprii. Se făceau investigații complexe, analize de laborator, controale cardiologice, echotomografice, neurometrie computerizată.

Totul era bine pus la punct, dar se simțea şi lipsa de experiență a doctorului G în materie de management şi marketing sanitar. Încerca sa acopere o plajă cât mai vastă de activitate singur şi fără colaboratori pricepuți. Doctorul Olaru de Bacău. Fostul medic militar al garnizoanei din Bacău, cel cu care organizase prima Asociație de Medici şi Farmacişti Privați din România, îl trădase. Pusese botul la „atențiile” cu care începuse să bombardeze liderii asociațiilor medicale firmele importatoare de echipamente medico-sanitare şi medicamente. Începea marea eră a şpăgilor şi a jafului din lumea sanitară. Numit în primul Consiliu de Administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, G va claca cu succes. Refuzul de a se integra în sistemul şpăgilor îi

va aduce numai neplăceri. Clinica Transilvania nu va primi, la un moment dat, plata pentru serviciile prestate prin contract cu Casa Județeană Galați în cuantum echivalent cu o datorie la bugetul de Stat stabilită „prin estimare” şi va intra în incapacitate de plată. Maşinărie inginerească financiară. G era sacrificatul de serviciu.

Pentru deconspirarea unei intenții de cedare de creanță în valoare de optzeci de miliarde de lei în fața Corpului de Control al primului ministru Adrian Năstase, precum şi pentru acțiunea sa de a împiedeca realizarea nelegiuirii financiare şi a şpăgii pe banul public, G este „pedepsit” de preşedintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, Eugen Țurlea şi de vicepreşedintele Valeriu Simion, într-o manieră diabolică, cu zâmbetul pe buze, ca pe vremea „epocii de aur”. I se înscenează o chestie ciudată. Un dosar civil. Un dosar civil în care este acuzat că vreme de patru ani, timp în care a funcționat în calitate de consilier , a vorbit la telefonul oficial cu peste 7o milioane de lei în plus față de cât s-ar fi aprobat prin hotărâre de consiliu de administrație. La această sumă se adaugă penalizări până la suma de un sfert de miliard de lei, în creştere exponențială. G este trimis în judecată la judecătoria din Tecuci. La Tecuci, instanța de fond respinge cererea Casei

Naționale de Asigurări de Sănătate, dând câştig de cauză doctorului. Urmează liniştea şi tăcerea. Tăcerea şi liniştea de la suprafața oceanului. G uită de „submarine şi torpile”. Uită maniera comunistă de continuare a războiului pe dedesubt, „în imersie”. Devenit credul, blegul de serviciu îndrăzneşte iar să creadă în justiția română şi uită. Uită din nou. După patru ani se trezeşte că este executat silit cu diminuarea cuantumului pensiei, şi aşa destul de subțire, la jumătate. Abia îi rămâne de trai. De trai, la nivelul nici al unui măturător de stradă. Şi asta, pentru tot restul vieții. Şi asta, tot în creştere exponențială. Statul nu iartă, Staul nu uită. Care stat? Cum, care stat? Țurlea şi Simion. Țurlea, Simion şi alții. G rămâne în continuare, blegul de serviciu. Pentru moment, îi privase de zeci şi sute de miliarde de lei pe corupții şi incompetenții conducători sanitari români, prin acțiunile sale. Chiar aşa, G a fost tot timpul un membru în consiliul de administrație, incomod. Incomod şi periculos. Periculos prin cinstea şi onestitatea sa.

Băieții au avut grijă să atace hotărârea judecătoriei de la Tecuci cu apel la Galați. Aici intervine făcătura. Atacul a fost făcut în taină şi „cu submarinul”. G nu trebuia să afle. G nu trebuia să se apere. G trebuia privat de dreptul la apărare. G trebuia pedepsit. După patru ani

G este executat. Da, da! executat silit. După ce l-au dat afară din casă în plină iarnă cu jandarmi şi mascaţi, i se ia şi pensia cuvenită după patruzeci de ani de contribuţie bănească la fondul de pensii, după patruzeci de ani de muncă. O Europa, unde eşti să o mai vezi şi pe asta.

Deci G nu trebuia să ştie nimic. Tribunalul l-a citat, dar citaţiile nu au ajuns la G. Acesta nu ştia nimic, termenele treceau în fugă, iar verdictul era necruţător. Într-o zi G s-a trezit executat. Executat silit. Silit şi fără drept de apel. În România nu primează DREPTATEA. Aceasta este înlocuită cu altă dreptate. Dreptatea termenelor. Blegul de serviciu pierde procesul prin trecerea termenelor de apărare. Acestea se succed la intervale scurte. Scurte şi fără nicio putinţă de revenire asupra speţei. Hotărârile sunt date, definitive şi irevocabile. Ai pierdut termenul, ai pierdut cauza. La dosar se prinde o dovadă. O dovadă scrisă că ai fost citat. Ai fost citat, dar nu te-ai prezentat. Nu te-ai prezentat la termen. Procedură şi inginerie juridică. De obicei citarea se face şi prin presă. Legea permite magistraţilor să citeze prin presă. Asta însemnă că toţi cetăţenii români trebuie să citească zilnic şi din scoarţă în scoarţă toată presa românească. Să caute cu amănuntul dacă nu cumva vreun tribunal i-a citat la vreo cauză

şi să fie siguri că nu pierd vreun termen. G avea domiciliu stabil. G era o persoană publică. G era cetăţean cu identitate şi adresă sigură. Nu a fost prezent la nicio şedinţă de la Tribunal. Magistraţii corupţi şi incompetenţi au făcut jocul jegurilor sanitare, la rândul lor corupte şi incompetente. Asta da, pedeapsă.

G îşi va aminti mereu de „şpăgile" de la Bucureşti şi judeţe. Odată, chiar lui i se oferise, într-un cadru restrâns, suma de un milion de dolari pentru o intervenţie la ministru. Era de faţă şi Jenica. Jenica Roman, angajata lui de la clinică. A refuzat categoric. Ba mai mult, i-a relatat şefului toată chestia. Şi tot de faţă cu Jenica. Asta pentru că şeful o plăcea pe fată. De câte ori mergeau la Bucureşti, şeful se interesa de fată. Îi plăcea să o invite în cabinetul său la un pahar de wisky. Ăsta era şeful. Domnul profesor Ţurlea. Domnul profesor doctor în economie, Eugen Ţurlea. Halal! Iar speţa. Ei bine, speţa nu era alta decât o semnătură pe un contract. Pe un contract privind sistemul informatic naţional. Aşa se scrie istoria. Istoria Legii lui Bismark în România. Afurisită lege. Afurisite licitaţii. Afurisite licitaţii de servicii. Licitaţii cosmetizate. Ei, pe astea Bismark nu le-a intuit. Nu le-a intuit şi nici nici nu şi le-ar fi imaginat vreodată că ar putea degenera din legea sa. Legea lui Bismark. Asta e!

G nu a înțeles atunci că Reforma Sanitară în România nu se poate realiza atâta timp cât în această țară operează conceptul ciubucului. În România niciun medic nu va dori reformă atâta timp cât se poate trăi bine beneficiind de dotarea statului, pe de o parte şi ciubucul neimpozabil al pacientului, pe de altă parte. Halal reformă!

ROMÂNIA ÎNFRÂNTĂ

Într-o zi, G a fost sunat de către Loți V, un tânăr regizor de teatru din Cluj pentru o invitație la un spectacol regizat de către acesta la Teatrul din Râmnicul Vâlcea. O piesă de Mrozek, o piesă cu subiect de actualitate. Teroarea domestică. Subiectul îl incita. Citise o piesă asemănătoare, o pisă într-un act, scrisă în urmă cu 30 ani de Virginia. A plecat, aşadar, a plecat la Cluj şi de acolo, după ce l-a luat pe Loți în maşină, la Râmnicu Vâlcea. Au făcut şase ore. Şase ore de toamnă cu soare şi pe un drum splendid cu trafic moderat şi pe ziuă.

G ştia ca Virginia aştepta în lipsa lui, un cameraman de la Tecuci. Împreună urmau să facă un film cu ceea ce a mai rămas din Clinica Transilvania după potopul fiscal. În realitate, Virginia voia să rămână singură ca să nu-l întristeze pe G. Aşa credea ea că este mai bine. Să nu-l întristeze cu filmările şi cu amintirile. Cu amintirile tâmpite, despre oameni tâmpiți, oameni în slujba fiscului

comunist, instrument de opresiune şi de lichidare a unei societăți comerciale româneşti, incomode pentru putere, din anul 2004. Clinica Transilvania. Metoda era simplă. Primul pas era perfectarea unui contract de prestări servicii medicale cu statul, cu Casa de Asigurări de Sănătate. După câteva luni de rulare a contractului, se oprea, brusc, plata serviciilor către clinică. Asta însemna blocarea activității acesteia prin declanşarea unor perturbări în graficul de plăți a clinicii la furnizori şi fisc. Apoi, exact cu aceeaşi sumă se creau „datoriile prin estimare” ale clinicii către bugetul consolidat. În trei ani, datoriile statului către clinică, se sting prin efectul legii. Cele ale clinicii către stat, nu se sting niciodată. Ba mai mult, ele cresc exponențial. Clinica moare iar ideea de „Concurență cu sistemul sanitar de stat” moare şi ea. În România, nu se doreşte reformă sanitară. De ce? Medicii nu au nevoie de aşa ceva. Simplu. Atât timp cât nu investeşti nimic şi primeşti totul pe gratis, numai nebun ar trebui să fi ca să militezi pentru o reformă, cât de cât. Deci, cu dotarea statului şi „ciubucul” neimpozabil al pacientului, medicul român, nu are nevoie de reformă. Numai un nebun ca G putea în anul 1991 să investească într-o unitate comercială cu obiect de activitate, cercetare ştiințifică medicală, întreaga lui avere. Era un

nebun. Un nebun pasionat de cercetare în domeniul terapiei biologice a cancerului. Primele rezultate pozitive, l-au determinat să lupte în ciuda opreliştilor care i se puneau în cale. Deranjase atât de mult lumea medicală, încât cineva chiar i-a deconspirat odată cuvintele ministrului sănătății, pe atunci, doamna doctor Daniela Bartoş la o întrunire mai restrânsă: „ucideți-l pe G". Devenise periculos pentru sistem. După promovarea la conducerea Patronatului țării, s-a ridicat puternic împotriva ciubucului, a practicilor nedeontologice de condiționare a actului medical care îmbrăcase forme alarmante asemeni celor de crimă organizată. Prin practica ciubucului, prin practica condiționării actului medical, medicul devenea mai criminal decât criminalul de drept comun. Pentru că el punea la baza crimei sale experiența şi exercițiul ştiințific. G a luptat peste zece ani. A luptat odată cu România. Au sfârşit împreună, înfrânți. România înfrântă.

Virginia a filmat, în lipsa lui G, ce a mai rămas din clinică. Încet, încet, imagine cu imagine, cadru cu cadru, secvență cu secvență, toate dublate de profesionalismul cameramanului, au făcut epilogul trilogiei Clinica Transilvania. Un film în trei capitole seriate.

Virginia a terminat filmul. „Strasbourg, ultimul apel”. Un disc pus într-un plic, ca anexă la un memoriu, a luat calea tribunalului european. Au trecut doi ani. G este sceptic. A fost întotdeauna eurosceptic. Virusul cenuşiu bântuie Europa şi Lumea. Acuma este în formă latentă, biofită, dar nu va trece mult şi într-o zi va zgudui din temelie genomul politic ale acesteia înecându-l în revărsările sale mutante.

URME
ȘI
UMBRE

NOAPTEA PROCURORILOR

A fost o noapte de pomină. Maiorul Plătică, şeful, tuna şi fulgera. Cornel Puşcaşu, cel mai fidel şi supus subordonat al său, îl seconda pretutindeni şi îi organiza paza personală. Teroriştii erau peste tot, dar nu-i vedea nimeni. Ici colo, câte un aşa zis terorist, era prins de câte un grup răzleț de revoluționari sau chiar de către soldații din subunitățile militare ale garnizoanelor Galați, Brăila sau Tecuci, şi dus cu mare vâlvă la sediu. Aici, după o scurtă identificare, se constata că omul era nevinovat şi i se dădea drumul, rămânând, săracu, doar cu bătaia ce o încasase de la mulțime sau de la soldați, pe drum. Dar era bine şi aşa. Odată scăpat, omul se lecuia de revoluție şi-şi vedea de treabă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mulțumea lui Dumnezeu că a scăpat cu viață. În noaptea aceea, maiorul Plătică era foarte supărat. Abia scăpase dintr-o ambuscadă organizată de terorişti la Brăila, în timp ce se deplasa la Bucureşti. După un schimb de focuri cu arme automate şi pistoale militare,

„teroriştii” au fugit, iar Cornel Puşcaşu a propus întoarcerea la Galați, deocamdată.

Plătică pusese mâna pe putere. Galațiul era în mâna revoluționarilor, iar Maiorul era conducătorul lor. Începuse să facă ordine. Dar era nevoie de justiție. Iar justiție fără procurori nu se poate face. Mai ales atunci când o vrei şi democratică. Dreaptă şi democratică.

– Să-i radem din funcție pe procurori, a propus Puşcaşu. Să-i radem şi să punem alții.. Începem cu Ana Călin.

– Să aşteptăm până mâine, a propus maiorul. Noaptea asta o facem albă. Chemați-l pe Săsaru. Ăsta vrea să colaboreze şi ştie multe despre Ana Călin.

Ana Călin era un personaj de notorietate. Se spunea despre ea că este cel mai temut procuror din țară. Cel mai rău. Se ascunsese undeva, dar Cornel Puşcaşu reuşise să o localizeze şi chiar luase legătura cu ea. De la Ana Călin, Puşcaşu aflase de doctorul G. Înainte de a părăsi localul procuraturii județene, Ana Călin a reuşit să ia legătura telefonic cu procurorul comunist Scutaru Trandafir de la Tecuci şi să-i recomande.

– Urgent să dispară dosarul lui G. Ascundeți-l imediat. Ascundeți dosarul doctorului G. Ascundeți-l sau distrugeți-l. G a ajuns în anturajul lui Plătică. Situația noastră este foarte gravă. Poate chiar viața noastră.

Faceți tot posibilul să dispară dosarul doctorului G.

Procurorul Scutaru era năucit. A optat pentru ascunderea dosarului. A raportat şefei sale lucrul acesta cu câteva clipe înainte ca orice legătură între ei să mai fie posibilă. Deveniseră indezirabili. Indezirabili şi supravegheați. Cornel Puşcaşu nu glumea:

– Trebuie raşi! Trebuie raşi imediat şi înlocuiți. Ce face Robu la Bucureşti, cât mai aşteptăm?

Robu fusese numit în funcția de procuror şef al statului.

– Fă un raport, zise Plătică. Avem nevoie de informații precise. Vorbeşte şi cu Ana Călin. Poate de frică vrea să colaboreze. Sau promite-i ceva.

– E fricoasă, dar o să colaboreze. O să merg urgent la ea. Ştiu unde se ascunde.

Cornel Puşcaşu a dispărut câteva ore. Avea să revină spre dimineață însoțit de un procuror. Aveau un material.

– Trebuie dactilografiat. Doctorul G ştie să bată la maşină. Chemați-l pe doctor.

În câteva clipe doctorul G potrivi câteva exemplare de hârtie, iar maşina de scris începu să țăcăne.

Consiliul Județean Provizoriu De Unitate Națională Galați

CĂTRE

DOMNULUI PROCUROR GENERAL ROBU GHEORGHE

Personal

În scopul instaurării unui climat de încredere în justiția democratică a țării şi de întărire a autorității aparatului Procuraturii din județul Galați, Consiliul Provizoriu de Uniune Națională Galați a analizat situația unor procurori care, sub regimul dictatorial au desfăşurat activități contrare intereselor cetățenilor şi bunului mers al justiției.

Analiza memoriilor primate de noi şi a celor existente în arhiva de partid, a scos la iveală numeroase deficiențe, abuzuri şi fapte reprobabile în sarcina unor procurori care ocupă şi în prezent funcțiile anterioare revoluției, creând un climat de suspiciune şi temere în rândurile cetățenilor.

În dorința reglementării democratice a acestei situații, vă solicităm sprijinul obiectiv în schimbarea din funcțiile deținute a persoanelor de mai jos şi înlocuirea lor treptată cu elemente oneste, necompromise, bine pregătite profesional şi devotate cauzei justiției.

GHIMPĂU VASILE - A fost promovat în funcția de procuror şef la vârsta de 57 de ani, ceea ce nu asigură o muncă de perspectivă şi nici înnoirea necesară în muncă şi activitatea procuraturii.

În anul precedent a fost cercetat pentru abuzuri grave săvârşite în dauna mai multor cetățeni din strada Pictor Isser, pe care i-a deposedat de terenuri sau i-a îngrădit în exercitarea drepturilor, creându-şi astfel posibilitatea să exploateze ilicit un teren agricol.

Cercetările au dovedit că a făcut intervenții directe la fostul aparat administrativ al primăriei Galați şi la instanța de judecată materialul fiind prezentat, la timpul respectiv, conducerii Procuraturii Generale.

Deşi Domnul Procuror General-Adjunct Diaconescu Gheorghe, cu ocazia unei deplasări la Galați, a anunțat oficial scoaterea din cadrele procuraturii a lui Ghimpău Vasile, acesta a profitat de faptul că a fost coleg de grupă cu fostul procuror general Popovici Nicolae şi prieten intim cu anchetatorul securist Popescu Victor din Direcția a V-a şi cu sprijinul acestora a eludat răspunderea pentru faptele sale.

Prezența sa în fruntea Procuraturii Județene Galați ridică semne de întrebare în

rândul oamenilor din județ, dat fiind că cei vătămați în drepturile lor au făcut public cunoscute abuzurile acestuia. Materialul întocmit se află atât la Procuratura Generală cât şi în arhiva fostului Comitet Județean de Partid Galați şi în prezent în posesia noastră. De la numirea în funcție refuză o colaborare sinceră cu noile organe ale puterii de stat tergiversând cercetarea abuzurilor fostului prim secretar Carol Dina şi a altor activişti de partid.

SĂRARU PAUL (procuror şef adjunct la Procuratura Județeană Galați)

Fost activist, salariat la fostul comitet județean de partid până în anul 1989, nu se bucură de aprecierea cetățenilor din municipiu care îşi pun firesc întrebarea de ce este menținut în continuare într-o funcție atât de importantă dacă se urmăreşte într-adevăr democratizarea procuraturii.

Este stăpânit de viciul beției, fiind inițiatorul şi animatorul consumului de băuturi alcoolice în procuratură precum şi în afara acesteia, fapte pentru care a fost cercetat şi sancționat de procuratura generală.

A fost permanent un element destabilizator în activitatea procuraturii județului Galați, lucru care se poate constata din examinarea

fişelor de apreciere anuală, susţinând făţiş sau pe căi ocolite, elemente cu profil necorespunzător (Eremia Dumitru, Cîrlan Nicolae, Bodes Vasile-fost procuror la Procuratura Locală Galaţi), în detrimentul bunei activităţi a unităţii.

Promovarea în funcţii a obţinut-o prin îndepărtarea nejustificată, pe baza unor presiuni politice, a fostului procuror adjunct, Bălan Gheorghe(a speculat plecarea legală a fiicei acestuia în Israel), şi nu pe baza meritelor sale profesionale.

A fost implicat direct în diferite activităţi ce au umbrit prestigiul procuraturii, cum ar fi sustragerile din dosare(prin neefectuarea niciunui control a activităţii secretariatului timp de peste zece ani), datorită relaţiilor de interese cu secretara Lazăr Aneta s-a afişat public în stare de ebrietate cu subordonaţii (Eremia Dumitru, Crăciun Tomiţă-procurori) sau cu ceilalţi funcţionari din justiţie(Popa Ion-fost judecător şi Artene Dănuţ-judecător), timp în care se afla în deplasare în interes de serviciu, dar cu maşina unui gestionar.

Ultima verificare pe linie de cadre a susnumitului s-a făcut în anul precedent de procurorul inspector Deciulescu din Procuratura Generală, care a constatat mai multe abateri, însă a încercat să le

mușamalizeze. Oricum din materialul întocmit și aflat la dumneavoastră se pot trage concluziile necesare.

LUPAȘCU RADU(procuror inspector la Procuratura Județeană Galați)

A cerut și a obținut o subordonare neprincipială din partea secretarei Lazăr Aneta cu care a avut anterior relații ce au făcut obiectul unor verificări de cadre din partea Procuraturii Generale, în scopul falsificării datelor statistice și sustragerii nestânjenite, de documente penale aflate în diverse faze de soluționare.

Cu ocazia controlului efectuat în această direcție s-a constatat, fără dubii, că sustragerile de dosare au început din perioada când se afla la conducerea Procuraturii Locale Galați, aducând personal de acasă dosare nesoluționate de peste zece ani.

A favorizat sustragerile de la răspunderea penală a foștilor membri ai nomenclaturii de partid Benescu Vasile și Trotuș Costache (primul fost prim secretar al fostului comitet județean de partid Galați, iar cel de al doilea fost membru al comitetului central ***pcr****, director general al combinatului siderurgic Galați, autori dovediți ai unor sustrageri de covoare și deturnări de fonduri din averea CSG, încercând tendențios prin soluția*

adoptată, să-l incrimineze pe numitul Doru Nicolae. A acționat permanent pentru protejarea autorilor sustragerilor din dosare şi a consumatorilor băuturilor alcoolice din procuratură, încercând astfel să destabilizeze situația disciplinară din unitate.

A fost membru al fostului comitet municipal de partid Galați şi a acționat permanent ca activist, situație ce rezultă din examinarea fostei arhive de bază din procuratură.

Având relații nepermise şi neprincipiale cu gestionarul Condrea Dumitru, l-a favorizat pe acesta în două situații(dosarele în prezent sunt date la topit), iar relațiile dintre gestionar şi soția procurorului sunt de notorietate în Galați, sfidând bunul simț public. Soția procurorului Lupaşcu etalează un lux ce depăşeşte vădit posibilitățile unei funcționare fără studii superioare, este însoțită în concedii nu de soț, ci de gestionarul Condrea, maşina procurorului fiind văzută ani în şir în spatele restaurantului unde lucrează acesta.

A protejat în mod inexplicabil pe unii gestionari (Popa Iancu-şef de restaurant sancționat cu amendă administrativă pentru conducerea autovehiculului cu îmbibație alcoolică de peste 2%), deşi se arată în acelaşi timp deosebit de ferm în oprimarea țăranilor

cercetați pentru sustragerea de produse agricole.

Ca procuror inspector a urmărit numai vânarea unor greşeli şi blamarea unor procurori care nu se raliau tendințelor lui de a domina în procuratură, acoperind în schimb prin omisiuni vădite lipsurile profesionale ale altora (Popa Mariana, Eremia Dumitru, Ion Poneci şi Luca Adrian). Materialele de anchetă privind pe Lupaşcu Radu, au fost numeroase, dar au fost tratate superficial de fostul director Dobrilă Ionel, al cărui protejat era, şi de anchetatorul securist Popescu Victor, al cărui informator principal era în procuratură.

Aliniindu-se cu procurorii Săsaru Pavel, Crăciun Tomiță, Eremia Dumitru şi Luca Adrian, a căutat să folosească atributele funcției de procuror inspector pentru intimidarea şi îndepărtarea procurorilor care au avut curajul să ceară întronarea disciplinei şi legalității în procuratură, lucru pe care îl face şi în prezent.

CÎRLAN NICOLAE (procuror la Procuratura Județeană Galați) Fost membru al comitetului municipal de partid Galați şi prieten cu fostul prim secretar de Galați, Caranghel Ioan precum şi cu alți membri ai nomenclaturii locale(Dumitru Vasile-fost prim

secretar, Mărculescu Elena, Carp Vasile) a săvârşit numeroase abuzuri în perioada când a funcționat ca procuror şef la Procuratura Locală Galați.

*Astfel împreună cu secretara Lazăr Aneta, a multiplicat şi comunicat infractorului Nicolescu Marin(şef auto Service-luare de mită peste 2000000 lei şi delapidare cca 100000 lei) denunțul primit din partea procuraturii generale, act găsit cu ocazia percheziției efectuate la domiciliul acestora. De altfel era în relații strânse cu infractorul pe care se pregătea să-l cunun**e,** beneficiind de întreținerea şi repararea maşinii personale în mod gratuit. Fiind în relații de prietenie cu Oancea Gheorghe (fost procuror la Procuratura Locală Galați, în prezent transferat la Focşani) i-a favorizat acestuia soluționarea nelegală în scopul primirii unor foloase materiale pentru care acesta a fost cercetat de Biroul de anchetă specială din Procuratura generală. Deşi faptele au fost dovedite ca infracțiuni, la intervenția personală a fostului ministru Dăscălescu, sensibilizat de fosta activistă Beslui din Galați, Procurorul General l-a menținut în funcție. A favorizat elemente necinstite din aparatul administrativ al municipiului Galați, cu ocazia cercetărilor unor infracțiuni de luare de mită în legătură cu atribuirea unor locuințe, făcând*

să dispară complicitatea procurorului Ponea Ion din dosare. Astfel în dosarul privind pe inculpatul Vasiliu –fost director la Fabrica de plase şi unelte de pescuit Galați, declarația acestuia şi a unei coinculpate prim-vicepreşedintei Popescu Victoria de la Consiliul Municipal Galați, au dispărut din dosar deşi aceasta a fost văzută de mai multe persoane, iar acesta a scăpat de răspundere penală. Procurorul Cîrlan avea, printre altele, obligații față de Popescu Victoria deoarece a obținut în condiții dubioase un apartament cu patru camere şi un garaj proprietate IJCL Galați construit special pentru dânsul şi pentru un director din CSC.

În mod similar a procedat şi în dosarele privind pe inculpații Romolă şi pe fosta şefă de sector din Micro 19 a IJCL Galați.

L-a susținut pe inculpatul Nicolescu Marin în persecutarea numitului Ionescu Abel subinginer la Auto Service Dacia, care a stat o lungă perioadă de timp fără serviciu şi fără mijloace de trai, fiind vădit defavorizat de justiție.

A fost autorul unui furt de motorină (circa 200 de litri), însă cu ocazia cercetărilor a fost ajutat de fosta procuror şefă Ana Călin, să se sustragă răspunderii, fiind sacrificat şoferul unității Dima Vasile, care drept compensație

pentru tăcerea menținută nu a fost cercetat penal, ci a primit transfer în interesul serviciului la Autobaza de taximetre Galați.

A favorizat sustragerea de la răspunderea penală şi de la executarea pedepsei pe inculpatul minor Sorana Emilian, autorul unui viol, fiind în strânse relații cu tatăl acestuia, gestionar la un magazin alimentar Galați. În acest mod Soran Emilian a fost cercetat în stare de libertate pentru această gravă infracțiune, s-au folosit toate metodele de tergiversare a cercetărilor, a judecății, şi, în final a punerii în executare a hotărârii, astfel că Soran Emilian a scăpat de răspundere penală.

Perpetuându-şi înclinația spre protejare a elementelor nomenclaturii, tergiversează în prezent cercetarea inculpatului Carol Dina, fost prim secretar, pe care, împreună cu procurorul şef Ghimpău Vasile, a refuzat să-l aresteze mai mult de o lună de zile de la data când dumneavoastră ați anunțat în presă că acesta este arestat. A manifestat totală lipsă de interes când i-au fost prezentate probele de către CPUN Galați, opunându-se arestării.

În cadrul procuraturii a fost continuatorul metodelor lui Lupaşcu Radu de falsificarea datelor statistice şe de sustragerea de dosare, cooperând strâns cu acesta şi cu Săraru Paul

la crearea unui climat de instabilitate şi de indisciplină.

CRĂCIUN TONIȚA (procuror la Procuratura Județeană Galați)

Fost ofițer de securitate(absolvent al Şcolii de Ofițeri MI Băneasa) nu justifică, în această calitate, prezența în cadrul Procuraturii Județene Galați. A fost schimbat din funcția de procuror şef al procuraturii Locale Galați pentru abateri, dar folosindu-se de relațiile directe cu fostul director Dobrilă şi cu anchetatorul securist Popescu Victor, a fost promovat fără nici un concurs la Procuratura Județeană. Are un frate milițian condamnat penal, lucru pe care l-a ascuns procurorului general la numirea în funcția de procuror şef.

A fost implicat în falsuri în dosare (constând în aceea că a cerut procurorului Eremia Dumitru modificarea unui rechizitoriu după pronunțarea soluției în fond-dosar Tofan Cornel-iar la descoperirea faptei, a pretins şi obținut ca procurorul Nazare Mircea să falsifice fişa de şedință, registrul de analiză a soluțiilor precum şi să dea declarații mincinoase organului de anchetă, pentru a eluda răspunderea). A întronat un climat de suspiciune în procuratură, folosind în mod deschis colaborarea cu ofițerii de securitate Hodorogea Ionel şi Malcea Gheorghe. A

instigat pe aceştia în vederea întocmirii de note informative tendențioase la adresa unor procurori (Iordăchescu Livia, Stanciu Andrei), generând astfel cercetări abuzive şi total neprincipiale din partea aceluiaşi anchetator, Popescu Victor.

A colaborat cu secretara Lazăr Aneta la furtul unor dosare din procuratură, încercând să arunce vina pe un cadru pe care nu-l agrea, în vederea înlăturării acestuia din post. Materialele întocmite în acest sens au fost întocmite în acest sens se află la Direcția Av-a a Procuraturii Generale.

Împreună cu Săraru Paul, Lupaşcu Radu, Eremia Dumitru, şi Lazăr Aneta, a căutat permanent să destabilizeze activitățile procuraturii, influențând în rău, în virtutea funcțiilor deținute, pe unii subordonați, încercând astfel să-şi atribuie lor posturile de conducere.

Cu ocazia Revoluției din decembrie 1989, şi-a manifestat pornirile securiste încercând să obțină armament pentru „apărarea" procuraturii împotriva manifestanților. Din fericire intenția lui nu s-a materializat. Cu aceeaşi ocazie a încercat să se autoimpună ca procuror şef la procuratura Locală Galați, numire invalidată în ziua următoare de noul organism al puterii de stat.

A consumat băuturi alcoolice şi a participat la diferite petreceri în timpul programului în unitate sau în afara ei, de regulă fără contribuţie bănească. Astfel, în februarie 1989, în organizarea gratuită la pădurea Gîrboavele a unei aniversări a fostului judecător Popa Ion, soţul procuroarei Popa Mariana, a participat cu Ilie Costache-preşedintele tribunalului Judeţean Galaţi, naşul primilor, deşi cunoştea că alimentele sunt asigurate de fostul director –tehnic al Întreprinderii Avicola Galaţi, Marinescu, invitat de asemenea, care era în curs de cercetare penală. Dosarul acestuia nu este nici în prezent soluţionat, deşi a trecut mai mult de un an de la sesizare,cu sprijinul participanţilor la petrecere. În esenţă, între cei cca 70 de invitaţi, se aflau simultan organele de cercetare penală, procurorii şi completul de judecată, care urmau să soluţioneze acest caz, şi infractorii. Situaţia de faţă a fost stabilită de organele Procuraturii generale, dar nu s-au luat măsuri. Ridică semne de întrebare modalitatea în care Crăciun Tomiţă a obţinut valută şi aprobarea pentru efectuarea unei excursii în Suedia în 1989, de unde a revenit cu un aparat video, deşi Procuratura Generală, în alte cazuri, verifică amănunţit sursele valutare ale procurorilor şi aprobă cu multă dificultate asemenea excursii.

ŞTEFAN NICOLAE(procuror şef la Procuratura Locală Galați)

Protejat al vechii conduceri a Procuraturii Județene Galați, consătean şi prieten cu Săraru Paul, mulți ani secretar de partid în Procuratură, a fost promovat fără examen la Procuratura Județeană Galați, şi apoi, fiind sprijinit de cadre din nomenclatură, a fost numit procuror şef la Procuratura Locală Galați.

A soluționat în mod abuziv dosarul privind pe Dobroță Adrian, ruda fostului secretar cu probleme economice al comitetului județean PCR, Dobroță Mişu(care l-a susținut ulterior), scoțându-l de sub urmărire penală pentru fals, uz de fals, înşelăciune, astfel că acesta este şi în prezent director la o unitate din Galați. Dobrotă Octavian, ca şef CFI județ, a folosit chitanțe false încasând personal sume de bani(drept amenzi) şi a comandat la IJPIPS Galați, unde funcționa ca director Oprică Teodor, un covor pe care l-a ridicat, dar pe care nu l-a achitat. Fiind forțat de Oprică Teodor să achite covorul, a făcut o sesizare împotriva acestuia, soluționată de Ştefan Nicolae în defavoarea vădită a lui Oprică. Cazul a fost comentat şi în presă.

În perioada cât a funcționat la procuratura județeană, a dat soluții cel puțin bizare în

dosarele privind sustragerile de benzină de la PECO Galați(peste un milion) şi aviația utilitară Galați, în al doilea caz favorizând vădit ofițerii de securitate care au luat benzină fără să plătească şi care nu au apărut în judecată nici măcar ca martori. În schimb au fost trimiți în judecată oameni a căror vină era îndoielnică. Din exces de zel şi din slabă pregătire profesională, a trimis în judecată pe inculpata Maxim Maria, mamă a patru copii, pentru sustragere de produse agricole de neînsemnată valoare, fapt ce a scandalizat opinia publică, dosarul fiind scos din curs, ca urmare a indignării colectivului de muncă al acesteia, care a probat nevinovăția inculpatei. De altfel slaba pregătire profesională a acestuia s-a manifestat ți atunci când a încercat să susțină examenul de gradul I şi în modul în care conduce în prezent Procuratura Locală Galați, fiind nevoie ca încă doi procurori să verifice lucrările pe care acesta le semnează fără responsabilitate. A protejat în continuare pe secretara Lazăr Aneta, permițându-i şi în anul 1989 să falsifice datele statistice şi s-a raliat grupului format din Săraru Paul, Lupaşcu Radu, Crăciun Tomiță şi Eremia Dumitru, pe care i-a susținut şi îi susține în activitatea neprofesională, inclusiv în consumul de băuturi alcoolice în timpul programului şi în afara lui.

NAZARE MIRCEA (procuror şef-adjunct la Procuratura Locală Galați)

Protejat personal al fostei procuror şef Călin Ana, care l-a adus nejustificat de la Bârlad la Galați, a fost promovat de aceasta în funcția de procuror şef adjunct, deşi era slab pregătit profesional(dovadă foile cu calificative şi ordinele observatorii primite ani în şir cu ocazia controalelor). Fiind uşor de manipulat datorită deficiențelor profesionale, a participat la falsificarea dosarului Tofan Cornel(caz descris mai sus), nefiind sancționat pentru aceasta, ci, dimpotrivă, promovat. Nu are autoritatea necesară conducerii importantului sector de activitate la care lucrează şi nici curajul opiniei, fiind total aservit grupului Săraru, Lupaşcu, Crăciun, Eremia. Protejează neregulile secretarei Lazăr Aneta şi organizează în biroul său diferite petreceri la care se consumă băuturi alcoolice.

EREMIA DUMITRU (procuror la Procuratura Locală Galați) Menținut în funcție, deşi era consumator înveterat de băuturi alcoolice, are un frate condamnat pentru delapidare, care s-a aflat în penitenciar, concomitent cu prezența sa în procuratură,a fost cercetat şi sancționat în repetate rânduri pentru delapidare (sustragerea unei sume de bani cu ocazia

controlului efectuat la o unitate alimentară-gestionar Daneş Georgel), fals şi uz de fals (rechizitoriu întocmit în anul 1988 privind pe Tofan Cornel), favorizarea infractorului (refuzul arestării gestionarului Bunghez – autorul unei delapidări de peste o jumătate de milion şi care, pe aceleaşi probe, a fost condamnat la 17 ani închisoare. De fiecare dată susținut puternic de Săraru Paul, Lupaşcu Radu, Crăciun Tomiță, Ştefan Nicolae(naşul său) şi de anchetatorul securist Popescu Victor, a primit sancțiuni minore. A fost informator al securității, fiind văzut când îl însoțea pe căpitanul Malcea Gheorghe pentru a obține declarații împotriva unor procurori. A încercat împreună cu acesta să-l determine pe Bodoc Mihai(inspector ADAS) să facă declarații mincinoase împotriva fostului procuror Stanciu Andrei. A acționat împreună cu Săraru Paul, Lupaşcu Radu, Crăciun Tomiță etc., pentru menținerea unei stări tensionate în procuratură şi impunerea în posturi de conducere a persoanelor apreciate de ei. Materialele întocmite în legătură cu faptele acestuia sunt foarte numeroase şi se află la Direcția a V-a a Procuraturii Generale.

ENACI LUIZA (procuror la Procuratura Locală Galați)

A fost protejată şi susținută în funcție de anchetatorul Popescu Victor, pentru a-i furniza date, contrar intenției unității de a o trece în altă muncă datorită slabei pregătiri profesionale. Menținându-se prin delațiuni, întreține atmosfera de suspiciune şi de bârfă din unitatea de procuratură şi familiile procurorilor, lucru ce rezultă din aprecierile calificative anuale. A fost în mod repetat obiectul ordinelor observatorii ale organelor de control pentru grave deficiențe în muncă, cumulând un mare număr, în comparație cu restul procurorilor, Procuraturii Locale Galați la un loc, a fost cercetată şi pentru imoralitate, anterior căsătoriei, dar datorită cauzelor arătate mai sus, a fost menținută în funcție. A fost depistată de inspecția de fond în anul 1986 cu grave deficiențe în cauza penală privind pe inculpatul Anghel Rică, unde, împreună cu procurorul Eremia. A transformat o delapidare de 76000 de lei, într-o neglijență de serviciu (sancționată doar cu 10000 de lei amendă penală), însă acelaşi anchetator Popescu Victor i-a scos din cauză şi i-a menținut în funcție pe amândoi. Deoarece materialele din care rezultă situațiile de fapt relevante mai sus se află şi în arhiva dumneavoastră, vă rugăm să le reexaminați şi să dispuneți, potrivit legii

dumneavoastră de organizare, măsurile de îndepărtare din funcție a acestora.

Situațiile descrise mai sus impun maximă celeritate pentru a se desfăşura o activitate normală a justiției şi în județul Galați.

Deşi nu este prevăzut în lege, vă rugăm să apreciați asupra unei consultări cu organul puterii locale, anterior numirii în funcție a altor procurori, pentru evitarea unor greşeli datorită necunoaşterii situației din teritoriu.

PREŞEDINTE,
Maior Plătică Ilie-Vidovici

CONSILIUL JUDEȚEAN PROVIZORIU DE UNIUNE NAȚIONALĂ GALAȚI
Către
Domnul Procuror General
Gheorghe Robu
Personal

Referitor la scrisoarea pe care v-am înaintat-o mai facem următoarele precizări, solicitându-vă să luați măsuri urgente în sensul celor ce v-am relatat.

I Referitor la Procurorul Vasile Ghimpău.

Acesta nu a informat corect asupra personalului din cadrul unităților de procuratură. Inițial cu ocazia constituirii Frontului Salvării Naționale, a fost desemnat să reprezinte procuratura județeană, procurorul Sandu Marian. Cu toate acestea, Vasile Ghimpău a manipulat de aşa manieră lucrurile, astfel încât să ajungă el procuror şef. Ne-am pus toate speranțele în ajutorul şi concursul său,. Cu toate acestea, susținând că justiția este a treia putere în stat, nu se preocupă să aplice prevederile legale, iar cetățenii se adresează nouă, la CPUN. Vă relatăm numai două cazuri de care ar fi trebuit să se ocupe, deoarece privesc direct procuratura:

1. I-am solicitat să dea curs cercetărilor începute în vara anului 1989 într-un caz de

ucidere din culpă privitor pe dr. Ganea Mihai din municipiul Tecuci. Nici până în prezent nu s-a preocupat de soluționarea acestuia.

2. Cetățenii Crihană Ene, Tudose Dumitru, Rolea Constantin, Gheorghiță Maria ş.a. din municipiul Galați l-au reclamat pe procurorul Vasile Ghimpău în repetate rânduri şi înainte de revoluție şi în prezent pentru faptul că s-a ocupat de valorificarea unor terenuri ale unei mătuşi din partea soției. Cetățenii nu sunt nici până în prezent repuşi în totalitate în drepturile lor şi s-au prezentat în grup solicitând să se ia măsuri legale deoarece procurorul i-a indus în eroare.

3. În cursul anului 1989 fiul său s-a căsătorit cu fiica unui activist din comitetul central pcr.

4. Un simplu control de rutină vă va putea convinge de starea de disciplină a personalului din subordinea procurorului Vasile Ghimpău.

II Cu privire la toate celelalte cadre prezentate în informarea precedentă ce v-am înaintat-o la Procuratura Generală, a făcut obiectul a repetate cercetări pentru abateri, abuzuri şi chiar infracțiuni. Metoda de lucru constă în aceea că, de regulă, reprezentantul Procurorului General se prezenta mai întâi la securitate. Aici se puneau de acord asupra celor care erau informatori, iar cei care nu

erau încă, deveneau într-o asemenea postură astfel încât abaterile săvârşite erau acoperite.

Foştii prim secretari ai Comitetului Județean de partid Paraschiv Benescu, Marin Enache şi Carol Dina i-au cerut procurorului General Nicolae Popovici să ia măsuri şi să facă ordine în Procuratură la unitățile din județul Galați. Acesta s-a lăsat foarte greu convins astfel că unii dintre procurori au ajuns să fie arestați pentru luare de mită (cazul procurorilor Bodea Vasile şi Miron Ion de la Procuratura Locală Tecuci) în anii 1986, 1987, 1988 şi chiar în 1989, Procuratura Generală a făcut nenumărate demersuri pentru abaterile şi abuzurile cadrelor din unitățile de Procuratură ale județului Galați. Nu s-au luat niciodată măsuri energice pentru că fostul director Ionel Dobrilă care conducea anchetele de personal din cadrul Procuraturii generale colabora perfect cu securitatea şi numai după ce se convingea că foştii lui prieteni şi colaboratori de la Galați sunt salvați, prezenta în mod mincinos acuzațiile ce se prezentau.

Rugăm încă odată să analizați şi să luați măsuri ca şi la Galați să se facă ordine în unitățile de procuratură.

PREŞEDINTE,

mr. Plătică-Vidovici Ilie

În noaptea aceea s-au pus la cale multe planuri. Tot felul de reforme şi soluții. Şi cu mult entuziasm. Doctorul G a fost una dintre victimele democrației. Ca şi Cornel Puşcaşu, doctorul G a crezut în revoluția română şi idealurile sale. Amândoi au fost înfrânți şi odată cu ei o țară şi un popor. România. România înfrântă. În timp ce bătea la maşină, G se gândea la putreziciunea sistemului justițiar comunist. Se gândea şi la cei din jurul său. Toți erau misterioşi. Misterioşi şi secretoşi. La Tecuci îl racolase un locotenent major, Matei Luigi. Acesta era mereu însoțit de către un civil, Gelu Mancaş, fotograf profesionist. Atât locotenentul cât şi fotograful, au plecat la scurt timp după revoluție din țară şi la ora actuală trăiesc în Canada. Au fost, preşedinte, respectiv membru în Comisia de Cercetare a Abuzurilor din perioada regimului comunist. Matei Luigi era militar. G se întreba uneori, ce caută un militar la conducerea unei asemeni comisii? De fapt, chiar şeful autorității municipiului Tecuci, CPUN, nu era altcineva decât comandantul unității aviatice de elicoptere maiorul Chiş. Acesta luase locul, după câteva zile, medicului internist Danieluc pus de mulțime la conducerea primăriei în prima noapte de la revoluție. La ora actuală Danieluc trăieşte în

Statele Unite ale Americii. Armata era deci cu noi. Cum s-ar spune, cu ochii pe noi. Mai târziu au venit minerii. Şi minerii erau cu noi. Toți erau şi au fost cu noi iar noi, pe nicăieri. Doctorul G îşi mai aduce şi acum aminte. Aşa a fost.

Procurorul Ghimpău s-a pensionat de bătrânețe ca procuror şef. Tomiță Crăciun i-a luat locul. Ceilalți au rămas, bine merci, la fel pe posturi, iar Scutaru Trandafir a fost numit procuror şef la Tecuci. Avea să scoată unul din dosarele politice al lui G la iveală la scurt timp după *revoluție* târându-l pe doctor într-un proces de uzură vreme de trei ani, într-o intenție comandată de sus, de eliminare a acestuia din sistemul de conducere sanitară națională. Doctorul G a fost cel care a determinat si condus primi paşi în privatizarea medicinii din România de după 89. La recomandarea lui Nicu Ceauşescu, de pe vremea când era prim secretar al comitetului județean al partidului comunist la Sibiu, s-a procedat la eliminarea lui G din sistem. Ca răspuns la aceste recomandări, omologul său de la Galați, tovarăşul Dina Carol a dispus primului vice Bejan să se ocupe de cazul doctorului G. Primul vice Bejan a i-a trasat sarcină procuroarei şefe Ana Călin să se ocupe de traducerea penală a unui dosar politic privind activitatea lui G. Cărțile erau făcute

deja. Intervenise şi tovarăşa Ruxandra Simionică, secretara cu propaganda de la județeana de partid Galați. Aceasta a recomandat pedepsirea de urgență a doctorului ca duşman al partidului, al politicii partidului şi al tovarăşului Ceauşescu. A cerut să fie dat afară din spital şi scos din rândurile medicilor din România.

După 20 ani, doctorul G avea să citească în cartea lui Michel Dion despre dialogul avut de către acesta cu Silviu Brucan, un reprezentant de marcă a comunismului românesc, atât înainte cât şi după "revoluția din 89".

Pentru Brucan, nu exista decât o opoziție, aceea care se manifestase în partid şi în armată. Numai această opoziție avea dreptul să conducă revoluția. Liderii străzii nu pot fi miniştri, ei rămân liderii străzii.

Ana Călin a devenit o respectabilă universitară şi membră a baroului Galați. Carol Dina va fi ales democratic în Senatul României. Doctorul G a înțeles, în sfârşit, că documentul de mai sus nu a ajuns niciodată la destinatar. Cornel Puşcaşu s-a retras o vreme bolnav de nervi, în munții Pădurea Neagră din Germania Replierea forțelor comuniste din România s-a desfăşurat în paralel cu lovitura de stat. Noaptea procurorilor rămâne un capitol pitoresc din istoria locală a unui județ oarecare dintr-o țară din Europa de Est.

COMISIA DE ABUZURI

De fapt se numea comisia pentru cercetarea abuzurilor din timpul dictaturii lui Ceauşescu şi era coordonată la nivel central de la Bucureşti de către domnul Radu Ciuceanu. La Galați prelungirea sa județeană activa în cadrul CPUN-ului avându-l ca şef pe Cornel Puşcaşu iar la Tecuci pe Matei Luigi. Având legitimații speciale semnate de chiar Ciuceanu şi maiorul Plătică Ilie Vidovici cel care preluase şi deținea puterea în județ, membrii comisiei respective lucrau zi si noapte pentru deconspirarea abuzurilor săvârşite de comunişti, demascarea acestora şi recomandând intrarea în legalitate acolo unde era posibil acest lucru. Marele inconvenient îl constituia pe vremea aceea vidul de legislație. Comuniştii năuciți de replicile cutremurului politic din decembrie 89 se regrupau încet dar sigur, punând bazele procesului de restaurație cu marje de siguranță certe şi bine ancorate în noua democrație. Cum s-ar putea spune mai pe ocolite, gândacii lui Ceauşescu începuseră să dea din picioruşe. Le trecuse amețeala „cu revoluția”. Deveniseră vioi şi inventivi. Aşa se

explică faptul că tot ce propunea comisia de abuzuri rămânea simplu raport pe hârtie. Aproape nimic nu se schimba. Doar ici colo câte un comunist sau securist cu altul, mai ticălos sau mai flămând. Viața mergea înainte, oamenii erau veseli şi naivi. Dumnezeu le luase mintea din cap. În locul ei le turnase democrația. Dar democrația era cenuşie. În fața lui Dumnezeu suntem toți egali, dar nu şi în fața partidului.

CONSILIUL PROVIZORIU DE UNIUNE NAȚIONALĂ – MUNICIPIUL TECUCI –

Comisia de Cercetare a Abuzurilor. Nr. 107/ 15.05.1990

C O N C L U Z I I

Privind cercetările efectuate în Spitalul municipal Tecuci în urma sesizărilor oamenilor muncii.

Situația Spitalului Municipal Tecuci a fost cercetată de către organele de procuratură şi sintetizate în raportul procuraturii județene Galați nr. 677/8/I/1988.

Prin acest raport, Procuratura Județeană stabileşte abuzurile săvârşite în secția de chirurgie şi în Spitalul Tecuci sub patronajul fostului director şi al fostei conduceri a Direcției Sanitare, cere schimbarea din funcții a acestora şi intrarea în legalitate.

Fosta conducere a Direcției Sanitare ignoră concluziile procuraturii, refuzând intrarea în legalitate.

În urma nenumăratelor plângeri ale salariaților spitalului şi populației, Comisia de Cercetare a Abuzurilor de pe lângă C.P.U. N. Galați şi C.P.U.N. Tecuci face cercetări şi

concomitent cere procuraturii județene Galați să reanalizeze dosarul privind verificările în Spitalul Tecuci. În urma acestei cereri Procuratura Județeană întocmeşte raportul nr. 676/ II / 7 din 19.03.1990. Concluziile pe care vi le arătăm mai jos au la bază verificările făcute de Procuratură şi Comisia de Cercetare a Abuzurilor.

În urmă cu aproximativ 30 de ani s-a constituit în Spitalul din Tecuci un nucleu de medici care în toată perioada ce a urmat şi în prezent şi-au dus politica în trei direcții mari:

– stabilirea de relații, atât pe linie sanitară cât şi pe linie de partid, relații care aveau drept scop acoperirea abuzurilor şi ilegalităților acestui grup;

– împiedecarea cu orice preț a construirii unui spital nou care ar fi însemnat medici noi, mulți şi competenți ceea ce desigur ar fi dus la marginalizarea acestui nucleu bazat pe incompetență şi corupție;

– înlăturarea prin metodele de la cele mai nevinovate la cele mai ticăloase a medicilor noi veniți, competenți care au refuzat să se integreze grupului.

De-a lungul timpului membrii acestui grup s-au rulat rând pe rând în funcțiile de conducere astfel funcția de Director de Spital a

fost ocupată din 1960 până în 1972 de dr.Gheorghiu Ioan; 1972 – 21.03.1990 de dr. Secară Florică; 21.03.1990 şi până în prezent de dr. Bohotin Maria-Jana; dr.Matran Liviu, secretar P C R peste 15 ani.

A. CONDUITA DR. GHEORGHIU IOAN

Doctorul Gheorghiu Ioan este absolvent al FACULTĂȚII DE IGIENĂ. Ulterior s-a calificat medic chirurg. În perioada 1960.1972 când a îndeplinit funcția de director avea preocupări sporadice pentru chirurgie.

– În anul 1976 este arestat prin sentința penală nr. 648/11.XI.1976 în dosarul 2776/1976 al Judecătoriei Tecuci cu interzicerea practicării profesiei pe o perioadă de şase luni. Punerea în libertate a avut la bază o expertiză medico-legală cu diagnosticul: dezlipire de retină.

Urmare a măsurii arestării prin dispoziția nr. 428/30.XII.1976 Direcția sanitară i-a desfăcut contractul de muncă.

Deşi cu contractul de muncă desfăcut, dr. Gheorghiu Ioan, inducând în eroare Direcția Pentru Probleme de Muncă şi Ocrotiri Sociale (în sensul că nu a informat că în urma arestării

i se desfăcuse contractul de muncă) obține prin Decizia nr. 8272/2.04.1977 pensionarea pe caz de boală cu încadrare în gradul II de invaliditate.

În 7 mai 1977 beneficiază de Decretul nr. 115 privind amnistierea unor infracțiuni şi grațierea unor pedepse.

Citām din raportul procuraturii nr. 677/1998 „ Faptul că examinarea medicală şi decizia de pensionare s-au făcut în scopul de a se sustrage răspunderii față de societate, rezultă din aceea că dr. Gheorghiu Ioan beneficiind de amnistie a solicitat revocarea măsurii pensionării"

Prin Dispoziția nr. 909 din 1.06.1977 a Ministerului Sănătății şi Dispoziția Direcției Sanitare Galați nr.101 din 8.06.1977 dr. Gheorghiu Ioan este încadrat pe postul din Policlinică cu toate că se afla în gradul II de invaliditate. Oare cum a putut prevedea Ministerul Sănătății că în 9.06.1977 Direcția pentru Muncă şi Ocrotiri Sociale va reaprecia starea de sănătate a doctorului Gheorghiu Ioan şi-l va încadra prin Decizia nr.330/9.06.1977 în gradul III de invaliditate?!

Urmare a acestor decizii conducerea spitalului „uită" că i-a desfăcut Contractul de muncă şi-l angajează ca pe un pensionar reintegrat în muncă (nu ca pe un nou angajat)

prin Contractul nr. 27/ 10.06.1977, cu clasa de salarizare 26 ce are la bază comunicarea care prevede încadrarea începând cu 01.07.1977, în timp ce în cartea de muncă prima zi de muncă este de 01.06.1977. Deci, după datele din cartea de muncă reiese că angajarea s-a făcut în aceeaşi zi în care Ministerul Sănătății a emis dispoziția de mai sus, înainte ca Direcția Sanitară să dea vreo dispoziție în acest sens şi când încă dr. Gheorghiu Ioan mai era invalid gr.II ceea ce conform Legii 27/1966 nu-i permitea să se angajeze.

Ulterior nemulțumit de clasa de salarizare (tot el?!?!) în baza Deciziei 89/1977 semnată de dr. Secară Florică, directorul spitalului i se acordă cele patru gradații avute anterior desfacerii contractului de munca şi clasa de salarizare 30.

Atât procuratura cât şi I.T.F.S. Galaţi la controlul efectuat în 13.01.1989 stabileşte că reîncadrarea dr. Gheorghiu s-a făcut cu nerespectarea dispozițiilor legale cauzându-se o pagubă a avutului obştesc de 137616 lei.

Menționăm că Decizia de încadrare în gr.III de invaliditate este valabilă 6 luni după care Dr. Gheorghiu Ioan trebuie să se supună unor examinări periodice. Ignorând dispozițiile legale nu s-a mai supus nici unei examinări

fapt atestat şi de absența oricărui document de acest gen la dosarul său personal.

Odată reangajat dr. Gheorghiu Ioan ignoră complet Decizia Direcției pentru Muncă şi Ocrotirii Sociale care îl încadra în gr. III de invaliditate şi Dispoziția Ministerului ca să lucreze în Policlinică program ¼ şi cu acordul directorului Spitalului, decizia 104/1.09.1977 şi al Direcției Sanitare nr. 151/30.08.1977 este transferat în Spital unde îşi asumă în mod iresponsabil calitatea de operator principal, deşi încă nu expiraseră cele 6 luni în care Decizia invalid gr.III era în vigoare. Ulterior nu s-a mai supus nici unui examen oculistic.

La 31.08.1988, Dr. Gheorghiu Ioan, din dispoziția procuraturii a fost supus unui nou control oftalmologic (dar uzând de relații a reuşit să evite examinarea medico-legală la Institutul Mina Minovici) Dr. Boeraş, medic primar oftalmolog certifică: Ochiul drept, dezlipire de retină operată şi relipită. Tulburări cristaliniene. Ochiul stâng, miopie corectată. Pentru fiecare ochi are 10 dioptrii". (Am citat din raportul procuraturii).

Dr. Gheorghiu Ioan a împlinit la 2.04.1990 vârsta de 60 ani. Refuză pensionarea.

Întrucât atât Procuratura cât şi Comisiile de abuzuri au sesizat Conducerea Direcției Sanitare (Dr. Țapliuc) în legătură cu abuzurile

şi consecințele grave ce decurg din starea de sănătate – din punct de vedere oftalmologic – a doctorului Gheorghiu Ioan şi aceasta a refuzat verificarea medicală a dr. Gheorghiu Ioan, Inspectoratul Județean de Poliție, fiind sesizat de modul defectuos în care circulă cu maşina, îi ridică acestuia permisul de conducere în vederea unui control oftalmologic. Imediat dr. Gheorghiu Ioan prezintă un certificat medical eliberat de acelaşi Dr. Boeraş care diagnostichează: minus 9 dioptrii ambii ochi. În fața contradicție evidente a certificatelor prezentate de dr. Gheorghiu Ioan (să fie domnia sa un caz unic în Istoria Medicinei?!) Poliția județeană dispune prin adresa A85 din 23.03.1990 expertiza stării de sănătate a dr. Gheorghiu Ioan la Institutul de Medicină Legală Mina Minovici, conform Legii circulației. Consecință a refuzului de a se prezenta la expertiza medico-legală în termenul legal de 30 zile de la înştiințare – deci până la 23.04.1990 – Inspectoratul Județean de Poliție i-a ridicat dr. Gheorghiu Ioan permisul de conducere.

Revenind la abuzurile făcute în calitatea sa de şef de Secție Chirurgie, cităm din Raportul Procuraturii Județene Galați: „Cu sprijinul oficial al Conducerii Spitalului Municipal Tecuci, falsificându-se adevărul, dr. Gheorghiu Ioan şeful secției de chirurgie l-a

menținut în cadrul secției pe fiul său dr. Gheorghiu Liviu Justin.

Dr. Gheorghiu Liviu Justin este absolvent al Facultății de Medicină Generală Iaşi promoția 1981. A fost repartizat să facă stagiul de practică în Spitalul Tecuci. Potrivit art. 10 al 2 Legea 12/1971 privind încadrarea în muncă, fişa medicală întocmită cu această ocazie este semnată în fals pentru toate specialitățile de tatăl său, dr. Gheorghiu Ioan arogându-şi calificări ce nu le posedă.

Abuzuri şi ignorarea oricărei norme de relații civilizate din partea Conducerii Spitalului Tecuci.

Prin Decizia nr. 99 din 30.XI.1984 dr. Gheorghiu Liviu Justin este formal transferat la Dispensarul Urban nr.3 Tecuci. Ca o sfidare vădită a tot ce este reglementare legală a disciplinei muncii, dr. Gheorghiu Liviu nici nu ajunge în incinta Dispensarului nr.3 Tecuci că prin decizia nr. 101/01.XII.1984 este detaşat la Serviciul Salvare din cadrul Spitalului Tecuci. Nici aici nu desfăşoară niciun fel de activitate. În toți aceşti ani, cu acordul oficial al directorului Spitalului, doctorul Gheorghiu Justin Liviu a figurat scriptic ca medic la Dispensarul nr.3 Urban. În acest sens s-au eliberat acte de susținerea examenului de secundariat. Adevărul este că dr. Gheorghiu

Liviu, în tot acest timp a lucrat în Secția de Chirurgie alături de tatăl său. În aceste condiții în mod firesc – din punctul lor de vedere – Dr. G nu avea ce căuta în secție” Încheiat citatul din Raportul Procuraturii.

Încă de pe vremea când aflat în funcția de director de spital avea preocupări sporadice pentru chirurgie, dr. Gheorghiu Ioan a depus toate eforturile în direcția înlăturării oricărei concurențe bazându-se pe relațiile pe care le avea şi folosind diferite metode cum ar fi:

– denigrarea morală;

– denigrarea profesională;

– confecționarea de dosare penale cu ajutorul miliției şi procuraturii;

– ignorarea oricăror reguli de deontologie medicală şi conviețuire între chirurgi;

– „dresarea personalului mediu în scopul acoperirii abuzurilor sale” (citat din raportul procuraturii) precum şi în scopul boicotării actului operator al celorlalți colegi prin neefectuarea tratamentelor recomandate mai ales pe timpul nopții, instrumente şi materiale nesterile, propagandă denigratoare în rândurile bolnavilor şi chiar refuzul de a acorda asistență medicală (a se vedea la capitolul în legătură cu cadrele medii declarațiile unor pacienți sau

aparținători – Badina Marilena, Iftimie Mioara, Manole Geta precum şi ale unor medici care au lucrat în secția de chirurgie.

Astfel Dr. Frățilă N, fost şef secție chirurgie la Spitalul Tecuci, ulterior chirurgul şef al județului Brăila declară că: în perioada când a funcționat la Tecuci era obligat să-şi încuie casoletele cu instrumentele şi materiale pentru a fi sigur că nu i se dau instrumente nesterile. (majoritatea personalului mediu al secției este cel de pe vremea când Dr. Frățilă lucra la Tecuci); era acuzat de către acelaşi cuplu Dr. Secară – dr. Gheorghiu că este imoral şi aduce femei în camera de gardă şi era pândit în timpul gărzii, punctul de observație fiind teiul din fața geamului. (tot personalul spitalului cunoaşte povestea viitorului – pe vremea aceea – director dr. Secară care stând la postul de observație într-o noapte a căzut din tei) De asemenea dr. Frățilă a afirmat că i se punea pământ în bonetă să cadă în plagă pentru a o infecta. Caracterizările, ticălos şi incompetent, revin permanent în exprimarea doctorului Frățilă atunci când este vorba de dr. Gheorghiu. După plecarea dr. Frățilă şi în prezent situația este următoarea: - cităm din raportul procuraturii „oameni suferinzi ce necesită intervenții chirurgicale se deplasează în municipiul Brăila, beneficiind de serviciile de înaltă probitate ale dr. Frățilă”. Precizăm că

majoritatea tecucenilor merg să se opereze la Brăila sau în județul Vrancea fiind de notorietate publică ocuparea abuzivă a secției chirurgie de către dr. Gheorghiu precum şi de deprofesionalizarea secției.

Dr. Leontescu Gh. A funcționat ca medic chirurg la Tecuci în perioada 1967 – 1974. Cităm din declarația domniei sale. „Când am ajuns la Spitalul Tecuci am găsit un colectiv medical cu atmosferă greu de înțeles. Colectivul era împărțit în mai multe grupuri din care se putea remarca un grup foarte sudat, cu o poziție dominantă bazată pe relații de corupție cu notabilitățile comuniste analfabete precum şi cu securitatea şi miliția. Pe de altă parte, un alt grup mic de oameni buni profesionişti stresați de violența primului grup. Primul grup condus de Secretarul de Partid Dr. Matran şi directorul spitalului (pe vremea aceea) dr. Gheorghiu cu funcții perene precum şi de dr. Diaconescu – dr. Cristea (ambii decedați la ora actuală). Dr. Bohotin Maria-Jana adăugându-se apoi tânărului simpatizant al grupului dr. Secară. De remarcat că numitorul comun al acestui grup era slaba pregătire profesională. Ceilalți medici erau persecutați de grupul amintit uneori direct, uneori indirect prin acoliții afiliați în stil mafiotic. Tragic a fost că în această perioadă de opt ani cât am stat la Tecuci au fost arestați

cinci medici din care unul, Dr. Epure a decedat în arestul miliției la vârsta de 35 de ani. Aproape toți cei din grupul dominant arătat mai sus, au contribuit la arestarea celor cinci colegi pentru fapte minore față de cele pe care le comiteau zilnic ei înşişi. Dacă în Tecuci, unde se preconiza construcția unui spital nou încă din anul 1974, acesta nu a fost realizat nici astăzi, este din cauza grupului de care am amintit care s-a opus cu înverşunare. Rațiunea ce justifică atitudinea acestora era prudența cu care se opuneau venirii unor alți medici care sigur puteau fi mai bine pregătiți.... Țin să remarc ca medic practician că toate cele relatate, în sens general, aveau şi cred că au şi în prezent un impact negativ asupra bolnavilor şi demnității profesionale a întregului colectiv". Dr. Leontescu a fost obligat să părăsească Tecuciul prin demisie.

Dr. Micu care a urmat dr. Leontescu a stat la Tecuci doar un an. Afirmă că, deşi a avut grijă să informeze că va pleca din Tecuci în cel mai scurt timp, totuşi nu a fost scutit de „tratamentul" aplicat predecesorilor săi. Declară că singura soluție pentru Tecuci este construirea unui Spital nou şi dotarea secției de chirurgie cu mai mulți medici tineri competenți. Actualmente dr. Micu activează la Spitalul Județean Buzău.

În anul 1979 postul rămas din nou liber la Tecuci este ocupat prin concurs de secundariat de Dr. G. Ca şi predecesorii săi Dr. G s-a bucurat de acelaşi „tratament” ba chiar mai mult deoarece el s-a înverşunat să lupte.

A fost tratat permanent chiar şi după confirmarea în specialitate ca un medic stagiar: nu i s-au repartizat paturi, nu avea voie să facă internări, nu avea – sau avea după cheful şefului de secție – voie să facă gărzi, bolnavii internați în garda Dr. G erau operați chiar şi cu forța de Dr. Gheorghiu, nu avea voie să dubleze stagiari, etc.... totul de aşa manieră încât nu cumva bolnavii să-l prefere pe acest nou chirurg. Concomitent prin intermediul cadrelor medii şi personal a dr. Gheorghiu, se ducea o susținută campanie de denigrare. De asemenea anual i se făceau Dr. G aprecieri de cea mai proastă calitate, ținute în secret la dosarul personal pentru a nu fi contestate.

De asemenea Dr. Gheorghiu îşi recruta stagiari care intrau „mâna a doua” în sala de operație, făceau gărzi, făceau triaj, adică îşi acoperea activitatea în secție cu stagiari. Singurii care nu puteau să-i concureze „competența”. Sigur că toate aceste lucruri au avut drept rezultat declanşarea şi menținerea unei permanente stări conflictuale în secția de chirurgie.

În anul 1988 dr. Gheorghiu îl acuză pe dr. Ganea că are diplomă falsă şi în timp ce conducerea spitalului trimite pe numitul Cruceanu Todiță (individ cu statut nedefinit în spital – în realitate omul de încredere al dr. Secară directorul spitalului) la I.M.F. Cluj să verifice autenticitatea diplomei. Dr. Gheorghiu cu de la sine putere interzice dr.G în mod abuziv pe o durată de trei luni să opereze, să dubleze stagiari şi să facă gărzi. Este schimbată Yala de la unicul cabinet al medicilor, iar dr. Ganea invitat să elibereze dulapul de haine pe care îl avea în respectivul cabinet. Este împiedecat să semneze condica de prezență. Practic, este ținut pe holul secției iar personalul mediu încurajat să-l batjocorească (în această perioadă infirmiera Dima Maricica sare la bătaie la dr. G.)

Citām din raportul procuraturii „Examinând actele existente la Spitalul Municipal Tecuci, apare o evidentă stare de lucruri în ceea ce priveşte relațiile dr. G integrat în colectivul de muncă. Disensiunile din secția de chirurgie patronate de conducerea spitalului prin acoperirea tuturor abuzurilor l-au făcut pe G refractar şi revendicativ. Începând cu data de 26.09.1986 şi până în prezent (până la data cercetărilor, septembrie 1988) Dr. G a solicitat audiențe, învoiri, concedii medicale. Un număr de treisprezece asemenea cereri au primit

răspunsuri din cele mai evazive. Aceste aspecte au înăsprit şi mai rău relațiile, astfel că în final având discuții repetate cu dr. Gheorghiu, dr. G a fost nevoit să părăsească secția de chirurgie. În semn de protest începând cu 7 iulie 1988 a stat la domiciliu solicitând insistent să se facă verificarea scrisorii adresate Comitetului Județean P C R" – încheiat citatul din raportul procuraturii.

Ignorând faptul că starea de lucru din spital era în curs de verificare, Spitalul Municipal Tecuci, cu avizul Direcției Sanitare prin Decizia nr. 56 din 9 august 1988 a desfăcut contractul de muncă disciplinar în baza art. 130 lit. „i" din Codul Muncii doctorului G. Decizia este contestată şi Tribunalul Județean Galați prin Decizia Civilă nr. 195/9,03.1989 dispune repunerea dr. G în drepturile sale începând cu data de 7.07.11988 (deci, inclusiv perioada de grevă 7 iulie 1988 – 9 august 1988) şi obligă unitatea la plata despăgubirilor băneşti şi a cheltuielilor de judecată total 13670 lei, sumă achitată din fondurile spitalului, dar nerecuperată de cei care se fac vinovați conform Codului Muncii art. 136 de desfacere abuzivă a contractului de muncă.

Este de la sine înțeles că după reintegrare starea conflictuală nu a cedat. În ziua de 23 decembie 1989, în urma comunicatului

Ministerului Sănătății prin care se cerea întregului personal sanitar să se prezinte la locul său de muncă, Dr. G s-a prezentat la Spitalul Municipal Tecuci. În momentul când a vrut să intre în secția de chirurgie, dr. Gheorghiu l-a atacat cu violență chemând şi personalului mediu şi instigându-l să sară la bătaie la Dr. G, motiv pentru care acesta a fost obligat să părăsească spitalul.

Când la 1 martie 1990 Dr. G a încercat să-şi reia activitatea în secția de chirurgie, a fost întâmpinat în prezența directorului Direcției Sanitare Dr. Țapliuc Cosma şi directorul Spitalului dr. Bohotin Maria – Jana, de către cadrele medii cu lozinci de protest imputându-i-se lucruri puerile şi care nu pot fi probate. Față de această situație, Conducerea spitalului şi a Direcției Sanitare nu a făcut nici un demers pentru conciliere. Ulterior în cursul cercetărilor s-a constatat că de fapt doctorița Bohotin a încurajat atitudinea cadrelor medii din secția de chirurgie punându-le la dispoziție copii după documente (în speță aprecieri, referatul de desfacere a contractului de muncă) de la dosarele personale ale dr. G şi dr. Gheorghiu.

Menționăm că în cursul cercetărilor ori de câte ori am solicitat dosarul personal al doctorului G am constatat că acesta nu se afla

la Biroul Personal aşa cum este firesc, ci în sertarul biroului din cabinetul directorului.

Preocupări pentru formarea unei echipe în secția de chirurgie.

Ignorând vădit şi în cunoştință de cauză realitățile din secția de chirurgie a Spitalului Tecuci Conducerea spitalului precum şi Direcția sanitară mențin următoarea situație:

– Dr. Gheorghiu Ioan, aproape nevăzător, arogându-şi calitatea de şef de secție chirurgie Spital Tecuci, singurul chirurg care lucrează în spital.. Vârsta 60 de ani. Nu a făcut în ultimii 20 de ani niciun curs de perfecționare.

– Dr. Hâncu Mihai – pensionar – angajat cu jumătate de normă pe postul din Spital dar în) realitate lucrează de aproximativ un an exclusiv în Policlinică. Menținerea dr. Hâncu de către conducerea spitalului pe postul din spital (fără ca doctorul Hâncu să aibă vreo implicație în aceasta) are drept scop blocarea acestui post în vederea scoaterii la concurs şi DESIGUR ocuparea lui de către fiul doctorului Gheorghiu aflat în anul doi de secundariat. – (postul pe care figurează ca secundar doctorul Gheorghiu Liviu este cel din Policlinica C.F.R. Galați ceea ce evident nu-l satisface).

– Dr. Păncescu Cornel – secundar anul doi Centrul Universitar Iaşi

– Dr. G – medic principal în specialitate. Postul în Policlinică. Deşi este practic singurul chirurg apt să desfăşoare activitate în sala de operație, este menținut abuziv în cabinetul din Policlinică, fiind supus unei politici abile de deprofesionalizare. Deşi a cerut în nenumărate rânduri să fie transferat pe postul din spital, i s-a refuzat aceasta, cu toate că în realitate până la data de 1 decembrie 1989 Dr. G şi-a desfăşurat activitatea în spital.

Dr. G este membru al Uniunii Medicale Balcanice, participă la activitatea ştiințifică şi publică în reviste de specialitate:

– Ocluzia intestinală postoperatorie precoce la nivelul ileonului terminal – Revista Medico Chirurgicală Iaşi nr. 1 Vol. 92 ianuarie – martie 1988.

– Fractura condiliană de falangă medie – Revista Medico chirurgicală Iaşi nr.3 Vol. 91 iulie – septembrie 1987.

– La recherche interdisciplinaire en medicine – Revista Medico Chirurgicală Iaşi nr. 1 Vol 93 ianoarie – martie 1989.

– Ulcer perforat al diverticolului Maekel – Revista Chirurgia, Bucureşti nr. 4 iulie – august 1989.

– Trichobezoar gigant gastric – Revista Medico Chirurgicală Iaşi, nr. 3 1989.

A absolvit cursul internațional de perfecționare al Uniunii Medicale Balcanice – 1987.

La 28.02.1990 a absolvit cu calificativul Foarte Bine, aşa cum reiese din diploma eliberată de Ministerul Sănătății, un curs de perfecționare pe durata de trei luni 1 decembrie 1989 – 28 februarie 1990 la Clinica I Chirurgie Iaşi. În perioada cursului de perfecționare de la Iaşi, domnul Dr. Neamțu, doctor în ştiințe medicale, şef de lucrării la Disciplina Fiziologie I.M.F. Iaşi, întocmeşte un referat favorabil la lucrarea doctorului G „ Evaluarea bolnavilor chirurgicali prin neurometrie”, iar prin adresa nr. 209/9.02.1990 Editura Academiei confirmă primirea ofertei de publicare a respectivei lucrări.

Atât domnul profesorul Strat, şeful Clinicii chirurgicale numărul I Iaşi (unde doctorul G a lucrat trei luni) cât şi şeful secției de chirurgie a Spitalului Municipal Galați, Dr. Atanasiu Dan, medic primar chirurg doctor în ştiințe medicale, cu care dr. G a lucrat şi în timpul secundariatului şi în timpul detaşării la Spitalul Municipal Galați (perioada 1 martie 31 martie 1990) precum şi pe perioada de trei luni (1.03.1989 – 31.05.1989) când dr. Atanasiu a funcționat ca for metodologic la secția de chirurgie a Spitalului Tecuci, l-au apreciat:

citãm „bine pregãtit profesional cu activitate chirurgicalã competentã şi dotat cu manualitate tehnicã”

Din statistica pe perioada 1.01.1989 – 31.05.1990 extrasã din condica de operaţii a bolnavilor cronici a secţiei de chirurgie rezultã urmãtoarea situaţie:

– total operaţii dr. G, 279, dr. Gheorghiu 305 (din care 231 apendicite)

....

Observaţii privind statistica de mai sus:

1. Deşi dr. G nu are acces în sala de operaţie a Spitalului Tecuci de peste cinci luni de zile, totuşi pe durata investigatã, are cel mai mare numãr de operaţii.

2. Operaţiile mari sunt executate de cãtre Dr. Atanasiu şi Dr. G.

3. De remarcat cã operaţiile mari au fost efectuate în perioada când secţia a fost condusã de Dr. Atanasiu detaşat la Tecuci (1.03.1989 – 31.05.1989) Ulterior când Dr. Gheorghiu a rãmas şef de secţie, secţia a fost deprofesionalizatã şi redusã la „competenţa„ sa adicã, citând din declaraţia Dr. Atanasiu Dan „îndeplinind mai mult funcţia de serviciu de triaj decât de secţie chirurgie”.

Competența şi probitatea cadrelor medii din Secția Chirurgie a Spitalului Municipal Tecuci

Am citat anterior câteva concluzii în legătură cu cadrele medii din Raportul Procuraturii şi declarațiile medicilor care au lucrat la Tecuci.

Citām din referatul întocmit de Dr. Debita Mihaela, medic principal în specialitatea epidemiologie de la C.S.A. Galați la controlul igienico-sanitar din 12.07.1989 „deşi un număr redus de internați (şase bărbați şi şase femei) secția nu este întreținută curat personalul secției fiind într-o totală necunoaştere a modului corect de efectuare a curățeniei şi dezinfecției, operațiuni care se efectuează superficial şi incorect. Astfel: atât în saloanele de chirurgie cât şi cele de ATI este murdar, suprafețele fiind pline acoperite de praf, iar pavimentele murdare.. În dulapurile de medicamente şi instrumentar este neşters praful de multă vreme, iar inventarul este păstrat în dezordine (exemplu, în salonul mare de chirurgie în dulapul de instrumentar sunt amestecate cutii de seringi, tuburi de cauciuc, cutii de conserve cu pate de ficat). Nu există recipiente separate marcate conform scopului în care se folosesc în număr suficient; pentru oficiul alimentar există o singură găleată.

Infirmiera de serviciu nu cunoaşte cum trebuie curățat şi dezinfectat în salon în vederea formolizării... vesela este dezinfectată necorespunzător, astfel după spusa infirmierei aceasta s-ar fierbe după fiecare utilizare, însă vasul folosit în acest scop este folosit pentru depozitarea unor accesorii din tablă este murdar de praf şi rugină şi pe deasupra pânze de păianjeni ceea ce denotă că operațiunile sus-amintite nu se efectuează..... Accesul vizitatorilor în civil este permis în secție la orice oră. Oxigenatoarele par a fi prelucrate corect însă acoperite cu praf, ceea ce demonstrează că flaconul şi apa sterilă nu au fost schimbate... Cadrele medii nu cunosc indicațiile ordinului M.S. 190/ 1982 privind prelucrarea şi valabilitatea instrumentarului steril. Astfel: cutiile de seringi sunt ruginite, deteriorate, incorect spălate, încât unele au pe capac depozite de mucegai... Nu se cunoaşte valabilitatea instrumentarului steril (sora Țarin Ileana)

Blocul operator: în ambele săli de operație este murdar, plin de praf, dar mai ales în sala aseptică. În camera de sterilizare instrumentarul proaspăt sterilizat este aşezat cu cel a cărui termen de valabilitate a expirat. De asemeni nu există siguranța că operațiunea de sterilizare se efectuează, întrucât pe o cutie cu banderolă din 11.07.1989 se lipise o alta nouă

din ziua respectivă (12.07.1989 orele 13,oo, deşi ne aflam abia la orele 11.oo)... Aragazul existent pentru a fi folosit la sterilizare prin fierbere în caz de urgență este utilizat şi în scopuri culinare.(dovadă este faptul că nu au reuşit să-l şteargă de uleiul care fusese folosit şi urmele de prăjeală rămase) Toate aspectele prezentate reprezintă abateri de la indicațiile Ordinului M.S. 190 / 1982 şi de la Normele generale de organizare şi funcționare a Unităților Sanitare. Întreg personalul medico-sanitar dovedind o totală lipsă de interes în asigurarea în secție a condițiilor necesare prevenirii şi combaterii infecțiilor intra-spitaliceşti.

Cităm din declarațiile unor pacienți şi aparținători care au cunoscut secția de chirurgie Tecuci:

Tăbăcaru Marinela, fiica bolnavei Iftimie Anica „deşi atât Dr.G cât şi eu şi unele bolnave din salon insistam să se îngrijească mai mult de mama mea (fiind o bolnavă cu probleme, ulterior a decedat) şi să schimbe pansamentele mai des, asistentele şi infirmierele nu făceau acesta din comoditate, aşteptând uneori şi „atenții", preferând să stea la fumat şi să bea cafele (un exemplu Prună Maricica). Atât în prezența cât şi în absența doctorului G, ceilalți medici nu interveneau în

niciun fel pe motiv că „este pacienta doctorului G”.

Bolnava Badina Marilena şi Manole Geta declară că în perioada cât au fost internate au văzut că asistentele nu făceau tratamentele noaptea, pacienții fiind puşi în situația de a se ajuta unii pe alții, deoarece asistentele se supărau dacă erau chemate strigând că stau în salon ca într-un grajd de vaci iar noaptea nici nu intrau în salon, deoarece dormeau fiecare pe unde apuca.

În cursul lunii iulie 1989 asistentul Pătrăşcanu, nou angajat la blocul operator, dă doctorului G instrumente nesterile primite de la asistenta Nasie Lenuța de la sterilizare pentru a opera un copil de 10 ani. Inventarul casoletelor folosite cu precizarea datei când au fost supuse sterilizării – scris cu propria mână de susnumitul asistent – se află în dosarul întocmit de procuratură cu privire la decesul bolnavei Iftimie Anica. Mai cunoaşte situația respectivă, Dr. Rusu Angela care a fost chemată în calitatea sa de secretar de partid pe care o avea la ora respectivă.

Conform constatărilor Comisiei de Cercetare a Abuzurilor care a discutat cu fiecare cadru mediu din secție în parte, cadrele medii sunt împărțite în două grupuri : un grup de 7-8 persoane în frunte cu asistentul şef Popa

Viorel, devotat dr. Gheorghiu şi restul de cadre medii terorizate, obligate să aibă aceleaşi păreri spunându-li-se că dacă dr.Ganea vine în spital, o să le dea afară.

În concluzie, din cercetările efectuate rezultă următoarele:

– în policlinică se găsesc la ora actuală doi medici specialişti care se încurcă unul pe altul, când de fapt ar fi suficient numai unul singur;

– secția de chirurgie spital nu justifică prin activitatea sa actuală fondurile alocate şi nici rațiunea sa de a exista;

– activitatea de chirurgie din spital este acoperită cu un singur medic aproape nevăzător şi o echipă de stagiari;

– cei doi medici din policlinică nu sunt prinşi în programul de gărzi, gărzile din spital fiind acoperite cu stagiari;

– aproximativ jumătate din cadrele medii sunt corupte şi incompetente, ostile unei maniere corecte de lucru, lipsite de simțul responsabilității actului medical.

Dr. Secară Florică – anatomo patolog

În calitate de director al Spitalului timp de 18 ani, aşa cum am arătat în capitolul precedent, a patronat şi acoperit abuzurile

săvârşite de membrii grupului său, săvârşind, la rândul lui, şi abuzuri pe cont propriu.

Simpatia şi „înțelegerea” de care se bucurau medicii din spital şi alți angajați, era proporțională cu „cotizația periodică” a fiecăruia.

Colaborator ardent al ofițerului de securitate ce răspundea de spital.

În calitate de director, condiționa rezolvarea unor cereri ale salariaților cerându-le să dea declarații împotriva unor medici sau alte persoane indezirabile (Gavrilă Adela)

Ca director a instituit un climat de teroare bazat pe acreditarea în rândul salariaților a ideii că el împreună cu clanul sunt invincibili. Această idee nu era lipsită de fundament. În perioada cât a fost director, a slujit cu credință clanul, alungând zeci de medici buni care puneau în pericol profiturile acestora şi s-a opus cu îndârjire construirii unui spital nou.

În afară de cotizația în bani, țigări, cafea şi altele a medicilor, Dr. Secară îşi completa veniturile prin: aprobări de concedii retroactive; angajări pe bani (şoferul Melinte declară că a dat zece mii la angajare doctorului Secară; domnul Costăchescu declară că a dat doctorului Secară bani, cafea şi patru cauciucuri de Dacia pentru a-şi angaja fiica – dr. Secară l-a dus cu vorba doi ani după care

cu mare scandal domnul Costăchescu şi-a recuperat banii şi contravaloarea cauciucurilor; şoferul Läbuş declară că şi el a dat bani pentru a fi angajat pe Salvare;

– mişcări de personal abuzive – cazul Ardeleanu Luiza schimbată din funcție pentru că are tatăl exclus din PCR. Motivul real a fost aducerea în postul de secretară a directorului a doamnei Brăiescu, fostei secretare oferindu-i-se postul Luizei Ardeleanu.

Dr. Bohotin Maria – Jana, medic anestezist
şi actual director al Spitalului

Personalitate influențabilă (este totdeauna de partea celui mai tare), alcoolică de notorietate (mulți angajați ai spitalului declară că au văzut-o în stare de ebrietate şi chiar dr. Gheorghiu a afirmat în biroul unde lucra soția sa că, fie el personal, fie fiul său dr. Gheorghiu Liviu trebuiau să o transporte cu maşina personală acasă, din acuză că era în stare de ebrietate. Dr. Leontescu declară că încă din anii 1973-1974, dr. Bohotin consuma alcool până la faza pierderii controlului sfincterian.

Lipsită de curaj profesional (evită prin ori ce mijloace să dea anestezie generală prin intubație; din documente rezultă că în cursul ultimului an la secția de chirurgie nu s-a dat

nici o anestezie generală. Chiar şi ulcerul gastric perforat se operează tot cu anestezie rachidiană).

Pentru toate aceste „calităţi” şi la propunerea fostului director dr. Secară Florică a fost numită abuziv de către Direcţia Sanitară Galaţi în funcţia de director la Spitalul Tecuci. Spunem numit abuziv, deoarece propunerea salariaţilor spitalului la şedinţele care au avut loc, a fost să fie numit director dr. Mănăilă Ioan – medic ginecolog. Direcţia Sanitară a promis că va numi în funcţia de director pe Dr. Mănăilă. A plecat la Galaţi, a tergiversat lucrurile, pentru ca aproape după o lună s-o numească, spre surprinderea tuturor, pe doctoriţa Bohotin (în şedinţele care au avut loc doctoriţa Bohotin nici măcar nu figura printre propunerile supuse la vot. Ulterior a fost regizată, după o „campanie electorală” susţinută o şedinţă în care doctoriţa Bohotin a fost şi „aleasă”.

De la numirea în funcţie, doctoriţa Bohotin a continuat aceeaşi politică preferenţială pe care a dus-o doctorul Secară, determinând creşterea stării de încordare şi nemulţumire în rândurile personalului.

Aşa cum am arătat anterior, a încurajat în interesul său personal şi al doctorului Gheorghiu atitudinea cadrelor medii în

legătură cu doctorul G, oferindu-le acestora copii după documente aflate la dosarele personale ale doctorului G şi Dr. Gheorghiu.

Conform decretului dat de C.P.U.N. în legătură cu suplimentările de posturi în vederea diminuării şomajului, norma de 5% pentru spital era de 45 locuri şi se referea, conform decretului, la angajarea de personal din rândul celor care nu aveau un loc de muncă. Acest lucru nu a fost însă respectat. S-au făcut 62 de angajări (deci cu 17 mai mult) din care 25 au fost transferuri, cu toate că au rămas nerezolvate un număr mare de cereri de angajări. Cele 45 de locuri au fost obținute la insistențele şi prin intervenția directă a şefei biroului personal, dar de angajări s-a „ocupat” exclusiv conducerea spitalului.

În cursul cercetărilor s-a făcut afirmația că doctorița Bohotin a făcut cele 62 angajări pe bani şi cadouri; am primit de asemenea reclamații scrise de la personalul Leagănului de Copii Tecuci că doctorița Bohotin ar fi primit din partea şefei Leagănului, pachet din ajutoarele din străinătate. Aceste două afirmații nu am avut încă timp să le verificăm.

Cu acordul direcției spitalului, unii salariați ai spitalului (exemplu Iamandi Anton, Stoican Costică, infirmiere de la ORL) sunt folosiți ca servitori acasă la Dr. Matran Liviu – şef

compartiment ORL, Dr. Apostolide – medic şef pediatrie, Dr. Călin – medic pediatru.

Din cercetările comisiei, rezultă că numirea Dr. Bohotin în funcţia de director nu a schimbat în bine atmosfera de lucru din spital, precum şi atitudinea personalului faţă de bolnavi.. Ba mai mult, atmosfera este din ce în ce mai tensionată iar menţinerea situaţiei din secţia de chirurgie, din staţia de Salvare, Serviciul administrativ, face să crească starea conflictuală, activitatea spitalului orientându-se către aceste conflicte, totul în detrimentul bolnavului. Foarte mulţi medici din spital, policlinică, declară verbal că nu se consideră reprezentaţi de doctoriţa Bohotin, că aceasta a destabilizat complet activitatea din spital, ceea ce face ca menirea acestei instituţii să fie serios ameninţată.

Negrea C - şofer, funcţia şef parc auto şi în absenţa unui medic – coordonator Salvare., coordonează el mişcările Salvării. Din declaraţiile şoferilor Lăbuş şi Melinte reise că numitul Negrea pretinde benzină de la aparţinătorii bolnavilor ce trebuie transportaţi de urgenţă în alte localităţi. Benzină pe care ulterior şi-o însuşeşte în scopuri personale. A fost selecţionat de doctoriţa Bohotin să „selecţioneze" şi să propună angajări de şoferi. Ca urmare el selecţionează şi sunt angajaţi

patru şoferi prin transfer şi doar unul nou angajat. Criteriile de selecție sunt aplicate după ureche, adică: Dragomir T, fără nici o abatere înscrisă în carnetul de conducere, este refuzat la angajare, deşi nu avea un loc de muncă în schimb Gheorghe Ionel, autorul unui accident mortal (a omorât un grup de soldați cu maşina) este adus prin transfer în spital.

Abuzurile şi patronajul noii conduceri a spitalului şi a Direcției Sanitare, reies din faptul că; Direcția Sanitară ignoră orice democrație „numind" directorul spitalului în modul arătat anterior, în schimb împreună cu noua direcție a spitalului Tecuci cade brusc (care să fie motivul?) în extrema cealaltă a excesului de democrație încurajând cadrele medii din secția de chirurgie de a lucra cu Dr. G. În această situație suntem firesc tentați să concluzionăm că de fapt acest lucru convine atât noului director al Spitalului cât şi noi Direcții Sanitare şi este evident că domniile lor nu sunt dispuse să rezolve problema chirurgiei de la Tecuci în interesul bolnavului, ci exact ca şi vechea conducere doar în interesul lor particular.

Propuneri de măsuri

1.- Destituirea doctoriței Bohotin din funcția de director şi numirea în această

funcție a Dr. Mănăilă Ion, om de mare probitate profesională şi morală.

2.- Destituirea Dr. Gheorghiu Ioan din funcția de şef de secție şi pensionarea sa sau trecerea în Policlinică (în funcție de rezultatul examenului oculistic).

3.- Transferarea Dr. G din policlinică în spital şi numirea sa ca şef de secție cu delegație până la concurs.

4.- Reorganizarea secției de chirurgie prin înlăturarea din secție şi redistribuirea în alte secții a următoarelor cadre: Popa Viorel, Nasie Ileana, Ganea Mimi, Țarin Elena, Dima Maria, Prună Maricica, Rarinca Ioana.

5.- Numirea unui medic coordonator de Salvare şi înlăturarea actualului şef de garaj.

6.- Asigurarea asistenței medicale cu personal superior pe specialitățile ortopedie şi cardiologie.

7.- Construirea unui spital nou de capacitate corespunzătoare adresabilității municipiului Tecuci (700 paturi).

Având în vedere că situația Spitalului Tecuci a fost „verificată" în repetate rânduri de inspectori corupți din Ministerul Sănătății, cu ignorarea vădită a realităților; a fost de asemenea cercetată de procuratură care a dispus intrarea în legalitate lucru ignorat atât

de spital cât şi de Direcția sanitară; că cercetările efectuate s-au extins pe durata a patru luni au necesitat un volum mare de lucru, au fost audiate un număr impresionant de persoane cu deplasări în alte localități, au fost studiate mii de pagini de documentație, Comisia pentru Cercetarea Abuzurilor şi Respectarea Legalității atrage în mod serios atenția supra acestor aspecte.

Rugăm dispuneți măsuri şi comunicați-ne în termen legal.

PREŞEDINTE

Lt.maj.Matei Luigi

DREPTATEA PARTIDULUI

PARTIDUL COMUNIST ROMÂN
COMITETUL JUDEȚEAN GALAȚI

RĂSPUNS

La scrisoarea nr. 1834/22.VIII.1988, adresată Comitetului Județean de Partid Galați, de către G, domiciliat în municipiul Tecuci, strada 7 Noiembrie 27/9, județul Galați.

Petentul solicită sprijin pentru a fi repus în drepturi, întrucât i s-a desfăcut tendențios contractul de muncă de către conducerea Spitalului municipal Tecuci.

Din verificările efectuate au rezultat următoarele :

G a funcționat ca medic specialist chirurg la Spitalul municipal Tecuci. Încă de la încadrarea sa, petentul a avut un comportament necorespunzător, atât din punct de vedere profesional cât şi etic.

Pentru abaterile săvârşite a fost sancționat disciplinar în mod repetat (deciziile nr.

4/10.01.1984, nr. 79/31.07.1985, nr. 83/27.08.1985, nr. 120 (18.07.1985, nr. 96/27.09.1985, nr. 7/01.1986, nr. 23/23.03.1987, nr. 35/17.05.1988)

De asemenea, a fost sancționat şi de Colegiul de disciplină al personalului sanitar Galați, care a analizat comportarea nedeontologică a Dr. G față de conducerea unității, precum şi unele aspecte legate de activitatea sa profesională.

În anul 1980 a suferit o condamnare de un an închisoare pentru provocare ilegală de avort (sentința penală nr. 132/27.02.1980).

Întrucât de la data ultimei sancțiuni disciplinare aplicate prin decizia nr.35/17.05.1988, petentul a continuat să săvârşească abateri de la disciplina muncii, care au culminat cu neprezentarea la locul de muncă, începând cu data de 7 iulie 1988, prin decizia nr.57/9.08.1988, conducerea spitalului municipal Tecuci i-a desfăcut contractul de muncă.

S-a procedat la această măsură disciplinară extremă, întrucât petentul se face vinovat pentru:

– nerespectarea sistematică a obligațiilor de serviciu (necompletarea documentației medicale, nesupravegherea bolnavilor operați, neparticiparea la activitatea de vizită şi contravizită din secția chirurgie);

– plecări repetate din timpul programului, fără aprobarea şefului de secţie;

– generarea şi întreţinerea unor stări conflictuale în secţia chirurgie şi în unităţi;

– absenţe nemotivate în cursul anului 1988 precum şi în perioada 7 iulie – 9 august 1988.

Desfacerea contractului de muncă a fost hotărâtă în şedinţa Consiliului Oamenilor Muncii a Spitalului Municipal Tecuci din data de 26.07.1988 şi confirmată de biroul executiv al Consiliului Oamenilor Muncii din Direcţia Sanitară prin adresa nr. 5796/8.08.1988.

I s-a solicitat petentului notă explicativă, dar acesta a refuzat, aşa cum rezultă din procesele verbale încheiate la data de 26 iulie 1988 şi la 8 august 1988.

Considerăm că sunt motive întemeiate pentru desfacerea disciplinară a contractului de muncă şi că la emiterea deciziei s-a respectat procedura prevăzută de Codul Muncii şi Legea nr.1/1970.

Împotriva deciziei de desfacere a contractului de muncă, petentul poate face contestaţie la Judecătoria Tecuci, singurul organ competent să se pronunţe cu privire la legalitatea şi temeinicia sancţiunii aplicate.

S E C R E T A R
Ruxanda Simionică

Nr.10/08.03.1990

ASOCIAȚIA FOŞTILOR DEȚINUȚI POLITICI ŞI A VICTIMELOR DICTATURII-GALAȚI

CĂTRE

DIRECȚIA SANITARĂ GALAȚI

Se adevereşte prin prezenta că domnul G**,** medic chirurg la Spitalul Municipal Tecuci, este înscris la A.F.D.P. şi V.D. din România, Filiala Galați, la nr.88.

Fiind victimă a dictaturii, eliberăm prezenta pentru a-i servi la încadrarea corespunzătoare conform Decretului nr.33/ 19.01.90. şi a Decretului-Lege nr.3/5 ianuarie 1990.

Gheorghe Măgureanu

GÂNDACII ROȘII

Am cunoscut oameni care rămân credincioşi demnității umane, au luptat cu disperare împotriva unui sistem atât de bine pus la punct, încât din start li se lua orice speranță. Datorită acestora eu nu mi-am pierdut încrederea în dreptate.

Au trecut două luni de la "revoluție". Pentru mine nu s-a schimbat nimic. Viața mea, destinul meu uman şi profesional, au rămas aceleaşi. A rămas închis între coperțile unui uriaş dosar, aflat în arhiva Procuraturii Județene Galați, la care niciodată nu a umblat nimeni.

Un telefon, unul singur, venit foarte de sus, şi un gest, categoric al fostului prim vicepreşedinte Bejan, au încătuşat aparatul de procuratură tocmai în momentul în care se pregătea la rândul său să pună cătuşe.

Răspunsul la scrisoarea mea a rămas fără răspuns. Gândacii lui Ceauşescu au început să dea din picioruşe. A venit şi pentru ei revoluția.

Cum s-a intrat în legalitate sau cum nu s-a intrat în legalitate, rămâne pe mai departe un mister. Ana Călin nu mai este. Prim vicepreşedintele Bejan nu a mai apucat să-şi vadă prietenul şi patronul de o viață după gratii. A murit de cancer puțin înainte de revoluție. La Galați a venit primăvara. Am schimbat directorul. Direcția am păstrat-o. Am păstrat şi COM-ul.

Dr. G

COMISIA DE CERCETARE A ABUZURILOR

NR. 186/ 22.06.1990

CĂTRE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII – BUCUREŞTI

- Domnului Ministru Adjunct al Ministerului Sănătății,

-Dr. Radu Dop-

Vă rugăm să ne scuzați pentru insistența noastră, însă ceea ce ne obligă la această insistență, este spiritul de dreptate şi legalitate, dar şi răspunderea pe care o avem față de locuitorii municipiului nostru, Tecuci.

Considerăm problema sănătății cea mai serioasă dintre toate problemele cu care ne confruntăm.

De aceea vă rugăm insistent să luați toate măsurile necesare pe care le credeți de cuviință, astfel încât cetățenii oraşului nostru să poată merge cu încredere la Spitalul Local

Tecuci, atunci când au unele afecțiuni medicale.

Apelăm la această cale pentru a vă transmite ceea ce dorim, întrucât toate celelalte căi ne-au fost închise (chiar şi telefonică, recomandându-ni-se că în problema municipiului Tecuci nu avem ce discuta cu dumneavoastră, ci numai cu dr. Mogâldea şi doamna doctor Nistorescu, care au fost în control).

Nu ştim ce măsuri veți lua, însă cunoscând faptul că ele vor avea la bază verificarea făcută de comisia dumneavoastră, vrem să vă informăm următoarele:

– Absența dumneavoastră din comisie a fost primul fapt care i-a condus pe mulți la ideea că „va rămâne tot aşa”.

– Ştim că este imperios necesar ca în această zi să fiți prezent la Bucureşti, însă atât de mult s-a sperat că veți veni (aşa cum ne-ați promis), încât în exprimarea ideii respective nu s-a mai ținut cont de această necesitate.

– Direcția Sanitară a Județului Galați, este direct răspunzătoare de situația din spital şi nu credem că era corect ca dumnealor să facă parte din comisie(fiind direct interesați să nu se descopere aspectele negative de la Tecuci).

– Deşi s-au făcut recomandări ca pentru formarea unei imagini corecte să nu se discute

cu medicii din spital, acest lucru nu s-a făcut, totul reducându-se la conflictul banal dintre cei doi medici chirurgi, dr G şi dr Gheorghiu.

Până şi cercetarea acestui conflict a avut o latură subiectivă, întrucât a avut ca bază de plecare doar un material întocmit anul trecut de o comisie a ministerului dv. „girată" de organul de partid, care l-a cercetat la Tecuci jumătate de zi pe dr. G, în urma unei reclamații făcute de fosta conducere a spitalului.

Deja unii medici afirmă ulterior că „ dacă au venit dr. Cenuşă şi dr. Țapliuc, e clar că au venit să-l radă pe dr. G, iar nu pentru altceva. Prezența celor de la Direcția Sanitară i-a inhibat pe mulți, aceştia afirmând că nici nu mai are rost să reliefeze vreun aspect din spital, pentru că implicit s-ar alege cu mustrări.

Ni s-a făcut recomandarea de către Comisia dvs. ca unele aspecte să le privim cu îngăduință, iar altele să le semnalăm procuraturii.

Noi credem că pentru rezolvarea efectivă a problemei medicale în municipiu, este necesar să ne adresăm dumneavoastră, întrucât măsurile administrative sunt numai de competența dumneavoastră.

Deşi dumneavoastră nu ați dat nicio dispoziție, la spital s-au luat unele măsuri

parcă a legifera neregulile existente până acum. De exemplu:

– S-a dispus ca în Policlinică să lucreze doi medici în ture (dr. Hâncu şi dr. G –chirurgie) şi în spital unul singur (dr. Gheorghiu)

– Şoferul de la maşina Salvării, Melinte, care ne-a dat unele declarații, a fost trecut pe maşina de transport alimente (până acum pe acea maşină au lucrat doar şoferii nou angajați).

Având în vedere cele arătate mai sus, vă rugăm să luați măsuri şi să ne comunicați şi nouă Hotărârea dumneavoastră. Personalul medical şi cetățenii municipiului nostru, aşteaptă rezolvarea problemei medicale astfel:

– măsuri ferme de îmbunătățire a activității în actualul spital

Construirea unui nou spital care să satisfacă cerințele municipiului.

VĂ MULȚUMIM!

PREŞEDINTE

Lt major Matei Luigi

.

DECIZIA NR. 56

Din 9 august 1988

Directorului Spitalului Municipal Tecuci:

Având în vedere:

– Nerespectarea sistematică a obligațiilor sale de muncă(necompletarea documentației medicale, neparticiparea la activitatea de vizită şi contravizită din secția de chirurgie)

– Plecări repetate din timpul programului fără aprobarea şefului de secție

– Generarea şi întreținerea unor stări conflictuale în secția de chirurgie şi unitate

– Absentarea şi plecarea în mod repetat din serviciul de gardă al unității

– Absențe în mod repetat în cursul anului 1988 precum şi absentarea nemotivată din data de 7 iulie şi în prezent

– Propunerea Consiliului Oamenilor Muncii din cadrul Spitalului Municipal Tecuci în şedința din 28 iulie 1988 privind desfacerea contractului de muncă al tovarăşului G

Adresa nr 5796 din 8 august a Biroului Executiv al Consiliului Oamenilor Muncii din cadrul Spitalului Municipal Tecuci, din cadrul Direcției Sanitare a Județului Galați prin care avizează desfacerea contractului de muncă a tov. G

În baza prevederilor art. 130 lit „i" din Codul Muncii

În virtutea drepturilor acordate de legea nr.3/ 1978

DECIDE:

Art1-Începând cu data de 9 august 1988 se desface contractul de muncă al tov dr. G, medic principal de specialitate chirurgie în condițiile art.130 lit „i" din Codul Muncii, pentru încălcarea repetată a normelor de comportare în unitate şi a absențelor nemotivate de la program

Art.2- Cu drept de contestație în termen de 30 de zile de la comunicare către Judecătoria Municipiului Tecuci.

Art3.-Cu ducerea la îndeplinire a prezentei decizii se însărcinează biroul plan organizare personal şi biroul contabilitate din cadrul Spitalului Municipal Tecuci.

MEDIC DIRECTOR

Dr.Secară Florică

DECIZIA NR. 84

SPITALUL MUNICIPAL TECUCI

DECIZIA NR 84

DIN 17 XI1988

Directorul Spitalului Municipal Tecuci:

Având în vedere adresa nr.8481 din 15XI 1988 a B.E.C.O.M, Direcția Sanitară Județul Galați prin care se retrage avizul prin pentru desfacerea contractului de muncă a tovarăşului dr. G:

Având în vedere prevederile Legii nr57/ 1974:

În vederea drepturilor conferite de Legea nr.5/1978

DECIDE

Art.1 Începând cu data de 17 XI 1988 se anulează DECIZIA nr 56/1988/ 9 aug. Privind desfacerea contractului de muncă a tovarăşului Dr. G.

Art.2 Începând cu data de 17XI 1988 tov dr. G va funcționa ca medic principal de

specialitate chirurgie în cadrul Dispensarului policlinic Tecuci cu retribuția tarifară lunară de 2920 lei gr 1 cl 23.

Art.3 Cu ducerea la îndeplinire a prezentei se însărcinează Biroul plan retribuire personal din Spitalul mun. Tecuci.

MEDIC DIRECTOR

Dr. Secară Florică

RĂSPUNS

La scrisoarea adresată de dr. G medic în specialitatea chirurgie din municipiul Tecuci.

Comitetul Județean de Partid Galați şi înregistrată sub nr. 1803/ 1988 şi 1445/1988.

Soluționarea scrisorii s-a făcut cu depăşirea termenului legal, deoarece a necesitat şi mai necesită încă o verificare complexă pentru restabilirea adevărului.

Din cercetările efectuate în această perioadă s-au desprins următoarele aspecte, unele elucidate complet, altele se află în curs de verificare.

I. Conduita dr. Gheorghiu Ioan, şeful secției de chirurgie

Doctorul Gheorghiu Ioan este absolvent al facultății de igienă. Ulterior a susținut examene şi s-a calificat medic chirurg. În perioada 1961-1979, când a îndeplinit funcția de director al Spitalului din municipiul Tecuci, avea preocupări sporadice pentru activitatea de practicare a chirurgiei, fiind preocupat cu munca de administrație.

Prin sentința penală nr.648 din 11.XI.1976 pronunțată în dosarul nr. 2716/1976, judecătoria Tecuci l-a condamnat pe inculpatul Gheorghiu Ioan la un an şi o lună închisoare cu executare în penitenciar, pentru infracțiunea de provocare ilegală a avortului.

S-a reținut că s-a folosit de instrumentele ce le avea dosite în beciul locuinței şi, cu complicitatea a încă doi complici, a provocat avort inculpatei Floreta Solomonovici. În acelaşi timp s-a dispus interzicerea practicii profesiei de medic pe o perioadă de 6 luni de zile.

A fost arestat în perioada 10.XI.1976-13.XII.1976.

Punerea în libertate a avut la bază o expertiză medico-legală cu diagnosticul „de**zl**ipire de retină”, afecțiune care necesita o intervenție chirurgicală şi care nu putea fi tratată în rețeaua medicală a penitenciarelor.

Urmare a măsurii arestării ce a fost luată prin dispoziția nr. 428/30.XII.1976, Direcția Sanitară a Județului Galați, i-a desfăcut contractul de muncă. În consecință, prin decizia nr. 8272/2.IV.1977, Direcția pentru Probleme de Muncă şi Ocrotiri Sociale a Județului Galați, l-a pensionat, acordându-i gradul 00 de invaliditate pentru dezlipire de retină operată.

A beneficiat de prevederile D.115/ 7 mai 1977, privind amnistierea unor infracţiuni şi graţierea unor pedepse.

Faptul că examinarea medicală şi decizia de pensionare s-au făcut în scopul de a se sustrage răspunderii faţă de societate, rezultă din aceea că dr. Gheorghiu Ioan beneficiind de amnistie, a solicitat revocarea măsurii pensionării.

Astfel prin decizia nr.330/ 9 iunie 1977, Direcţia pentru Probleme de Muncă şi Ocrotiri Sociale, a apreciat starea de sănătate a dr. Gheorghiu Ioan încadrându-l în gr. III de invaliditate, cu recomandarea de a avea program redus cu ¼ şi a evita eforturile. S-a menţinut diagnosticul de dezlipire de retină operată şi relipită la ochi", miopie cu vederea ochiului drept de 10 dioptrii şi a ochiului stâng cu acelaşi număr de dioptrii.

Decizia a avut valabilitate timp de 6 luni de zile de la data emiterii. În cursul cercetărilor am stabilit că dr. Gheorghiu Ioan a ignorat această decizie. A lucrat program normal şi nu a fost niciodată la un control oculistic.

Deoarece dr. G se referea şi la acest aspect, am luat măsura examinării medicale a dr. Gheorghiu Ioan.

La data de 31.VIII.1988, dr. Gheorghiu Ioan a fost examinat de dr. F. Boeros, medic primar oftalmolog, dr. în ştiinţe medicale, care

diagnostichează: O.D. dezlipire de retină operată şi relipită. Tulburări cristaliniene. O.S. miopie corectată. Pentru fiecare ochi are minus 10 dioptrii. Dr. Gheorghiu a împlinit în luna martie 1988 vârsta de 58 de ani. Este posesorul permisului de conducere auto şi practică această activitate.

Preocupări pentru formarea unei echipe a secției de chirurgie

1. Cu acordul Direcției Sanitare dr. Gheorghiu Ioan îndeplineşte funcția de şef al secției de chirurgie.

2. Dr. Hîncu Mihai, pensionar, tot cu acordul Direcției Sanitare lucrează şi în prezent.

3. Dr. G i s-a desfăcut contractul de muncă.

4. Dr. Wynohchrodnyk Taras, din anul 1983 lucrează în Spitalul Municipal nr.1 din Municipiul Tecuci.

Direcția Sanitară a Județului Galați a ignorat prevederile art.66 pct.2 din Codul Muncii privitoare la detaşarea în interesul serviciului.

Cu sprijinul oficial al conducerii spitalului Municipal Tecuci, falsificându-se adevărul, dr. Gheorghiu Ioan, şeful secției de chirurgie, l-a

atras în cadrul secției pe fiul său, dr. Gheorghiu Liviu Iustin.

Dr. Gheorghiu Liviu Iustin este absolvent al Facultății de Medicină Generală din Iaşi, promoția 1981. A fost repartizat să facă stagiul de practică în Spitalul Municipal Tecuci. Potrivit art. 10 alin. 2 din Legea nr.12/1971, privind încadrarea în muncă a personalului din unitățile socialiste de stat, fişa medicală întocmită cu această ocazie, este semnată în fals, pentru toate specialitățile medicale de către tatăl său, Gheorghiu Ioan, arogându-i fiului şi calificări pe care nu le poseda.

Această vădită tendință de a-l introduce pe fiul său în chirurgie, rezultă şi din alte aspecte ce rezultă din verificarea scriptelor existente la Spitalul Municipal Tecuci.

În mod firesc, dr. Gheorghiu Liviu Iustin ar fi trebuit să-şi continue activitatea într-o altă unitate.

Abuzuri şi ignorarea oricărei norme de relații civilizate din partea conducerii Spitalului Municipal Tecuci

Prin decizia nr.99/30.Xi.1984, dr. Gheorghiu Liviu Iustin este formal transferat la Dispensarul Urban nr.3 din Tecuci.

Şi ca o sfidare vădită a tot ceea ce este reglementare legală a disciplinei muncii, dr. Gheorghiu Liviu Iustin nici nu ajunge în incinta Dispensarului Urban nr.3, ci prin decizia nr. 101/ 1.XII.1984, este detaşat la serviciul de Salvare din cadrul Spitalului Tecuci.

Nici aici nu desfăşoară niciun fel de activitate.

În toţi aceşti ani, cu acordul oficial al directorului Spitalului Municipal Tecuci, în acte, dr. Gheorghiu Liviu Iustin a figurat ca medic la Dispensarul urban nr.3. În acest sens s-au şi emis acte de susținere a unor examene.

Adevărul este că dr. Gheorghiu Liviu Iustin, în tot acest timp, a lucrat în secția de chirurgie alături de tatăl său.

În aceste condiții, în mod firesc, dr. G nu avea ce căuta acolo.

1. Repetatele verificări făcute la Tecuci s-au efectuat cu ignorarea vădită a acestor realități.

Cu privire la preocupările pentru deservirea personalului muncitor

Pentru a răspunde la scrisoarea adresată Comitetului Județean, am investigat un număr impresionant de persoane.

Două fapte sunt semnificative.

1. Oameni suferinzi ce necesită intervenții chirurgicale se deplasează în municipiul Brăila, beneficiind de serviciile de înaltă probitate profesională şi civică a dr. Constantin Frățilă, care timp de 7 ani a îndeplinit funcția de şef al secției chirurgie din cadrul Spitalului Municipal Tecuci şi secretar al Comitetului de partid.

2. Comentarii negative foarte persistente în municipiul Tecuci cu privire la ocuparea abuzivă a secției de chirurgie de către familia Gheorghiu

Subliniem aici şi împrejurarea că, ignorând politica demografică susținută de conducerea partidului şi statului nostru, Dr. Gheorghiu Ioan, având complicitatea tacită a personalului secției, şi-a permis practicarea unor metode dolozive de sterilizarea femeilor: pacienta Tătaru Ioana confirmă că i s-a făcut o asemenea intervenție, după care i-a oferit medicului 100 de lei.

O asemenea intervenție s-a mai făcut femeii Marga Geta care, după operația ce a avut loc în urmă cu 3 ani, acuza violente dureri de cap. Martora Şerban Elena a fost internată de urgență la secția de chirurgie, relatează văditele neînțelegeri sesizate de bolnavi, cât şi faptul că dr. Gheorghiu Ioan dresează

personalul mediu pentru a-l dirija în scopul de a-i acoperi abuzurile.

Drăgan Mioara declara că nu are încredere să-şi opereze copilul la dr. Gheorghiu Ioan, deoarece este cunoscut în oraş că are vederea foarte slabă. A solicitat directorului să aprobe ca operația să fie făcută de dr. G. I s-a răspuns că nu se poate (martora a fost audiată de procuror în ziua de 17.VII.1988). Susține că va fi nevoită să se deplaseze în altă localitate pentru a solicita să i se facă operație copilului.

Nivelul de viață al dr. Gheorghiu Ioan

În cursul cercetărilor am efectuat percheziții la cei doi medici Gheorghiu, tatăl şi fiul. Planşa fotografică ce o ataşăm, este edificatoare. Vom verifica şi modalitatea de cumpărare a acestor locuințe, fiind sesizați că prețul a fost derizoriu, iar reparațiile, îmbunătățirile şi împrejmuirea, pe costurile gospodăriei locative.

Patronajul acestor stări de lucruri de la secția chirurgie a Spitalului Municipal Tecuci, dezinteresul pentru asistența medicală de înaltă calificare, a condus la puternice disensiuni ce au culminat cu îndepărtarea dr. G din acel colectiv.

II. Conduita dr. G

a). Potrivit regulilor generale de drept, când o persoană se plânge cu privire la un drept al său, trebuie să se verifice în totalitate cele susținute, să se analizeze cu atenție şi apoi să se aplice măsurile coercitive prevăzute de lege.

Aşa cum am arătat în preambulul lucrării, dr. G adresase o scrisoare Comitetului Județean de Partid.

Conducerea spitalului Municipal Tecuci, ca şi conducerea Direcției Sanitare a județului, cunoşteau că există în curs de verificare o plângere, erau deci obligate de constituție şi de lege să contribuie la verificarea ei.

Au procedat în mod contrar, desfăcându-i contractul de muncă.

Doctorul G este o personalitate deosebit de controversată.

1. Prin sentința penală nr.132 din 27.II.1988, Judecătoria Baia Mare l-a condamnat la un an închisoare pentru săvârşirea infracțiunii de provocare ilegală a avortului.

2. Prin sentința civilă nr. 4480/ din 9 decembrie 1984, Judecătoria Baia Mare desface căsătoria din vina ambelor părți, soți. Motivul esențial al desfacerii căsătoriei, aşa

cum se arată în considerentele hotărârii judecătoreşti, soția era o alcoolică înveterată. Inițial, din cei 4 copii, 2 au fost încredințați reclamantei. Ulterior un al treilea copil a fost încredințat tatălui din acelaşi motiv al maladiei alcoolice de care suferă mama şi în prezent. În acest sens, s-a pronunțat Judecătoria Tecuci prin sentința civilă nr.1795 din 17.X.1986.

Dr. G s-a ocupat de creşterea şi educarea celor 4 copii. Unul este student, ceilalți mai mici sunt la rosturile lor.

3. Dr. G ulterior s-a căsătorit. Actuala soție este inginer chimist şi împreună se ocupă de copiii rezultați din prima căsătorie. În cursul cercetărilor am discutat cu amândoi în repetate rânduri. Pare o familie civilizată.

4. Dr. G a fost chemat în judecată de minora Voicu Zenovia pentru stabilirea paternității. În urma analizelor probelor ştiințifice de către Laboratorul Exterior de Medicină Legală Iaşi, a fost exclus de la paternitatea pretinsă de Voicu Zenovia. Dr. G a relatat că în cursul cercetărilor că Voicu Zenovia i-a confiat că dr. Gheorghiu ar fi îndemnat-o să-l cheme în judecată. Un asemenea alibi încă nu l-am putut lămuri.

Tribunalul Suprem a strămutat procesul la Judecătoria Iaşi, instanță care încă nu s-a pronunțat.

b). Examinând actele existente la Spitalul Municipal Tecuci, apare evidentă o stare de lucruri relativ la dr. G în ce priveşte integrarea în colectivul de muncă. Disensiunile din secția de chirurgie patronate de conducerea spitalului prin acoperirea tuturor abuzurilor l-au făcut pe dr. G refractar, revendicativ.

Procesele purtate, greutățile familiare, o stare a sănătății precară, au dus la unele neîmpliniri, la solicitarea unor învoiri ce necesitau deplasarea din localitate.

Începând cu data de 26.IX..1986 şi până în prezent, dr. G a solicitat audiențe, învoiri, concedii medicale.

Un număr de 13 asemenea cereri au primit răspunsuri din ce în ce mai evazive. Aceste aspecte au înăsprit şi mai rău relațiile, astfel ca în final, având discuții repetate cu dr. Gheorghiu Ioan, a fost nevoit să părăsească secția chirurgie.

În semn de protest, a stat la domiciliu, solicitând insistent să se facă verificarea scrisorii adresate Comitetului Județean de Partid.

În cursul anului 1988, dr. G a suferit un accident la picior. Medicul personalului de la spitalul din Tecuci este soția directorului dr. Secară, este deci trimis de director la medicul personalului, adică de la soț la soție.

Punând în balanță starea de lucruri de la secția chirurgie, ceea ce a şi determinat conduita refractară a dr. G, măsura desfacerii contractului de muncă, apare a fi nejustificată. La data de 8.VIII.1988, Direcția Sanitară a confirmat această măsură.

Conduita socială a dr. G nu poate fi acoperită numai de fapte negative.

Cele ce urmează pot pune în evidență preocupări serioase ale activității sale ca medic şi ca om de civilizație.

a). Preocupări privitoare la cercetarea medicală

S-a contestat că nu ar avea diplomă. Ca argument ataşăm diploma nr. 198072/1974 a Institutului de Medicină din Cluj.

Referate şi comunicări susținute ori publicate

În perioada 19-20 mai 1983, participă la reuniunea chirurgilor din Moldova Nouă-Piatra Neamț, ca reprezentant al secției chirurgie din municipiul Tecuci, ocazie cu care a prezentat referatul „Observații pe marginea unei ocluzii intestinale postoperatorii precoce”.

„Confortul biologic” în revista Ateneu nr.11/1986

„Tratamentul ulcerului” în revista Ateneu nr 12/1986

La data de 30.IV.1987,, prof. Dr. Docent Gr. Teodorovici, redactor şef al revistei medico-chirurgicale Iaşi, îl recomandă pe dr. G ca medic specialist chirurg, a fi acceptat ca membru al Uniunii Medicale Balcanice.

În perioada 25-28.VI.1987, în municipiul Cluj Napoca, în cadrul zilelor medicale balcanice, dr. G a susținut o comunicare. Cu această ocazie este acceptat în Uniunea Medicală Balcanică, solicitându-i-se să participe la activitatea de cercetare medicală. Ataşăm scrisoarea adresată dr. G dat de acest for medical balcanic.

Toxicomania etilică în revista Ateneu nr.7/ 1987.

Ştiințele medicale şi interdisciplinaritatea în revista Contemporanul nr.32/ 1987.

Fractura condiliană de falangă medie în revista medico-chirurgicală Iaşi nr. 3/1987.

Fotografiile ce se ataşează şi reuşita acestei intervenții au stârnit furia specialiştilor din Tecuci. Relațiile au început să se înăsprească.

Dr. G a publicat şi alte numeroase materiale în presă în cursul anilor 1987 şi 1988, cum ar fi „Confortul biologic”, „Confortul mental”, „Caleidoscop de-al medicinei”; „Percepții

extrasenzoriale”; „Ocluzia postoperatorie precoce la nivelul ileonului terminal”, toxicomania tabagică, medicină şi ecologie.

b). Examinând memoriul asupra activităţii sale civice, valoroasa corespondenţă cu diferite redacţii, reviste, publicaţii, apare că dr. G este poet. Editura Militară confirmă că a predat recent un volum(2.VIII. 1988). Eseist, Prozator.

S-a predat Editurii Ştiinţifice şi Enciclopedice Bucureşti, spre publicare, cartea „Confortul Biologic”.

S-a predat editurii Junimea Iaşi volumul de versuri „ Fântâna lui Pintea”.

Colaborarea asupra acestor multiple investigaţii privitoare la scrisoarea dr. G, adresată Comitetului Judeţean de Partid Galaţi, se desprind următoarele concluzii:

1. Este necesar să se ia urgente măsuri pentru ca să se aplice la spitalul din Tecuci principiul de partid al rotaţiei cadrelor. Secară Florică este director de 16 ani.

2. Cele observate de noi la secţia de chirurgie se datorează, în mare parte, patronajului, abuzurilor, indiferenţei la nevoile populaţiei care migrează în judeţul Vrancea, Brăila şi altele, pentru operaţii.

Completarea secției chirurgie cu cadre capabile care să-şi asigure riscurile meseriei, nu numai ale chiverniselii.

3.Aplicarea legii pensiilor pentru medicii care au împlinit şi depăşit cu mult vârsta pensionării în situația în care aceştia se află pe aceste posturi doar în scopul de confort personal, material.

Această propunere este valabilă nu numai pentru medicii din Tecuci.

4.Reintegrarea dr. G, în locul de muncă pentru care a fost atestat.

La finalizarea cercetărilor penale vom informa asupra concluziilor ce se vor desprinde.

Răspunsul la această scrisoare l-am comunicat dr. G.

Restituim scrisoarea.

Rog să dispuneți forurilor medicale ca unități subordonate Consiliului Popular al Județului, să acționeze pentru intrarea în legalitate.

PROCUROR ŞEF AL JUDEȚULUI
ANA CĂLIN

RSR
GREFA JUDECĂTORIEI TECUCI JUDEȚUL GALAȚI

NOTĂ

Ceea ce aş vrea să vă dezvălui, se referă la abuzurile unor procurori apăraţi permanent de Ionel Dobrilă, fost procuror şef direcţie în Procuratura Generală.

1. În anul 1980 am găsit la Procuratura Generală în funcţie de procuror şef adjunct, pe Săraru Paul. Dumnealui lucrase câţiva ani la fostul comitet judeţean de partid, dar pentru că şi-a cultivat aptitudinile de comoditate, intrigant şi prieten al lui Bachus, a fost promovat într-o muncă de conducere. Aceste apucături le cultivă şi acum. Indiferent de răspunderea ce-i revenea, indolent şi nepăsător. Modul său de comportare apatic m-a făcut să fiu prudentă. Să verific şi să reverific lucrările pe care le făcea, deoarece era într-o stare permanentă de oboseală. Era posedat de sentimentul absenteist al responsabilităţii. Deţine şi acum aceeaşi funcţie în aparatul represiv. Şi apoi când era întrebat asupra unor lucrări, avea replica pregătită.” Am fost convocat la Colegiul de Partid.” Bună comportare pentru fuga de răspundere.

La un moment dat o scrisoare ce fusese adresată redacției ziarului Scânteia, ajunsese din eroare în județul Bistrița Năsăud. Petiționara, pe nume Chița sau Ghița... localnică într-o comună a județului Galați, fusese arestată. În simplitatea ei cerea doar ca adevăratul criminal să fie judecat în localitatea respectivă. Să afle consătenii cine este autorul omorului. Să fie scoasă în mod public de sub bănuiala pentru care a fost deținută luni de zile. Săraru Paul care luase măsura arestării, a rămas cu totul indiferent.

Grija pentru sine era situată la rang de virtute. Într-un an, cinci sau şase luni de zile de prin luna octombrie până în luna martie, a venit la serviciu la semnarea statului de plată şi pentru câte o revedere fugară. În acest timp şi-a suprasolicitat relațiile, mutându-se într-un alt apartament confortabil în centrul oraşului.

La sfârşitul lunii februarie 1988, în timpul programului de lucru, pe o furtună cu lapoviță, a făcut o vizită la unitatea vie vin din comuna Rediu. Săraru Paul a atras aici şi pe Nelu Popa, avocat, Artene Bănuț, judecător, şi procurorii informatori Crăciun Tomiță şi Eremia D. Mare onoare pentru un patron de vinuri. Se întunecase bine când maşinile s-au îndreptat spre oraş, unde Săraru Paul, pierzându-şi o parte din anturaj, a mai poposit la restaurantele

Continental, Dunărea şi Mioriţa, după care a doua zi a venit direct la serviciu şi a somnolat în cabinetul său de lucru (nu era prima dată), având o voce domoală ca după revenirea din comă. Substratul nu era un biet chef, ci stratagema de acoperire a procurorului informator Eremia Dumitru care sesizase greşit instanţa de judecată în cazul Tofan Cornel. Judecătorul Artene Dănuţ a fost atras în această cursă şi rugat oficial să falsifice hotărârea judecătorească. Şi a făcut-o. Pentru procurori a intervenit binevoitorul director Ionel Dobrilă care i-a salvat pe toţi.

Fatidica lună februarie 1989. Mariana pop, procuror, a iniţiat sărbătoarea aniversării zilei de naştere a soţului său, Nelu Popa, avocat. Firesc. Nu. Autorităţile drămăluiau gramele de alimente. Dar ce mai contau 70 de invitaţi de hrănit de sâmbătă după amiază până duminică dimineaţa. Localul, un spaţiu amenajat în mijlocul pădurii Gârboavelor pentru personalul de la Combinatul Siderurgic, a fost ocupat pe căi lăturalnice, fără plată. Naşul de cununie Ilie Costache, vicepreşedinte al Tribunalului Judeţean, la revoluţie s-a autointitulat preşedinte, V. Marinescu, director la Avicola, încadrat de nelipsitul la asemenea ocazii – Săraru Paul. Aici s-a arendat justiţia pe cel puţin doi ani de zile. Iată cum. Marinescu D. La acea dată avea calitatea de reclamant

împotriva soției sale, Ana Marinescu, pentru o faptă de furt între soți. Cercetările începuseră la sfârşitul anului 1988, iar dosarul se află şi acum pe rol, conexat cu alte acțiuni, părțile având calități procesuale diferite. S-a introdus acțiune de divorț. Având în vedere datoriile ce le aveau cadre din justiție față de Marinescu V, la cererea Anei Marinescu, Tribunalul Suprem a strămutat procesul la Judecătoria Bacău. Recent domnul Ilie Costache, preşedintele Tribunalului Județean Galați, a dispus reintegrarea în spațiu a lui Marinescu V, deşi din certificatele medico-legale prezentate, rezultă că Marinescu Ana a fost bătută de nenumărate ori. Audiențele repetate ale doamnei Marinescu Ana la autorități, se lovesc şi acum de puternicul zid de la ferma Avicola. A făcut anchetă Procuratura Generală, dar a intervenit forța de decizie a domnului director Ionel Dobrilă şi a salvat onoarea tuturor celor care au participat la ospăț.

2. Ocrotirea atât de puternică a celor care au făcut abuzuri, de către directorul Ionel Dobrilă, rezultă şi din modul cum a acționat procurorul Nicolae Cîrlan, care şi dumnealui se socoteşte victimă a ceauşismului. L-am propus şi susținut forurilor administrative şi politice pentru a fi promovat în funcția de procuror şef la Procuratura Locală Galați. Îndată ce a parvenit în această funcție, a

practicat metoda fracționării colectivului. Prieten cu procurorii Eremia Dumitru şi Mariana Popa, s-a preocupat cu o pasiune demnă de invidiat de propria chiverniseală. S-a mutat într-un apartament confortabil. Şi-a construit garaj. Făcea figurație şi pe la serviciu. Lipsa de control serios a autorităților s-a finalizat cu dispariția a zeci de dosare. La finele fiecărui an introducea în datele statistice dosare care nu fuseseră soluționate. O mare slăbiciune avea față de gestionari(clanul de obârşie a tatălui său). Exemplu, într-un caz de viol în grup săvârşit asupra unei minore, prin ademenirea acesteia într-o locuință, inițiatorul acestei fapte, a fost cercetat şi judecat în stare de libertate. Tatăl său, bun prieten cu procurorul Cîrlan Nicolae, era gestionar la un magazin alimentar.

3. A cultivat relații de afinitate cu Marian Nicolescu-şeful Dacia Service Galați. Când acesta a fost demascat de Ionescu Abel pentru abuzurile ce le făcea, i-a înscenat un proces cu martori dresați, excluzându-l din colectivul de muncă. Ani de zile Ionescu Abel, acum inginer la aceeaşi unitate, a bătut la porțile autorităților administrative şi judiciare. Devenise un proscris pentru că îl demascase pe Nicolescu Marin, cel mai intim prieten al procurorului şef Nicolae Cîrlan. Aduc acum mulțumiri pe această cale doamnei Elena Căpățână, procuror

în Procuratura Generală, cu care împreună am acționat pentru a demasca eşafodajele de relații şi corupție, pentru ca Ionescu Abel să intre în dreptul său firesc de om al muncii. Intimitatea relațiilor procurorului Nicolae Cîrlan, s-a păstrat şi mai strânsă până în ziua în care Nicolescu Marian a fost arestat. Procurorii Nicolae Cîrlan şi Săraru Paul s-au perpelit stricându-şi tabieturile într-o zi de duminică, poposind la sediul miliției. Se găsise acasă la Nicolescu Marian, un document care aparținea procuraturii. Au plasat culpa spre secretara Lazăr Aneta, iar dumnealor au fost apărați şi de această dată de domnul director Ionel Dobrilă.

4. În ultimii ani, autoritățile administrative primiseră împotriva procurorului Vasile Ghimpău, un val de reclamații. De fiecare dată se făceau reclamații formale. În esență, afacerea începută de dumnealor în anul 1965, nu a fost finalizată într-un cadru legal nici până în prezent şi poate fi confirmată de Gheorghiță Maria, Rolea Constantin, Răzmeriță Lucreția, Crihană Ene din municipiul Galați, strada Pictor Isser, Tudose Dumitru cu domiciliul în aceeaşi localitate, strada Siderurgiştilor, bloc M5 a, scara A, ap 21, Bucur Petrache şi Bucur Elena, din strada 1 Mai nr.147, care s-au adresat din nou, de data aceasta, Consiliului Județean al Frontului

Salvării Naționale, susținând în esență următoarele: Cu ocazia naționalizării pământului, Enescu Maria, mătuşa soției procurorului Vasile Ghimpău, şi-a oprit câteva hectare. În fiecare an acest teren era dat pentru lucru, încasându-se câte 10, 15, 20 de lei pentru un metru pătrat. Statornicindu-se aceste relații, s-au încheiat acte cu caracter privat, pe care, ulterior, procurorul Vasile Ghimpău le-a distrus, spunându-le oamenilor că nu este bine să se ştie că familia sa are o suprafață aşa de mare de teren, pe care în fiecare an o dă de lucru la oameni nevoiaşi. Inducându-i în eroare, le-a adus un avocat, i-a convins să plătească onorarii, au fost promovate acțiuni în justiție prin care să ateste că locuințele construite le aparțin. Oamenii au înțeles că li se vinde terenul. În anul 1985 mediază vânzarea ruinelor fostului conac, nelocuibil. Bucur Petrache plăteşte suma de 100.000 lei. În act se consemnează suma de 90.000 lei. Soția lui Bucur Petrache susține că procurorul Ghimpău era foarte interesat să urgenteze această afacere. A luat-o cu maşina acasă, a condus-o la o unitate CEC din Bulevardul George Coşbuc, de unde au scos suma de 100.000 de lei, din care suma de 90.000 lei au pus-o pe un libret Cec al unui nepot al familiei mătuşilor din partea soției, iar 10.000 lei, mătuşa prezentă i-a dat procurorului Vasile

Ghimpău. Bucur Petrache a înțeles că i se vinde terenul în suprafață de 5600 metri pătrați. Tudose Dumitru, care defrişase şi îngrădise suprafața de 1000 metri pătrați mai mulți ani la rând, îl revendică pentru lucru, deoarece are o familie numeroasă şi este singurul susținător. Răzmeriță Lucreția susține că în anul 1966 a cumpărat cu prețul de 15 lei mp suprafață de 500 metru pătrați, dar beneficiază numai de 200 mp, iar de restul beneficiază procurorul Ghimpău Vasile... Cetățeanul Crihană Ene susține că în anul 1965 a cumpărat suprafața de 1351 mp teren, cu câte 15 lei mp. Parte din acest teren a fost vândut lui Bucur Petrache. Pentru ca Bucur Petrache să nu mai reclame că a fost fraudat cu suma de 100.000 lei, la influența procurorului Ghimpău pe lângă Consiliul Popular al Municipiului Galați, i s-a dat spre folosință întreaga suprafață de 5600 mp. Este de dorit a se reaudia cetățeanul Fluture Cezar din localitatea Vădeni, județul Brăila, căruia i s-a vândut o suprafață de teren, încasându-se suma de 35.000 lei. Când soția procurorului a devenit moştenitoare, Vasile Ghimpău s-a folosit de sprijinul autorităților şi l-a deposedat abuziv de acel teren pentru care luase suma de mai sus, pe care ulterior i-a restituit-o. Ancheta făcută de fostul comitet județean şi municipal de partid, a fost acoperită de fostul director

Ionel Dobrilă. Imediat după revoluție, Vasile Ghimpău s-a promovat procuror şef al judeţului. Şi în cazul privitor la aceste terenuri a intervenit domnul director Ionel Dobrilă.

N-aş fi aşternut aceste rânduri, dar am văzut recentele declarații ale celor ce se preocupă a şti cui aparțin acele terenuri. Doamna Ana Marinescu speră într-o justiție, iar Ionescu Abel a rămas cu sufletul înnegurat de umilințele la care a fost supus.

Astăzi mai multe persoane mi-au dat telefon şi mi-au spus că în ziarul „Viața Liberă" a apărut un comunicat intitulat „ Procurorii au fost jigniți". Dacă cele scrise vor vedea lumina tiparului, mă aştept la toate binefacerile democrației.

16 iunie 1990

Dr. Ana Călin,

fost procuror şef al judeţului, în prezent pensionar

APRECIERE

SPITALUL MUNICIPAL

SPITALUL MUNICIPAL TECUCI Nr 3120/anul 1989 luna 06 ziua 13-APRECIERE

Având în vedere referatul tov. Dr. Atanasiu Dan, medic şef la secţia chirurgie, Spitalul Municipal Tecuci, apreciez activitatea tov. Dr. Ganea după cum urmează: Este un medic bun în îndeplinirea sarcinilor de serviciu, ataşat de problemele secţiei la care munceşte. Foarte bine pregătit profesional, teoretic şi practic, cu o foarte bună manualitate, preocupat continuu de ridicarea nivelului profesional personal, precum şi al personalului din subordine, cu care este exigent, dar drept. Este preocupat de cercetarea ştiinţifică fundamentală, are numeroase colaborări şi publicaţii de specialitate în diverse reviste de ştiinţă şi cultură, cu o bogată corespondenţă cu redacţii şi personalităţi importante ale ştiinţei şi culturii noastre contemporane. Este disciplinat, ordonat şi reverenţios. Îşi îndeplineşte întotdeauna programul şi activitatea. Activează în cercuri culturale de prestigiu, este un

membru al unor ONG-uri de prestigiu în lume ca: Uniunea Medicală Balcanică, Antanta Medicală Mediteraneană, are o comportare demnă în colectiv şi societate. Îşi iubeşte şi ocroteşte familia. Bun organizator şi gospodar în slujba bolnavului şi nu precupeţeşte niciun efort pentru salvarea acestuia, atunci când este cazul. Calificativul este de FOARTE BINE.

Dr. Secară Florică LS...

urmează legalizarea pe verso

DECIZIA NR.120

SPITALUL MUNICIPAL TECUCI

DECIZIA NR.120

Din 18.XII.1985

Directorul Spitalului Municipal Tecuci:

Având în vedere declarația tov. Cruceanu Teodor, Fina Elena, Brăescu Domnica, Savciuc Mariana, privind atitudinea necuviincioasă, ireverențioasă şi total nedisciplinată a tov. Dr. Ganea Mihai în ziua de 18.XII.1985 în fața Secretarului Comitetului de Partid al Spitalului, tov. Matran Liviu, la adresa conducerii Spitalului Municipal Tecuci,

Având în vedere Prevederile art. 100 din Codul Muncii,

În virtutea drepturilor conferite de Legea nr.5/1978,

DECIDE:

Art.1 Se sancționează tov. G, medic primar de specialitate chirurgie, cu diminuarea retribuției în proporție de 10/% pe trei luni, conform art.100, lit.C din Codul Muncii,

pentru atitudine necuviincioasă, ireverențioasă şi total nedisciplinată în ziua de 18.XII.1985, față de conducerea Spitalului Municipal Tecuci.

Art.2 Cu drept de contestație în termen de 30 de zile de la comunicare către COM din Spitalul Municipal Tecuci.

Art.3 Cu ducerea la îndeplinire a prezentei decizii se însărcinează biroul plan org. personal din Spitalul Municipal Tecuci.

MEDIC DIRECTOR,

L.S. sinds. Dr. Secară Florică

pentru conformitate

ss. inds. L.S.

DIRECȚIA SANITARĂ

DIRECȚIA SANITARĂ A JUDEȚULUI GALAȚI

EXTRAS DIN

PROCES VERBAL nr.22

Încheiat astăzi, 8.08.1988 în şedința BCOM a DIRECȚIEI SANITARE JUDEȚ GALAȚI

La şedință participă membri:

1. Dr. Mocanu Mihai- director Direcția Sanitară
2. Dr. Renea Elena-director adj. Direcția Sanitară
3. Dr. Nichiteanu C-tin-dir.adj. Direcția Sanitară
4. Ec. Dobrotă Reasilvia-dir. adj.economic
5. Ec. Chebac Ştefan-contabil şef
6. Dr. Dina Ion-medic şef Policlinica Județeană
7. Dr. Anastasiu Nicolae-medic şef CSA
8. Dr. Coman Pompiliu-secretar comitet PCR

9. Dr. Boiciuc Traian-preşedintele sindicatului
10. Dr. Chebac Gica-medic şef policlinica CSG

Invitați:

1.Dr. Lăpuşneanu Lucia-medic inspector

2. Dr. Gheorghiu Ştefan-medic inspector

3. Tatu Georgeta-consilier juridic

4.Ec. Grosariu Liliana-secretar

....

Spitalul Municipal Tecuci, prin adresa nr.5796/29.07.1988, solicită a se aviza favorabil desfacerea contractului de muncă al tov. dr. G.

În urma a nenumărate abateri şi a absențelor nemotivate din perioada 7 iulie-26 iulie 1988, C.O.M. Spitalului Municipal Tecuci a hotărât desfacerea contractului de muncă al tov dr. G.

Acest medic a forțat nota pentru a i se desface contractul de muncă. Cu acest medic nu se mai poate lucra. Lipseşte din data de 7 iulie 1988 şi în prezent de la serviciu. A fost căutat acasă, a folosit tot felul de injurii. A-i acorda acestui medic dreptul de a lucra în județul nostru, e un lux.

Tov. Dr. Mocanu Mihai-director Direcția Sanitară, prezintă concluziile C.O.M.-ului

Spitalului Tecuci. Pentru toate abaterile săvârşite a fost sancționat de spitalul Tecuci, iar pentru că a lipsit atâta timp, i se desface contractul de muncă. Se supune la vot Hotărârea Spitalului Tecuci de a i se desface contractul de muncă tov. Dr. G, începând cu data de 8.08.1988. se va face adresă în acest sens Spitalului Tecuci, prin care se va comunica că BECOM-ul Direcției Sanitare a fost de acord cu Hotărârea C.O.M.-ului Spitalului Tecuci.

APRECIERE

Dr. G, medic specialist chirurg, a efectuat un stagiu practic de perfecționare a pregătirii profesionale pe probleme de chirurgie generală la Clinica I-a Chirurgie Iaşi, perioada 1.XII. 1989 -28.II. 1990.

Domnul Dr. G a parcurs integral acest stagiu, desfăşurând această activitate conform programului tematic propus, acela aprobat de Ministerul Sănătății, pentru obținerea titlului de medic primar gradul III, chirurgie generală.

A participat la programul zilnic al clinicii şi contravizită, precum şi la manifestările ştiințifice organizate în cadrul clinicii sau a Societății Ştiințifice de Chirurgie, Filiala Iaşi (referate ştiințifice, şedințe, comunicări, USSM), cu această ocazie a prezentat referate şi lucrări ştiințifice personale.

A participat efectiv la programele operatorii zilnice, uneori în calitate de operator principal. Concomitent a desfăşurat şi activitatea de cercetare în cadrul catedrei de Fiziologie IMF

Iaşi, fapt atestat de referatul de eliberare în acest sens.

Apreciem că Dr. G este un medic bine pregătit profesional, cu cunoştințe teoretice şi practice corespunzătoare, preocupat de ridicarea nivelului său profesional. Este disciplinat, ordonat, ataşat de bolnav şi este atras de nou.

Şeful Clinicii

Prof. Dr. V. STRAT

„GENOCIDUL" DE LA TECUCI

Prima grijă a celor interesați în falsificarea istoriei și a adevărului a fost întotdeauna aceea de a se descotorosi, în cazuri extreme, cum ar fi o revoluție, de pildă, de documentele care ar putea să ateste culpa lor, dar mai ales ca după acesta să răspândească în jur versiuni eronate ale aceluiași adevăr modificat în sensul propriului lor interes.

Asigurarea cu orice preț a continuității erorii constituie țelul suprem, dublată de credința sinceră că supraviețuirea nu se poate realiza decât în această eroare. Mediocritatea nu poate supraviețui decât în eroare și corupție. Citându-l pe Orwell și cartea sa „1984", Virgil Ierunca amintește în lucrarea „Fenomenul Pitești" despre *ministerul adevărului* ca instituție menită să ardă în crematoriile sale adevărul, rescriind zi de zi, istoria după modelul fals și ridicol al ideologiei comuniste.

În contextul general al erorii dispariția adevărului cotidian în "crematoriile" diabolicului minister pune serios în dificultate

reconstituirea acestuia prin procedee clasice, juridice sau constituționale. Rămâne în rezervă apelul la memorie. De acest lucru comunismul nu este străin. Pentru a se salva, a inițiat și dezvoltat în maniere, de la cele mai nevinovate până la cele mai ticăloase procedee de spălare a memoriei pe care le-a experimentat în instituțiile sale patronate de organul represiv, reprezentat în primul rând de *securitate*. Fenomenul Pitești descris de Ierunca, constituie modelul cel mai criminal de experimentare a unei pretinse maniere de spălare a memoriei fiind o combinație drăcească de experiență orientală chineză, bolșevică rusă, și autohtonă predominant legionară. Așa s-a născut metoda comunistă românească de spălare a memoriei și înlocuirea spațiului restant cu versiunea oficială impusă. Dacă admitem, și o putem face fără nicio reținere, extinderea fenomenului Pitești la scară națională, având în vederea existența unei rețele de activiști de partid bine organizată, bine instruită, cu o evidență strictă a acestora, instituționalizată și cu anumite statornicii cimentate de timp, în peste patru decenii, vom avea imaginea dezolantă a unei situații singulare ce pune serios în dificultate progresul națiunii române în perspectiva imediată de dezvoltare a unei democrații.

Experiența de la Tecuci se integrează perfect în context. Cercetările efectuate de către diverși factori, antrenați la rândul lor în eroarea generală, de către sistemul comunist, aduceau mereu în actualitate aspectul corupției și al incompetenței statornicite pe aceste meleaguri cu un specific evident ceea ce-i conferea o particularitate notorie.

În ce consta acest specific?

În primul rând în represiunile ce se năpusteau, uneori în serie, asupra populației tecucene rezultate dintr-un polimorfism de calamități, de la iradierea din răsăritul vecin (Cernobâl), până la „genocidul” secundar politicii demografice nechibzuite și a consecințelor sale în perspectivă imediată și la distanță. Dacă adăugăm inundațiile, seismele, seceta și *poluarea hidrică*, tabloul pare complet.

În cele ce urmează mă voi opri asupra unui aspect de o particularitate aparte. Sterilizarea femeilor tinere prin ligatura bilaterală a tubelor uterine.

Practicată intensiv și sub acoperământul chirurgiei apendicelui cecal, sterilizarea prin ligatura tubelor uterine, viza toate categoriile de femei tinere apte inițial de a procrea. Într-un raport al procuraturii județene datat din anul 1988 se menționează pentru prima oară

două cazuri de sterilizare. Firește că lista prezentată procurorului anchetator era mult mai mare. Cele două cazuri au fost „oferite” anchetei pe tavă încât era cu neputință de a se tăgădui existența lor mai ales că una din victime solicita insistent, o reintervenție acuzând serioase tulburări de ordin general și în sfera genitală.

Fenomenul era cunoscut la toate nivelele inclusiv conducerea centrală de partid și de stat. De neînțeles patronajul tacit al acestor practici tocmai de către cei care promovau cu atâta asiduitate și convingere politica demografică.

Tecuciul este, probabil, singurul municipiu în care nu s-a construit un spital corespunzător adresabilității și patologiei ținutului, din cauza „opoziției unui nucleu de medici organizați în stil mafiotic, al căror numitor comun era incompetența profesională” Citat dintr-un raport recent al unei comisii de cercetare a abuzurilor regimului dictatorial. În felul acesta, de-a lungul anilor, tot ce a însemnat *bolnav* în teritoriu a fost obligat să treacă prin sita acestui nucleu. În mod cu totul special, unul dintre medici, a imaginat, printre altele, și practica sterilizării.

Absolvent al unei facultăți de Igienă, promovat imediat în funcții de conducere

administrative și politice, medicul G.I. a descoperit că chirurgia poate fi extrem de rentabilă dacă este dublată de pasiune pentru *micul bazin*.

Edificatoare în acest sens sunt planșele fotografice conținute într-un dosar descoperit după revoluție în arhiva fostului comitet municipal de partid Galați. Handicapat însă de o gravă infirmitate, care abia la ora actuală a putut fi recunoscută oficial, (orb la un ochii și aproape orb la celălalt) încăpățânându-se să ocupe postul de chirurg șef al spitalului municipal, practicând o chirurgie neștiințifică, redusă la posibilitățile sale de vedere și instrucție, medicul respectiv a speculat și întreținut manifestările ipohondrice și păitiatice ale protipendadei politice feminine alegându-și din anturajul acesteia primele victime, cultivând relații pe sistem de rețea și îmbogățindu-se rapid a devenit puternic. A urmat apoi, cadrele medicale medii din subordine. Fiecare cu anturajul și rudele sale feminine. În felul acesta s-a constituit o a doua rețea. Ceea care asigura obținerea de venituri ilicite, substanțiale. O bună parte din aceste venituri se constituiau în cotizații cu ajutorul cărora se întrețineau relațiile de tot felul și la toate nivelele, până la primul ministru.

A încerca să ataci un asemenea sistem era o aventură. Simpla prezență în secția de chirurgie a spitalului îi provoca intrusului neplăceri care degenerau obligatoriu în violență și înlăturare prin denigrare sau confecționare de dosare penale, încât fără excepție toți medici noi veniți, au părăsit ținutul, de-a lungul anilor, cu tinichele de coadă, dar fericiți în cele din urmă că au scăpat de coșmarul medical tecucean.

Ajungând în secția de chirurgie, victima care de cele mai multe ori era fie o femeie simplă de la țară fie una din anturajul personajului servil și corupt, era întrebată dacă preferă alt medic decât șeful secției. Apoi era supusă imediat unei politici de intimidare, dacă cumva nu-l prefera pe șef. I se aducea aminte că are o soacră care probabil o urăște. Apoi se specula viciile soțului, numărul copiilor, se trecea în revistă greutățile specifice traiului raționalizat de comunism. Perspectiva unei sarcini trebuia exclusă cu desăvârșire din calcul. Femeia ceda în fața ultimului argument. Medicul care a internat-o, altul decât șeful, este un incompetent. O să o omoare în operație, ba chiar are o diplomă falsă.

Se obținea acceptul de principiu pentru diagnosticul de *apendicită* pus de șef care infirma ori care altul pus anterior. Practic,

toate bolile chirurgicale erau strict apendicite. Se făcea indicația operatorie, se fixa ziua, urmând ca pacientei să i se comunice prețul și modalitate de plată. Intraoperator, se aplicau fire de ață pe tube la nivelul istmului, folosindu-se incizia clasică pentru abordul apendicelui cecal dar prelungită ușor spre pube. Aceasta în scopul de a înlesni abordul și luxarea în plagă a tubei stângi. În final, se extirpa și organul nevinovat, adică apendicele.

Sterilizarea fără scop terapeutic este un procedeu criminal. Sterilitatea este o stare care vizează întreg organismul. Este bine cunoscută suita de manifestări clinice secundare unui asemenea procedeu, desuet și condamnabil în lumea medicală. Astăzi prin practicile moderne anticoncepționale se poate influența tonusul demografic în sensul dorit fără a se recurge la anularea posibilității de procreare. Conjunctura constituie factorul principal în procreare. Ignorarea acestea reprezintă *genocidul moral* cui referire strictă la o generație de indivizi umani împiedecați să se nască în conjunctură favorabilă, prin practici nedeontologice care nu sunt de competența legilor sanitare ci de competența legilor penale fiind vorba aici de vătămare corporală gravă prin acțiune voluntară asupra unui oran. Medicul devine în acest caz mai periculos decât criminalul de drept comun întrucât el

pune la baza acțiunilor sale experiența științifică lucru incompatibil cu profesia sau misiunea de medic.

Dacă anularea posibilității de procreare constituie genocidul moral, vătămarea corporală prin mutilare reprezintă un real genocid atunci când fenomenul vizează o populație. La Tecuci fenomenul a avut dimensiunea unei statistici. Statistica intervențiilor pentru apendicită pe ultimii 10-20 ani este edificatoare în sensul că aceasta reprezintă nouăzeci de procente din totalul operaților executate în secția de chirurgie a spitalului municipal. Este chiar concluzia Ministerului Sănătății care a efectuat un control la fața locului. (1990)

PROPUNERI INDECENTE

Doctorul G spunea adeseori. “Pentru mine, lupta pentru supravieţuirea Clinicii Transilvania a fost ca războiul din Pacific. S-au cheltuit bani, energie şi nervi, dar fiind singur şi în faţa unui sistem bine pus la punct încă dinainte de 1989, am sfârşit înfrânt şi dezamăgit. Soarta mea se aseamănă cu aceea a samuraiului care nici măcar nu este lăsat să se sfârşească în demnitate şi onoare. Asta pentru că nici măcar cu bâta nu am fost alungat din propria mea casă, ci măturat cu târnul, ca să fie şi mai umilitor”. Iată câteva spicuiri din presa vremii.

Cotidianul naţional ***ROMÂNIA LIBERĂ***

Mâna dreaptă a lui Onica, Mirică Dumitru, şef la contestaţii, nu se sfieşte să solicite favoruri sexuale pentru o scutire de datorii. Acesta a ademenit-o la el în apartament. pe administratoarea unui spital privat din Tecuci, care avea datorii la stat. Mirică o invita pe doamnă la el acasă, şi nu la birou. Pentru a vedea ce se poate rezolva. Femeia este surprinsă, ea neştiind ca respectiva locaţie este acasă la Mirică. Mai mult, ea este întâmpinată

cu un pahar cu vin. Ceea ce arată mai mult decât evident care erau intențiile funcționarului de la Finanțe. Motiv pentru care femeia îl înregistrează. Pe o casetă se derulează firul acestui eveniment. „Aici aveți biroul?”, întreabă doamna. „Nu, este un apartament al meu”, a venit răspunsul lui Mirică. După o jumătate de oră de negocieri privind reeşalonarea datoriilor spitalului, Mirică vrea să treacă la fapte. „Nu putem face nimic acum. Mai sunt trei sferturi de oră, trebuie să plec. Să nu ne grăbim”, spune doamna care încearcă să scape. „Mai este olecuță de timp”, vine propunerea din partea lui Mirică. Tot el propune: „Să vedem ce putem face. Ce putem facem, ce nu, nu. Punem o vorbă acolo. Să accepte sugestia”, mai spune Mirica crezând că doamna va ceda în cele din urma. „Acum suntem prieteni. Stăm la un şpriț”, se aude vocea doamnei administratoare, care lasă să se înțeleagă faptul că Mirică poate rezolva problema pentru că este un apropiat al lui Onica, directorul general de la Finanțe Galați.

Costică Onica, un mogul al Finanțelor Publice Galați. A rezistat tuturor regimurilor politice. Până în 2004 a fost sponsor al PSD, iar după alegerile de anul trecut a trecut în tabăra Alianței D.A. - Acum este protejat de fiica lui, consilier al primului ministru. În

această calitate, Onica Daniela a trimis de pe site-ul Corpului de Control al premierului injurii și amenințări la adresa unui ziar local care a scris despre tatăl sau.

Caz de abuz în serviciu al șefului de contestații de la Finanțe Publice Galați, solicitarea de servicii sexuale unei femei, administratoare la un spital privat din Tecuci, în schimbul unor promisiuni că va face tot ce poate pentru a rezolva problemele unor datorii la stat. Onica Costică, director la Finanțe Publice Galați, din 2000. Potrivit surselor noastre, Onica a fost un apropiat al liderului local al PSD, Dan Nica, dar și bun prieten cu fostul senator PSD Plătică Ilie Vidovici. Aceleași surse mai susțin că Onica ar fi ajuns în funcție în urma unei afaceri controversate: a semnat, în calitate de director adjunct, ștergerea unei datorii de doua miliarde de lei firmei METEX SA (firma a apropiaților PSD). Directorul general de atunci, Popa Ștefan, ar fi refuzat să-și pună semnătura pe un asemenea act, ceea ce a dus la demiterea acestuia. Drept recunoștință pentru acest act, PSD l-a pus în funcție pe Onica, relatează surse din cadrul Finanțelor Galați.

Alianța l-a luat în brațe pe Onica. După alegeri Onica a trecut în tabăra actualei puteri. După cum ne-au declarat surse din PD Galați,

Onica l-a avut ca protector pe Victor Paul Dobre, liderul PNL din acest județ și secretar de stat în Ministerul Administrației și Internelor. Pe aceeași filieră PNL, fiica lui Onica, Daniela, ar fi ajuns consilier la Corpul de Control al primului ministru. Sursele noastre susțin că o relație temeinică de prietenie, nu numai de afaceri dintre cei doi s-a închegat înainte de 2000, pe când Dobre era prefect, iar Onica - director adjunct la Finanțe. Aceleași surse spun că firma lui Dobre, RAM-TECH, ar fi furnizat în 2001 Direcției de Finanțe Galați calculatoare și aparatură de birou, la un preț foarte convenabil pentru fostul prefect. Aceste apropieri dintre Onica și liderul liberal nu au fost văzute cu ochi buni în cadrul Alianței. Astfel, au ieșit numeroase scandaluri între PNL și PD pentru schimbarea lui Onica din funcție și pentru numirea unui om al Alianței. În cele din urma, Onica a ieșit învingător și în urma sprijinului venit din partea liderului PD Galați, Mircea Toader.

Consult Expert, o firmă a intereselor de grup. Onica Costică și un grup de apropiați de la Finanțe au înființat o firmă de consultanță financiară, SC CONSULT EXPERT, în perioada guvernării Văcăroiu. Și pentru că ei dirijau domeniul financiar, spun sursele noastre, nu le-a fost greu să se impună pe piață și chiar au ajuns să o monopolizeze. După ce a

apărut legea incompatibilităților, ei s-au retras, dar și-au pus copiii în locul lor. Bazele acestei afaceri au fost puse de toți mahării din Finanțe, cu numele de asociați: Costică Onica, director general Finanțe, Dan Gogoncea, consilier județean PSD și președinte al Camerei de Comerț Galați, Fanaca Ileana, director economic la Camera de Comerț, Ciotor Adrian, fost director la Finanțe Publice Galați, Munteanu Aneta, fost director adjunct, tot la Finanțe. Asociat devine si Banca Populara "Dunărea", banca ce a provocat un adevărat scandal la Galați, deoarece a fost acuzată ca a funcționat ca un "Caritas". Mulți deponenți au rămas fără bani. După ce a apărut legea incompatibilităților, conducerea Finanțelor s-a retras din această afacere doar de ochii lumii. În realitate, tot ei dirijează toate contractele de consiliere financiară a acestei firme. Acum, la "Consult Expert" apar ca acționari fiica lui Onica, Daniela (consiliera premierului), fiica lui Ciotor, Mirela Cristina, fiul lui Munteanu, Alin, soția președintelui de la Banca "Dunărea". Din firmă au mai făcut parte și Plătică Vidovici, fost senator PSD, și Marin Necula, fost prefect PSD.

Paguba de 17 milioane de euro la Nicorești. O afacere controversată al cărei autor este Onica a reprezentat-o vânzarea în 2002 a combinatului de vinificație de la Nicorești (SC

NICORVIN SA). Sursele noastre din cadrul Direcției de Finanțe susțin că statul ar fi fost păgubit cu 17 milioane de euro. În loc să fie privatizat, combinatul de la Nicorești a fost executat silit de Finanțe Publice Galați. Pentru că avea datorii la Finanțe, Onica, în calitate de director, a pus sechestru pe toate bunurile ce aparțineau acestui combinat, pe motivul că trebuie să recupereze datoriile către stat. Aceste datorii reprezentau 400.000 euro, tocmai suma cu care a fost vândut combinatul firmei CONDROM, aparținând unor evrei români. Banii aceștia au fost recuperați de noii proprietari numai din vânzarea a jumătate din bazinele de inox în care se colectează vinul. Complexul de vinificație a fost adus aproape în stare de faliment, multe utilaje fiind vândute la un preț de fier vechi. Potrivit surselor noastre, combinatul ajungea la o valoare de 20 milioane dolari**.** Direcția Agricolă Galați a protestat la acea perioadă față de vânzarea la o sumă derizorie a acestui combinat de vinificație. Direcția a trimis o adresă Agenției Domeniilor Statului prin care înștiința înstrăinarea unui bun al său (zeci de hectare de vie care fuseseră vândute aparțineau ADS). Ciudat este faptul că societatea se afla în plin proces de privatizare. Însă Direcția de Finanțe nu a ținut cont de acest lucru. "Ne exprimăm satisfacția pentru măsurile dispuse de

Guvernul României de aprobare a OUG 38/2002, care vă dă posibilitatea să interveniți pentru stoparea jafului și distrugerilor din unitățile agricole de stat, determinate de acțiunile și procedurile de lichidare judiciară și executare silită a creanțelor bugetare și bancare", se arată într-o notă trimisă de Direcția Agricolă la ADS, pe 18 februarie 2002. Se făcea o referire clară asupra jafului practicat de Finanțe Galați asupra societăților care erau în executare silită. În asemenea situație se aflau, potrivit notei Direcției Agricole: SC Agroindustriala Dealul Bujorului, SC Nicorvin SA, SC Hortigal SA și altele. Am încercat în repetate rânduri să luăm legătura cu directorul de la Finanțe Publice, Onica Costică, am trimis și mesaje telefonice, însă nu am reușit.

Rubedeniile de la Finanțe. Direcția de Finanțe Publice Galați este o familie mare. Numai rude și relații. Sursele noastre din interior ne-au dezvăluit întreaga rețea de rubedenii. Familia Secăreanu: Lulu Secăreanu, șef serviciu control fiscal, Secăreanu Roxana (soția), inspector fiscal. Familia Lucuță: tatăl (Dumitru) - șef serviciu personal, Andrei (nepot) - angajat la serviciul colectare sechestru. Familia Gradea: tatăl (Radu) - șef serviciu Control Fiscal, Cristina (fiica) - inspector fiscal. Familia Andreev: tatăl (Aurel)

și Carmen (fiica), angajați la Trezoreria din cadrul Finanțelor. Familia Arhip: soțul (Siviu) - angajat la direcția Formulare Registru, soția (Lucia) - angajată la oficiul de calcul. Familia Mirică: tatăl (Dumitru) - șef serviciu contestații, băiatul (Cristian) - la Garda Financiară.

Fata lui Onica, Daniela, consilier al primului ministru, recurge la amenințări și intimidări la adresa presei atunci când aceasta dezvăluie afacerile dubioase ale tatălui sau. Astfel, de pe adresa de mail a instituției unde lucrează (Corpul de Control al premierului), Daniela trimite pe data de 15 septembrie 2005 un e-mail unui ziar local, cu intenția de a opri criticile la adresa tatălui: "Sunteți niște dobitoci și o să plătiți, cu vârf - vă promit eu, toate inepțiile pe care le publicați! Incompetenților!". Un reprezentant al cancelariei premierului, directorul Rusu Vasile, a fost nevoit să sune la redacția ziarului local, prezentând scuze pentru e-mail-ul amenințător, susținând că va lua măsuri.

Averea funcționarului Onica: două vile și peste un miliard de lei în bancă. Averea lui Onica este una de invidiat. Potrivit declarației de avere, are o vila la Lepșa (județul Vrancea), o zonă rezidențială pentru oamenii de afaceri și politicienii din toată țara. După cum ne-a

declarat un om de afaceri din Tecuci, vila a fost ridicată cu ajutorul unuia Butunoiu, care ar fi fost scutit de datorii la stat. "I-a pus țigla pe casă și i-a pavat cu dale curtea", susține sursa noastră. Și-a făcut vilă și în Galați, în zona rezidențială numită Bariera Traian, pe strada Arcașilor. Potrivit declarației de avere a acestuia, acest imobil valorează 44.600 dolari! Experții imobiliari din zonă ne-au declarat că vila valorează peste 100.000 euro. Însă vine explicația pentru această sumă mică, tot din declarația de avere: vila a fost ridicată de firma Vega 93, care l-a... împrumutat pe Onica cu suma de 44.600 dolari. Se ridică întrebarea: de ce firma Vega 93, una dintre cele mai puternice din zonă, îl împrumută pe Onica, în condiții foarte avantajoase pentru directorul de la Finanțe? Potrivit unor surse din interiorul Finanțelor Galați, acest împrumut ar fi fost deja stins, fără ca Onica sa fi dat vreun ban. Costică Onica are și un cont gras la banca: 1.465 euro, peste 15.000 dolari și peste 230 milioane lei. Are și un teren intravilan, moștenire de la tatăl său, veteran de război. Sursele noastre ne-au spus că în virtutea calității de veteran tatăl a obținut un teren, pe care - cu ajutorul fiului, director la Finanțe - a reuşit să-l transfere la oraș, în Galați.

Șeful clinicii Transilvania a trimis pe doamna JR la Finanțe Publice Galați să

rezolve problema datoriilor "prin estimare" ale spitalului unde nu s-a făcut un control fiscal obișnuit ci din birou "prin estimare" în așteptarea şpăgilor și a favorurilor sexuale. Rezultatul a fost dezastruos. S-a pus sechestru pe spital, iar șeful clinicii a fost aruncat în strada cu jandarmii. Am fost de față la descinderea în forță.

Epilogul Virginiei

Ne aflăm la răscruce de drumuri, la răscruce de destine damnate. Pacienți, medici, asistente, personalul auxiliar şi administrativ, s-au risipit, care încotro. Singurul care a rămas pe corabia care se scufundă, a fost dr. G, sufletul şi creierul clinicii. Statul l-a făcut dator prin estimare pentru că a îndrăznit să creadă în oportunitatea inițiativei private. Ca răsplată pentru efortul său de investitor, Dr. G a făcut cunoştință cu executorul judecătoresc şi cu lichidatorul, personaje simbolice ale statului care sancționează. Faliment artificial, proces incorect, umilire şi strivire a demnității umane. Dr. G a aflat că trebuie să fie vinovatul de serviciu. Pe drumul către clinică, în loc de pacienți, de medici, asistente, furnizori, au început să apară portăreii. Să constatăm şi rezultatul. Vom viziona imagini care arată ce a mai rămas din clinică. Pustiul şi ruina nu suscită prea multe comentarii.

Vântul şuieră balada proiectului distrus. În incinta clinicii dezafectate câteva grămezi de hârtii mai aduc aminte că aici a existat o instituție: un sălaş de sănătate,precum şi un

centru de studii pentru specializare medicală. Reformă-sănătate-România, a rămas o combinație de termeni lipsită de conținut. Nişte cuvinte impregnate pe un dosar mucegăit şi prăfuit.

Se pune firesc o întrebare: Cine are interes ca o clinică de chirurgie, prima clinică privată din România, să ajungă o ruină? Ce s-a urmărit de fapt? Umblă zvonul că pe aici colindă o faună de investitori dornici să facă profitabilă această aşezare de le o răscruce, printr-o afacere mai veselă : un cuib de nebunii erotico dansante pentru bărbații ofiliți de vârstă şi de vigoarea naturală a virilității. Se tot vorbeşte de un club privat, exclusivist şi discret, ferit de ochii presei de scandal. Ce s-a urmărit de fapt? Distrugerea unei instituții, pentru ca în final, să fie distrusă viața unui om? Putem oare să punem sub semnul întâmplării nenorocirea, sau fi-va vorba de continuitate, în atacarea sistematică şi cu program a doctorului G?

Ochiul camerei priveşte rece şi indiferent pereții goi, fostele saloane, sala de terapie intensivă, sala de sterilizare, laboratorul, sălile de curs, etc. O fereastră priveşte neputincioasă către un zid, un zid de cărămidă. Zidul carceral ce nu se lasă demolat definitiv şi irevocabil în România. Zidul indiferenței, zidul intereselor oculte, deghizate de recitalul democratic.

Doctorul G şi-a pus întreaga ființă în slujba chirurgie. S-a încăpățânat să rămână în România. A exportat prestigiu românesc. Între două operații reuşea să găsească răgaz şi pentru o altfel de creativitate. Doctor G a fost şi este scriitor. Romancier, poet, un scriitor ce n-a cântat niciodată în strună corifeilor puterii, nici în comunism, nici în confuzia de valori postcomunistă. Condeiul său amar şi traversând în manieră chirurgicală realitatea românească, a trezit ostilitate pe termen nedefinit. Doctor G, medicul misionar de la Tecuci, venit din Maramureşul istoric, refugiat politic, recunoscut oficial, a trăit cu demnitate şi cu stoicism exilul interior la care a fost condamnat de statul român. Ca autor de şarje politice în proză sau în versuri, dr. G a înfruntat, de unul singur, persecuția politică, teroarea, hărțuiala profesională, sabotarea inițiativelor de ştiință aplicată.

În anul de grație 1988, G, consemna poetic, în manieră tragi-comică, delirul represiv al sistemului concentraționar. Să auzim poemul Interogatoriul.

domnilor ați înnebunit
denunțul este insinuant
sunt doar nişte poezii
acolo nişte mâzgăleli

despre primăvară cum
ziceți că e iarnă ei şi
puțină anticipație nu
strică hei îmi rupi mâna
cine plânge la uşă
lăsați fata în pace
tâmpitule este nevastă-mea
de ce dai brută
abia îmi pusesem dintele
nu mai zic nimic
tac dacă dispuneți
sigur sunt ale mele
le-am scris când eram mic
sunt despre copaci erau mulți
plângeau cu frunze
iarna făceau economie de
lumină norii mureau
ştergând soarele
fireşte țineau cu ei
erau doar subordonați
mâncare din resturi
adoptiv adică vitreg de
la ospățul lor
cum s-ar zice
se poate doamne fereşte

mulțumesc sunteți amabil
pot să-mi iau dintele
poeziile nu bine
cum doriți nevastă termină
cu smiorcăitul
ne dă drumul
ce chestie

Editura Junimea a păstrat manuscrisul în sertar şi l-a publicat în 1990.

Atmosfera de teroare jovială, care mimează corectitudinea legiferată, planează şi după 20 de ani de la căderea dictaturii.

G, doctor, chirurg eminent, recunoscut în mediile ştiințifice naționale şi internaționale, scriitor într-o eternă căutare a adevărului necosmetizat despre țara şi poporul său, un om de o mare bunătate, un om blând, fermecător, a fost gratulat de statul român, prin reprezentanții săi în uniformă, cu izgonirea, la propriu din domiciliul său. Într-o dimineață mohorâtă de toamnă, în anul 2009, au năvălit în sediul clinicii dezafectate, mascații, puşi să execute alungarea unui om de 70 de ani din camera lui modestă, aflată în incinta clinicii dezafectate. G avea contract de închiriere cu statul pentru spațiul în care locuia. Pentru dr. G, în România, nu există drepturile omului,

Nici măcar dreptul fundamental, dreptul la viață. În prag de iarnă, un septuagenar află că trebuie să-şi caute adăpost pe câmp, sau dacă poate ajunge în oraş, la Tecuci, în stradă. Primăria nu vrea să audă de drepturile refugiatului politic la spațiu locativ. Mascații au fost trimişi să apere statul român de un om firav, întristat şi obosit de atâta prostie şi nedreptate. Doctorul chirurg al comunității, tratat ca un bandit periculos, un infractor. Alungat în stradă, sec, violent şi fără drept de apel. E ultima copită pe care statul o aplică indezirabilului doctor scriitor.

G îşi anticipase tragedia, în post fața ultimului său roman politic, un roman controversat, veridic şi cutremurător, publicat în toamna din 2009, cu două luni înaintea alungării sale de la domiciliu. Poveste cu executare silită e doar un corolar decorativ pe lângă abuzul violent al izgonirii unei ființe omeneşti în frigul ucigător. Umilința şi mizerie sunt reprezentările „nobelului românesc de stat”, pentru delictul de a fi un medic şi un scriitor strălucit, în spațiul rezervat afacerilor mafiote şi mentalității comunistoide. Spune scriitorul cu luciditate:

“Tragedia mea personală este aceea că vreme de patru decenii am fost un personaj indezirabil, deloc comod pentru ori ce

colectivitate în care a trebuit să-mi realizez parcursul meu profesional, în primul rând, apoi de om al unei epoci în care a nu fi membru de partid şi colaborator al poliției politice echivala, practic cu o interdicție spre orice tentativă de promovare în breaslă. Lumea era obişnuită să mă cunoască, ca pe un cal breaz, când „duşmanul poporului şi al tovarăşului, Ceauşescu” când „ burghezul şi imperialistul anglo-american” periculos şi extrem de contagios pentru întreaga societate, omul pe care dacă vrei să-l saluți, trebuie să ai încuviințarea conducerii locale sau județene de partid. Un asemenea ins se „bucura” de o atitudine specială din partea oamenilor obişnuiți să-l perceapă într-un singur fel zeci de ani. Dacă îşi închipuie cineva că o răzmeriță sau „o revoluție de paie”, poate să schimbe o astfel de atitudine într-o societate față de un individ, se înşeală amarnic. Unele statornicii, betonate sistematic în zeci de ani, nu pot fi nici măcar zdruncinate în tot atât interval, dar mi-te aruncate în aer instantaneu. Am fost, sunt şi voi muri, indezirabil şi nonconformist. Acesta este destinul meu. Pentru a înțelege mai bine gravitatea situației mele, gândiți-vă numai la faptul că indivizii vizați pentru a fi racolați în vederea unei colaborări cu poliția politică, „securitatea statului” erau selectați după anumite criterii,

bine codificate. Majoritatea acceptau colaborarea, cunoscând consecințele nefaste ale unui refuz. Cei care refuzau, deveneau, sigur, victime ale sistemului, uneori până la eliminarea lor din societate sau chiar din viață. Dar destinul celor care nu erau apți pentru a li se propune „o colaborare”? Păi, aceştia, erau la periferia societății socialiste multilateral dezvoltate. Pe aceştia, îi ştia toată lumea. Erau nenorociții țării.”

Şi totuşi lucrurile nu pot rămâne aşa. Pânzele de păianjen spun aproape totul despre starea drepturilor omului în România postdecembristă. Pe alocurea s-au făcut breşe în sistemul anchilozat şi mortificat în trăsăturile totalitare. Afacerea dr. G nu poate rămâne aşa. Medicul şi scriitorul au dreptul la reparație morală şi materială din partea statului român. Are dreptul la opinie, la demnitate şi la viață. Poveste clinicii distruse este o filă din povestea tragediei poporului român. Europa, tu auzi o voce disperată în deşertul românesc?

Iagan Ameih

Despre *Batalionul de pedeapsă, Chirurgul, Urme şi umbre*

Nu, nu este o trilogie. Nu are de-a face cu o trilogie. E pur şi simplu întâmplare. Chiar întâmplare. S-a nimerit să fie aşa. După ce i-am făcut cunoştinţă cititorului cu ***Loli,*** m-am simţit într-un fel uşurat. Scăpasem de o carte. Scăpasem de o carte, dar devenisem egoist. Egoist fără voie. Îl aruncasem pe bietul cititor în vâltoarea anilor din perioada de tristă amintire, abandonându-l acolo fără o licărire de speranţă într-o posibilă evadare. Iar cu ***Batalionul de pedeapsă*** stârnesc din nou memoria mizeriei fără sfârşit, într-un mod neiertător pentru tendinţa naturală a memoriei selective. Într-un fel, tuturor oamenilor ne place să ne întoarcem în trecut sau să-l aducem în actualitate. Asta nu ar fi de condamnat. Dar la unii, amintirile stârnesc emoţii şi trăiri speciale care se traduc repede în

nişte stări de spirit ciudate. Un fel de nostalgie maladivă de tip colectiv. E firesc. Cine nu a fost membru de partid sau turnător, cine? Greu de răspuns. Greu de răspuns, cel puțin deocamdată. Să mai treacă puțin timp. Încă puțin şi ne vom mândri cu asta.

La cafeneaua *Ojete* din Baia Mare, am auzit deunăzi pe cineva spunând „am fost turnător”. Parcă anticipase momentul când tot mai mulți ar putea să spună, cu mândrie, acelaşi lucru: am fost turnător. L-am întrebat curios de ce face publică această mărturisire. Mi-a răspuns sincer. „Păi dacă am fost turnător, de ce să nu recunosc” apoi a continuat: „În fond, mi-am făcut datoria, nu am făcut altceva decât să-mi îndeplinesc datoria. Datoria de cetățean, de cetățean onorabil, de român adevărat” L-am ascultat surprins. Îmi imaginam acest autodenunț ca pe un lăstar într-o explozie de primăvară. Un lăstar singular, pentru moment, dar intuiam cum în curând, pădurea toată se va colora în verde. Milioane şi milioane de lăstari.

Mi-a venit în minte o lucrare a lui Jaspers. O lucrare despre culpa germană. Analogia nu mi se părea deloc nepotrivită. Mai ales atunci când punem problema culpei morale, culpei metafizice. Am trăit toți peste patru decenii de comunism românesc cenuşiu. Am acceptat fără nicio împotrivire de tip colectiv, situația. Mă

gândesc la cei care erau arestați noaptea şi executați prin păduri, sau azvârliți în canale, sau pe terasamentul căilor ferate române. Am acceptat în tăcere, resemnare şi supunere oarbă ca vecinul, fratele nostru, să fie exterminat prin muncă silnică sau schingiuit, mai ceva decât îşi putea imagina chiar evul mediu chinezesc în celebra sa „grădină a supliciilor”. Am acceptat şi chiar ne-am bucurat de suferința semenilor noştri, fericiți că nu suntem noi în locul lor. Am acceptat şi acceptăm, în continuare, ca pe lângă noi să treacă sfidători şi disprețuitori, foştii noştri torționari sau beizadelele lor, beneficiari de averi consistente strânse din sudoarea şi sângele unui popor chinuit. Nu am avut şi nu avem nici acum mustrări de conştiință. Asta este culpa noastră. Culpa română. Culpa română morală, culpa română metafizică.

Nu aş vrea ca afirmațiile mele să pară rodul unor ranchiune sau resentimente. De aceea mă grăbesc să adaug aici un lucru. Un lucru care mi s-a întâmplat mai deunăzi chiar în Baia Mare. Mai precis, la Inspectoratul Județean de Poliție. Instituție găzduită chiar în fosta locație a securității statului comunist. Deci mă aflam la primul etaj al clădirii şi străbăteam un hol larg, însoțit fiind de un ofițer. Atenția îmi fu atrasă de un perete uriaş pe care erau atârnate nişte portrete. Din mers,

pentru că nu puteam altfel, am sesizat faptul că mă aflam în fața portretelor tovarăşilor comandanți de miliție comunistă de-a lungul anilor ultimelor patru decenii. Am solicitat acreditarea mea ca jurnalist de investigații la organele Ministerului de Interne competente precum și lista comandanților din timpul dictaturii comuniste. Răspunsul a fost cât se poate de decent. Iată:

CĂTRE

La solicitarea dumneavoastră, înregistrată cu numărul 544/63 din data de 13 februarie 2013, vă comunicăm următoarele:

1. Comandanți ai poliției județene:
1953 – 1960 locotenent colonel Szasz Ioszif
1961 – 1972 general maior Bărluțiu Aurel
1973 – 1986 colonel Bolintineanu Aurel
1986 – 1989 colonel Suciu Dionisie
1990 – 1992 colonel Pintea Grigore.

Comandanți ai poliției băimărene:
1956 – 1963 maior Mortan Gheorghe
1963 – 1968 maior Roşca Augustin
1968 – 1972 maior Cristea Ştefan
1972 – 1981 maior Cîmpean Şerban Alexandru
1981 – 1984 locotenent colonel Ivan Gheorghe

1984 – 1990 colonel Maxim Dumitru

Pentru informații suplimentare vă rugăm să vă adresați Arhivelor Naționale.

COMPARTIMENTUL RELAȚII PUBLICE

Cititorul poate să observe aici că până și cuvântul criminal, *miliție,* a fost înlocuit cu decentul și suavul cuvânt POLIȚIE. Asta da schimbare. Asta da adaptare de terminologii și atitudini oficiale, chiar. În fond, pe mine mă interesa cine a fost comandantul miliției regionale sau județene la 5 septembrie 1966, atât la regiune sau județ cât și la oraș sau municipiu. Cei doi comandanți știau oare că în beciurile clădirilor respective, în celulele arestului nenorocit era schingiuit și reținut fără vină și ilegal un copil de 21 ani. Copilul Violei și a lui Loli găsit apoi decapitat tocmai în localitatea Gura Văii din Turnu Severin? Știau, știau firește, tot așa cum știa și tovarășul procuror șef de pe vremea aceea tovarășul Petruț, Tovarășul procuror șef al Maramureșului, tovarășul Petruț. Prim procuror al Maramureșului istoric transformat, tot printr-o rocadă nefericită, în Maramureș comunist isteric. Isteric, comunist și criminal. Unde erau maramureșeni?

Pentru mine a fost un şoc. Dar mi-am revenit imediat. Mi-am revenit într-atât, încât chiar nu m-aş fi mirat deloc dacă de undeva ar fi apărut şi portretele conducătorilor iubiți, Gheorghiu Dej şi Nicolae Ceauşescu. Şi din nou mi-a venit în minte teoria existențialistă a culpei morale sau metafizice. Am cerut biroului de presă a poliției județene permisiunea de a reveni asupra subiectului într-o audiență legală şi civilizată. Într-o țară liberă nu este de presupus că un scriitor o să-şi bată capul cu delimitarea precisă dintre culpa germană descrisă de Jaspers cu referire la cel de al doilea război mondial şi culpa română la fel de morală şi metafizică. Nu ar avea niciun rost. Faptul că nu am primit, nici până azi, un răspuns la întrebările mele referitor la dispariția copilului Violei și apoi chiar al ei, mă determină să mă dau învins. O fătucă de acolo mi-a reproşat ceva în graba unei discuții, dar nu am înțeles ce anume şi de ce. Recunosc că la ora actuală nu mai dispun de înfățişarea agreabilă şi alura sportivă de altădată. Voi reveni probabil pentru o audiență. Voi reveni.

Batalionul de pedeapsă este o carte specială. Şi când spun asta nu greşesc deloc. Nu ştiu unde vor încadra criticii literari, tributari şi ei unor norme, canoane şi cutume, cartea sau cărțile adunate sub genericul

batalionului de pedeapsă dar eu unul nu regret şi nici nu voi regreta vreodată că am scris-o.

Pe măsură ce scriam simțeam o adiere de vânt rece, pătrunzându-mi oasele şi sufletul. Era chiar ura de moarte a duşmanilor mei. Acesta este combustibilul nuclear care îmi propulsează opera mai departe. Până unde? Nu ştiu. Nu ştiu, dar aş vrea cât mai departe. Pentru că odată ajuns acolo, acolo unde încă nu a ajuns nimeni, să mă pot strecura înapoi, ca o stafie, marcându-le existența şi istoria până la capăt.

15 februarie 2013

LISTA DE ABREVIERI

C P U N	Consiliul Provizoriu de Uniune Națională
C J P U N	Consiliul Județean Provizoriu de Uniune Națională
I M F	Institutul de Medicină şi Farmacie
P C R	Partidul Comunist Român
C M	Codul Muncii
C F R	Căile Ferate Române
C S A	Centrul Sanitar Antiepidemic
O R L	Oto Rino Laringologie
A F D P	Asociația Foştilor Deținuți Politici
V D	Victimele Dictaturii
C O M	Comitetul Oamenilor Muncii
C C A	Comisia de Cercetare a Abuzurilor
B E C O M	Biroul Executiv al Comitetului Oamenilor Muncii
C J P C R	Consiliul Județean al PCR
C S G	Combinatul Siderurgic Galați
U S S M	Uniunea Societăților de Ştiințe Medicale
PNL	Partidul Național Liberal
DA	Alianța Democrată
PD	Partidul Democrat
ADS	Agenția Domeniilor Statului

CUPRINS

Cuvânt înainte 7

BATALIONUL DE PEDEAPSĂ

Batalionul de pedeapsă 19
Bătrânul şi podul.. 52
Adevărul 60
Muntele 67
Şobolanii 72
Criza.. 84
Sentința 91
Motoreta „Mobra” 111
Lupul.. 121
Fără drept de înviere 127
Blestemul Violei 133

CHIRURGUL

Apendicita de Tecuci 157
Procesul de paternitate................................. 165
Secera şi ciocanul 175
Un avocat isteț 182
Şi tu Tavi?... 208
Făcătura... 222
Jurnalul 232

Iftimie Anica 289
Emisiunea „Reflector” 303
Mafia albă 327
Clinica Transilvania 335
România înfrântă 364

URME ȘI UMBRE

Noaptea procurorilor 371
Comisia de abuzuri 399
Dreptatea partidului 434
Asociația foştilor deținuți politici 437
Gândacii roşii 439
C P U N Tecuci 440
Decizia nr. 56 444
Decizia nr. 84 446
Răspuns 448
Notă 463
Apreciere 472
Decizia nr. 120 474
Direcția Sanitară 476
Apreciere 479
„Genocidul” de la Tecuci 481
Propunerii indecente 489
Epilogul Virginiei 499

IAGAN AMEIH despre *Batalionul de pedeapsă* 508

Lista de abrevieri 515

Iagan Ameih *(Mihai Ganea)*

Mihai Ganea s-a născut pe 4 august 1940 la Baia Mare într-o familie de funcţionar tehnic la uzinele de plumb din localitate. Copilăria şi adolescenţa este marcată de o serie de evenimente legate de contextul politic, social şi economic, specific anilor 40-50, începând cu dictatul de la Viena, continuând apoi cu cele două dictaturi comuniste româneşti, Gheorghiu Dej şi Nicolae Ceauşescu „epoca de aur”. Şcoala primară o începe la Ferneziu, apoi învaţă în Baia Mare la Şcoala nr.1, urmează Gimnaziul şi Colegiul la „Liceul Gheorghe Şincai”. În 1959 începe studiile universitare la Cluj, înscriindu-se la mai multe facultăţi, absolvind Facultatea de Medicină în anul 1974. Activitatea din 1976 şi până în anul 2009: Doctor - medic - Universitatea de Medicină şi Farmacie “ Iuliu Haţieganu “ Cluj – Napoca, Medic specialist chirurg – Universitatea de Medicină şi Farmacie “ Carol Davila “, Bucureşti Medic primar chirurg - Universitatea de Medicină şi Farmacie “ Iuliu Haţieganu” Cluj – Napoca, Doctorand în Ştiinţe Medicale (Universitatea de Medicină şi Farmacie “Gr.Popa” Iaşi) Lector Universitar (Universitatea de Stat Bacău) Şeful Spitalului Clinica Transilvania, Membru al Uniunii Medicale Balcanice, Membru al Antantei Medicale Mediteraneene, Membru al Uniunii Medicale Arabe, Membru al Asociaţiei Medicale Române, Membru al Societăţii Medicilor Scriitori si Publicişti din România, Membru al Asociaţiei Medicale Mondiale (A.M.R.) Membru al Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România, Membru al Asociaţiei Scriitorilor “Costache Negri” Galaţi, Membru al Asociaţiei Ziariştilor din România (AZR), Membru al Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România (UZR), Preşedinte al Federaţiei Naţionale a Patronatului Medico-Farmaceutic Român, Membru în Consiliul de Conducere al Confederaţiei Naţionale a Patronatului Român, Director al Editurii Transilvania, Membru în Colegiul Director al Societăţii Române de Economie şi Administraţie Sanitară, Director Executiv al Fundaţiei de binefacere Tecuci, Director al Revistei de Medicină şi Farmacie, Preşedinte al Fundaţiei pentru Sprijinirea Spitalelor din România, Diplomat al Asociaţiei pentru Pacea Religiilor din România, Membru în Consiliul Naţional de Sănătate şi Securitate în Muncă, Membru în Consiliul Naţional de Reformă Sanitară, Membru în Consiliul CES al Ministerului Sănătăţii şi Familiei, Membru în Consiliul CES al Ministerului Justiţiei, Consilier în Probleme de Sănătate, Departamentul Cercetare Proiectare, Membru în Consiliul Economic şi Social - CES – (Comisia de Ocrotire a sănătăţii şi Protecţie Socială), Membru în Comisia Electorală Centrală (Legea 145/ A. S. S.), Membru în Consiliul de Administraţie al Casei Naţionale de Asigurări de Sănătate, Vicepreşedinte al Confederaţiei Naţionale a Patronatului Român – CNPR, Reprezentant al CNPR în Consiliul de Dialog Social al Ministerului Sănătăţii, Vicepreşedinte al Confederaţiei Patronatelor din România - CPR, Vicepreşedinte al Confederaţiei Uniunea Generală a Industriaşilor din România – UGIR-1903, Vicepreşedinte al Confederaţiei Patronatul Român, Reprezentant al Patronatului Român în Consiliul de Dialog Social al Ministerului Sănătăţii, Reprezentant al Confederaţiei Patronatul Român, în consiliul CES al Prefecturii judeţului Galati, Vicepreşedinte Uniunea Naţională a Patronatelor cu Capital Privat din România, Membru Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici din România, Membru al Asociaţiei Foştilor Refugiaţi Strămutaţi şi Expulzaţi din Ardealul de Nord, Bucovina de Nord şi Basarabia, (1940-1945), Redactor Revista Porto-Franco, Galaţi, Membru al Ligii Scriitorilor din România, Preşedinte al LIGA SCRIITTORILOR ROMÂNI, filiala Maramureş. Este autorul a zeci de lucrări ştiinţifice şi literare. Publică în reviste de specialitate şi literare, tipărind cărţi

care îi conferă notorietatea în lumea ştiinţifică şi literară din ţară şi străinătate. *FÂNTÂNA LUI PINTEA*, Poeme, Ed.Junimea, Iaşi, 1991 *FANTEZII CU PUŞTOAICE*, Poeme, Ed. Transilvania, 2007*, REFUGIATUL*, Roman, Ed. Transilvania, 2007, *LOLI*, ediţia I, Roman, Ed. Transilvania, 2009*, MENAJERIA DE GHEAŢĂ*, Ed. Transilvania, 20009*, LOLI* ediţia a II-a, Ed. Transilvania 2010. Pentru activitatea sa este distins cu Medalii, Diplome şi Distincţii. Medalia, Uniunea Industriaşilor din România – UGIR 1903, Medalia, Recunoştinţa Chirurgilor Români (120 ani de la naşterea prof. dr. Nicolae Hortolomei),Medalia "Munca, Disciplină, Performanţă", FUNDATIA MINAUR, 2012. Membru Reţeaua Literară - Dialog European, Membru Cititor de Proză, Secretar literar Liga Scriitorilor din România, filiala Vrancea, Premiul anului 2008 pentru poezie, Editura Transilvania, preşedinte al juriului, Viorel Dinescu, Premiul pentru proză Costache Negri" 2008, Societatea Scriitorilor "Costache.Negri", Biblioteca „ V.A. Urechea" Galaţi, Revista „Porto Franco", preşedinte al juriului, Sterian Vicol, Diploma de onoare pentru poezie, Râmnicul Sărat, 2009, Revista OGLINDA LITERARA, preşedinte al juriului, Gh. Neagu, cavaler al Ordinului Meritul Cultural, pentru Literatură din România. Premiul Literar Grigore Hagiu" pe anul, 2009, Societatea scriitorilor, „ Costache Negri" preşedinte al juriului, Sterian Vicol, Diploma de onoare pentru poezie, Liga Scriitorilor din România, (Focşani 2010), Premiul de EXCELENŢĂ CETATEA LUI BUCUR, Liga Scriitorilor Români, Bucureşti, şi Premiul „ CITITOR DE PROZĂ" Bucureşti 2010, Administrator al proiectului, Cititor de Proză, Londra. DIPLOMĂ DE EXCELENŢĂ, pentru întreaga activitate şi propăşirea valorilor Maramureşului anul 2011, DIPLOMĂ pentru promovarea literaturii maramureşene anul 2011,(Fundaţia Culturala ARCHEUS), DIPLOMA pentru proză anul 2012 (Fundaţia ARCHEUS), DIPLOMĂ, pentru promovarea culturii şi literaturii în lume, 2011 Primaria mun.Râmnicul Vâlcea. DIPLOMA, Premiul pentru proză anul 2011, Festivalul International de Poezie "Mihai Eminescu" 2011, Drobeta Turnu Severin, Orşova şi Herculane, DIPLOMA DE EXCELENTĂ, pentru promovarea literaturii Române Uzdin, Voivodina, Serbia 2011. DIPLOMA DE RECUNOŞTIINŢĂ în semn de înaltă preţuire pentru activitatea nestrămutată în domeniul cultural ANUL 2012, Primăria şi Consiliul local al comunei Săcel, Maramureş, DIPLOMA, VIRTUTEA LITERARA, Liga Scriitorilor Români."pentru opera sa şi întreaga activitate, de o viaţă, depusă în folosul promovării LITERATURII ROMÂNE". ORDINUL „CAVALERI AI CETĂŢII", în rang de „chivot".CITITOR DE PROZĂ, 2012, Londra. DIPLOMA ŞI MEDALIA PENTRU PROZĂ, ianuarie 2013, FESTIVALUL INTERNAŢIONAL MIHAI EMINESCU, Turnu Severin, Orşova şi Herculane. În ceea ce priveşte LOLI, din cauza subiectului său incomod, comunismul roşu şi comunismul cenuşiu, în percepţie cotidiană, dar şi a formulei de scriere extrem de şocante, consemnarea aproape veristă într-un jurnal secret, cu referire la fosta şi actuala nomenclatură, romanul şi autorul au fost respinşi de Uniunea Scriitorilor din România (2010). În schimb cartea a fost bine primită în anumite medii culturale din afara ţării, fiind apreciată în câteva reviste literare ca Agero-Sttutgart, Faleze de piatră-Londra, Revista Ph**oen**ix Arizona- SUA. Romanul este considerat de către critica de specialitate "*o mostră exemplară de proză destructurată, prin care străbate chinuit o voce românească ce vrea să i se audă mărturia despre comunismul blestemat"*. Urmează BATALIONUL DE PEDEAPSĂ, CHIRURGUL şi URME ŞI UMBRE. Editura TRANSILVANIA 2013..

Redactor : Virginia Paraschiv
Coperta : Maia Martin
Tehnoredactor : Bogdan Artene

Bun de tipar : noiembrie 2012. Apărut : decembrie 2012
Editura TRANSILVANIA, Str. Luminişului nr.5/7
430333, Baia Mare, Tel & fax : 0362401599
Tel.mobil: 0748859034
E-mail : mihai_ganea10@yahoo.com

PRINTED IN ROMANIA

NOTA CITITORULUI

NOTA CITITORULUI

NOTA CITITORULUI

Cititor de proză
Republica artelor

PROIECTUL CITITOR DE PROZĂ
www.cititordeproza.ning.com

IAGAN AMEIH

„Şi totuşi lucrurile nu pot rămâne aşa. Pânzele de păianjen spun aproape totul despre starea drepturilor omului în România posdecembristă. Pe alocurea s-au făcut breşe în sistemul anchilozat şi mortificat în trasăturile totalitatre. Afacerea dr. G nu poate rămâne aşa. Medicul şi scriitorul au dreptul la reparaţie morală şi materială din partea statului român. Are dreptul la opinie, la demnitate şi la viaţă. Povestea clinicii distruse este o filă din povestea tragediei poporului român. Europa, tu auzi o voce disperată în deşertul românesc ?“

Virginia Paraschiv

COLECȚIA CITITOR DE PROZĂ

1. Dan Cristian Iordache, *Abel şi eu*, 2010;
2. Dorina Şişu, *Incursiune în romanul grec-latin*, 2010;
3. Iagan Ameih, *Loli*, 2010;
4. Suzana Deac, *Podul suspendat*, 2011;
5. Ion Toma Ionescu, *Bursa îngerilor*, 2011;
6. Gelu Dragoş, *Instantanee maramureşene*, 2012;
7. *Ierburi în pârg. Antologie de poezie şi proză*, 2012.

ISBN 978-606-8423-05-0